

Gal & N c
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

Π Ε Ρ Ι

Τ Ψ Ο Τ Σ

Β Ι Β Λ Ι Ο Ν .

DIONYSII LONGINI

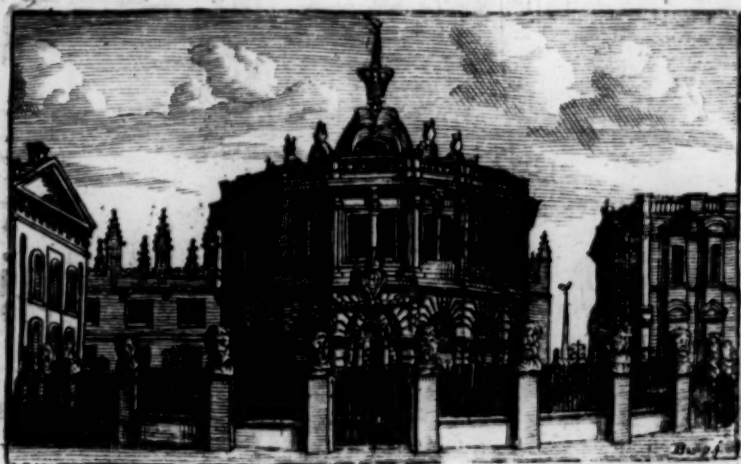
D E

SUBLIMITATE

LIBELLUS,

*Cum Præfatione de Vita & Scriptis Longini, Notis,
Indicibus, & Variis Lectionibus.*

EDITIO ALTERA.



OXONIAE,

E THEATRO SHELDONIANO, Anno MDCCXVIII.

Prostat apud Joh. & Sam. Wilmot Bibliopolas Oxon.

32

Imprimatur,

ROB. SHIPPEN

Vice-Can. Oxon.

Oct. 24. 1718.



VIRIS

EXCELLENTISSIMIS, AMPLISSIMIS,
OPTIMARUMQUE LITERARUM LAUDE

FLORENTISSIMIS,

D^{no} *Joanni Boivino*

BIBLIOTHECÆ REGIÆ

P A R I S I E N S I S

C U S T O D I,

D^{no} *Anton. Mariæ Salvino,*

GRÆCARUM LITERARUM

I N

ACADEMIA FLORENTINA

P R O F E S S O R I,

E T

D^{no} *Hen. L. Schurtzfleischio*

V I N A R I E N S I S

BIBLIOTHECÆ DUCALIS

P R Æ F E C T O,

AUREOLUM HUNC
LONGINI

ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ

LIBELLUM,
OPERA INDUSTRIAQUE SUA
QUALICUNQUE

NUNC
DENUO PERPOLITUM,
IN PERPETUUM SUÆ
ERGA ILLOS OBSERVANTIÆ
MONUMENTUM,

QUAM HUMILLIME

D.D.C.Q.

EDITOR

J. H.

PRÆFATIO

De Vita & Scriptis *Longini*, novaque
hac Libelli ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ Editione.

DIONYSIUS ¹ *Longinus* patre natus est non indiligente (ut conjicimus) nec indocto : quo autem nomine appellaretur, ex vetustatis incuria nobis incompertum est. Matrem habuit Phrontonidem², sororem Cornelii Frontonis Oratoris, (Plutarchi Chæronensis nepotis³) qui Athenis eloquentiam magna cum laude docuit, & moriens Longinum nostrum heredem reliquit. Fronto quidem patria Syrus, domo Emisenus erat; unde Longinum ex Syria oriundum suspicatus est Gabriel à Petra: cui opinioni nonnihil favet lapis antiquus, non ita pridem effossus⁴, qui testatur Longinos Samosata in Syria olim habitasse. Nequaquam tamen Syrum exstitisse contendit Faber ex Vopisci testimonio⁵, quod non obscure indicat Longinum linguam Syriacam plane ignorasse; ac proinde (ut verisimile est) originem aliunde traxisse. Joan. Fonsius, qua auctoritate nescimus, Atheniensem vocat: forsàn quod sic Græce scriberet, ut Athenis natus esse videretur. Verum Gerardus Langbainius, Vir doctissimus, Phaselitem putat; hoc ductus argumento, quod Nicandri Scholiastes disertim laudet Dionysium Phaselitem ἐν τῷ μετὰ τὸν Ἀντιμάχου ποιήσας, quem (inquit) ab hoc nostro non diversum esse facile credet, qui ex⁶ Suida didicit in Antimachum scripsisse Longinum.

¹ Cassius adjicitur à nonnullis ex Suida. Vide Testim. X. Ante Longini nostri tempora Cassius quidam Longinus Syriæ præses erat. ² Vide Testim. XII. ³ Teste Rualdo in vita Plut. ex Sarisb. ⁴ In comitatu Cestriæ, cum hac inscriptione, FLAVIUS LONGINUS

TRIB. MIL. LEG. XX. LONGINUS FILIUS EJUS, DOMO SAMOSATA. ⁵ Vide Testim. XIV. ⁶ Vide Testim. X. Vereor ut hoc elici possit ex Suidæ verbis. Nam parum valet ista ratio quod uterque in Antimachum scripserit, cum fieri possit ut diversos uter-

P R Æ F A T I O.

*Prima adolescentia una cum parentibus ¹ plurimas regiones perlustravit, ut optimarum artium studiis penitus imbueretur, & viros istius ævi celeberrimos, & in his Ammonium ² & Originem, inviseret & audiret. Athenis etiam aliquamdiu versatum esse, fidem facit ³ *ἡτοιμασμένον* illud Porphyrii ⁴ *ἐν τῷ φιλοσόφῳ ἰσοεῖας*, ubi se à Longino, Athenis Πλατῶνεια celebrante, inter alios convivio exceptum tradit. Quod non mediocres in Philosophia progressus fecerit, non solum ex Eunapio ⁵ & librorum (qui temporis injuria perierunt) titulis licet colligere; sed & ex eo quod Porphyrius, acerrimi ingenii vir, illum pro præceptore ⁶ habuerit. Nec obstat illud Plotini ⁷ effatum; Longinum philologum esse, philosophum nequaquam: cum sæpe evenit, ut inter quos magnæ laudis æmulatio est, inter eos aliqua intercederet obtrectatio. Verum, utut illud se habeat, Longinum ad maximam famam & dignationem ex re Critica pervenisse indicio est, quod Athenis (ut credimus) id ei datum esset negotii, ut quæ scriptorum ⁸ γῆνηα erant, quæ *ὑποβολιμαία*, discerneret; tantumque ejus tribueretur judicio, ut aliorum de Auctoribus sententia tum demum rata foret, quam eam suo calculo comprobaverat Longinus. Ex hac nominis celebritate Longinum ad se accivit Zenobia ⁹, Heroïna nobilissima & illustris Palmyrenorum Regina: quæ, cum sacrarum ¹⁰ literarum amore singulari flagraret, non alio uti voluit in Græcis magistro quam Critico nostro. Quo factum est ut Zenobiæ, postquam ejus perspexerat ingenium belli ac pacis artibus pariter idoneum, non tam studiorum moderator haberetur, quam rerum gerendarum arbiter. Itaque cum Syria maxime concussa erat, arma ei infesta movente Aureliano, Regina placuit Longinum*

que libros de eo literis consignarit. Et Dionysius quidem Phaselites, quum *περὶ ποιητῶν* commentatus fuerit, non potuit non Antimachi in eo libro mentionem facere, quippe qui inter *ποιητὰς ἰσομαεῖς* nominatim ab Isaacio Tzetza refertur. At Longinus *ἵκῃς Ἀντιμάχου* tantummodo edidit, quemadmodum etiam *ἵκῃς Ὀμήρου*, non vero *περὶ Ἀντιμάχου ποιήσεως βιβλία*. Adde quod Dionysius Phaselites Charmidæ filius fuerit

ac Pindarum emendarit, ut constat ex Scholiaste ad Pyth. 8. Nem. 2. & 12. ac Isthm. 4. Schurtzsch. 1 Vide Fragm. 4. 2 Vide Fragm. 4. 3 Vide Testim. III. & XII. 4 Vide Testim. V. 5 Vide Testim. V. 6 Vide Testim. I. & VII. 7 Vide Testim. V. 8 Vide Testim. XIV. 9 Nam Zenobia existimatur ad Moïsis doctrinam accessisse. Vide Testim. IX.

P R Æ F A T I O.

cum primis in consilium adhibere: qui feminæ viriles addidit animos, auctorque illi fuit ut paulo acrius & liberior Imperatoris literis responderet. Ea res Longino exitio fuit. Nam victa captaque Zenobia ne tantillum quidem de ferocia sua remisit Aurelianus; sed Regina amicis eo magis succensuit; compertoque aut suspecto epistolam illam superbiorē à Longino ¹ dictatam fuisse ² statim tollendum interficiendumque curavit. Tam ³ fortiter quidem obiit Longinus, ut alios, ejus calamitatem indigne ferentes, quam maxime consolaretur: atque morte licet æque immatura ac immerita ereptus est, plurima tamen scripta, eaque non vulgaria, reliquit; quorum πύρα partim Cl. Langbainii (sc. usque ad num. 20.) verbis partim nostris exhibere operæ pretium esse duximus.

⁴ Ἰ Περὶ ⁵ τῆς κατὰ Φειδίου. Commentarium crediderim in orationem contra Phidiam; (forte Μειδίου) quæ Demosthenis est.

² Ἀπορήματα ⁶ Ὀμηρικὰ, *Dubia Homerica*. Eorum liber V. citatur ab *Homeri Scholiaste*, ΙΑ. β'. ubi Draconem passeres devorantem *Sthenium* vocatum refert. ἔπος δὲ ἰσορητὰ Διονυσίου ἐν τῇ ε'. τῶν ὁρίων. Ἀπορημάτων Ὀμηρικῶν etiam libros sex conscripsit *Aristoteles*. *Laërt.*

³ Εἰ φιλοσοφῶ Ὁμηρῶ; *An Homerus fuerit Philosophus?* Apud *Laërtium* (in *Pyrrhone*.) Sunt qui *Scepticorum* Principem putant. Et (ib. l. 2.) *Anaxagoræ* succenturiat *Horatius*, (*Epist.* l. 1.) hoc ei elogium ferens,

— Quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius *Chrysippo* & *Crantore* dicit.

⁴ Περίληψις Ὀμήρου καὶ λύσεις, *Quæstiones & solutiones Homericae*. Ex quo mustaceo laureolam antea captarant haud pauci. Puta ⁷ *Heraclides Ponticus* libb. 2. λύσεων Ὀμ-

¹ Vide Testim. XIV. ² Idem fere accidit *H. Cuffio*, viro impente erudito, & Græcæ linguæ apud Oxonienles Professore Regio. ³ Vide Testim. VI. ⁴ Vide Testim. X. ⁵ Forſan τῶ κατὰ Μειδίου, ut intelligatur scriptum aliquod contra Medium Philosophum, (cujus mentio fit in *Fragmentis*, p. 154.) cum quo de partibus animæ disputationes habuisse Longinum, constat ex Pro-

clo in *Platonis* πινυλίου, p. 415. ⁶ Longinum operam impendisse Homero, non solum ex *Suida* constat; sed etiam (ut notavit Cl. *Kyſlerus*) ex *Euslathio*, qui ejus aliquoties (ut ad *Iliad.* A. p. 67. 166.) meminit, *Homeri* versus aliquot obelo notantis. ⁷ Potius *Heraclitus*, ut probavit *Nath. Mazerius* in *prefat.* ad notās Editioni *Genevensi* subjectas. Vide *Galeum* in *prefat.* ad *Opuscula Mytholog.*

P R Æ F A T I O.

ευκων, quos vertit & in lucem dedit *Gesnerus*, titulo *Allegoriarum* in *Homeri* fabulas. *Porphyrus* etiam *Σημήματα Ομηρικά*, majoris operis progymnasmata, ad nos deduxit ævi fluxus; reliquis ejusdem nominis absorptis.

5 Τίνα παρὰ τὰς ἰσοείας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἰσοεικὴ ἐξηγῶνται; *Quæ Grammatici præter historias ut historica commentantur*; In hoc etiam opere *Cæcilium* habuit facem præferentem, qui (ut ait *Suidas*) de iis scripserat, *quæ à Rhetoribus secundum historias, vel præter historias referuntur*.

6 Περὶ τοῦ παρ' Ομήρου πολλὰ σημαίνουσιν λέξεων, *De dictionibus polysemis apud Homerum*; opus grammaticum, quale illud *Protagoræ* (*Laërt. ll. 5 & 9.*) de *Homeri* glossis, forte & *Demetrii* de *Iliade* & *Odyssæa*: nam de *Basilide*, quem in *Epitomen* redegit *Cratinus*, (teste *Etymol. in αἰεῖστος*) περὶ Ομηρικῆς λέξεως pariter inscripto, res est extra aleam.

7 Ἀττικῶν ¹ λέξεων ἐκδόσεις β'. *Atticarum dictionum Editiones duæ*: quibus in limine operis sui se in eo congerendo usum esse agnoscit *Suidas*; prævit hic etiam *Cæcilius Siculus*: quibus in eo loco subjunguntur *Lupercus*, *Pacatus*, & *Pollio Alexandrinus*. *Photius* addit *Dionysium Halicarnassæum*, *Pausaniam*, ² *Mæridem*, Atticistas omnes, melioris notæ, quam paucula illa *Phrynichi*, *Magistri*, aut *Moschopuli*; quibus tamen reliquorum jacturam levamus ex parte.

8 Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Κλέωνος. (ἄ. Ηρακλέων &) *Vocabula Antimachi & Cleonis*. *Cleones* duo, (unus *Curtii l. 8.*) poeta *Siculus*; alter (*Apollonii schol. lib. 1.*) Κλεωνὸς *Argonauticorum* scriptor, à quo multa *Apollonius*. *Antimachum* talem fuisse, ut *Delio* natatore opus haberet, ex iis patet, quæ apud auctores (*Apollonii & Nicandri Scholiastas*) feruntur. Hujus æmulus & mirator (teste *Spartiano in vita*) *Hadrianus Cæsar*, *Catacrianos*, libros obscurissimos, eum imitatus scripsit. Indicio etiam sunt, tum quæ à *Nicandri* Scholiaste adducuntur, tum quod *Nicandrum* pariter ejus æmulum prædicat, & ab eo multa mutuatum; forte non in *Theriacis*, sed

¹ Excerpta quædam ex libro hoc περὶ Ἀττικῶν λέξεων (uti conjicio) in *Bibl. Vatic.* adservantur sub hoc titulo, *Λέξεις Ἰνδιαστῶν γεγραμμέναι παρὰ*

Σεφάνου, καὶ Θεόδωρου, καὶ ἑτέρων λεξιγυγμάτων. *Κασσιανῆ, καὶ Λουγγίου Φιλοσόφου*. ² *Rechtius Eumæridem*.

P R Æ F A T I O.

Thebaïcis: uterque enim argumentum illud tractavit. *Tzetzes* (in *prolegom. ad Lycoph.*) inter Poëtas ὀνομασθὲς eum reponit, quales illi sunt numero quinque, *Homerus*, *Hesiodus*, *Panyasis* (corrupte Πάνυσις) *Antimachus*, & *Pisander*. Cum *Homero* conjungit *Propertius*, lib. 2. el. 34.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Imo & (teste *Dione* l. 69.) præferre ausus est *Hadrianus*, qui de abolendo penitus *Homero* cogitavit, ut *Antimachum* induceret, cujus antea ne nomen quidem apud plures innotuit: & μὴδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ ἀπέτρεγον ἡπίσαντο. Litem dirimat *Gregorius Nazianzenus*, *Ep.* 3. qui hoc inter eos discrimen ponit, quod *Homerus* multa paucis complexus sit, hic pauca multis; eoque brevitatis palmam *Homero* defert, τοῖς ἀνέγκμασι κείνων τὸ μῦθος, ἀλλ' ἐ τοῖς ῥηάμμασι. Alterum etiam correctorem nactus est, *Longini συμφορητικῶς*, *Zoticum* scilicet, (teste *Porphyr.* de *Plotino*) & ipsum *Criticum*. operis nomen, Τὰ Ἀντιμάχου διορθωτικά. Fuit autem *Antimachus* Scriptor *Cyclicus*, (si verum docet *Acron* Grammaticus in *Horat.* de *Arte Poët.*) tam ambitiose digressionum amans, ut xxiv. libros impleret, (ut dicit *Porphyr.* *ibid.*) priusquam τὴν ἐπὶ τὰ ὅληα perduceret. Verum *Proclus*, (apud *Photium* in *Chrestom.*) cui hac in parte tutius credendum, *Antimachum* & quatuor comites superius adductos ab *Epico Cyclo* aperte excludit. Κύκλος autem ὁπῆκος fuit historia mythologica à diversis descripta, sed in unum corpus congesta; in quo fabularum quicquid ab ipsis Deorum incunabulis ad reditum *Ulyssis* in *Ithacam* invaluit, mendax Græcia lætanter agnovit. Auctores ejus passim audiunt, Κύκλιοι, & ἐγκύκλιοι opus ipsum, Κύκλος ὁπῆκος, κύκλιος ἔπη, ποίημα ἐγκύκλιον, &, sine addito, aliquando κύκλος. [Hisce adde quæ scripsit *Mallincrotus* in *Paralipom. de Hist. Gr.* p. 11.]

9 Hæc de operibus *Longini* à *Suida* memoratis: succedant, quæ *Porphyrus* (in *Vita Plotini*) retulit: inter quæ ordinem ducit liber ¹ Περὶ ἀρχῶν, *De principiis*. *Philarchæus* etiam geminum illi opus elaboravit, nisi malit quispiam ² Φιλαρχαῖος sic accipere, ut ² Φιλαρχαίων sit inscriptio

¹ Vide Testimonium primum de Longino. ² Philarchæus non est nomen proprium viri, sed Longinus dicitur à

Porphyrus Philarchæus, hoc est antiquarum literarum & priscae sapientiæ studiosus. *Fabricius* in *Bibl. Gr.*

alterius

P R Æ F A T I O.

alterius operis *Longini*. Utcunque habeat, hoc statuere possumus, syntagma illud politiori literatura refertum fuisse, licet prima fronte nihil minus polliceatur: inde enim illud *Plotini* effatum, *Longinum Philologum esse, Philosophum nequaquam*. [Vide *Proclum* lib. 3. in *Timæum* *Platonis* p. 27.]

10 Πρὸς Πλωτῖνον καὶ Γενπλαγὸν Ἀμέλιον περὶ τέλους, *De fine ad Plotinum & Amelium*. Continet responsum ad ea, quæ ab iis objecta: librum inscripsit *Marcello* cuidam.

11 Πρὸς Ἀμέλιον ἐπιστολή. *Epistolam* vocat, quod volumen erat; quia ad *Amelii* *Epistolam* rescripta.

12 Περὶ κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης, *De justitia secundum Platonem*: & hoc etiam contra *Amelium*.

13 Περὶ τῶν ἰδεῶν. In quo sententiam suam de *Ideis*, adversus *Plotinum* ejusque hyperaspistem *Porphyrum*, tuetur.

14 Πρὸς τῶν Στωικῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντιῆστοις, (*Euseb. de Præpar. Evang. l. 15.*) *Disceptatio adversus Stoicorum de anima opinionem*; in qua probat animam non esse corpoream. Sed vereor ne titulum istum *Eusebius* ipse particulæ ab integro aliquo opere abstractæ imposuerit.

15 Περὶ συνθέσεως λόγων, *De compositione orationum*: qua de re duo syntagmata à se conscripta refert *Sect. xxxviii*.

16 Περὶ παθῶν, *De passionibus* commentarium promittit ad finem *Sect. iii*. & *Sect. xlii*. an absolverit incertum.

17 *De aciebus bellicis*. Librum *Romæ* fervari refert *Gesnerus in Biblioth.*

18 Περὶ ποιητῶν, *De poëtis*. opus *Dionysii Phaselitæ*; citat *Nicandri Scholiastes*.

19 Κριτικῆ. *Laërtius* (in *Thalete*) citat *Dionysium* ἐν κριτικῇ. Agnomen *Critici* huic nostro datum facit, ut hoc ei opus adscribam; nec enim dubito, quin *Laërtius* posterior *Longino* esse possit. [Ex hoc tractatu forsan desumptum est illud *Longini* de *Rhetoribus* testimonium, quod exstat in præstantissimo codice *Evangeliorum* *Bibliothecæ Vaticanæ Urbinatis*, signato num. 2. quod nobiscum communicavit Vir summæ doctrinæ pariter ac humanitatis, *Laur. Alex. Zacagnius*: Λογγίνος ὁ καὶ ῥήτωρ τῶν μεγάλων ἑν- τέρων ἀπαρόδμητον συνέταξεν ἔργον. Κορωνίς δὲ ἔστω λόγος πάντος καὶ θεο- νήματος Ἑλληνικῆς Δημοδότης, Λυσίας, Αἰσχίνης, Αἰεσιδέας, Ισοκρίτης, Τίμαρχος.

PRÆFATIO.

Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοθένης ὁ καὶ Κέλδης, Ξενοφών, πρὸς τέτοις Παῦλος ὁ Ταρσεύς, ὃν πῖνα καὶ πρῶτον φημι πρὸς ἀνὰ πρῶτον.]

20 Hæc sunt quæ enumeravit Cl. *Langbainius*. Reliqua, quorum recensionem omisit, nobis liceat adjicere. Imprimis que veniunt Τὰ περὶ Ξενοφώντος, *Commentaria de scriptis Xenophontis*; quorum meminit *Longinus* ipse *Secl. VIII. p. 20.*

21. Τέχνη ῥητορικὴ, *Ars Rhetorica*. Laudatur ab ¹ *Anonymo* in *Hermogenem*. Sed forsan idem erat cum libro Περὶ συνθέσεως λόγων· aut potius ille ipse libellus, quem, eodem titulo insignitum, habemus inter *Dionysii Halicarnassensis* Opuscula: quem ab eo abjudicat *Tan. Faber*.

22 Οὐδινάδης ², *Oratio in Hodenathum*: cujus indicium *Tan. Fabro* fecit *Emericus Bigotius* è Cod. MS. *Bibliothecæ Vaticanæ*.

23 Φιλολόγος *Longini* citat *Auctor Anonymus* vitæ *Apollonii*: quo opere de *Philologis & Grammaticis* egisse videtur.

24 Εἰς τέχνην ῥητορικὴν Ερμογένους. *In artem Rhetoricam Hermogenis*. Exstat in *Bibliotheca Vindobonensi*, teste *Nesfelio*. Forfan idem cum libro memorato *num. 21.*

25 Περὶ μέτρων libellus. quem ³ *Holstenius* in *Bibliotheca Vaticana* adservari primus monuit: cujus partem maximam è codice nostri in gratiam descriptam, & ad nos missam à viro optimo & bonarum literarum studiosissimo, *Jacobo de S. Amando*, olim edidimus, iterumque tibi repræsentamus, p. 138.

26 Περὶ ὑψους, *de Sublimitate* libellus, omni laude major: qui tamen ad nos, nisi magna sui parte mutilatus, non pervenit.

Ejus historiolum paucis accipe.

Primum è Bibliothecarum latebris eductus est à Francisco Robortello Utinensi, Romuli Amasæi alumno, notisque breviusculis ab eodem illustratus è prelo prodiit Joannis Oporini, Basileæ, MDLIV. 4^{to}. Anno subsequente Venetiis editur cura Pauli Manutii Aldi F. qui veterum Poëta-

¹ Vide Testim. XII. ² Hujus meminit *Libanius* lib. IV. *Epist. CCXCIII.* hisce verbis: Οὐδινάδης ὁ λόγος· Δογμὸν δὲ ὁ λόγος. ἔγωγε μὲν ἀπαρτὰς, σὲ δὲ

δοῦναι, καὶ γινώσκαι Νίκαον περὶ τῆς ὑπὸ Ἰσίδωρου. ³ In notis ad *Porphyrum* de vita *Pythagoræ* cap. VI. p. 28.

P R Æ F A T I O.

rum versus, scribarum incuria in Codicibus Manuscriptis confusos commixtosque cum oratione soluta, notavit & distinxit. Atque ita evenit, ut de Longino typis Germanicis excuso ne fando quidem audiverit Manutius, uti licet conijcere ex Epistola ejus nuncupatoria ad eminentissimum Cardinalem Michaëlem Silvium, quem sic alloquitur: δὲ πρῶτον σοὶ δῶρον μικρόν, Διονύσιον Λογγίνον, περὶ Τ. Πας, Ἑλλῶνα συγγραφέα, καὶ ὅς' παλαιῶν καὶ πάντων δοκίμων ὄντα, ὅς ἐν τῇ παρ' ἡμῶν ᾧ Βιβλιοθήκῃ κατακεκρυμμένῳ ἀπέκρυπτο· καὶ ὑπὸ στήθ' τῆς χερσός, ὡς πάλαι καὶ ἄλλαι χρησιμώταται βίβλοι, κατεβρώθη καὶ φρεσὶ ἐχέουτε, εἰ μὴ παρέση μοι τοῖς ἡμετέροις τύποις αὐτὸν ἀνανεῶσαι. Dein, ὡς ὄφελον ᾧ βιβλὸν ὁλοκληρίσειαν καὶ μᾶλλον πλείονος ἀφαιρῶντα ἀκριβείας ἀποσεῖλαι· ἔ μὲν ἄλλ' ὁ νῦν ἀδύνατον, ἐλπίζω διωκτὸν ἐκ εἰς μακρὰν, ἐν τετυπωμένῳ ἤδη, ἔσεσθαι· καὶ π' ὅς' βιβλίον ὑπάρξει ἀντιγράφων, ὁ αὐτὸς εἰς τ' ἀρχαῖον καὶ γνήσιον σχῆμα τελείως ἀνακαταστήσει. Non longo post intervallo (sc. anno MDLXIX.) operam dedit Fr. Portus Cretensis, ut una cum Aphtbonio & Hermogene nitidissimis J. Crispini typis recuderetur Genevæ, locis nonnullis ex Dudithii Cod. MS. (ut cum ¹ Cl. Langbainio auguror) restitutis, adjecto rerum indice accurato & locuplete. Hactenus Græce tantum studiosorum manibus terebatur, nemine adhuc invento qui cum Latinis hominibus Latine loquentem communicaret. ² Muretus & ³ Dudithius, viri exquisiti judicii & admirandæ plane eloquentiæ, qui versiones promiserant, vel fato vel aliis causis præpediti, nihil (quod scimus) præstiterunt. Tandem vero illud in se recepit Gabriel de Petra, Græcæ Linguae Professor in Academia Lausannensi, qui Latina à se ordinata Græcis conjunxit, & cum Præfatione synoptica pariter ac Scholiis & Commentariis Joanni Tornæzio imprimenda commisit Genevæ 8^o. MDCXII. Annos post xxv, hanc ipsam editionem, cum notarum longe doctissimarum auctario, Oxoniæ prelo subjecit Ger. Langbainius, vir sui ævi eminentissimus, vitæque longiore dignissimus. Proxime subsecuta est Editio Bononiensis (anno MDCXLIV.) cum triplici versione Gabr. de Petrae, D. Pizimentii, & P. Pagani, superioribus ut tempore

¹ In notis ad Longinum, p. 115.

² In Commentariis quos in Catul-
tum edidit. ³ In Epist. ad Lectorem

præfixa Dionysii Halicarnassæi de Thu-
cydædis Historia judicio.

P R Æ F A T I O.

ita & dignitate posterior, si fidem habeamus ¹ Tan. Fabro: qui, de interpretibus iudicium ferens, censet Pizimentium & Paganum haud pluris faciendos esse, quam qui in Latio & Græcia peregrini sunt; Gabrielem vero aliquanto felicius se dedisse. Quamobrem bibliopola, ut ejus interpretationem (utpote quæ paucioribus vitiis urgetur) describendam curaret, auctor fuit idem Faber, quum annotationes suas in Longinum minores (nam & uberiores cum nova versione ² pollicitus est) Salmurii ederet anno MDCLXIII. 8°. Postremo Jacobus Tollius Longinum de novo vertere aggressus est; id quod ope translationis ³ Gallicæ præstantissimæ satis feliciter absolvit, interpretationis genere paulo liberioris usus. Idemque, Codd. MSS. Vaticanis aliisque adjutus, ut loca quamplurima depravata nonnunquam pulcherrime emendavit & meliora reddidit; ita & notas aliorum (bonas malasque sine discrimine, & ut ajunt integras) congeffit; jussitque parvulum libellum, annotationibus suis amplissimis insuper ⁴ additis, molem in immensam excrescere, Trajecti ad Rhenum MDCXCIV. 4°. Quo factum est, ut quum pubem ingenuam, libri (forsitan & pretii) magnitudine à legendo absterri cerneremus, literarum amantibus rem non ingrati fore duxerimus, si in formam minorem pristinaque redigeretur: ita tamen ut nihil bonæ frugis rescaramus, sed luxuriantem duntaxat notarum sylvam coerceremus. Quin & illud nobis propositum, ut textum Longini cum Fragmentis adjunctis non solum mendis Typographicis (quibus aliæ, novissima præsertim, fœdatæ erant editiones) & interpunctionibus perversis liberarem; sed & integritati suæ & nitore, quoad ejus fieri posset, restitueremus. Quem in finem ob oculos habuimus impressa omnia notæ alicujus exemplaria, ut & Cod. MS. è Bibliotheca instructissima viri celeberrimi, Joannis Mori, nuper Eliensis Episcopi. Nec minori nobis curæ erat Versio Latina: quam ut aliquoties corrigeremus & emacularem, ita & jasto latius excurrentem (verba otiosa amputando) ad Græca revocarem, nobis concedendum putavimus. Deinde, ut

¹ In Præfat. ad Lectorem de sua Longini editione. ² In Præfat. ad notas in Longinum. ³ Quam debemus Boi-

lavio, suis & Dacerii notis illustratam; ⁴ Ut & versione notisque Gallicis.

P R Æ F A T I O.

Philologus cumulatus demereremur, de novo tres Indices confecimus; qui non solum Rerum & Verborum copiam sup-
peditarent, sed & Annotationes prolixiores, quæ ad inum
cujusque paginæ commodè subjici non potuerunt. De no-
stra hac in re opera nolumus tecum (benigne Lector) accu-
ratus aut pluribus verbis agere; quid inter nostras alio-
rumque curas intersit, tibi met æstimandum relinquentes.
Hoc tantum te rogamus, ut quicquid præstiterimus æqui
bonique consulas; eoque magis, quod præter expectatio-
nem illud ad te accedat; quum¹ alii, majora polliciti, suis
non steterint promissis. Denique cum hujus Editionis, an-
no MDCCX. adornatæ, exemplaria, brevi distracta fuerint,
nobis auctor suasorque erat Bibliopola, ut huic libello ma-
num iterum admoveremus. id quod eo libentius fecimus, na-
cti beneficio Cl. Boivini Fragmentum libelli mei prætor,
quod, Græce à nobis in superioris Editionis præfatione juris
publici factum, cum versione Latina, adjunctis etiam duo-
bus Fragmentis, iterum vulgavit: ut & Animadversiones
Conr. Sam. Schurtzfleischii, in lucem emissas cura Henr.
Leon. Schurtzfleischii, & ad nos perquam humaniter trans-
missas. Quibus Viris præstantissimis, & de rep. literaria
præclare meritis, nobiscum gratias age, & vale.

¹ Leo Allatius (in suis ad Eustathii
Hexæmeron notis p. 6.) dicit se scriptu-
rum esse Commentarium in Longinum.
Meminit etiam (in Apibus Urbanis
P. 45.) Antonii Quarengi disputatiun-

culæ de Longini judicio in Comparatione
Ciceronis & Demosthenis. Quin & Sciop-
pius (ut constat ex Casauboni Epp. p. 665.)
nupera Editionis) minatus est se aliquid
scripturum esse contra Longinum.

VETERUM ET RECENTIORUM

DE

LONGINO

JUDICIA ET TESTIMONIA.

I. Porphyrius in vita Plotini. p. 10, 11, 12, 13, 15.

Αναγνωθέντος δὲ αὐτῷ [Πλωτίνῳ] τῆ τε Περὶ δὲ-
 χῶν Λογγίνου¹ καὶ τῆ Φιλαρχαίου² φιλολόγος μὲν ἔφη
 ὁ Λογγίνος³, φιλόσοφος⁴ ἢ ἑδαμῶς. — Οθεν ὁ Λογ-
 γίνος⁵ μὲν περὶ σφῶν τὰ Περὶ ὁρμῆς Κλεοδάμου⁶ τε καὶ
 μοῖ Πορφυρίου⁷, Κλεοδάμου⁸ τε καὶ Μάλχου⁹ περὶ ἑαυ-
 τῶν μάλιστα πρὸς αὐτὸν ἐγὼ γράφων ἐσημαίνον, δηλώσει μέ-
 ρος¹⁰ ὑπερβολῆς γραφῆς πρὸς με, ἐπέχον τῶν τῶν πρὸς
 αὐτῶν γὰρ με διὰ τὴν Σικελίας κατέναυ πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν
 φοινίκην, καὶ κομίζον τὰ βιβλία τῆ Πλωτίνου, φησί. Καὶ σὺ
 μὲν ——. Ταῦτα ὑπερβόλον ὡς ἀπεφάνηκα τῷ κατ' ἡμᾶς
 κριτικωτάτῃ γενομένῃ, καὶ τὰ τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντα τῷ καθ'
 αὐτὸν διελέγξαντος. — Επὶ ἣ τῆ Λογγίνου¹¹ αὐτὸν τῷ συγ-
 γράμματι γέγραφε πρὸς Πλωτίνου¹² τε καὶ Αμελίου¹³ καὶ τῷ κατ' ἑαυ-
 τὸν γεγονότων φιλοσόφων, ἀναγκαῖον ὡς ἀπεφάνηκα, ἵνα καὶ
 πλήρης γένηται ἡ πρὸς αὐτῶν κρίσις, οἷα γέγονε τοῦ ἐλλογι-
 μωτάτου ἀνδρὸς καὶ ἐλεγκτικωτάτου. Επὶ γέγραφεται δὲ τὸ βι-
 βλίον, Λογγίνου¹⁴ πρὸς Πλωτίνου¹⁵ ὁ Γεντιλιανὸν Αμελίον¹⁶ πρὸς τέ-
 λους. Ἐχει δὲ τοῖονδε¹⁷ Πολλῶν καθ' ἡμᾶς —— Ἀρκεί πίνω
 ὁ πρῶτος ἀνὴρ, καὶ ἐν κρίσει πρῶτος¹⁸ ὢν καὶ ὑπερλημμένος¹⁹
 ἄχοι νῦν. Quum liber Longini & Philarchæi de Principiis
 lectus esset: Philologus quidem (dixit) est Longinus,
 Philosophus vero nequaquam. — Quocirca Longinus,

1 Forſan legendum τῆ φιλαρχαίου. Vide Præfationem p. 5.

dedicans quæ scripsit *De conatu* Cleodemo mihi quæ Porphyrio, sic exorsus est; *Cleodeme atque Malche*. — Quid vero Longinus senserit de Plotino, per ea maxime quæ ego ad eum scribens significaveram, declarabit pars Epistolæ hoc ad me tenore perscriptæ. Quum enim operæ pretium judicaret, me à Sicilia ad eum in Phœniciam proficisci, librosque Plotini mecum afferre, sic ait: *Tu quidem* —. In superioribus enarrandis idcirco fui prolixior, ut demonstrarem quid judicaverit de Plotino vir illæ nostræ ætatis Criticorum optimus: qui fere omnia sui temporis Scriptorum opera discussit atque redarguit. — Præterea necesse habeo referre quæ in Opere ipso *Longinus* scripsit de Plotino & Amelio & cæteris sui ævi Philosophis; ut certius constet quam de illis sententiam tulerit vir elegantissimus, atque ingeniorum censor acerrimus. Liber hunc præ se fert titulum, *Longinus de fine ad Plotinum & Gentilianum Amelium*. Sic autem se habet: *Quum multi* — Satis est ergo vir tantus, judicioque primus, hæcenus à nobis in testimonium adductus.

II. *Idem in libro 3. ejus operis quod adversus Christianos composuit, apud Euseb. in Eccl. Hist. l. 6. c. 19.*

Σωλῶ τε γὰρ αἰεὶ τῶ Πλάτωνι τοῖς τε Νεμεσίου καὶ Κρονίου, Ἀπολλοφάνους τε καὶ Λογγίνου συγγραμμάσιν ὠμίλει. Versabatur enim assidue cum Platone: Numenii quoque, Cronii, Apollophanis & Longini scripta quotidie habebat in manibus.

III. *Eusebius de Præparatione Evangelica, lib. x. cap. III. p. 464. Edit. Paris.*

Τὰ ἱ Πλατωνεῖα ἐστῶν ἡμᾶς Λογγίνῳ Ἀθήνησι κέκληκεν, ἄλλας τε πολλὰς. — Athenis quum ad celebrandam Plotini memoriam convivio nos Longinus exceperat, interque complures alios &c.

ἱ Πλατωνεῖα ex MS. uno legendum esse contendit Vigerius, suamque firmat sententiam ex versu ult. pag 467. ubi expressa mentio Festi in honorem Platonis celebrati.

IV. *Libanius Sophista, Epist. CCXLIII. l. III. cujus indicium Emericus Bigotius Tanaquillo Fabro fecit, è Cod. MS. Bibliothecæ Vaticanæ.*

¹ Οδάναθον τὸ λόγον· Λογγίνου δὲ ὁ λόγος· ἐγὼ μὲν ἀπαγγέλλω, σὲ δὲ δεῖ δένασθαι, καὶ γενέσθαι δικαίον περὶ τῷ ὑποχείρισθαι. *Odenathum* (est autem Longini ² oratio) ipse quidem peto, te vero dare oportet, fidemque promissi muneris exhibere.

V. *Eunapius de Vitis Philosophorum & Sophistarum, p. 16. & 17. Edit. Col. Allobr.*

Τυχὼν δὲ [Πορφύριος] τὴν προσήκουσαν παιδείαν, ἀνὰ τὴν ἔδραμε τοσούτον ἔπεδωκεν, ὥς Λογγίνου μὲν ὡς ἀκροατῆς καὶ ἐκόςμει τὸν διδάσκαλον ἐν τῷ ὀλίγῳ χρόνῳ. Λογγίνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον βιβλιοθήκη τις ὡς ἐμφυχος καὶ πεπαιγμένην μετέειπεν, καὶ κρίνειν γὰρ τὰς παλαιὰς ἐπετέτακτο. — Μάλχος δὲ — Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα. — Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγίνος. Παρ' ἐκείνου δὲ τῷ ἄκρον ἐπαγχεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἀπάσης, ὥς περ ἐκείνος. ἀφικέμενος καὶ ῥητορικῆς. — Ἦν γὰρ ὁ Λογγίνος μακρῷ τὸ τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα ἄριστος. Ἐτὶ βιβλίων τε αὐτῶν πολὺ πλεονάζει. Φέρεται, καὶ τὸ φερόμενον θαυμάζειται. καὶ εἰς κατέγνω πινὸς τῶν παλαιῶν, καὶ τὸ δοξαζέμενον ἐκράτη πεπαιγμένον, ἀλλ' ἢ Λογγίνου ἐκράτει κρείσσει. Is vero, [Porphyrius] liberaliter ab ineunte ætate doctrina institutus, in tantum profecit, ut Longini factus discipulus brevi præceptoris ornamēto fuerit. Longinus ea tempestate viva erat quædam Bibliotheca & ambulans Musæum; cui de Veteribus judicandi potestas permissa erat. — Porphyrio — nomen initio fuerat Malchus: — Porphyrium autem nominavit Longinus. Apud ipsum sublimibus studiis erudiebatur; ad summam Grammaticæ artis & Rhetorices cognitio-

¹ *Αἱ Οδνάθου & Οδνάθου & Οδνάθου.* Verum in nummis ΟΔΕΝΑΘΗΣ. ² Si ita tulisset fatum literarum, ut ne illa oratio perisset, multa hodie de bellis Orientalibus, quæ Odenathus sustinuit, quæque adeo jejune à minoribus illis Historiæ Augustæ Scriptoribus prodita fuerunt, teneremus. *Faber.*

nem non minori laude, quam ille, attingens. — Longinus cæteris omnibus suæ ætatis longe antecelluit, & librorum ejus ingens circumfertur multitudo; qui & ipsi magnam *doctis* admirationem moverunt. Ac si quis vetustum auctorem aliqua in parte reprehendisset, non rata habebatur opinio, donec illam Longini confirmasset judicium.

VI. *Zosimus in Historiæ libro 1. p. 51. Edit. Oxon.*

Τῆς ἣ πόλεως γενόμενῳ κύρῳ, καὶ ἔκκατὰ ταύτῃ
 πλάτῃ καὶ τῇ ἄλλῃς ὑποστροφῇ καὶ ἀναστημάτων κρατήσεως,
 ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἐμισίαν, εἰς κρήνην ἤγαγε Ζηνοβίαν τε
 καὶ τὰς ταύτῃ σωμαζομένας. Ἐπεὶ δὲ αἰτίας ἔλεγεν, ἑαυτὴν
 ἑξαίρετα, πολλὰς τε ἄλλας ἦγεν εἰς μέσον, ὡς ὠδραχρόνῃ
 οἶα γυναῖκα. ² ἐν οἷς καὶ Λογγίνος ὢν, ἔσχετο ματαίᾳ ἐπι
 μένῃ τοῖς παροῦσιν μετὰ τοῖς μέλλουσιν ὄφελος φέροντα. Ὡς περ, ἐφ'
 οἷς κατηγορεῖτο ἐλεγχόμενῳ, ὠδραχρόνῃ ὁ βασιλεὺς θανάτῳ
 ζημίαν ἐπέθηκε. ὢν ἔτι γυναῖκα ἠνεγκεν ὁ Λογγίνος, ὥστε
 καὶ τὰς χειρὶ λαλῶντας ὅτι τῷ πάτρί ὠδραμυθεῖας. Oppido
 suam in potestatem redacto, quum divitiis ejus & supel-
 lectile reliqua & donariis potitus esset, Emisam reversus,
 Zenobiam cum illis qui eam juverant pro tribunali stitit. Illa
 causas exponens, & culpa semet eximens, multos alios in
 medium producebat, qui eam veluti feminam seduxissent;
 quorum in numero & Longinus erat, cujus exstant Scripta
 magnam doctrinæ studiosis utilitatem adferentia. Ei, con-
 victo de his propter quæ accusabatur, statim poenam mor-
 tis imperator statuit: quam adeo fortiter Longinus pertulit,
 ut illos etiam qui hanc calamitatem indigno ferebant ani-
 mo consolaretur.

VII. *Proclus l. 1. pag. xxvii. Comment. in Platonis
 Timæum.*

Λογγίνος μὲν ἐν ταῖς οἰσις ἀπὸ τῆς ἀληθείας πάλιν, ὅτι φροντίζει
 ἐν ὀνομάτων ὥρας καὶ ποικιλίας ὁ Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἄλ-

1 Rectius ἑξαίρετα, Sylb. 2 Καὶ δὲ καὶ Λογγίνος, ἔσχετο, malit
 Steph.

λως τὰ αὐτά. — Οὗτος μὲν ἔν Φιλολόγῳ, ὡς Πλω-
τῖνον εἰπεῖν ὡς αὐτὸ λέγειται, καὶ ὁ Φιλόσοφος. Longinus
rursum hoc loco notat Platonem orationis elegantiae & va-
rierati studere, quum unam atque eandem rem diversis mo-
dis efferat. — Atque ille, quod Plotinus de eo dixisse
fertur, Philologus est, non Philosophus.

VIII. *Theophylactus Archiep. Bulgariae, Epist. xvii.*

Μή μοι ἔν τὰς Λογγῶν κρίσεις πείσασθαι, μή καὶ δόξης ποῖν
αὐτός γε ὁ κατὰ Λογγῶν κρίνειν. Ne mihi igitur Longini
censuras attribuas, ne & ipse nonnullis non secundum Lon-
ginum judicare videaris.

IX. *Photius in Bibliotheca, Cod. 265.*

Φασὶ τὸ Δημοσθένει, πένταρα καὶ ἑκατὶ γεγονότα ἔτη, τὸ
Περὶ τῆς ἀπειλῶν, ἦτοι τὸ Πρὸς Λεπτίνου φιλοπονήσαντος λόγον·
ὃ τὸ προοίμιον Λογγῶν μὲν ὁ Κερπὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει.
Επὶ Κλαυδίου δὲ ἔτος ἤκμαζε, ὃ καὶ πολλὰ συνηγονίζετο
Ζηνοβία τῇ τῷ Οσρωῶν βασιλίδι, πλὴν δὲ χλὴν κατεχέστη,
Οδυνάδης δὲ ἀνδρὸς αὐτῆς πεπλοτηκός· ὃ καὶ μεταβαλεῖν
εἰς τὰ Ἰσδαίων ἔτη ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς δεισδαμονίας, πύ-
λαιος ἀναγράφει λόγος. Ajunt & Demosthenem, quatuor
& viginti annos natum, orationem *De immunitate*, sive
Contra Leptinen, conscripsisse; cujus procemium agonisti-
con esse putat Longinus Criticus: qui Claudio imperante
floruit, causasque plurimas egit, Zenobia Osroënorum re-
gina imperium tenente, mortuo jam Odenatho marito;
quam prisca tradunt scriptores ab impietate gentium ad Ju-
dæorum mores traductam.

X. *Suidas voce Λογγῶν.*

Λογγῶν ὁ Κάσιος, Φιλόσοφος, διδάσκαλος Πορφυ-
ρίου καὶ Φιλοσόφου, πολυμαθὴς καὶ κερπὸς γενόμενος. Ἦν δὲ
ἐπὶ Αὐρηλιανῶν καὶ Καίσαρος, καὶ ἀνέρεθαι ὑπὸ αὐτῶν, ὡς
σύμπλεξ Ζηνοβία, τῇ Οδυνάδου γυναικί. Ἐγραψε, Περὶ καὶ
κατὰ Φειδίου, Ἀπορήματα Ὀμηρικά, Εἰ Φιλόσοφος Ὀμηρος.
Προ-

Προβλήματα Ομήρου καὶ λύσεις ἐν βιβλίοις β', Τίνα ὡς οὐκ
 πᾶς ἰσορίας οἱ γραμματικὸι ὡς ἰσορικὰ ἐξηγῶνται; Περὶ τῶν
 παρ' Ομήρῳ πολλὰ σημαίνουσῶν λέξεων δ', Ἀθηναίων λέξεων
 ἐκδόσεις β', εἰσὶ δὲ κατὰ σοιχεῖον, Λέξεις Αντιμάχου καὶ Ηρα-
 κλέωνος, καὶ ἄλλα πολλά. Longinus Cassius, philosophus,
 Porphyrii Philosophi magister, vir magna doctrina acrique
 judicio præditus. Vixit sub Aureliano Imperatore, & ab
 eo occisus est, quod cum Zenobia, Odenathi uxore, conspi-
 rarit. Scripsit, *De oratione contra Phidiam; Dubitationes
 Homericas; An Homerus fuerit Philosophus? Proble-
 mata Homeri & solutiones libris duobus; Quænam contra
 fidem historiæ tanquam historica enarrent Grammatici? De
 vocabulis apud Homerum multas significationes habentibus
 libros quatuor; Atticorum vocabulorum editiones duas se-
 cundum ordinem alphabeticum digestas; Vocabula Anti-
 machi & Heracleonis, & alia multa.*

XI. *Idem voce Πορφύριος.*

Ἦν δὲ [Πορφύριος] καὶ Λογγίνου δὲ Κριτικὸς ἀκροασάμενος.
 Erat autem [Porphyrius] auditor Longini Critici.

XII. *Idem voce Φρόντων.*

Φρόντων Ἐμισήνης, ῥήτωρ, — ἐπελεύτησεν ἐν Ἀθήναις,
 — καὶ ἀδελφῆς Φροντωνίδος παῖδα ὄντα Λογγίνον τὸν Κρι-
 τικὸν κληρονόμον κατέλιπεν. Fronto Emisenus, Rhetor,
 — Athenis obiit, — & Longinum Criticum, sororis
 Frontonidis filium, hæredem reliquit.

XIII. *Anonymus in Hermogenis Rhetoricam, p. 380.
 Edit. Ald.*

Καὶ δὲ Λογγίνος ὁ φιλόλογος ἐν τῇ Ῥητορικῇ τέχνῃ μόνῃς
 τὰς λέξεως εἶναι λέγει τὰ σχήματα, αὐταῖς λέξεσι φασκὼν ὅ-
 τως ὅσοι σχήμα. — Et Longinus Philologus in *Arte Rhe-
 torica* solius dictionis figuras esse contendit, hisce verbis:
Quæ Schemata &c. Vide *Fragm.* VII. p. 150.

XIV. *Fla.*

XIV. *Flavius Vopiscus in Aureliano.*

Grave inter eos, qui cæsi sunt, de Longino Philosopho fuisse perhibetur; quo Zenobia magistro usa esse ad Græcas literas dicitur: quem quidem Aurelianus dicitur occidisse, quod superbior illa Epistola ipsius diceretur dictata consilio, quamvis Syro esset sermone contexta.

XV. *D. Hieronymus ad Rusticum.*

Criticum dices esse Longinum, censo remque Romanæ facundiæ.

XVI. *Petrus Victorius in Præfat. ad Demetrium Phalereum.*

Idem etiam efficere voluisse Dionysium Longinum apparet, qui inscripsit librum suum, in quo de excelsa loco inter oratores disputavit, *mel T^{us}* ac quomodo certo itinere perveniri posset ad altissimum illum eloquentiæ gradum, diligenter monstravit.

XVII. *Idem in lib. Aristot. de Arte Poët.*

Meminit tamen Longinus in libro *mel T^{us}* hujus reditus Græcorum. Est autem, ubi magnus ille Rhetor, & qui plurimum judicio valuit, celebrat quasdam eximias phantasias poetarum &c.

XVIII. *Idem in Var. Lect. lib. xxix. cap. xviii.*

Dionysius Longinus magister dicendi magnus, & qui studii multum posuit in existimandis scriptis veterum auctorum &c.

XIX. *Et lib. xxxiii. cap. xii.*

Ut accurate docuit eruditissimus magister dicendi, & maximus existimator veterum scriptorum, Dionysius Longinus.

XX. *Rursus lib. xxxv. cap. ii.*

Dionysius Longinus, magnus dicendi magister, nec minor existimator scriptorum alienorum.

XXI. *M. Antonius Muretus in Var. Lect. l. x. c. II.*

Est enim Cæcilius Rhetor, cujus Plutarchus sæpe meminit, & Dionysius Longinus principio elegantis illius Commentarioli *μετὰ τῆς*.

XXII. *H. Stephanus in Dissert. de Criticis.*

Verum (ut à Græcis longius non discedam) inter eos, qui hoc juris aperte, & non tanquam aliud agentes, sibi sumptum, præcipui longe distantibus inter se temporibus fuerunt, Dionysius Halicarnassæus & Dionysius Longinus.

XXIII. *G. Canterus lib. II. Nov. Lect. c. xxv.*

In Sublimitatis præceptis hoc etiam recenset Longinus, Rhetor doctissimus.

XXIV. *If. Casaubonus in II. lib. Suetonii.*

Longinus in doctissimo *μετὰ τῆς* libello.

XXV. *Idem in Prolegomenis ad Persium.*

Diæctiones tropicas magnitudinem natura sua habere, affirmat Longinus, *ἢ πάσαις Κερτικῶν κριτικώτατος*.

XXVI. *Idem ad Athenæi lib. I.*

Habes apud Longinum in elegantissimo *μετὰ τῆς* libello.

XXVII. *Idem in Exercit. I. adv. Baronium.*

Nunquam, opinor, id facturus, si tantopere verbi Divini majestatem esset admiratus, ac fecit olim Criticus insignis, paganus tamen homo, Dionysius Longinus; cujus exstat aureolus *μετὰ τῆς* libellus

XXVIII. *Dom. Baudius Centur. III. Epist. xxxvi.*

Ἡ δὲ *ἢ ἀβγὼν κείους* &c. ut recte & sapienter definit subactissimi judicii Rhetor Longinus, qui nunquam dimittit
sedu-

sedulum & attentum lectorem sine bonæ frugis proventu,
& cum spe divite manat in venas animumque.

XXIX. *Nicol. Caussin* lib. II. cap. XXIII. *Eloq.*
Sacr. & profanæ.

Hæc magnus oratorum Criticus &c.

XXX. *Jo. Caselius* in *Rhetore.*

Superest Dionysius Longinus, quem supra magistros dicendi colloco. Quando enim suam de summo genere dicendi sententiam ostendit, non solum ibi oratorum, sed omnis generis scriptorum subtilis & acer, nec iniquus censor est; homo doctissimus, & summi fincerique judicii.

XXXI. *Lud. Cresollus* in *Theatro Vett. Rhetorum,*
lib. I. cap. xv.

Longinus summo vir judicio.

XXXII. *Janus Rutgerius* in *Var. Lect. lib. I. cap. x.*

Talem innuebat Euripides in versibus quibusdam, quos affert Dionysius in aureolo libello *μετ' ἑκαστου*.

XXXIII. *Lucas Holstenius* de *vita & Scriptis Porphyrii, cap. vi.*

Longini ingenium accuratum, limatum judicium, atque eruditionis copiam satis ostendit libellus de Sublimi genere orationis: tum quædam *ἀνέκδοτα* *μετ' ἐκαστου*, quæ ex Vaticana Bibliotheca deprompta mihi ostendit Leo Allatius.

XXXIV. *Dan. Heinsius* in *Prolegomenis ad Aristarchum sacrum.*

Quo & maxima ex parte spectant, quæ in Alcidamante tertio Rhetoricorum Aristoteles; quæ in Leontino Gorgia, Callisthene, Clitarcho, Hegesia, Matride, atque aliis, summus vir Longinus maximo judicio notavit, quæ nec imperiti nec vulgares assequuntur. Est enim ut ingenii excelsi, ita, quod præclare ab eodem dicitur, experientiæ suprema soboles hæc judicandi ratio. *Et post paullo*: Judex accuratus

Longinus, quem ab eruditione varia Πολυμαθῆν ac Criticum fuisse dictum notat Suidas &c.

XXXV. *Idem paulo ante.*

Criticæ non parva & peculiaris quædam pars ad eloquentiam translata est : quem ad artem Rhetorum, ut Criticorum Princeps Aristoteles, ira Cicero, Fabius, Longinus, Hermogenes, Demetrius & Dionysius traduxerunt. Quorum scripta qui non legit, nunquam in dicendo, quod oportet, obtinebit ; nunquam recte de antiquitate judicabit.

XXXVI. *G. J. Vossius de Arte Gramm. lib. I. cap. v.*

Longinus Cassius Grammaticus, idem Rhetor & Philosophus, qui Aureliani ætate egit apud Zenobiam Palmyrenorum Reginam, interque alia de Atticis vocibus duas reliquit editiones.

XXXVII. *Idem lib. VI. Instit. Orator. cap. II. §. I.*

Dionysius Longinus Rhetor *κειπκώτατος*, qui sub Aureliano Cæsare ablectum & plane aureolum reliquit libellum
ὡς ἡ Τ. 85.

XXXVIII. *P. Cunaus in Prolegomenis ad lib. 3. de Rep. Hebræorum.*

Hallucinamur omnes, alii gravia, alii leviora. nec est quisquam qui tam bene animum suum disciplinis obfirmavit, ut nihil fugere eum possit amplius, aut fallere. Adde quod interdum vitii loco est, nusquam peccavisse. quod de Apollonio Rhodio Dionysius Longinus pronunciavit, cum significare vellet, artem & diligentiam in eo summam fuisse, at ingenii vim negatam illi esse. Spernit anxiam curam animus, simulac illum implevit Dei majestas. Miserum est ferme & jejunum, quicquid ab illis speratur, qui sese intra limites quosdam & præscripta spatia claudunt ; qui sensa sua torquent, & de singulis rebus in consilium eunt : quorum hic exitus est, ut, quum toto anno, per omnes dies, magno molimine unum librum extuderint, vitavisse potius reprehensionem, quam meruisse laudem videantur. Quare idem
 ille

ille acerrimi vir judicii Longinus maximos homines ab omni ævo, cum luculentissima quæque dicerent scriberentque, errores interdum in minimis usque adeo non effugisse ait, ut in quosdam etiam sponte delati sint. Nimis angusta res est non errare, quod cui contigit, is solícite quidem cuncta ad normam exegit, sed tamen extra culpam duntaxat est. At vero qui per generosos lapsus omnia soluto impetu pervadit, hic & hominem esse se cadendo docet, &, quia nihil mediocre concupiscit, proximus tenenti summa est. Est aliqua laus magnis excidisse ausubus.

XXXIX. *Huetius in Demonstratione Evangelica,*
Prop. 4.

Longinus, Criticæ artis princeps, in aureolo libello *περί τῆς* eximio Moysen elogio exornat &c. —

Conspectus Sectionum.

<p>SECTIO I. <i>Cecilii de Sublimitate libellum imperfectum esse: & quare?</i> pag. 1.</p> <p>SECT. II. <i>Num quæ Sublimitatis ars sit?</i> 5</p> <p>SECT. III. <i>De inani tumore, ac puerili dicendi genere, nec non Parenthyrso.</i> 7</p> <p>SECT. IV. <i>De frigido.</i> 11</p> <p>SECT. V. <i>Unde ea fluant vitia, de quibus supra disputatum?</i> 15</p> <p>SECT. VI. <i>Veræ Sublimitatis scientiam & iudicium non esse in proclivi.</i> 16</p> <p>SECT. VII. <i>Quomodo id, quod Sublime est, intelligi cognoscique possit?</i> 17</p> <p>SECT. VIII. <i>Quinque esse Sublimitatis veluti fontes</i> 20</p> <p>SECT. IX. <i>De sensuum altitudine.</i> 23</p> <p>SECT. X. <i>Summorum & validissimorum consequentium collectionem, compositionemque, causam esse Sublimitatis; & quomodo?</i> 33</p> <p>SECT. XI. <i>De auxesi, sive amplificatione.</i> 41</p> <p>SECT. XII. <i>Amplificationis definitionem apud Artis scriptores minus rectam ac veram esse.</i> 42</p> <p>SECT. XIII. <i>De sublimi dicendi genere Platonis: nec non de imitatione.</i> 45</p>	<p>SECT. XIV. <i>Optimos nobis scriptores in scribendo velut ante oculos constituendos esse.</i> 49</p> <p>SECT. XV. <i>De visionibus.</i> 50</p> <p>SECT. XVI. <i>De figuris.</i> 58</p> <p>SECT. XVII. <i>Figuras & Sublimitatem suppeditas sibi invicem ferre: ubi ac quomodo?</i> 62</p> <p>SECT. XVIII. <i>De interrogatione & percontatione.</i> 65</p> <p>SECT. XIX. <i>De asyndetis, seu dissolutis.</i> 67</p> <p>SECT. XX. <i>De figurarum coacervatione, seu congerie.</i> 68</p> <p>SECT. XXI. <i>Copulas orationem enervare.</i> 70</p> <p>SECT. XXII. <i>De hyperbatis, sive transgressionibus.</i> 71</p> <p>SECT. XXIII. <i>De polyptotis, aliisque id genus figuris: item de singularibus & pluralibus.</i> 74</p> <p>SECT. XXIV. <i>Singularia quandoque suppeditare Sublimitatem.</i> 77</p> <p>SECT. XXV. <i>Præterita, ac si in præsentibus gerantur, exponenda.</i> 79</p> <p>SECT. XXVI. <i>De personarum commutatione.</i> 79</p> <p>SECT. XXVII. <i>De personæ in personam aliam commutatione.</i> 81</p> <p>SECT. XXVIII. <i>De circumlocutione.</i> 85</p> <p style="text-align: right;">SECT.</p>
---	--

SECT. XXIX.

Circumlocutionem immodicam in-
sulsam esse ac puerilem. 87

SECT. XXX.

De verborum delectu. 88

SECT. XXXI.

De idiotismo, seu de verbis vul-
garibus. 90

SECT. XXXII.

De metaphorarum multitudine. 91

SECT. XXXIII.

Utrum potior sit ac præstantior
oratio, omni quidem vitio, sed
& Sublimitate carens, an Sub-
limis aliquando peccans? 99

SECT. XXXIV.

De eodem argumento: Demosthe-
nis & Hyperidis comparatio. 102

SECT. XXXV.

De Platone & Lysia. 106

SECT. XXXVI.

De carente vitio oratione, &

Sublimitate [in oratione vitii
non carente.] 109

SECT. XXXVII.

De comparationibus & imagini-
bus. 111

SECT. XXXVIII.

De superjectionibus. 112

SECT. XXXIX.

De compositione. 116

SECT. XL.

De membrorum compositione. 120

SECT. XLI.

Quenam potissimum Sublimitati
adversentur? 123

SECT. XLII.

De oratione nimis concisa. 124

SECT. XLIII.

De verborum exilitate; item de
amplificatione. 125

SECT. XLIV.

Quæstio nobilis: unde ea præ-
stantium ac vere Sublimium
scriptorum nunc sit penuria? 130

Syllabus Fragmentorum Longini.

I. De metris, sive Prolegomena
ad Hephæstionis Enchiridion,
è Codd. MSS. p. 138.

II. Ejusdem libri particula ex
Codice Regio Parisiensi, p. 147.

III. Altera ejusdem particula è
Cod. Regio, p. 149.

IV. Ex Porphyrio de vita Plo-

tini, p. 13. Edit. Basil. 138

V. Ex Porphyrio in vita Plo-
tini, p. 12. Edit. Basil. 145.

VI. Ex Eusebii Præparatione
Evangelica, lib. 15. p. 822.
Edit. Paris. 147

VII. Ex Anonymi Comment. in
Hermog. p. 380. Edit. Ald. 150

SECTION 101

SECTION 102

SECTION 103

SECTION 104

SECTION 105

SECTION 106

SECTION 107

SECTION 108

SECTION 109

SECTION 110

SECTION 111

SECTION 112

SECTION 113

SECTION 114

SECTION 115

SECTION 116

SECTION 117

SECTION 118

SECTION 119

SECTION 120

SECTION 121

SECTION 122

SECTION 123

SECTION 124

SECTION 125

SECTION 126

SECTION 127

SECTION 128

SECTION 129

SECTION 130

SECTION 131

SECTION 132

SECTION 133

SECTION 134

SECTION 135

SECTION 136

SECTION 137

SECTION 138

SECTION 139

SECTION 140

SECTION 141

SECTION 142

SECTION 143

SECTION 144

SECTION 145



101

u
q
m
n

fa
pe
m
pu
p

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

Υ Ψ Ο Υ Σ.

Τ Μ Η Μ Α α'.

Οπὶ τὸ τῆ Κακιλίᾳ συγγραμμάτιον, τὸ περὶ ΥΨους,
ἐλλυπὲς ἐστὶ καὶ διότι;

ΤΟ μὲν ² Κακιλίᾳ συγγραμμάτιον, ὃ περὶ ΥΨους
συνετάξατο, ἀνασκοπόμενοις ἡμῖν, ὥς οἶδα, κοιῇ,
³ Ποσειδίμω Τερηντιανὸν φίλτατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῷ ὅλης
ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῷ χαλεπῶν ἐφαπτόμενον, καὶ πολλοῦ τε
ὠφέλειον, ἥς μάλιστα δεῖ τοχάζεσθαι τὸ γράφοντα, περὶ ποιῶν

DIONYSII LONGINI

DE

SUBLIMITATE

LIBELLUS.

SECTIO I.

*Cæcili de Sublimitate libellum imperfectum esse:
& quare?*

QUUM Cæcili de Sublimitate libellum paulo
diligentius, ut tute scis, exiliter istud argumentum per-
una perlegeremus, ea fuit utrius-
que nostrum existimatio, Postu-
mi Terentiane dilectissime, quæ maximæ scribenti curæ
nimis illum tenuiter atque per-
fecutum esse; & quod ea quæ
præcipua erant, inprimisque
tractanda, ne quidem attige-
rit; & non multum utilitatis,
esse debet, lectoribus attulerit.

¹ Ita in plerisque MSS. & Editione principe. περὶ ὑψους λόγος in *Alis*. quod
ferri etiam posse existimat Cl. Schurtzfleischius. ² Κακιλίᾳ in *Editione* *princi-*
pe, & *Manusiana*, & *Cod. Ambrosiana*. atque ita apud *Plutarchum*, & *Dio-*
nysem Cassium. ³ Ποσειδίμω Φλακινῶν in *MS. Amb.* Unde Ποσειδῶς Φλ. Τε-
ρηντιανὸν legi posse conjicit *Schurtzfl.* Vide *Ex. Spanhemium de Numism.*
P. 129, *Edit. Lond.* A Deinde

τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Εἴτ' ὅπῃ πάσις πυχολογίας¹ δεῖν ἀπα-
 τερμάων, παρτέρη μὲν, ὃ δ' εἰζαί τι ὃ ὑποκείμενον, δούτερη
 δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρη, πῶς ἀν' ἡμῖν αὐτὸ τῷ-
 το καὶ δι' ὧν πηλὸν μεθόδων κλητὸν γένοιτο· ὁμοῦς ὁ Κακίλιος,
 ποῖον μὲν π' ὑπάρχει ὁ Υψηλόν, ἀλλ' μωρίων ὅσων, ² ὥς"
 ἀγνοῦσι, περὶ ταῦτα δεικνύμαι, ὃ δὲ δι' ὅτ' ἐστὶν πρόπ' ταῖς ἐαυ-
 τῷ φύσεως παρέρχων ἰσχυόμεν ἀν' εἰς ποσὴν μεγέθους ὅπῃ-
 δοσιν, ὅτ' οἱδ' ὅπως, ὥς ὅτ' ἀναγκῶν, πρὸς ἐλπιεν. Πάλιν
 ἴσως τυτὸν μὲν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὅπως ἀπᾶσθαι τῷ ἑαλε-
 λεμμένων, ὥς αὐτῆς τ' ὅπῃ οἴας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαμνεῖν.
 Ἐπεὶ δ' ὅτε κελεύσω καὶ ἡμᾶς π' περὶ Υψηλὸς πάντως εἰς σὴν
 ὑπομνηματίσαι χάριν, φέρε, εἰ π' δι' δοκῶμεν³ ἀνδράσι
 πολιτικοῖς περὶ ῥηκέναι χρήσιμον, ὅπῃ σκεψόμεθα. Αὐτὸς
 δ' ἡμῶν, ἐταῖρε, τὰ ὅπῃ μέρης, ὥς πέφυκε καὶ χρῆται,

Deinde & illud nobis observa-
 tum, quum in omni artis ali-
 cuius tractatione duo soleant
 exigi, quorum alterum in ipsis
 argumenti consumatur explica-
 tione; alterum, ordine quidem
 posterius, at vi ac potestate certe
 prius, illius adipiscendi viam tra-
 dat atque rationem: Cæcilium
 nihilominus unum illud, quid sit
 Sublimitas, ac si res obscurior fo-
 ret nec satis nota, sexcentis de-
 monstrare conatum esse exem-
 plis; ceterum illud alterum, quod
 utilius multo erat ac præstan-
 tius, quo nimirum modo ingenii
 nostri vim atque facultatem ad
 faciendos in Sublimitate pro-
 gressus erigere potissimum atque

excitare possimus, nescio quibus
 adductum rationibus, veluti mi-
 nime necessarium præterisse.
 Veruntamen non tam culpan-
 dus ille mihi videtur, ob ea quæ
 defunt; quam, quod istam in se
 curam cogitationemque susce-
 perit, magnopere laudandus.
 Quoniam igitur rogare me non
 cessas hortarique, ut ipse ali-
 quid de Sublimitate tua de
 causa velim commentari; age-
 dum experiamur, ecquid & ego
 in hoc argumento viris civilibus
 & in foro iudiciisque versanti-
 bus profuturum animadvertisse
 videar. Quod dum aggredior,
 hoc te vehementer etiam atque
 etiam rogo, ut, quid de singulis

¹ Ita ex melioribus MSS. δεῖν in cæteris. ² Deest in aliquibus MSS.
 & sæpiusculæ particulam hanc subintelligendam relinquit Longin. ³ Ἀν-
 δράσι πολιτικοῖς, viris civilibus: quos πολιτικὸς vocat Quintill. L. I. c. 10. qui
 causas veras in foro; non fictas in umbra agunt.

ἡ συνεπικρινεῖς ἀληθεύσας. Εὐ γὰρ ὁ Διὸς ἀποφηνάμενος, ἡ
 θεοῖς ὅμοιον ἔχοιμεν, “εὐεργεσίας, εἵπε, καὶ ἀλήθειαν.” Ἐργά-
 φων δὲ πρὸς σέ, φίλτατε, παυδέας ἐπιστήμονα, σχεδὸν
 ἀπὴλλαγμεν καὶ ὅτι ἀφ’ αὐτῶν πλεονόντων πρὸς ποτίσας, “ὡς ἀκρό-
 “της καὶ ἐξοχῆς λόγων ὅτι τὰ ὑψίστη” καὶ ποιητῶν τε οἱ μέ-
 γιστοι καὶ συγγραφέων ἔκ αὐτοῦ ἢ ὁρῶντες ποθεν ἐπὶ τούτου,
 καὶ ταῖς ἐαυτοῦ δὲ ἀνέδοκον ἐκλείας τὴν αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς
 πειρὰν τῆς ἀκροωμένων, ἀλλ’ εἰς ἐκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφύα.
 πάντη δὲ γε σὺν ἐκπλήξει ὅτι πῶς, καὶ ὅτι πρὸς χάριν

judicii tui sit, ingenue vereque,
 uti æquum est ac te decet, indi-
 care digneris. Præclare enim
 ille, qui rogatus, quibus rebus
 quamproxime accederemus ad
 Deos, *Beneficentia*, inquit, at-
 que *Veritate*. Quoniam vero
 disputatio hæc mea ad Te, mi
 Terentiane, instituitur, virum
 hisce literarum studiis apprime
 eruditum, ea mihi videor labo-
 ris parte posse supersedere, qua
 pluribus præconstituam ponam-
 que, *illud in oratione Sublime*

*appellari, quod insigniter præ
 ceteris eminet & excellit*: maxi-
 mosque cum in ligata tum in
 soluta oratione scriptores, non
 aliunde quam ab hac virtute ad-
 jutos, ingenii facundiaque pri-
 mas obtinuissè, sui que nominis
 ac famæ celebritati immortalita-
 tem prorogassè. Nam quæ ad
 summum illud altitudinis fasti-
 gium ascendere, jam non am-
 plius ad persuasionem tantum
 comparata sunt; sed eos etiam,
 qui audiunt, veluti mente mo-

1 Latini pariter ac Græci futuris Indicativis pro Imperativis uti solent,
 ut Viri docti ad hunc Longini locum observarunt. 2 Sc. Pythagoras, ut
 ex *Æliano* (l. 12. c. 59.) *Stobæo*, aliisque constat. Alteram, quæ hic deest,
 Apophthegmatis partem refert *Strabo*, l. 10. *Toll.* 3 Εἵπας in *MSS. Vat. &*
Ambr. ἀπεκρίθη aut simile verbum excidisse suspicatur *Schweitzl.* 4 Ita
 ex *MSS.* edidit *Tollius*. Olim erat, γρ. ὅτι φίλτατος παυδ. pro qui-
 bus maluit *T. Faber.* γρ. ὅτι φίλτατος, παυδ. aut potius, γρ. ὅτι
 φίλτατος τε καὶ παυδέας ἴπ. 5 Υπερέταλοι (*superatanti*) non ἀνέταλοι
 (*complexi sunt*) voluit *Langb.* Nihil mutandum cenlet *T. Faber*, lo-
 cum sic vertens: non angustum aliquod temporis intervallum, sed intermina-
 bile seculorum spatium scriptores illos amplexos fuisse, quippe qui æternitati scri-
 berent. Ex illo *Horatii* de Arte Poëtica, *Et longum natio scriptori prorogat*
ævum, versionem suam formavit *Tollius*. 6 Πᾶσα δὲ καὶ τὸ σὺν ἐκπλήξει
 vult *Langb.* ut sint duo cola, τὸ σὺν ἐκπλήξει & τὸ πᾶσα. Verum (in-
 quit *T. Faber*) nonne unum & idem erunt? nonne facilis hæc verborum
 constructio, τὸ πᾶσα σὺν πάντῃ κομπῇ ὅτι πᾶσα καὶ ὅτι πρὸς χάριν, κομπῇ ὅτι
 ἐκπλήξει;

αὐτὸν κρατῇ τῷ θαυμασίῳ. ἔγωγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς πὰ πολλὰ
ἐφ' ἡμῶν. Ταῦτα δὲ, δυνατεῖαν καὶ βίαν ἀμαχοῖ προσφέρουσα,
παντὸς ἐπάνω τῷ ἀκροαμένῳ καθίσταται. Καὶ τὸ μὲν ἐμπειρίαν
τῇ εὐρέσει, καὶ τὸ τῷ θαυμάσιῳ τάξιν καὶ οἰκονομίαν, οὐκ ἔξ
ἐνός ἔσθ' ἅνδρα, ἅνδρα δὲ τῷ ὅλῳ τῷ λόγῳ ὕψος μόλις ἅν-
φανομένῳ ὁρῶμεν. Ὑψὺ δὲ πρὸς χαλεπὸν ἔξευχεσθαι τὰ τε
θαύματα δίκλιν σκηπτῇ πάντα διέφορῃσεν, καὶ πλὴν τῷ
ρήτορος εὐθὺς ἀθροῖα εἰσδέξασθαι δυνάμειν. Ταῦτα γὰρ οἰ-
μα καὶ τὰ θαυμάσια, Τερεντιανὴν ἤδιστε, καὶ αὐτὸς ἅν-
τα εἰσὶν ὕψος ὁρμήματα.

tos, rapiunt extra se: ac ubique
& semper hoc, quod in oratione
est admirabile, illud, quod per-
suadendi vim habet & quod de-
lectationi compositum, non sine
quadam animi consternatione
longissime superat. Persuasio
namque, atque eorum, quæ di-
cuntur, approbatio, maxima ex
parte in nostra audientium vo-
luntate & arbitrio posita est:
at illa, quæ sublimia diximus
& admirabilia, vim atque im-
petum admovent, quæ sustineri
nullo pacto possit, omnemque
adeo auditorem omni de mentis
statu dejiciat. Ceterum inven-

tionis peritiam, rerumque ordi-
nem atque dispositionem non
ex uno aliquo alterove orationis
articulo deprehendas; sed ex
toto vix ac ne vix quidem ejus
corpore videas elucere: at op-
portune prolata Sublimitas cun-
cta jam penitus ad instar fulmi-
nis momento citius disjicit, &
universam oratoris vim faculta-
temque dicendi unico velut ictu
oculis subjicit. Sed hæc tibi,
Terentiane jucundissime, & si-
milis assiduo hujusce disciplinæ
usu tam bene cognita sunt per-
ceptaque, ut ea vel docere alios
ipse possis.

1 Illa ὡς πὰ πολλὰ non pro plerumque accipienda esse monet T. Fab.
Verum seq. Sect. ὡς πὰ πολλὰ eadem significatione esse notavit Toll.
2 Πάντως malit T. Faber probante Dacerio, qui vertendum censet, il se
rend enuierement Maître de l' Auditeur, audientium animis plane imperat. quo
modo apud Anacreontem v. 1706. τῇ ἡμῶν ψυχῇ ἡγεμεν, mea animæ im-
perium geris. 3 Οὐκ, ἔσθ' ἅνδρα in MS. Ambr. Latine, vix, aut ne vix qui-
dem, Schurtzfl. 4 Εὐφαινομένης Var. forte pro εὐφαινομένης. Toll. 5 Τὰ τε
πὰ πρ. MS. Ambr. 6 Melius forsan πάντα. Id. 7 Διέφορῃσεν pro διέ-
φορεῖ & mox εἰσδέξασθαι pro εἰσδέκνυσθαι, præcipiti figura (ut ait Fab.) id
jam actum reddens, quod etiamnum agitur: nam uti est apud Demetrium
Phal. τὸ μαχρὸς δευόπρον τῷ μικρότερος. Toll. 8 Ταῦτα δὲ malit Fab. reni-
tente Tollis.

SECT.

ΤΜΗΜΑ Β'.

Πότερον διδακτὸν ἐστὶ τὸ ὕψος;

HMIN δὲ ἐκείνο ἀγνοητέον ὡς ἀρχή, εἰ ἐστὶν ὕψος
 πῆς ἢ βάθους τέχνη· ἐπεὶ πῆες ὅλως οἷον¹ διηπατῆας
 τῆς τὰ ποιῶντα ἄροντας εἰς τεχνικὰ ὠδὲ γέλμαλα. “Γεν-
 “νῶται γάρ, φασί, τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ ὅ διδακτὰ ὠδὲ γίνε-
 “ται μία τέχνη πρὸς αὐτὰ, ὅ πεφυκέα. χεῖρω τε τὰ φυ-
 “σικὰ ἔργα, ὡς οἷον², καὶ ὅ παντὶ³ δειλότερα καθίσταται,
 “ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα.” Εἰ δὲ ἐλεγ-
 χθήσεσθαι τῶν⁴ ἐτέρως ἔχον⁵ φημί, εἰ ὅπισκέψαιτό τις,
 ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς παιδηπικοῖς καὶ

SECTIO II.

Num quæ Sublimitatis ars sit?

SED in ipso ingressu ac velut
 limine disputationis nostræ
 hoc mihi primum disceptandum
 videtur, ecquibus illa sive Sub-
 limitas, sive Altitudo, artis præ-
 ceptis contineatur: sunt enim
 nonnulli qui eam ab omni do-
 ctrinæ elegantia separandam pu-
 tant, & aliter sentientes in erro-
 ris esse via existimant. Ingenii
 illud esse donum, dicunt, atque
 naturæ, ita ut una hæc adsci-
 sciendæ sibi Sublimitatis ars sit,

à natura ad eam factum esse
 atque institutum. adeoque & hoc
 naturæ bonum, non secus ac ce-
 tera prorsus omnia, minutis il-
 lis & exilibus artium præceptiun-
 culis corrumpi, imo penitus con-
 cidi ac velut deossari. Ego ve-
 ro longe secus rem se habere
 ajo, & cuivis homini, modo is
 animum ad rem advoriterit, cla-
 rissime liquere posse arbitror:
 naturam sc. in elato & affectibus
 fervente dicendi genere sui qui-

1 Φοι in Edit. princ. & MS. Ambr. quod non plane rejecerim, (in-
 quit Schwartz fl.) utpote quod nomen auctoris, hoc apophthegmate usi, for-
 san exciderit. 2 Sc. infirmiora, invalidiora. Vide Suidam in voce δαλία.
 3 Ex Quintiliano (lib. 1. in Præfatione) hæc deprompta videntur. Toll.
 4 Φημί αὖ, εἰ Var. 5 Ὅτι ὥσπερ ἡ φύσις τὰ πολλὰ &c. legit T Fab. ver-
 titque, Tollio non probante, Sed si ingenium humanum plerumque in pathetico
 & elato dicendi genere liberum est, & suis quodammodo legibus vivit, non continuo
 inde colligas nullam esse methodum, nullas regulas, quæ dirigatur, adhiberi posse.
 dem

διηρμένους αὐτόνομον, ἕτας ἔκ ἐκχρόν τι, καὶ παντὸς ἀμέθοδον
 εἰ φιλῶ καὶ ὅτι αὐτὴ μὲν ὁρῶντι καὶ ἀρχέτυποι γένεσας
 τοιχεῖον ὅτι πάντων ὑφίστηεν. τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὴν ἐφ'
 ἐκείνου χαρὸν, ἐπὶ δὲ τὴν ἀπλανηστάτην ἀσκήσιν τε καὶ χρῆσιν
 ἐκείνην ποσοδείσας καὶ συνενεχθεὶς ἡ μέθοδος. Καὶ ὡς ὅτι κινδυνό-
 πησιν αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν, δίχα ὅτι στήμης ἀσκήσια καὶ ἀνε-
 μάπτει ἐαθύνει, ἕτα τὰ μεγάλα, ὅτι μόνῃ τῇ πορᾷ καὶ
 ἀμαθεῖ πόλμῃ λειπόμηναι. δὲ δὲ αὐτοῖς ὡς κέρει πολλὰ-
 κισ, ἕτα δὴ καὶ χαλινῶ. Οὐδὲν δὲ ὁ Δημοσθένης ὅτι τὸ κοινὸν
 τὸ ἀνθρώπων ἀποφάνει βίῃ, "μέγιστοι μὲν εἰ τὸ ἀγαθὸν ὅ
 "εὐτυχῶν. δεύτερον δὲ, καὶ ἔκ ἐλαττον, ὅ + εὐ βυλάειας,

dem plerumque juris esse & ar-
 bitrii; veruntamen non ita te-
 mere ferri, omnisque omnino ra-
 tionis expertem esse, ut non
 quibusdam quali frenis artis re-
 gi sese patiatur atque coërceri:
 deinde, esse illam primum qui-
 dem illud ac primigenium ele-
 mentum, quod cuncta, quæ in
 Sublimitatis censum referuntur,
 procreet ac progignat: attam-
 en, quo modo, loco, tempore,
 & ad quos & quatenus eam
 conveniat adhiberi, omnemque
 adeo rectum illius atque emen-
 datum usum & exercitationem
 ab arte ac methodo definiri &

proficisci. Et quemadmodum
 ista ex suo periculo quammaxi-
 me exposita sunt & obnoxia,
 absque scientia instabilia ac nul-
 lo pondere firmata relicta. ita
 & illa, quæ Sublimia sunt, si so-
 lus ea verset regatque suus im-
 petus ac rudis audacia, summo-
 pere periclitari: nam ut calca-
 ribus illa sæpe, ita nonnunquam
 & frenis indigent. Adeo ut,
 quod de communi vita Demo-
 sthenem pronuntiasse ferunt,
primum omnium bonorum esse
Felicitatem: proximum vero
huic ac tantum non par, Felici-
tate illa sapienter uti; quo de-

1 Ita cum T. Fabro lego, adficiente Schurzfleischio. ποσότης in aliquot
 Codd. MSS. quod prætulit Tollius τῆς ποσοδείσας aliorum, æque ac τῆς ποσο-
 εἰσας T. Fabri. 2 Antea cum Tollio αὐτὰ edidimus: in versione tamen
 Gallicum interpretem sequebamur, qui τὰ πλοῖα subicit voci αὐτοῖς. Nunc
 cum T. Fabro & Schurzfleischio ex MS. Amb. αὐτὰ reposuimus. quod re-
 spicere dicimus ad ποσότητας, τὴν ἐφ' ἐκείνου χαρὸν, τὴν ἀπλανηστάτην ἀσκήσιν
 τε καὶ χρῆσιν. v. 3. 4. & 5. 3 Οὕτω δὲ τὰ μεγάλα malit Tollius. Verum ἕτα nec
 agnoscit Editio princeps nec Cod. vetustissimus Parisiensis, unde conjicit
 Cl. Boivinicus efficiendam esse, & particulam ὡς (versu 5.) non verten-
 dam quemadmodum, sed quod; δὲ καὶ ante ὡς subintelligendo εἰς ἐπιποσεί-
 ψατο τις. 4 Εὐ διαφέει in MS. Vas.

ficiente,

“ὅσῳ οἷς ἀν μὴ παρῇ, συναναγκάζει πάντας καὶ χαίτεροι.” τὸτ’ αὖ καὶ
 ὅτι τῶν λόγων εἰπόμενα, “ὡς ἡ μὲ φύσις τῇ εὐτυχίας τάξιν ἐπέ-
 χεῖ, ἢ τέχνη δὲ τῇ εὐδελείᾳ.” Τὸ δὲ κυριώτατόν τε, καὶ αὐτὸ ὁ
 εἰνάκι πιναι τῶν λόγων ὅτι μόνῃ τῇ φύσει, ἢ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ
 παρὰ τῇ τέχνῃ ἐκμαθεῖν δέξαι εἴτα, ὡς ἔφην, ἐπιλογισαίῳ καθ’
 ἑαυτὰ ὁ τοῖς χρησιμαθῆσιν ἐπιτημῶν, ἢ αὖ ἐπὶ μοι δοκῇ περι-
 τλήν καὶ ἀχρηστοὶ τῇ ὅτι τῶν προκειμένων ἡγήσασθαι θεωρεῖαν.

ficiente, et illius hominibus fru-
 ctus intereat atque evanescat:
 id ipsum quoque in dicendi ra-
 tione commodè usurpari posse;
 naturam quidem felicitatis vi-
 ces sustinere, artem vero pru-
 dentiae. Quod autem & prima-
 rium est & de quo nunc agitur,
 esse scilicet quaedam in oratione
 quæ solius naturæ sint assignanda

felicitati, non aliunde nos quam
 ex artis haurire posse disciplina:
 adeo ut, si quis hoc animo secum
 reputaverit, qui nostram in ar-
 tium ac disciplinarum studiis
 versantium sententiam repre-
 hendet, non jam amplius, ut
 puto, velut superfluum & inuti-
 lem, hanc instituti argumenti tra-
 ctationem existimaturus sit.

Τ Μ Η Μ Α γ’.

Περὶ τῶν ὑποκένων ὄγκων, καὶ παιδαγωγῶν.

* * * * *

³ Καὶ μὴ καμίνεσθαι ὅσοι μάχιστον σέλας.

Εἰ γὰρ πν’ ἐστὶν ὄψομαι μόνον,

S E C T I O III.

De inani tumore, ac puerili dicendi genere, necnon Parenthyrō.

* * * * *

Flammam foci nec maximam reprefferint.

Si quem etenim modo patrem familias videro,

1 Illa ὡς ἡ μὲ &c. usque ad finem Sectionis è Cod. Vas. supplēvit Tollius.
 eaque in Cod. Paris. exstare dicit Boivinius. Longe tamen plura desiderari,
 ex MSS. conjiciunt Boivinius & Schwartz. 2 Quum Cod. MS. cujus ope
 lacunam quadratenus supplēvit Tollius, σμῆτο habeat à prima manu, & καμίνε
 à recentiori appositum; inde est quod ὑπόμνητο malit Cl. Boivinius.
 3 Æschylī esse putant Critici, atque à sectione priori (ut faciendum mo-
 nuit Faber) sejunxit Tollius; qui & sequens μὴ ante καμίνε è Cod. Vas. resti-
 tuit.

Unum

Μίαν παρείρας πλεχιδάνην χειμάρρουν,
 Στήλῳ πυρώσῳ, καὶ κατανθρακώσομαι.
 Νῦν δ' ἔ' κέκραγά περ τὸ γυναικὸν μέλῳ.

Οὐ τραγικὰ ἐπὶ ταῦτα, ἀλλὰ ὀρθολογικά, “αἱ πλε-
 “χιδάναι”, καὶ ὁ “ὡρὸς ἕρπαιον ἔξεμειν, καὶ ὁ “τ' βορέαι
 “αὐλητῶν ποιεῖν,” καὶ τὰ ἄλλα ἐξῆς. Ἡ Τεθλόωται γὰρ τῇ
 φρεσὶ, καὶ πηδούρεται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδυνάτω.
 καὶ ἕκαστον αὐτῆς ὡρὸς αὐγὰς ἀιασκοπῆς, ὥς ὅφ' ὀφείλει
 κατ' ὀλίγον ὑπονοεῖται ὡρὸς ὁ εὐκαταφροσύνητον. Οὗτος δ' ὁ
 τραγωδία, ὡρὸς γὰρ οὐκ ἔστι φύσις καὶ ὁπιδεχόμενον τόμον,
 ὅμως ὁ ὡρὸς μέλῳ οἶδ' ἐν ἀσύντηκτον, ὅλην γὰρ αἰὶ οἶμα
 λόγους ἀληθινοῖς ἀρμόσκειν. Ταύτη καὶ τὰ τ' Λεοντίνης Γοργίης
 γλῶσσαι, γράφοντος, “Ζέρξης ὁ τ' Περσῶν Ζεύς,” καὶ “γύπεις,

*Unum rotando flammæ rapidum vorticem,
 Ambusta prunis testæ operiam ardentibus.
 At nunc genuinum necdum insonui canticum.*

Hæc enim non jam Tragica
 sunt, verum tumore nimio ultra
 cothurnum Tragicum elata in-
 flataque, nimirum flammarum
 vortices, & evomere in cælum;
 nec non boream quasi tibicinem
 inducere, quæque id genus alia
 illic sequuntur plura. Nam &
 elocutio inquinata est, & visiones
 illæ non tam magnificæ sunt &
 excelsæ, quam turbulentæ & fri-
 volo quodam inanum verborum
 strepitu exasperatæ. Quin &, si
 iudicium corruptis hisce acrius
 adhibueris, singulaque ad lumen

suspexeris veritatis ac rationis,
 ea, quæ prima fronte terribilia
 videbantur, mox in contemptum
 vertent derisumque. Atqui si in
 Tragedia, quod scriptionis ge-
 nus natura turgidum est & gran-
 diloquum, ita natura comparat-
 um est, ut nimius in ea tumor
 ferri nequeat; multo minus in
 hoc illum dicendi genere locum
 obtinere posse arbitror, quod ad
 veritatem pertinet. Itaque &
 illa Leontini Gorgiæ risum mo-
 vent, quum *Xerxem Persarum*
Jovem vocat, & *vultures ani-*

1 Ita in Cod. Ambr. Aliisque. κέκραγ' ἔπει edidit Manutius. Posset
 ejus loco legi κέκραγ' ἔπει. Schwartz fl. antea editum κέκραγαι περ. 2 Τεθ-
 λωται legendum contendit Dacierius: quod nec Tollius nec alii probant.
 3 Sumptum ex solenni Muscorum reprehensione, παρὰ μέλος αἶδεις. T. Fab.

“ἐμψυχοί τᾶφοι.” καὶ πῖνα τῷ Καλλιμαθῆναι, ὅτι ἔχ' ὑψηλά, ἀλλὰ μετέωρα. καὶ ἐπὶ μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοῖως δὲ ὁ ἀνὴρ, καὶ φυσῶν, καὶ τῷ Σοφοκλέα,

ἵ Οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβεῖας δ' ἄτερ.

Τὰ γὰρ μὲν Ἀμφικράτης τοιαῦτα, καὶ Ἡγησίης, καὶ Μάττειδος· πολλὰ καὶ δὲ οὐδυσσοῖαν ἑαυτοῖς δοκῶντες, καὶ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παύσονται. Ὡς δ' εἰσὶν εἰς τὸ οἰδεῖν καὶ τοῖς μάλιστα δυσφυλακίστατοι. Φύσιν δὲ ἅπαντες οἱ μεγάθυγοι ἐφιέμενοι, φοβήσονται ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατὰ γαστρὸν, καὶ οἱ δ' ὅπως ἐπὶ τῷ ἑαυτοῖς, περὶ τοῦ μεγάλου, περὶ τοῦ μικροῦ.

Μεγάλως ἀπολιδομένην, ἀμάρτημα εὐγενές.

Κακοὶ δὲ ὄγκοι, καὶ ἐπὶ σωματικῶν καὶ λόγων, οἱ χαῖνοι καὶ

mata sepulchra. Item Callisthenis nonnulla, quæ non tam grandia sunt, quam inaniter turgentia & sufflata. His autem multo etiam putidior est Clitarchus: vere hordeaceus scriptor; de quo merito illud Sophoclis usurpaveris,

Parvis quidem non ille spirat tibiis,

Tumidum sed os nunquam capistro continet.

In idem licet album referas & Amphicratem, ut & Hegesiam, ac Matridem; homines, qui, quum maxime sibi concitati videntur, ac instar commotæ Bacchi sacris feminarum turbæ lymphati, tantum abest ut instinctu

numinis ferantur, ut puerilibus sententiolis lasciviant. In summa, si quis in oratione scopulus, qui difficulter & non nisi summa cum cura evitetur, is certe tumor est. Natura namque omnes illi, qui ad sublime dicendi genus adspirant, quod sicci videri nolint & exsangues, in hoc ferme tumoris vitium imprudentes delabuntur, magnanimum hoc dictum secuti,

Si cadendum est mihi, cælo cecidisse velim.

Præterquam vero, quod omnis inanis tumor, quique nihil in se habet solidi, non minus in oratione quam in omni corpore vi-

1 In Cic. Epp. ad Att. l. 2. ep. 16. “Φυσὴν γὰρ ὁ σμικροῖς αὐλίσκοις ἔτι.” “Ἀλλ' ἀγέλιος φύσιν, φορβεῖας δ' ἄτερ.” 2 Φυλακίστατοι in Editione principe. δυσφυλακίστατοις legi posse existimat Tollius. 3 Περὶ τοῦ μεγάλου, ἀπολιδομένην ὅμως εὐγενὲς ἀμάρτημα in Edit. pr. Persuasum habet Cl. Boivinius, non versum esse sed proverbium, legendumque Μεγάλως ἀπολιδομένην, ὅμως εὐγενὲς ἀμάρτημα. id est, μεγάλως ἀπολιδομένην ἀμάρτημα μὲν, ὅμως δὲ εὐγενὲς ἀμάρτημα.

¹ ἀναλήθεις, καὶ δύνῃτε θεωρεῖσθαι ἡμᾶς εἰς τὸναντίον. “ὅδ’ ἐν
 “ᾧ, φασί, ξηρότερον ὑδροπικῶν.” Αλλὰ ὃ μὲ οἶδ’ ἐν ὑπεραίρειν
 βέλε’ ἢ τὰ ὑψί, ὃ δὲ μερακιῶδες ² ἀντικρὺς ὑπεναντίον τοῖς
 μεγέθεσι· παρὲν ᾧ ἔξ’ ὅλα, καὶ μικρόφυχον, καὶ ὅ’ οἶτι χακὸν
 ἀγενέστατον. Τί ποτ’ οὔν ὃ μερακιῶδες ὅστιν; ³ ἢ δῆλον, ὥς
 χρυσάκη νόησις, ὑπὸ περιεργίας λήθουσα εἰς ψυχρότητα. Ολι-
 γάνυσαι δ’ εἰς τὸτο ὃ γένος ὀρεγόμενοι μὲν ὃ θεωρεῖσθαι, καὶ πεποιη-
 μέναι, καὶ μάλιστα ὃ ἡδύος· ἐποκέλλοιτες δὲ εἰς τροπικόν, καὶ χα-
 κόζηλον. τὸτω παράκει’ ἢ τρίτον τι χακίας εἶδος ἐν τοῖς παιδη-
 γοῖς, ὅσῳ ὁ Θεόδωρος παρὲν ἵκον ἐχάλει. ἔστι δὲ πάρος ἀχρηστον
 καὶ κενόν, ἔνθα μὴ δὲ πάθος· ἢ ἄμερον, ἔνθα ⁴ μερίξαι δὲ. ⁵ Πολ-
 λὰ καὶ ᾧ, ὥσπερ ἐκ μέδουσας, πινὲς εἰς τὰ μυκήτι ὃ ἀράμαλος, ἴδια δ’

tiosus est; evenire quoque non raro solet, ut efficiat id, quod scriptoris proposito plane est ad-
 versissimum: *Hydropico namque, ut fert vetus dictum, nil siccius.* Est tamen eatenus laudandus tumor, quod magnitudinem excedere studet atque infra se relinquere: puerile vero dicendi genus sublimitati tam contrarium est, quam quod maxime; quippe vitium animi omnino abjecti ac humilis, & ut verbo dicam, pusilli. Quod si forte quæras, quidnam hic appellem *Puerile*? nil aliud esse dicam, quam scholasticum dicendi genus nimia concinnitatis consecratione frigidum. In quod vitium illi pro-

labi solent, qui, quod argutum est, & vibrantibus sententiolis pictum, ac prædulce affectantes, in figuratum, parvæque æmulationis dicendi genus deflectunt. Huic vicinum est tertium vitii genus, quod in inepta affectuum concitatione versatur, & à Theodoro *Parenthyrsi* nomen accepit: quum scilicet vel trægcediæ aguntur in nugis, ac in rebus parvis illæ dicendi faces adhibentur, quibus auditor incendi solet atque inflammari; vel quum, ubi mediocribus opus est, modus omnis exceditur. Quod plerumque fieri amat, quum, veluti dulci declamatoriæ levitatis multo ebrius, non tam propriis ac negotio con-

1. *Αναλῆς* malit *T. Fab.* Cum *Tollio* ἀναλήθεις retinendum censeo, ex *Dionysio Hal.* in *Dinarcho*, p. 184. v. 13. *Ed. Oxon.* 2. *Lege* ἀντικρὺς ἐπὶ τὸναντίον. *Toll.* ἀντικρὺς hoc loco plane notat *φανερῶς*, ut docet *Eustath.* ad *Od. φ.* p. 1915. *Scwizfl.* 3. Ita ex conjectura *T. Fabri*, cum antea esset ὃ δῆλον. 4. *Μερίξαι* præfert. *T. Fab.* sed absque necessitate. *Toll.* 5. *Πολλά* καὶ γὰρ τινες, ὥσπερ ἐκ μέδουσας &c. ἴδια δὲ αὐτῶν (pro ἴδιαι αὐτῶν) legit *T. Fab.* Verum *πολλά* idem est ac καὶ τὰ πολλά, i. e. ut supra, ὡς τὰ πολλά. at-
 venientibus,

ἐαυτῷ καὶ ῥολιχὰ ὡς ἀφ' ἑρῶν) παθῇ. εἴτα πρὸς ἑδὲν πεποι-
 θῶς ἀκραταὶ ἀχημονῶσιν. εἰκότως. ἔξεσηκότες πρὸς ἑκ
 ἔξεσηκότες. Πλὴν περὶ μὲ παθητικῶν ἄλλος ἡμῖν ἀπόκρη) τόπος.

venientibus, quam ineptis suis fanos, & quasi inter sobrios
 ipsius affectibus incitatus orator bacchari vinolentus videatur.
 abripitur; unde accidit, ut, pro Sed de iis, quæ ad animi
 consternatione ac stupore, ca- motus concitandos pertinent,
 chinnoſ irridendum commo- alius nobis infra dicendi locus
 veat: quippe qui furere apud erit.

Τ Μ Η Μ Α Δ'.

Περὶ τῆς ψυχρῆς.

Ο Ατέρως δὲ, ὡς εἵπομεν, λέγω δὲ ἡ ψυχρῆς, πλήρης
 ὁ Τίμαρχος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς, καὶ πρὸς λό-
 γων εὐχότος μέγας ἑκ ἀφορος, πολυέστωρ, ὅπτιον-
 πικὸς, πλεὺς ἀλλοτριῶν μὲ ἐλεγκτικῶτατος ἀμαρτημάτων,
 ἀνεπαύσθητος δὲ ἰδίῳ. ὑπὸ δὲ ἔρωτος ἢ ξένας νοήσεις αἰεὶ κινεῖν,
 πολλάκις ἐκπύπῳν εἰς ὅ παυδαλωδέτατον. Παραθήσομαι δὲ
 τὰνδρὸς ἐν, ἢ δύο. ἐπειδὴ τὰ πλεῖα πρὸς ἐλάθειν ὁ Κακίλιος.

S E C T I O IV.

De Frigido.

Porro illius vitii, cui sub *Fri-* ad sua ipsius vitia prorsus cæcu-
gidi seu *Puerilis* appellatione tiat. Hic igitur, dum novas
 secundum præcedenti sectione subinde quærit atque aucupatur
 locum fecimus, plenus est Ti- inventiunculas, inepta horum
 mæus, scriptor sane cetera egre- sensiculorum captatione multa
 gius, & ad orationis granditatem sæpe putida dicit, frigida, ar-
 non raro assurgens, eruditus, cellita, ac puerilem levitatem
 rumque copia & sententiarum omnino redolentia. Sufficiet ex
 varietate florentissimus: attamen his unum alterumve exempli
 ob hoc unum insigniter culpan- gratia in medium protulisse:
 dus, quod, quum alienorum vi- siquidem pleraque jam ante me
 tiorum infectator sit peracerbus, Cæcilius occupavit. Alexan-

que illud ex μέγας frustra sollicitatur. rectius tamen particulam δὲ inferi
 jubet. Toll. 1 Εἰκότως solitarie positum reperitur apud Thucydidem Alios-
 que. quod elegantiae Græcæ est. Schützfl. 2 Subintellige τὴν πύχνην. Petra.

Επαρινῶν Ἀλέξανδροι τ' μέγαν, "ὅς τ' Ἀσίοι ὄλιον, φησὶν, οὐ
 "ἐλάττωσι παρέλαβον ἔτασιν", ἢ ὅσοις τ' ὑπὲρ ἑωρὲς Πέρσας
 "πολέμῳ πανηγυρῶν λόγῳ ἱσχυρότης ἔχραψεν." Θαν-
 μαστὴ γὰρ ὁ² Μακεδόνος ἡ εωρὲς τ' σοφιστὴν σύγκρισις. Δῆλον
 γὰρ, ὅτι Τίμαρε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀφ' τῷτο πολὺ ἔ-
 ἱσχυρότης χεῖρ ἀνδρείαν ἐλείποντο. ἐπειδὴ οἱ μὲν³ τεμάχοντα
 ἔτασι Μιαννίῳ παρέλαβον, ὁ δὲ τ' πανηγυρῶν οὐ μόνον
⁴ Νίχα συνετάξατο. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἀλῶσι περὶ Σικελίαν,
 τίνα τρόπον ὀνειρώξει; ὅτι "εἰς τ' Ερμιῶ ἀσιθίσταταις, καὶ
 "θεοκόφοις αἰδ' τὰ ἀγάλματα, ἀφ' τῷτ' ἰδοῦσαι δι-
 "κνῶν ἔχ' ἥκιστα⁵ Νὺξ δ' ἔτα ἀνδρα, ὅς ἀπὸ ἑωρὲς ὀνειρωμ-
 "γόντος ἀφ' πατρίων ἰῶν, Ερμαχρότιον τ' Ερμιον⁶." Ὡς
 θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ ἡδὺν, πῶς ἔχ' εἰς Διονύσιον χα-
 λῶν

drum M. alicubi laudaturus, A-
 fiam, inquit, ille universam pau-
 cionibus annis subegit, quam suam
 de bello Persis inferendo panegy-
 ricum Isocrates absolvit. Egre-
 gia mehercule tanti regis cum so-
 phista comparatio! Atqui, si
 tua hæc, Timæe, ratio valeret,
 Lacedæmonii certe, quod ad vir-
 tutis gloriam atque fortitudinem,
 nihil ad Isocratem: illi namque
 vicesimo demum anno Messæ-
 nen expugnarunt; hic autem
 orationem illam suam unico ab-
 solvit decennio. Quin &, qui-
 bus idem ille modis Atheniensibus

bus post acceptam in Sicilia cla-
 dem insultet, cognoscere operæ
 pretium est. tam graves, inquit,
 ab Atheniensibus impietatis pæ-
 nas Mercurius exegit, violataf-
 que Athenis statuas suas universi
 exercitus strage vindicavit. quæ
 numinis ira eo fuit notabilior,
 quod unius potissimum hominis
 opera tota res patrata est, Mer-
 curialis Mercurionis filis, qui
 longa majorum serie ad ipsum
 Mercurium genus suum refere-
 bat. Quæ quum lego, mirari
 subit, Terentiano suavissime, cur
 non & in tyrannum Dionysium

1 Deest in Edit. pr. & MSS. Væ. & Ambr. 2 Ηρακλῆος malit T. Fab.
 quod, cum minus augustum & sublimè sit quam Μακεδόνος, non immeri-
 to improbat Toll. 3 Primum bellum Messenæicum per viginti annos
 continuos durasse, unanimi consensu tradunt Scriptores: nam per unde-
 viginti annos obsessam, vicesimo tandem captam Messenem, ex Tyræno de-
 ducunt Strabo lib. 6. & Pausanias lib. 4. Langb. Unde Faber & Dacierus a.
 ἔτασι pro ἔτασι necessario scribendum esse pronuntiant. 4 Hic mini-
 mum ponit; alii annis quindocim. 5 Illud δὲ ex Fabri conjectura.

φρ' ἢ τύρονοι. "ἐπεὶ δ' εἰς τ' Δία καὶ τ' Ἡρακλῆα διου-
 "σας ἐγένετο, ἀφ' αὐτῶν Δίον καὶ Ἡρακλείδης ἢ τυ-
 "ραννίδα ἀφείλοιο." 2 Καὶ τοι πῖ δὲ περὶ Τιμαίου λέγῃ;
 ὅπως γὰρ καὶ οἱ ἥρωες ὀκνεῖται, Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα,
 καὶ τοι γ' ὅκ' ἔσονται παλαιότεροι, ὅμως ἀφ' αὐτῶν
 ὅπως μικροχαρῆς, ἐαυτῶν ποτε ὀπιλανθάνει. Ο μὲν γὰρ οὗ
 τῷ Λακεδαιμονίῳ γράφει πολιτείας, "ὀκνεῖται γὰρ ἡ πόλις μὴ
 "εἰς φανερὰ ἀκέραια ἢ τ' λήθων, ἡ πόλις δ' εἰς ὁμιλία μαλα-
 "γρέφαις ἢ τ' χαλκῶν· αἰδύμονες δ' εἰς αὐτὸς ἡγήσασθαι καὶ
 "αὐτῶν τ' οὗ τοῖς ὀφθαλμοῖς παρῆσαν." Ἀμφικράτης, καὶ
 ὁ Ξενοφῶν, ὥστε τὰς οὐ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡδὲ χάρας λέγει
 παρῆσαν αἰδύμονας. Οἷον δὲ, ἡράκλεις, ὃ τὰς ἀπάντων ἐξῆς

tale quid fuerit commentus :
 nam quod Jovis ille & Hercules
 numina violaverat, à Jovio &
 Herculio tyrannide exutus est.
 Sed quid hæc in Timæo ego
 reprehendo, quum & Xeno-
 phon & Plato (qui viri!) ex
 ipsa nobis palæstra Socratis pro-
 deuntes, dum minutos hosce cor-
 ruptosque captant seneculos, sui
 quandoque obliviscantur? Au-
 di, quæso, quid ille in commen-
 tario dicat de rep. Lacedæmo-

niorum: itaque nec saxum ul-
 lum tam matum dixeris, nec si-
 mulacrorum tam rigidos cultus;
 adeo cum ad continentiam vocem,
 tum ad coercendos oculos obfir-
 mati sunt: verecundia vero tan-
 ta, ut ipsis eos oculorum puellis
 fatearis antecellere. Quis, ama-
 bo, Amphicratem ferat, ne di-
 cam Xenophontem, oculorum
 pupillas puellas appellentem ve-
 recundas? Sed, ut hoc æquis &
 animis & auribus accipiamus,

1 Τὴν τυραννίδα in Edit. pr. & MS. Amb. mallet αὐτῶν τυραννίδα.
 Schuetzfl. 2 Illa καὶ τοι defunt Edit. pr. & MS. Amb. Fortasse potius fue-
 rat, αὐτῶν δὲ Δι. Idem. 3 Probabile est (ex Stobæo, in Serm. 24. & ex Xeno-
 phonis Crid. verbisque præcedentibus) Xenophontem [in Laced. Rep.
 p. 72. Ed. Oxon.] scripsisse οὐ θυλάμους non οὐ ὀφθαλμούς; & Longinum me-
 moria lapsum esse. Toll. Si οὐ τοῖς θυλάμοις παρῆσαν legamus, pulcherrima
 est ὁμοίωσις, tum in voce παρῆσαν, cui concinit vox ἡσπας, significans
 tam pupillam oculi quam puellam, tum in voce θυλάμους, quæ & pro conclave
 mulierum sumitur, & pro concavo spatio in quo siti sunt oculi. Bern. Mar-
 tinus, in Var. Lect. l. 4. c. 13. Huc faciunt ista Iliadi Pel. αὐτῶν χάρας, αὐ-
 τῶν τ' ὀφθαλμῶν, καὶ τῶν παρῆσαν οὐ θυλάμους, ὀφθαλμῶν &c. Boetius.

κόρας ἀχρωτηλαῖς εἶ) πεπεῖσθαι, ὅπερ φασὶν ὁδοὶ ἔπος
 εἰσημμένεσθαι τὴν πῶν ἀναίδεαν, ὡς οἱ τοῖς ὀφθαλμοῖς;
¹ Διόφρ. Ομηρος ² τ' ἰταμόν, "Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμμα" ἔχων,
 φησὶν. Ο μὲν τοι Τίμαχος, ³ ὡς φρεῖς πινὸς ἐφαπτόμενος,
 ὁδὲ τῷτο Ξενοφῶντι ὁ ψυχρὸν κατέλιπε. ⁴ φησὶ γὰρ ὅτι
 ἔ Αἰθαλοκλέους, "ὅτι τὸ ἄνεψιόν, ἐτέρῳ δεδομένῳ, ἐκ τ'
 "ἀνακαλυπτήριον ἀρπάσαντα ἀπελθεῖν. ὁ τίς αὖ ἐποίησεν,
 "⁵ οἱ ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων; Τί δὲ ὁ τᾶλλα
 θεῖος Πλάτων; τὰς δέλτας θέλων εἰπεῖν, "⁶ γεγράφοντες,
 "φησὶν, οἱ τοῖς ἱεροῖς θήσοσι κυπαριτίναις μνήμαϊ." ἢ πᾶ-

nonne prodigio simile est asse-
 verare velle omnes omnium pu-
 pillas esse pudibundas, quum in
 nulla æque corporis parte ac in
 oculis impudentia itabuletur?
 unde & Homerus improbum &
 perfrictæ frontis ita facit com-
 pellari; *Temulente, caninos at-
 tollens oculos.* At meus homo,
 (Timæus, inquam) quasi in cadu-
 cam & vacuam possessionem, sic
 quoq; in frigidum hoc & ineptum
 Xenophontis commentum in-
 volavit. ita enim alicubi de A-

gathocle loquitur; *consobrīnam
 vero, quæ jam in marum conve-
 nerat mariti, postridie nuptia-
 rum ab ipso modo non nuptiali
 lecto per vim abduxit: quod
 facinus nemo, nisi cui jam con-
 stupratæ oculorum puellæ fue-
 rint, admittere umquam ausit.*
 Nec minus aliquando putidus
 (pudet dicere, at dicendum ta-
 men est) cætera divinus Plato,
 qui, de tabulis acturus, *quum
 scripserint, ait, in templis cupres-
 sea deponent monumenta.* ac

1 Διόφρ. Ομ. absunt & ab Edit. pr. & MS Ambr. 2 Πρὸς τ' ἰταμόν malit
 Tollius. πρὸς τ' ἰταμόν Schurzfl. 3 Lego ὡς φρεῖς κύων ἐφαπτόμενος. T.
 Fab. sine necessitate, ut censet Tollius; qui tamen malit ὡς χοεῖς κύων
 ἐφαπτόμενος, quam illud Fabri. 4 Lego & distinguo; φησὶ γὰρ ὅτι ἔ Αἰ-
 θαλοκλέους, αὐτὸν τὴν ἀνεψιὴν &c. ἀπελθεῖν. [ὁ τίς αὖ ἐποίησεν, οἱ ὀφθαλμοῖς κό-
 ρας, μὴ πόρνας, ἔχων;] Hæc enim sola, uncis inclusa, αὐτολεξεῖ ἐ Timæo
 desumpta: illa per compendium excerpta censeam. Toll. 5 Rhetori ne-
 scio cui hoc tribuit Plutarchus. Verum in designanda pudoris sede non
 solum Xenophontem, sed & magnum illum naturæ mysten Aristotelem,
 incusat Longinus, qui (ut refert Athenæus lib. 2.) ajebat, τὰς ἐραστὰς εἰς
 ἑδρὴν ἄλλο μίρον τ' σώματι τ' ἱερῶν ἀπολείπειν, ἢ τὰς ὀφθαλμοῖς, οἱ οἱς
 τὴν αἰδὼ κρατοῦν &c. Bern. Martinus. 6 Locus est in v. Legum, & alter,
 qui mox sequitur, in vi. quem ex Æschilo in Prometheus vincto desumptum
 esse existimat T. Fab.

alibi :

λιν, “*πρὸς δὲ τειχῶν, ὧς Μέγилле, ἐγὼ ξυμφεροίμην ἀντὶ τῇ*
“Σπάρτη, καθεύδειν ἴσιν ὅτι τῇ γῇ κατακέμεθα τὰ τεῖχη, καὶ
“μὴ ἐπανίστασθαι.” Καὶ τὸ Ἡροδότειον ἔπύρρω, φάναι, τὰς
“καλὰς γυναικας ἀλγυδόνας ὀφθαλμῶν.” Καίτοι γε ἔχει
πνὰ ὀφθαλμῶν· οἱ γὰρ παρ’ αὐτῶν λείποντες εἰσιν οἱ βάρ-
βαροι, καὶ ὁ μέθῃ. Αλλ’ ὅδ’ ἐκ τοιούτων ² πρὸς πᾶσι ἀφ’
μικροφυχίαν καλὸν ἀσχημονεῖν πρὸς τὸ αἰῶνα ³ ἀπαντα.

alibi, quod ad muros attinet, Megille, Spartanorum equidem subscribam sententiæ, uti quiescere illos molliter humique jacere sinamus, neque eos rursum excitemus. Nec procul abest illud Herodoti, *feminarum pulchritudinem morbum esse oculis viro- rum.* Quamquam id ipsum excusari quodammodo potest, &

interpretatione benigna leniri : quod, qui ad hunc modum apud ipsum loquuntur, barbari sint, & vino pleni. Verumtamen ne sic quidem, quamvis intra spem veniæ, peccandum ; neque tam parva voluptas, per ejusdem licet hominum speciem quaesita, censoria fuerat universæ posteritatis nota redimenda.

Τ Μ Η Μ Α ε’.

Πόθεν αἱ κακίαι, πρὸς ὧν ἔμπροσθεν διελέχθη;

ΤΑῦτα μὲν τοι τὰ ὅπως ἀσέμνα ἀφ’ ἑμῶν μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ δὲ πρὸς τὰς νοήσεις χρησιμεύοντι,

S E C T I O V.

Unde ea fluant vitia, de quibus supra disputatum?

HÆC autem, & quæ alia ad non aliunde provenire certum hunc modum gravitati dignitatisque orationis adversantur, excitandi sententias libidine ;

1 In *Terpsich.* c. 18. Verum illud *Herodoti* (inquit *Langb.*) excusari mereatur, quod *Alexander* postea (teste *Plutarcho*) mulieres *Perficas dolores oculorum* appellaverit. *Herodotum* defendit *P. Victorius* lib. 2. Var. Lect. cap. 5. 2 *Προφάσιον* *Longinum* scripsisse contendit *T. Fab.* eoque magis quod duas rationes habuerit *Herodotus*, quæ sese tutari posse videretur ; sc. loquentes *Barbaros* esse & vino plenos. 3 Illud ἀπαντα (quod connecti solebat τὰ ταῦτα in seq. Sect.) cum αἰῶνα jungebant *Manutius* & *Stephanus*. pro illis faciunt *Edit. pr.* & *MS. Ambr.* quibus deest ταῦτα. Videtur tamen cum præcedentibus potius coherere, nisi quis cum *Cod. Ven.* le- gere malit *Απαντα μίνται* &c. Toll. circa

περί ὃ δὴ μάλιστα κορυδαυτῶσιν οἱ νῦν. Αφ' ὧν γὰρ ἡμῶν
 τὰ γὰρ, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τῶν καὶ τὰ κακὰ γίγνεται φι-
 λει. Ὅθεν ἐπίφορον εἰς συνταγμὴν κατόρθωσιν πᾶσι τε καὶ
 λη τὸ ἐρμηνεύειν, καὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ πρὸς τούτοις αἱ ἡδοναί· καὶ
 αὐτὰ τῶν κατὰ τὸν ἐπιτυχίας, ὥπως ἀρχαί καὶ ἡ πο-
 θείας καὶ τῆς εὐαγγελίας καὶ τῆς. Τοῖς τὸν πᾶσι καὶ αἱ μεταβολαί,
 καὶ αἱ ὑπερβολαί, καὶ τὰ πληθυντικά· δείξομεν δ' ὅτι τοῖς
 ἔπειτα τὸ κίνδυνον, ὃν ἔχειν εὐόχασι. Διότι ἀναγκάσθον ἡδὴ
 ἀξιοπορεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι, δι' ὅτι τὸ πρὸς τὰς ἀνακεχε-
 μένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφύγειν αὖ διωκόμεθα.

circa quas nunc homines diferti infaniunt. Etenim ex quo fonte virtutes oriuntur, ex eodem ferme & vitia scaturire solent. Itaque quæ ad magnificentiam splendoremque mirum in modum faciunt orationis, cujusmodi sunt exornationes elocutionis, tum vero maxime Sublimitas, & quæ his accedit suavitas; ea quandoque ipsa causa sunt &

origo diversissimorum à felici audacia vitiorum. Cernere id est in Commutationibus, ut & in Hyperbolis, atque Pluralibus: quam prope periculum sint, infra ostendetur. Quare per mihi necessarium videtur, ut certa jam quædam & perspicua ratio investigaretur statuaturque, cujus ope atque indicio adjuncta ac vicina grandibus vitia queant evitari.

Τ Μ Η Μ Α ς.

Ὅτι ἡ ἀληθινὴ ὑψὺς ἐπιτήμη ἐν ἐπικρίσει, καὶ ῥαδίον.

ΕΣταί δὲ ὡς φιλότιμος, εἴπῃ αὐτοῖς ἀπειροσάμῃ, ὅτι τοῖς
 τοῖς κατὰ τὸν καὶ ἀλήθειαν ὑψὺς ἐπιτήμῃ καὶ ἐπι-

S E C T I O VI.

Veræ Sublimitatis scientiam & judicium non esse in proclivi.

EA vero, Terentiane amicissime, hæc erit, si quam nobis imprimis claram distinctamque veræ Sublimitatis perceptionem

1 Lego τὸ γὰρ ἐπίφορον, & mox πᾶσι τοιαῦτα pro ἐ αὐτὰ τῶν. T. Fab. Ego vero, ἐπίφορον μὲν εἰς συνταγμὴν. dein ἀλλ' αὐτὰ τῶν κατὰ τὸν &c. Toll. 2 Sc. αἰτίας. Vocem ὑποθέσεις (de qua Sext. Empir. adv. Math. p. 84.) non legisse visus est T. Fab. καὶ ante εὐαγγελίαν deleri iubens. 3 Antea in Edit. primā αἱ μεταβολαὶ καὶ * πληθυντικά, in aliis αἱ ὑπερβολαὶ & πληθυντικά. 4 Εκφύγειν διωκόμεθα Edit. pr. & MS. Ambr. 5 Ita (pro ὡς φιλότιμος) ex conje- ctura Fabri, & Tollii MSS.

χειν· καὶ τοι τὸ πρῶτον δύσληπτον. Ἡ δὲ τῶν λόγων
 χείρις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ὀπιγένημα. Οὐ μὲν
 ἄλλ', ὡς εἰπὲν ὁ πρῶτος λέγει, ὅτε ὅθεν ἴσως ἔ
 ἀγνοῦσιν αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον πορίζεσθαι.

dijudicandique facultatem com-
 paraverimus: sed hanc consequi
 nanciscique, nec parva res est,
 nec exigui laboris. Firmam e-
 nim & extra periculum positam
 de quibuscumque scriptis iudicium
 multæ demum diffusæq; lectio-
 nis, & assidui in iis ponderandis

examinandisque usus atque exer-
 citationis, ultimus quasi quidam
 foetus est & accessio. Quæ quo-
 niam via longior est, agendum di-
 spiciamus, ecquo brevior flexu,
 per quandam veluti præcipiendi
 rationem, ad hanc iudicandi fa-
 cultatem pervenire valeamus.

Τ Μ Η Μ Α Ζ.

Πῶς ἂν οἷόν τε ἢ τῶν ὑψὺς αἰσθάνεσθαι;

Εἰδέναι χρὴ, φίλτατε, ἵδιότι, κατὰ τὸ καὶ κοινῶ
 βίῳ, ἔστιν ὑπάρχει μέγα, ὅτι τὸ καταφρονεῖν ἐστὶ μέγα·
 οἷον πλεῖστοι, τιμῇ, δόξῃ, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει
 πολὺ τὸ ἐξωθεν προστραγωδῆσθαι. Οὐκ ἂν ὅ γε φρονίμως
 δόξῃ ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ καταφρονεῖν ἀγα-
 θὸν ἔμετρον. Θαυμάζουσι γὰρ τὸ ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον
 τῶν δυναμένων ἔχειν, καὶ ἀπὸ μεγαλοψυχίας ὑπεροψήσας.

S E C T I O VII.

Quomodo id, quod Sublime est, intelligi cognoscique possit?

NON te fugit, mi Posthu-
 mi, quemadmodum nihil
 in hac vita magnum est, cujus
 despectus in rebus magnis nu-
 meretur, (quod genus divitiarum
 sunt, item honores, imperia, di-
 gnitates, quæque alia huiusce-
 modi in speciem magnifica ina-
 ni fulgore, ac velut scenico ap-
 paratu, oculos in se vulgi con-

vertunt ac perstringunt) ita
 nec sapienti viro præclara ac
 præstantia videri, quorum con-
 temptus non mediocriter celsioris
 animi decus habeatur. Adeoque
 illos, qui, quum ea adsciscere sibi
 possunt, animi adducti magni-
 tudine respuunt ac spernunt, ma-
 jorem sui concitare admiratio-
 nem, quam qui illa ipsa possi-

Τῇ δὲ πρὸς καὶ ὅτι τῆς διηρμένων οὐ ποιήμασι καὶ λόγοις
 ὁπισκεπτόν, μὴ πῖνα μεγέθους φαντασίαν ἔχοντα, ἢ πολὺ
 ὡροσκειται τὸ εἰκῇ ὡροσσαναπλασίωμον, ² ἀναπύουμένα
 δὲ, ἄλλως εὐείσκοιτο χαῖνα, ὧν ὁ θαυμάζειν τὸ ὡροφρονεῖν
 εὐγενέστερον. Φύσις γάρ πως ἔτι τ' ἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρειαι
 τε ἡμῶν ἢ ψυχῇ, καὶ γαῦρόν τι ὡροφύσημα λαμβάνουσα πλη-
 ρῆται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, ὥς αὐτὴ γεννήσασα ὅσα
 ἤκασεν. Οὔτω οὖν ἔτι ἀνδρὸς ἔμφρονος, καὶ ἐμπείρου λό-
 γων, πολλάκις ἀκρόμενόν τι ὡρὸς μεγαλοφροσύνης ἢ ψυ-
 χῇ μὴ συνδιαπθῇ, μηδ' ἐκκαταλείπη τῇ ἀφροσύνῃ πλεῖον
 ὅσον λεγομένης ὁ ἀναθεωρούμενος, ³ πίπτῃ δ', αὖ τὸ συνεχές

dent. Non secus & de his, quæ
 in Poëmaticis ac Orationibus alta
 sublataque censentur, statuendum
 existimo: videndumque, ne quo
 inani, ut fit, ac tumido torrentis
 orationis strepitu falsam quan-
 dam imaginem ac speciem tan-
 tummodo offerant magnitudi-
 nis; qua vel excussa, vel remota,
 inflata & turgida deprehendan-
 tur: sic ut ea despicere, quam
 suspicere mirarique, generosius
 fit. Natura namque compara-
 tum est, ut animus noster ab au-
 dita veræ solidæque sublimita-
 tis sententia quodammodo altior
 fiat & erectior, elatosque su-

mens spiritus non minore im-
 pleatur hilaritate, neque minus
 exsultet atque gloriatur, ac si ipse,
 quod audit, invenerit. Si quan-
 do igitur ab homine prudente,
 & in hisce eloquentiæ studiis
 exercitato, sensum aliquem, qui
 magnificus videatur & excelsus,
 proferri audieris, neque tamen
 ille mentem tuam ad celsitatem
 composuerit, nec penitus in ani-
 mo infederit, eique plura, quam
 dicta sint, contemplanda reli-
 querit; verum contra ea, quo
 diutius illum & attentius confi-
 deraveris, eo magis à prima illa,
 quam præ se tulerat, sublimitate
 declinet

1 Εἰς δὲ in MS. Ambr. recte, inquit Schurzfl. Rectius forsan ἔχει αὖ,
 ἢ π. 2 In Codd. MSS. ἀναπύουμένα. quæ vox à genuina in textu de-
 torta est. Similia apud Quintil. l. 12. c. 10. Falluntur enim plurimum, qui
 otiosum & corruptum dicendi genus, quod aut verborum licentia resultat, aut pue-
 rilibus sentienciis lascivitis, aut immodico tumore turgescit, aut inanibus locis bac-
 chatur, aut casuris, si leviter excutiantur, flosculis nitet, aut præcipitia pro sub-
 limibus habet, aut specie libertatis insanit, magis existimant populare atque plau-
 sibile. 3 Sunt qui volunt πίπτῃ δ' αὖ τὸ συνεχές ἐπισκοπῆς, cadat & dege-
 neret meditationis continuatio; aut πίπτῃ δ' αὖ τὸ συνεχές ἐπισκοπῆς, cadat &
 degeneret

ἐπισκοπῆς, εἰς ἀπαύξησην· ὅκ' ἂν ἔτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέ-
 χει μόνως τ' ἀκοῆς σωζόμενον. Τῷτο γὰρ ὅτι μέγα, ὅ-
 πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μᾶλλον δ' ἀδύνα-
 τος ἢ ἡ χατεξαιάσεις· ἰσχυρὰ δὲ ἡ μνήμη, καὶ δυσεξάλειπτος.
 Ὡς δὲ χαλὰ νόμιζε ὕψη καὶ ἀληθινὰ, τὰ ἀφαιπνὸς
 ἀρέσκοντα καὶ πᾶσιν. Ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ ἀφαιπνῶν ἐπιτηδύ-
 μάτων, βίαν, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἐν πὶ καὶ τωτὸν ἅμα
 αὐτῷ τ' αὐτῷ ἅπασι δοκῇ, τόθ' ἡ ² ἔξ ἀσυμφώνων ³ ὡς κρί-
 σις καὶ συγκατάθεσις τ' ὅτι τὰ θαυμαζομένῳ πίστιν ἰσχυρὰν
 λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

declinet atque delabatur : is tibi
 ex albo vēre sublimium senten-
 tiarum expungendus erit, quippe
 qui non ultra auditum placeat ac
 perduret. Ita enim vere gran-
 dis sententia est, quæ auditorem
 in longam sui rapit admiratio-
 nem : cui non modo non diffi-
 culter, verum nulla omnino vi
 atque ratione resisti potest ; quæ-
 que menti semel impressa peren-
 natura deinceps eidem ac inde-
 lebili inhæret caractere. In
 summa, hanc esse demum veram,
 hanc genuinam & egregiam
 sublimitatem existima, quæ &

semper placeat, & ubique, &
 omnibus. Nam si quid ali-
 quando in frequenti hominum
 cœtu, qui moribus, institutis,
 studiis, ætate, ac tota denique
 vitæ ratione dissentiant, unam
 omnibus admirationem accla-
 mationemque expresserit ; non
 est, ut quis dubitet, quin hoc
 ipsum, quod tanto tanquam
 unanimi omnium, variis alias ac
 inter se diversis sæpe sententiis
 dissidentium, consensu probatum
 fuerit laudatumque, in vere Sub-
 limium censum, nomen, atque
 familiam referendum sit.

degeneret continuatione meditationis. *Αὐτὸ συνεχὲς ἐπισκοπῆς, si contextum ora-
 tionis observes, vertit Langbænius ; reprehensus à Fabro, qui legit ἀνασκόπῆς,
 & τὸ συνεχὲς adverbii locum (quo nil frequentius) habere existimat.
 Quam recte, aliorum esto iudicium. 1 Faber ad hunc modum vertit :
 Id demum sublime & magnum esse in oratione, quod diu contempleris, neque tamen
 in majus autollere possis. quod displicet Tollio, cui videtur χατεξαιάσεις si-
 gnificare resistendi facultatem, seu, contra insurgendi animum, de quo su-
 pra, Sect. 1. quum ait τὰ ἀληθῆ ὕψη δυνατῶν & βίαν ἀμφοτέρωθεν σφίρειν,
 καὶ παντὸς ἐπὶ τῷ & ἀκουστῇ καὶ ὁρατῇ. 2 Ita ex Codd. MSS. & Virorum
 doctorum conjecturis. Olim ἐξ ἀσυμφώνων. 3 Ὡς μία κρίσις malit
 Tollius.*

Τ Μ Η Μ Α η'.

Πέντε τόποι τῶ Ὑψους.

ΕΠΕΙ δὲ πέντε, ὡς ἀν εἴποι τις, πηγάί πνές εἰσιν αἱ
¹ ὑψηλείας γονιμώταται, ὡς ὑποκειμένης ὥσπερ
 ἐδάφους πρὸς κοινῇ ταῖς πέντε βλάταις ἰδίαις ² ὡς τῷ λέγειν
 διωάμεως, ἥς ὅλως χωρὶς ὄνδεν, ὡς τὸν μὲν ὃ καὶ κράτιστον,
 ὃ δὲ τοῖς νοήσεως ² ἀδρεπὴ βολον, ὡς καὶ τοῖς τοῖς Ξενο-
 φωντος ὠρεσάμεθα, δεύτερον δὲ, ὃ σφοδρὸν καὶ ἐκθροισατικὸν
 πάθος, ἀλλ' αἱ μὲν δύο αὐτὰ εἰ ὑψὺς καὶ τὸ πλέον αὐτῶν
 νῆς συστάσεις, αἱ λοιπαὶ δ' ἡδὺ καὶ ἁγὰ τέχνης, ³ ἢ τε ποιεῖ
 τὴν χημάτων πλάσις, διατὰ δὲ πᾶς βλάται, τὰ μὲν νοήσεως,
 γάτερα δὲ λέξεως, ὅτι δὲ τέτοις ἢ γυναικα φράσις, ἥς

S E C T I O VIII.

Quinque esse Sublimitatis veluti fontes.

HUJUS in dicendo virtutis quinque potissimum sunt, ita ut dicam, fontes uberimi: qui sicuti cognitu necessarii sunt, ita pisi dicendi facultas adfuerit, quæ tanquam commune quinque illis formis substernatur fundamentum, per se nihil profuerint. Prima eaque luculentissima præstantissimaque Sublimitatis scaturigo, est nobilis & felix in concipiendis grandibus ac excelsis sensibus animi magnitudo: quemadmodum etiam id ipsum in Commentario

de scriptis Xenophontis uberius exposui. Altera est vehemens & ad concitandos perturbandosque animos efficax affectus: atque hæc quidem duæ Sublimitatis scaturigines maxima sui parte homini ingentæ sunt & naturales; reliquæ jam artis habentur atque disciplinæ. Quarum illa, cui tertius debetur locus, in apta figurarum conformatione consistit, dupliciq; capite exsurgit: aliæ namque figuræ dicuntur sententiarum, aliæ verborum. His accedit quarta, gravis & splendida

¹ Quod longissima sit hæc periodus, cujus ἀνταπόδοσις demum cum τῷ φέρε δὲ incipit, in vertendo se alia ratione usum esse dicit Tollius.
² In MS. ἀδρεπὴ βολον, ut in Polybii Excerptis Valesianis μεγαλειπύολον. Sed utramque vocem per 2 scribendam esse, docet Eustath. ad Il. 9. p. 611. & ad Od. β. p. 1448. ³ Notandum hanc figurarum varietatem tertium constitutere divisionis membrum.

μέρη πάλιν ὀνομάτῃν τε ὁκλογῇ, καὶ ἡ προπτικὴ καὶ πεποιημένη
λέξις, πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸς
ἑαυτῆς ἅπαντα ἢ ὡς ἀξιόματι καὶ ἀφάρστῃ συνήσει· φέρε δὴ,
τὰ ἐμπεριεχόμενα καὶ ἐκείνην ἰδεῖν τῶν ὀπισκεψόμεθα,
τοσῶτον περιπλέοντες, ὅτι τὸ πέντε μορίων ὁ Κακίλιος ὅτι
ἀπὸ πρὸς ἐλπίεν, ὡς καὶ ὁ πάθος ἀμέλει. Ἀλλ' εἰ μὲν, ὡς ἐν π
᾿αὐτ' ἄμφω, τότε ὕψος καὶ ὁ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ
πάνη συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, ἀφμαρ-
ταίει. καὶ ὅτι πάθος πῶς διεγνῶται ὕψος καὶ ταπεινὰ εὐρίσκει,
καθὰ οἱ οἶκοι, λύπαι, φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψι δίχα
πάθος, ὡς, πρὸς μυρίους ἄλλοις, καὶ τὰ πρὸς τῆς Ἀλωά-
δας τῷ Ποιητῇ ὡς τε τολμημένα,

Οὐδὲν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμας ἴμεν· αὐτὰρ ἐπ' Οὐσῇ

Elocutio: quæ vel in delectu
verborum, vel in commutata
factaque dictione consumitur.
Quintus, isque ultimus, ac cete-
ros priores omnes velut obse-
rans, magnitudinis fons est ma-
gnifica elataque Compositio.
Enarratis igitur Sublimitatis ca-
pitibus, ipsa mihi res exigere
videtur, ut, quæ in illis sigilla-
tim consideranda sint, explicem-
us: id unum præfati, unam
harum partium sive formarum
ab Cæcilio neglectam esse &
omissam; affectus scilicet vehe-
mentiores, quibus hominum ani-
mos commoveri superius dice-
bamus. Qui si Sublimitatem &

hanc animorum perturbationem
rem unam esse censuit, & cum
natura tum constitutione ean-
dem, vehementer errat. nam &
affectus aliquot inveniuntur à
Sublimitate remotissimi, immo
humiles plane & abjecti; quod
genus miseratio, tristitia, metus:
& vice versa Sublimia multa
omni omnino affectu destituta;
veluti (arripiam enim quod è
sexcentis occurrit primum) ubi
Poëta de Aloïdis, sensu meher-
cle ingentis animi ac peraudaci,
ita loquitur,

*Offam volvebant animis im-
ponere Olympo,*

1 Post τῶντ' ἄμφω verbum ἐνίμῃ excidisse suspicatur Tollius; quod
τὸ ἔδοξεν ad priora, nisi duriter & perobscure, referri nequeat. Ego (in-
quit Schütz) cum in MS. Ambr. invenerim τῶντ' ἄμφω, legerem luben-
tius, ut nihil excidisse credatur, τῶντ' ἄφω. 2 De Aloïdis (Oro sc. &
Ephialte) vide Homerum in Odyss. λ. v. 314. & Virgilium in Georg. i. v. 281.
& Æneid. 6. v. 582.

Rursus

Πήλιον εἰνόςφυλλον, ἢ ἕρπυς ἀμβατός εἴη.

Καὶ ὁ τῶν τοῖς ἐπὶ μῦθον ὑπερεξέμενον,

Καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσσεν. —

Παρά γε μὲν τοῖς ῥήτοσι ἐγκώμια, καὶ τὰ πομπικὰ, καὶ ὑπερ-
δεικτικὰ, τὰ μὲν ὄγκον, καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἀπαντὸς διεσπείρει,
πάθος δὲ χηραίνει καὶ τὸ πλείστον ὅθεν ἤκιστα τὰ ῥητόρων οἱ
δωριπαθεῖς ἐγκωμιαστικοί, ἢ ἑμπαλιν οἱ ἐπαμνεπτικοί δωριπα-
θεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλης μὴ εὐόμοισι ὁ Καρχήλιος ὁ
ἐμπαθὲς ἰς τὰ ὑψηλὰ ποτὲ σιωπεύειν, καὶ ἀφ' αὐτῶν ἔχ' ἡγή-
σατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτη). Θαρρῶν γὰρ ἀφορισάμενος
αὐτὸν, ὡς ὁδὸν ἔπαις ὡς τὸ γυναικῶν πάθος, ἐνθα χρεὶ, μεγάλη-
γρονον, ὡς περ ὑπὸ μαλίας πινός, καὶ πινύματος ² οὐδυσσεύς
ἐκπύον, καὶ οἷον ἐφοιδάζον τὰς λόγους.

*Rursus & umbrosum superad-
dere Pelion Ossæ,*

*Scandere quo cæli fastigia cel-
sa valerent.*

Ac velut cogitasse non suffice-
ret, statim, quod longe etiam
grandius est, subjicit, *Quin quo-
que fecissent.* Præterea illud quo-
que orationis genus, quod ad
laudationes pertinet, & ad so-
lam pompam atque ostentatio-
nem componitur, quamquam ex
omni parte magnificentia &
Sublimitate vestitur, plerumque
tamen affectibus caret: atque ea
est ratio, sive causa, cur pleri-
que oratorum, qui hac moven-
dorum affectuum facultate præ-
ter alios plurimum valent, mi-
nime ad laudationes facti sint &
accommodati; illi contra, qui
in laudativo genere excellunt,

remissiores esse deprehendantur,
& ad inflammandos eorum, qui
audiunt, animos prorsus inepti.
Cæterum si diversæ Cæcilius
sententiæ fuit, affectusque nil
omnino ad Sublimitatem facere
existimavit, atque ideo ne com-
memoratione quidem dignos
putavit, longe etiam majore in
errore versatus est. Ego vero
sine ulla dubitatione confirmave-
rim, nihil egregio nobilique
affectu in oratione esse grandius,
præsertim quum in loco adhibe-
tur; nihilque majus afferre vim
orandi posse: quippe qui mente
oratoris, quasi sacro, ut ita lo-
quar, ac cœlesti spiritu afflata ex-
æstuans, eodem divini impetus
ardore orationem simul & in-
flammet, & in ipsam velut arcem
Sublimitatis evehat & attollat.

¹ Illud *is* (sive *eis*) quod antea exciderat reposuimus, ex conjectura
Fabri & simili locutione sub initium *Scæ.* 38. ² *Al. οὐδυσσεύς.*

ΤΜΗΜΑ Θ.

Περὶ νοήσεως.

ΟΥ μὲν ἄλλ' ἐπεὶ ἤχραπίστη μοῖραν ἐπέχει τ' ἄλ-
λων ὃ πρῶτον, λέγω δὲ ὃ μεγαλοφυὲς, χρὴ καὶ
ταῦτα, εἰ καὶ δωρητὸν ὃ πρῶγμα μᾶλλον ἢ κλητὸν, ὅμως,
καθ' ὅσον οἶόν τε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μέγιστα,
καὶ ὥσπερ ἐγκύμοιαι αἰεὶ ποιεῖν γενναῖον ὄψαθήματος. Τίνα
φῆσὶ τις πρῶτον; γέγραφα πρ καὶ ἑτέρωθι, ὃ τοῖσιν
ὑφ' ὃς μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Οἷον καὶ φωνῆς δίχα θαυ-
μάζεται ποτε ψιλὴ καὶ ἑαυτῷ ἢ ἔννοια, δι' αὐτὸ ὃ μεγα-
λόφρον ὡς ἢ Ἐρατοσθένης³ ἐκ Νεκύας σιωπῇ, μέγα καὶ παντὸς
ὑψηλότερον λόγῳ. Πρῶτον οἷον τὸ, ὅτι ἔστιν ἡ γένεσις, πρῶτον ποτὶ
ὅσα πάντως ἀναγκάζον ὡς ἔχειν⁴ δὲ τ' ἀληθῆ ῥήτορα μὴ

SECTIO IX.

De sensuum altitudine.

TAmet si autem primum illud,
quod in sensuum altitudi-
ne positum cæterisque omnibus
præstantius esse diximus, non
ab arte & disciplina est, sed na-
turæ donum: nihilominus hac
quoque in parte elaborandum,
quantum ejus fieri potest, ut
animus nolter ad Sublimitatem
enutriatur, elatisque semper &
celsis spiritus cogitationibus im-
pleatur. Quæres fortasse, quo-
modo? memini me & alibi in-
dicasse, sublimitatis hocce ge-
nus veræ animi magnitudinis

tanquam imaginem quandam
esse, seu repercussum sonum.
Unde nonnunquam accidere vi-
demus, ut nudus ac sine voce
sensus ob hanc erecti sublatique
spiritus altitudinem per se admi-
rationem habeat. Exemplo sit
nobis Ajacis illud in Necyoman-
tia silentium, grande, si quid
usquam, & omnem orationis
facultatem sublimitate exsupe-
rans. Ante omnia igitur, quo-
niam inde ortum trahit, illud sta-
tuendum est: animum humilem
& abjectum ab eo, qui veri ora-

1 Διήσσει τις in *Edit. pr.* In *Cod. Vat.* τίνα φήσεις πρῶτον; quod melius.
Toll. In *MS. Bessarionis*, ante voces τίνα φ. τ. πρ. asterisco aliquid deesse
notatum est. 2 Malim ἑτέρωθι, ὅπ. *Id.* 3 Rectius *Vat.* & *Ambr.* ἐν τῇ
νεκύᾳ, in tractatu de manibus, vel in τῇ νεκυομαντείᾳ. *Homeri* enim poemata,
antequam in unum corpus collecta erant, distinctis olim gaudebant no-
minibus, quibus nonnunquam à Veteribus insigniri & dignosci solent.
Id. Vide *Il. λ. γ. 561.* 4 Abest à tribus *MSS.*

ταπεινὸν φρόνημα καὶ ἀγενιές. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τι μικρὰ καὶ δὴ
 λοτριπῇ φρονήναι καὶ ἐπιτηδεύοντα πρὸ ὅλον τὸ βίον, θαν-
 μαστὸν τι καὶ ὅ παντὸς ἀνθρώπου ἐξεργαεῖν ἄξιον. Μεγάλα
 δὲ οἱ λόγοι τύπων, καὶ ὁ εἰκός, ὡς ἂν ἐμβλεῖς ὦσιν αἱ ἐν-
 νοιαί. Ταύτη καὶ εἰς τὰς μάλιστα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ
 ὑποφωτισμένα. Ο γὰρ Παρμενίωνι φήσαντι, “ ἐγὼ μὲν ἤρκεσθην,

* * * * *

[“ εἰ Ἀλέξανδρος ἦμιν, ” “ Καὶ γὰρ ἢ δία, εἰπὼν εἰ Παρ-
 “ μενίων ἦμιν, ” ὁ αὐτὸς μεγαλόφρον δέκνυσιν ὡς καὶ τὸ
 Ομήρου παρέρχεται μεγαλοφύες, ἐν τῷ “ Οὐρανῷ ἐστράγγει
 “ χάρι, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, ”] ὁ ἐπ’ ὕψος ἀπὸ τῆς ἀφ’

toris tueri nomen velit, abesse
 debere quam longissime. Etenim
 fieri nequit, ut, qui nil nisi de-
 missum ac servile per omnem
 vitam sapiunt sataguntque, ex
 hoc animo tam parvo ac tam
 degeneri quidquam proferant,
 quod universæ posteritatis plau-
 sum mereatur atque admiratio-
 nem: at contra magnificam illo-
 rum orationem esse verisimile
 est, quorum generosa erectaque
 mens animi nil nisi grande cogi-
 tat & excelsum. Et hinc fit, ut
 quæ maxima sunt in eos potissi-
 mum cadant, quorum animi ma-
 gnitudo est quam excellentissima
 altissimaque. Hinc ille vere ma-
 gnus Macedonum rex Parme-
 nioni dicenti, *Ego vero, tam*

*bonas condiciones acciperem, * **

* * * * *

* * * [*si Alexander essem;*
Et ego, respondit, si Parmenio
essem: atque ita, quid inter
suam omnino regii ac universi
terrarum orbis imperium agi-
tantis animi celsitatem, & Parme-
nionis modo non servile &
assuetum ministeriis regum, id-
eoque nec tantæ fortunæ capax
ingenium, discriminis esset, o-
stendit: ita nec immensam illam
Homeri ingenii altitudinem ali-
unde facilius quam ex hac Eridis
descriptione cognoveris, In-
grediturque solo, & caput inter
nubila condit;] cui quum tan-
 tum spatii tribuit quantum inter

1 In Cod. Vat. ἐγὼ μὲν ἤρκεσθην. In ora MS. Ἀμβρ. ἐνταῦθα ἰδέσκει
 αὐτὸς τῆς φύσεως. Sch. 2 Quæ uncis inclusa dedimus, ad supplendam la-
 cunam, addidit Gabr. de Petra, ex Plutarchi Alexandro, & loco Homeri,
 quem in animo habuit Longinus: non probante Boivinio, quod hic loci
 major sit, quam existisse credidit G. de Petra, hiatus in MS. Regio; qui sex
 ingentes lacunas nobis repræsentat, viz. p. 7. 24. 43. 67. 89. 112. 3 Il. d.
 v. 443. atque ita fere de Fama Virgilius in Æn. 4. v. 177.

σημα· ὃ τῷτ' ἀν' εἴποι τις ἔμᾶλλον ἢ Εὐριπιδος, ἢ Ομήρου
 μέτερον. Ω, ἀνόμιόν γε ὃ Ησιόδειον ὅτι ἢ Ἀχλύθ, εἴγε
 Ησιόδου ὃ Ἄσπίδα θετόν,

ἢ Τῆς δ' ὃκ μὲ ῥινῶν μύζαι ῥέον.

ἔρδ δεινὸν ἐποίησε ὃ εἰδῶλον, ἀλλὰ μισητόν. Ὁ δὲ πῶς με-
 γαλύνει τὰ δαυμόνια;

Οἶσον δ' ἢ ἡερειδῆς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν

Ἡμενθ ὃ σκοπιῇ, λεύσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον

Τόσων ἐπιθρόσκησι θεῶν ὃ ὑψαύχενες ἵπποι.

Πλὴν ὁρμὴν αὐτῷ κοσμικῶ ἀφ' αἰθέρα χαλαματῆς. Τίς
 οὖν ὃκ ἀν' εἰκότως ἀφ' αἰθέρος ὑπερβολὴν ἔμεγέθυς ὅτι
 φθίγγεται, ὅτι ἀν' δις ἐξῆς ἐφορμήσωσιν ὃ τῷ θεῶν ἵπποι,
 ὃκ ἐθ' εὐρήσων ὃ κόσμῳ τόπον; Ὑπερφύα ὃ τὰ ἐπὶ ὃ
 θεομαχίας φαντάσματα,

terram & coelum aëris est inter-
 vallum, non tam illius hanc mon-
 stri quam ipsius Poëtæ mensu-
 ram esse merito dixeris. At vide
 sodes, quam dissimile sit illud ex
 Aspide Hesiodium de Tristitia,
 si tamen hoc Hesiodi poemati-
 on est,

*Hujus ab humenti pendeat
 stiria naso.*

non enim tam horribilem no-
 bis ejus imaginem objecit, quam
 ingratam odiosamque. Quanta
 contra, Dī boni! in his, quæ ad
 Deos pertinent, amplificatione
 usus est Homerus! ut,

*Quantum purpurei prospectans
 æquora ponti*

*Aëris insidens specula vir lu-
 mine lustrat,*

*Tantum animosa Deū spatii
 profultat equū vis.*

Saltum scilicet eorum ipso mun-
 di spatio dimetitur. Quis igitur
 ad hanc tantam magnitudinis ex-
 aggerationem non ē vestigio ex-
 clamet; si alterum istiusmodi
 saltum Deorum equi fecerint, lo-
 cum iis dehinc in orbe defutu-
 rum? Sed nec minus grandes il-
 las esse dixeris visiones, quibus
 Deorum pugnas exprimit,

1 Vide *Hesiodum* in *Scuto Herc.* v. 267. 2 *O δὲ ὑπερμεγέθυς* edidit
Manus. 3 *Utrum* ὑπερμεγέθυς de aqua an de aëre accipiendum sit, in diver-
 sas abeunt *Langb. & Faber.* Versus sunt in *Iliad.* i. v. 770. 4 *Ὑψαύχης* in
MS. Ambr. & vulgatis Homeri Edit.

¹ Ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξεν μέγας ὕρανος, ὕλυμπος τε.
χαῖ,

² Ἐδδουσει δ' ὑπένερθεν ἀναξ ὀρέων Αἰδωνίδης.

Δείσας δ' ὅκ θρόνῳ ἄλτο, καὶ ἴαχε, ³ μή οἱ ἔπειτα

Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων οἰοσίχθων,

Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,

Σμερδαλέ, εὐρώειτα, τὰ τε φυγέσσι θεοῖσι φρ.

Επιβλέπεις, ἑταῖρε, ὥς, ἀναρρηγνυμένης μὲν ὅκ βάθρων γῆς,
αὐτῇ δὲ γυμνυμένην ταρτάρου, ἀναλυσθῆναι δὲ ὅλα καὶ ἀφίστα-
σιν ὅς κόσμος λαμβάνοντος, πάνθ' ἅμα, ὕρανος, ἄδης, τὰ
θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμῇ καὶ συγκιν-
δυνῶν μάχῃ; Ἀλλὰ ταῦτα φοβερὰ μὲν, ⁴ πλεονεχὲς καὶ
ἀλληγορεῖαν λαμβάνοντο, καὶ πανήλαστον ἄγχα, καὶ ὅς σῶζοντα
ὅς φρέπον. Ομηροῦ γάρ μοι δοκεῖ, ὡς διδύκεος τεαύματα
θεῶν, γάστεις, πτωχεῖαι, δάκρυα, δεσμά, πάθη πάμφυρα,

Insomnere Deum sedes, & va-
stus Olympus.

item:

Exparvit nigri Pluto domina-
tor Averni;

Exsiluitque tremens folio, me-
tuensque ruina,

Horrendum inlclamat, ne con-
quassata tridenti

Neptunus solvat divolsæ vi-
siera terræ,

Et cælo ac superis pateant in-
formia regna,

Regna situ squalientia, & ipsis
horrida diviis.

Vides, mi Terentiane, ut ab
ipsis terra emota fundamentis,

relectisque inferorum sedibus,
tota denique hujus universi mole
divulsa diruptaque, cælum, terra,
superi, inferi, mortalia, immor-
talia, cuncta simul huic prælio
imisceantur, idemque pericu-
lum subeant atque aleam dimica-
tionis? Sunt hæc fane terribilia;
veruntamen, nisi ea allegorice
accipias, omnino impia, quæque
Deorum immortalium majestati
minime convenient. Videturque
Homerus, quum Deorum vul-
nera tradit & factiones, quum
poenas, quum lachrymas, quum
vincula, aliaque id genus varia
enarrat mala & incommoda,

¹ Multo aliter in vulgatis Homeri Edit. Il. φ. v. 388. ² Il. v. v. 61.

³ Il. v. v. 62. μή οἱ ὑπέρθε. ⁴ Πλεονεχὲς καὶ μὴ in Codd. Vat. & Edit. prima.
Πλεονεχὲς καὶ μὴ Vat. & Manus. quod malit Schenck. ⁵ In Cod. Vat. & Ed.
Baf. & Ven. deest &, & potest abesse. Toll.

ex

τὴς μὲν ἐπὶ τῶν Ἰλιακῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἐπὶ τῇ δυνάμει,
 θεὸς πεποικίεαι, τὴς θεὸς δὲ ἀνθρώπων. ἀλλ' ἡμῖν μὲν
 δυσδαμονῶσιν δόποκεν) λιμὲν κακῶν, ὁ θάνατος· τῶν δ'
 ὃς τ' φύσιν, ἀλλὰ τ' ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ δὲ τ' αἰεὶ
 τ' ἡγομαχίαν ἀμείνω τὰ, ὅσα ἀχραντὸν τι καὶ μέγα ὁ δαυμόσιον,
 ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀκραίον παρίστησι, οἷα· πολλοῖς δὲ τῶν
 ἡμῶν ὁ ² τόπος ἐξείργασα· τὰ ἐπὶ τῷ Ποσειδῶνι,

— ³ πρέμει δ' ἔρεα μακρὰ, καὶ ὕλη,

Ποσσὶν ὡς ἀθανάτοισι Ποσειδάωνι) ἰόντος.

Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἀταλλεὶ δὲ κήτε' ὡς αὐτῷ
 Πάνιοθεν ἐκ κευθμῶν, ὃς δ' ἠγοοῖσιν ἀναχίλα.
 Γηροσύνη δὲ θάλασσα δίδασκε τοὶ δὲ πέποιλο.

ex hominibus, qui Troico bello
 interfuere, quantum in ipso fuit,
 Deos, rursus è Diis homines fa-
 cere voluisse, aut siquid etiam
 hominibus est miserius. nam
 nobis quidem infelicibus portus
 ac perfugium malorum paratum
 adest mors: Deorum autem non
 tam naturam ille, quam æru-
 mnas infinitas fecit atque sempiternas. Quanto vero præstan-
 tiora sunt illa, in quibus Deos
 nobis, quales revera sunt, exhi-
 bet & describit, magnos, puros,
 ac nullis humanæ imbecillitatis
 fordibus contaminatos, nullave
 labe ac macula contactos? Ta-

lis est illa prænobilis, & à mul-
 tis ante nos tractata, de Neptu-
 no sententia:

— *montes magni, & nemo-
 ra alta tremebant,
 Qua sua Neptunus vestigia dia
 ferebat.*

& mox:

— *ille per undas
 Pergit agens currum. Lin-
 quunt penetralia cete
 Æquoris, & dominum factò
 agmine circumfultant.
 Ipsum lætitia tumidas mare
 disjicit undas,
 Impeteque aligerum volucris vo-
 lat axis equorum.*

1 Forſan ἀνέρεων. Fr. Portus. 2 Ita cum Edit. pr. & Manuſc. Codd.
 Var. & Ambr. τόπος; in cæteris. 3 Vide Il. v. v. 18. 4 Poſt καὶ ὕλη in
 Edit. pr. duob Codd. Var. in MS. Ambr. & Edit. Manuſc. hic verſus in-
 feritur, Καὶ κευθμῶν, τρώων τε πόλιν, καὶ οὗτος Ἀχαιῶν. Toll. 5 Il. v. v. 27.
 ubi in vulgatis Homeri Edit. v. 1. ὡς αὐτῷ, & v. ult. τοὶ δὲ πέποιλο.
 Poſt quæ verba ſubintelligendum, καὶ τὴν ἑξῆς. obſervatque Schurzſchleſchius
 in MS. Ambr. ſpatii aliquid vacui hunc in finem relictum eſſe.

¹ Ταύτη καὶ ὁ τῷ Ἰσδράων θεομοθέτης, ² ἔχ' ὁ τυχὼν ἀνὴρ, ἐπὶ δὴ τῷ θεῷ δυνάμει καὶ ἀξίαν ³ ἐγνώρισε, καὶ ξέφλυεν, εὐθὺς δὲ τῇ εἰσβολῇ γράψας τὸ νόμον, "Εἶπεν ὁ θεός, φησί· τί· γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο." Οὐκ ὀχληρὸς αὖ ἴσως, ἑταῖρε, δόξαμι, ⁴ ἐν ἐπὶ τῷ Ποιητῷ, ⁵ καὶ τῷ ἀνθρωπίνῳ ᾧ θεογέμενος, ἔμαθεν χάριν, ὡς εἰς τὰ ἡρώϊα μέγιστη συνεμβάλλειν ἐβίβη. Αχλὺς ἀφίω, καὶ ⁶ νῦξ ἀπ' αὐτοῦ αὐτῷ τῷ Ἑλλήνων ἐπέχῃ μάχῃ· ἐνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμυχανῶν,

⁷ Ζεῦ πάτερ, (φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσά ὑπ' ἡέρος ἤας Αχαιῶν,
Ποίησον δ' αἶθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Εν δὲ φάει καὶ ὄλεσεν.

Hac item mentis altitudine Judæorum Legislator, vir minime contemnendus, Dei potestatem pro dignitate cognovit, & eloquutus est. Nam in ipso statim legum suarum principio, *DIXIT Deus*, inquit. Quid? *FIAT LUX, & facta est; FIAT TERRA, & facta est.* Non ero tibi, puto, molestus, mi Postumi, si unum adhuc è Poëta nostro exemplum, idque, ubi illi de hominibus fermo est, protulero: ut hoc tantummodo ostendam,

quanto simul ipse spiritu æstuque animi, in exprimenda Heroum animi magnitudine, soleat doceatque intumescere. Caliginem fingit repentinam densissimas diei tenebras obducere, Græcoque offusâ veluti nocte à pugna remorari: hîc Ajax, æsttuans incertusque consilii, exclamat,

*Juppiter, his noctis tenebris
nunc eripe Achivos:
Redde diem, lucemque oculis,
hostemque tueri:
Et vel perde datâ.*

¹ Contra quam Longinus de verbis Moysi sentit Huetius in *Demonstr. Evangel. Prop.* IV. §. LIII. Vide *Indicem Auctorum* in voce *Moyse*. ² Id est, vir egregius. Figura est λιτότης live ἀντιφρασις. Vide *Hermogenem* in cap. ubi de *Metodo*, *Priceum* ad *Act.* c. 19. *Rualdum* in *Vita Plutarchi*, p. 58. & *Voss.* l. IV. *Instit. Orat.* c. 10. ³ Ita cum *Edit. Manuii.* ἰχώρησι in *Edit. pr. & MS. Ambr.* unde ἰχθῆσαι, cepit, mente complexus est, malit *Faber*, ut & *Tollius*, qui vertit dignam Deo potentia ejus cepit imaginem, digneque eloquutus est. ⁴ En ἐπὶ καὶ ποιητῷ *Cod. Vat.* En ἐπὶ ποιητῷ *Bas.* ⁵ Μαλὶν καὶ τῷ ἀνθρωπίνῳ, de rebus non ad Deos, sed ad homines pertinentibus. *Toll.* ⁶ Νῦξ ἀπ' αὐτοῦ *Fr. Portus, Codd. Vat. & Ambr. & Ed. Bas.* quod cum ἀπ' αὐτοῦ σκότει in sequentibus non male convenit. ⁷ Il. p. v. 645. Vere

ἐπὶ- ἔστι ὡς ἀληθῶς ὁ πάρος Αἴαςτος. ὃ γὰρ (ἦν εὐχῇ)· ἡ δὲ
 ν, εὐ- ὁ αἴτημα ἔ' ἥρωος ταπεινότερον· ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ ἀσπίδι
 π; σκότει πλὴν ἀνδρίαν εἰς ὄδον γυναικὸν εἶχε ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀφ'
 ληρὸς αὐτ' ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργῶς, φῶς ὅτι τάχιστα
 πίνων αἰτῆται, ὡς πάντως τὴν ἀρετῆς εὐρήσων ἄξιοι ἐντάφιοι, καὶ
 νεμ- αὐτῶν Ζεὺς ἀντιτάτῃ. Ἀλλὰ γὰρ Ομηροῦ μὲν ἐνθάδε ἔχει
 Ελ- σιμωμπνὴ τοῖς ἀγῶσιν, καὶ οὐκ ἄλλο τι αὐτὸς πέποιθεν, ἢ
 'Μαίνε), ὡς ὅτ' Ἀρης ἐγγέσσωτος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μείνῃ βαθείης οἱ πάρεσσι ὕλης.
 Αφλοισμὸς δὲ πρὸς τόμα γίνε).

Δείκνυσι δ' ὅμως ἀφ' ὅτου Οδυσσεύας· καὶ γὰρ αὐτὰ πολλῶν
 ἔνεκα πρὸς περὶ τῶν ὅτων· ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης
 ἦδ' ἰδίῳ ἔστιν ὁ γῆρας ὁ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ ὅτι πολλῶν

Vere hic Ajacis affectus est.
 non enim vitam rogat; (tam
 demissæ scilicet preces in tan-
 tum cadere Heroa nequeunt)
 sed ubi strenuitatis ac fortitudi-
 nis exferendæ sibi facultatem ab
 ignavis eripi tenebris videt, in
 ipso sese discrimine à pugna ab-
 stineri indignatus, diem sibi lu-
 cemque quamprimum restitui
 postulat, in ea quippe decorum
 prorsus virtuti suæ finem inven-
 turus, etiam si ipsum sibi in acie
 adversarium foret habiturus Jo-
 vem. Quare, sicubi alias, hic
 mihi certe visus est Homerus,
 non secus ac ferens quidam &
 secundus ventus, una cum tur-
 bati æstuantisque in Ajace ani-
 mi motu attolli, neque aliter

effervescere atque insanire,

*Quam solet infestum quum
 Mars hostile coruscans,
 Adversas acies sternit, ceu
 noxia densis
 Flamma furit sylvis, & late
 incendia spargit;
 Oraque spumanti deflagrant
 albida rictu.*

Verumtamen hoc ex Odyssæa
 perspicui ac intelligi potest, (ne-
 que vero & hanc adjecisse obser-
 vatiunculam nonnullorum causa
 inutile erit) magnis id esse in-
 geniis proprium ac peculiare, ut,
 quum jam declinare ac vergere
 in senium cœperint, fabulis po-
 tissimum ac narrationibus dele-
 ctentur. Odyssæam enim post

I Il. e. v. 605. ἢ ὀλοὸν πῦρ malit T. Fab. jungens hæc cum sequenti-
 bus. Sed in Homero est μείνῃτο δ' ὡς ὅτ' Ἀρης &c. nec opus est ut ἢ in ἡ
 mutemus. loquitur enim Poëta de Ajace, non de Marte. Toll.

Iliada

τε ἄλλων στυγεραῖς αἰτίαις δόλπειν ἢ ὑποθέσιν, ἀπὸ
 δὲ καὶ ἔλβενα τῇ Ἰλιακῶν παθημάτων ἀφ' ὧν Ὀδυσ-
 σείας, ὡς ἐπεισὸδία πνα ἔ Τρωϊκῶν πολέμου, προσεπιση-
 ρειν· καὶ τῇ δὲ ἐκ ἑταῖς ὀλοφύσεις, καὶ τῶν οἰκτύων, ὡς πα-
 λαί π' ὑπογεγραμμένους τοῖς ἥρωσιν, ἐν αἰσῶνι προσεπιση-
 ρῶναι. Οὐ γὰρ ἄλλο, ἢ τῆς Ἰλιάδος ὀπίσθιος ὅστις Ὀδύς-
 σεια.

Ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
 Ἐνθα δὲ Πάριος κλέος Ἰφίτιος μῆτωρ ἀτάλαντος,
 Ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας, οἵμαι, τῇ μὲν Ἰλιάδος γεγραμμένης ἐν
 ἀκμῇ πινύματος, ὅσον δὲ ² σωματικὸν δραματικὸν ὑπεστήτατο καὶ
 οἰαζώμενον· τῇ δὲ Ὀδυσσεύας δὲ πλέον διηγηματικόν, ὅθεν ἴδιον
 γένος. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεύας παρρηχέσται τις ἀνὰ χαλαδουμένῳ τῷ
 Ὀμηρον ἡλίῳ, ἔστι δὲ ἰσχυρὸς σφοδρότης τοῦ μέγιστος.

Iliada conscriptam esse, cum ex
 aliis multis tum ex hoc quoque
 perspicuum esse arbitror; quod
 Poëta noster Iliacorum casuum
 reliquias, velut adventitias & ac-
 cessorias belli Trojani partes, in
 Odysseam rejecerit: inde vero
 etiam vel maxime, quod quæ
 sibi mala, luctus, ac dolores eve-
 nisse Heroes in Odyssea referunt,
 ea ita narrent, ut quibus jam
 olim defuncti fuerint. Odyssea
 namque nil nisi quædam Iliados,
 ut ita dicam, peroratio est:

Martius est illic Ajax situs:
occidit illic

Pelides; illic Diis magnis con-

filio par
Patroclus & mea Sarpedon
quoque maxima cura
Occubere.

Atque hæc eadem est, ut opi-
 nor, causa, quare tota Homeri
 Ilias activa sit & pugna; quip-
 pe quam in ipso flore ac vigore
 composuit ingenii ac ætatis:
 Odyssea vero maxima ex parte
 in narrationibus consumatur;
 quod senectutis proprium est.
 Adeo ut Poëtam hunc nostrum,
 quod ad Odysseam, in occasum
 vergenti soli non male compara-
 veris, cujus citra vehementiam
 ardoris permanet magnitudo.

1 Odysf. γ. v. 109. 2 Sic & Hesychius (voce Ἰλιάς) Iliadem Homeri
 ποιήσαν, & utrumque poema duo corpuscula vocat Martius Valerianus,
 notante Cypriano in Homeri Apotheosi. Toll.

οὐ γὰρ ἐπὶ τοῖς Ἰλιακοῖς ὁμοίοις ποιήμασιν ἴσον ὁρᾷται σὺ-
 ζεῖ τ' τοῖον, ὅς δ' ἔξωμαλισμένα τὰ ὕψη καὶ ἰζηματὰ μηδαμῶς
 λαμβάνονται, οὐδὲ τ' ὡς ἔχουσιν ὁμοίαν τ' ἐπαλήλῳ παρῶν,
 ὅς δ' ὁ ἀγχιπυρρον, καὶ πολιτικόν, καὶ τῆς ὁκ τ' ἀληθείας
 φαιτασίως χαλαπετυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωρῶντος εἰς
 ἑαυτὸν ὠκεανῶ, καὶ τ' ὡς τὰ ἴδια τέματα ἱρημυμένῃ, τὸ
 λοιπὸν φάνοι) ὅς ⁴ μεγάθυς ἀμπύπιδες, καὶ τοῖς μυθώδεσι
 καὶ ἀπίστοις πλάνος. Λέγων δὲ ταῦτ' ἔκ ὀπιλέλωμαι τ' ὅς
 τῇ Οδυσσεῖα χειμῶναι, καὶ τ' ὡς τ' Κύκλωπα, καὶ πῶν ἄλ-
 λων· ἀλλὰ γῆρας διηγῶμαι, γῆρας δ' ὅμως Ομήρου. Πλὴν
 ὅς ἅπασι τέτοις ἐξῆς τοῦ τραχικῶς κρατὶς ὁ μυθικός.

Non enim jam in Odyssea idem ille, qui in Iliade, intenti spiritus elucet vigor: non illa sibi semper æqualis apparet granditas; non idem illud perpetuum sibi supervenientium affectuum occurrit flumen; non denique versatile illud & concitatum atque concertatorium adhibetur dicendi genus, vehementibus & ab ipsa petitis veritate visionibus exstructum & exaggeratum: verum non secus ac in sese recedente, interioreque rursus ambitu litorum se recipiente Oceano, ingens tamen late stagnantis ex eo soli apparet illuvies; ita & in Odyssea immensa magnitudinis Homericæ æstuarium

agnoscuntur, & effusa per fabulosas atque incredibiles narrationes divagatio. Atqui hæc cum dico, mi Terentiane, non est, quod earum me censeas oblitum tempestatum, quæ in Odyssea describuntur; uti nec earum visionum, quæ in illa de Cyclope narratione, aliisque id genus compluribus, *intensi spiritus impetu & vigore in immensum attolluntur*: sed quum senectutis hoc opus appello, Homeri tamen illam esse senectutem scito. Repeto nihilominus, quod ante dixi, in Odyssea, si eam in universum spectes, plus inesse narrationis, quam negotii, sive actionis. Sum autem huc

1 Ita cum *Mannio*. recte ut pronunciat *Schurzfl.* prius ὁ ἀγχι-
 2 Sic *Tollius* ex *MSS.* [& ex *Seft.* x. p. 34.] antea ταῖς τ' ἄλ. 3 In *Codd.* al. ὡς τὰ ἴδια μέτρα, in *Gallico* ὡς τὰ αἰδῶα τέλματα, id est, *tenebræ stagna*, vel potius *lutofas & immundas paludes*. quod si admittamus verti potest; cum oceanus in se recedit, immundamque stagnantis soli illuviem relinquit. *Toll.* 4 Οὕτω παρ' Ομήρου ὁ ὅς τοῖς μυθώδεσι &c. post ἀμπύπιδες addenda putat *T. Fab.* Verum ὅς Ομηρικῶς, vel ὅς τῇ Ἰλιάδι στοιχεῖται post μεγάθυς subintelligi malit *Tollius*.

digressus,

Παρεξέβην δ' εἰς τῶνδ', ἵνα δείξωμαι, ὥς εἰς λῆθρον οἰότι
 ῥᾶτον χτ' ἢ ἀπακμὴν τὰ μεγαλοφυῆ ᾠδᾶς περὶ. οἷα
 τὰ ¹ ᾠδὴν τ' ἀσκόν, καὶ ² τὴν ἐν Κίρκῃς συοφορβυμένους, ὅς οἱ
 Ζαῖλος ἔφη χριείδια κλαίοντα, ³ καὶ τ' ἔτι πελειάδων
 ὡς νεοσσὸν ᾠδᾶς περὶ φόμῳ Δία, καὶ ⁴ τ' ἔτι ἐπὶ ναυαγίᾳ δέχ
 ἡμέρας ἀσιτον ⁵ Οδυσσεά, τὰ τε ⁷ ᾠδὴν τ' μνηστηροφονίας ἀπί-
 θανα. Τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσῃμεν τῶντα, ἢ τὸ ὄντι ⁸ Διὸς
 οἰνύπνια; Δευτέρως δὲ εἶχε προσιστορέσθω τὰ χτ' ἢ Οδύσ-
 σῃ, ὅπως ἢ σοι γνώεμεν, ὥς ἡ ἀπακμὴ ⁵ πάθος ἐν τοῖς
 μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἡθος ἐκλύει. Τοιαῦτα
 γὰρ πᾶσι τὰ ᾠδὴν τ' ⁵ Οδυσσεὺς ἡθικῶς αὐτῷ βιολογύμῳ
 οἰκίαν, οἷον ἐκ κωμῳδίας πῖς ὅστιν ἡθολογυμένη.

digressus, ut, quemadmodum su-
 pra indicavi, ostenderem, quan-
 topere ingenia grandia & ad
 sublimitatem facta, ætate jam de-
 florescente, ad fabularum narra-
 tiones prona sint ac proclivia :
 cujusmodi sunt ea, quæ de ven-
 tis utri inclusis, deque Ulyssis
 fociis à Circe in porcos mutatis
 idem Poëta narrat, quos Zoilus
ejulantes appellare *porcellos* sole-
 bat : item, quæ de Jove tradit
 ad instar pulli à columbis edu-
 cato ; quæque de Ulyssæ jam de-
 cimum diem in naufragio ine-
 diam sustinente habet ; ut &
 quæ de procorum cæde incre-
 dibilia prorsus refert. Illa si

quis mera *Jovis insomnia* dixe-
 rit, haud procul a vero aberrav-
 erit. Esto & hæc altera hujus
 digressionis ratio ; nempe, ut
 hinc discas, quum concitatur ille
 orationis vigor in præclaris cum
 solutæ tum ligatæ orationis scri-
 ptoribus per ætatem elanguescit
 ac remittit, ad moratum illos di-
 cendi genus plerumque decli-
 nare. Cujusmodi sunt illa, quæ
 de procorum in Ulyssis ædibus
 vivendi ratione ab Homero ad
 veritatem morum perquam nar-
 rantur accommodatæ : quæ mihi
 sane à bene morata Comœdia
 haud ita multum differre semper
 visa sunt.

1 *Odyss. x. v. 19.* 2 *Odyss. x. v. 239.* mox ἐν Κίρκῃς in ædibus Circes.
 pro ἐν Κίρκῃς quod antea obtinuit. *Fab.* 3 Sub finem *Odyss. μ.* 4 Vi-
 de *Odyss. μ.* 5 Δίχ' ἡμέρας in *MS. Ambr.* 6 Vocem *Οδυσσεῖα* addidit
Tollius. 7 *Odyss. χ.* 8 Id est, *magnifica somnia*, qualia essent Jovis ipsius,
 si somnia videret. *Fab.*

Τ Μ Η Μ Α Ι'.

Οπὶ ἢ τ' ἀκρων καὶ καιρωτάτων ἐκλογὴ τοῦ ὕψους
αἵτιον, καὶ πῶς;

ΦΕΡΕ νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχουσιν ὑψηλὸς ποιεῖν τῶς
λόγους διωάμδρον, ὅπισκεψόμεθα. Οὐκ ἔν ἐπειδὴ
πᾶσι τοῖς περὶ γράμμασι φύσιν συνεδρεύει πινὰ μόρια
ταῖς ὕλαις στυτυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' αὖν ἡμῖν ὕψους
αἵτιον, ὅ τ' ἔμφορεσμένων ἐκλέγειν αἰετὰ καιρώτατα, καὶ
ταῦτα τῇ περὶ ἀλλήλα ὁπισπώσῃ καθεύδῃ ἐν τι σῶμα
ποιεῖν δύνασθαι. ³ Τὸ μὲν γὰρ ⁴ τῇ ἐκλογῇ τ' λημμάτων τ'
ἀκροατῶν, τὸ δὲ τῇ πυκνώσει τ' ἐκλελεγμένων περὶ ἀνάγκης.
Οἷον ἢ Σαπφὴ τὰ συμβαίνοντα ταῖς ἐρωτικαῖς μαίνεται πα-

S E C T I O X.

Summorum & validissimorum consequentium collectionem, compositionemque, causam esse Sublimitatis; & quomodo?

VIdendum nunc porro, ec- cum maxime principalia fuerint
qua etiam alia via modo- atque validissima excerpserimus,
que oratio nostra ad Sublimita- & ex iisdem inter se constructis
tem elevari possit. Et potest sane, unum quoddam veluti corpus
Nam quum quibusvis rebus ac fecerimus. Etenim summorum
& efficacissimorum consequen-
tium delectus, ipsaque postea
una rebus cooriantur; quasque eorundem congeries atque coa-
Concomitantium vel Conse- cervatio, mira ad eos, qui au-
quentium nomine licet appel- diunt, percellendos capiendosq;
lare, fieri nequit, quin orationi vi pollet atque potestate. Exem-
ea, quam desideramus, concilie- plo nobis esto Poëtria Sappho,
tur altitudo, quum ex his & quæ quæ conjunctas ac familiares

1 In MS. Ambr. ἔχουσιν. quod plane rectum est. Schurzfl. 2 Sic
infra in sectione XII. antea in Edit. omnibus ἐμφορεσμένων. Tollius. 3 In
MSS. & Editione princeps ὁ μὲν γὰρ & mox ὁ δὲ. Tollius. 4 Τῇ ἐκλογῇ τ' ἀκρων
λημμάτων in alit Faber; proxime veritatem: nam in Cod. Gallico legitur
τῇ ἐκλογῇ τ' ἀκροατῶν λημμάτων, in reliquis τῇ ἐκλογῇ τ' ἀκροατῶν τ'
λημμάτων. Lege, τῇ ἐκλ. τ' λημμάτων τ' ἀκροατῶν, τὸ 3 &c. ita ut ejicia-
tur τ' ἀκροατῶν. Toll. Legi potest, ὁ μὲν γὰρ τ' ἀκροατῶν τῇ ἐκλ. τ. λημμάτων,
ὁ 3 τῇ πυκνώσει &c. Schurzfl.

θήματα ἐκ τῶν παρεπομένων, καὶ ἐκ τῆ ἀληθείας αὐτῆς ἐχά-
στοι λαμβάνει. ¹ Πῦ δὲ τῷ τῷ ἁρετῷ ἀποδείκνυ; ὅτε
τὰ ἄκρα αὐτῷ καὶ ὑπερβαμένα δεινὰ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς
ἄλλα σπυδαῖται.

² Φαίνεται ³ μοι καὶ ἴσος θεοῖσιν

ἔμμεν ⁴ ὡνὴρ, ὅστις ⁵ ἐλατῆς τοι

⁶ Ἰζάνει, καὶ πλάσιον ⁷ ἀδὺ φωνεύ-

σας ὑπακχεί,

Καὶ ⁸ γελῶσας ἱμερῶν. ⁹ τὸ μοι τὰν

amatoriis furoribus animi cor-
porisque affectiones à conse-
quentibus, adeoque ab ipsa undi-
que petit veritate. Ubi ergo, in-
quies, hanc illa ingenii sui vim
ostendit? in eo, quod ex his
nonnisi summa quæque & ad al-
tissimum intentionis gradum de-
ducta sibi deligat, eaque apto

deinde inter sese nexu colliget
atque coadunet:

*Ille mi par esse Deo videtur,
Ille, si fas est, superare Divos,
Qui sedens adversus identi-
dem te*

Speçtat & audit

*Dulce ridentem: misero quod
omnis*

¹ Eo modo *Manutius Aliique*, πῦ δὲ τῷ in *Edit. pr.* ² Φαίνεται μοι non
agnoscit *Edit. pr.* ³ Φοι καὶ pro μοι καὶ ex *Apollonio Alexandrino*
in *Grammatica* rescriptit *Vossius* ad *Catullum*, p. 113. Contra Φοι faciunt
omnes *MSS.* καὶ vero habet *MS. Ambr.* ⁴ Ita primus, quod sciam,
edidit *Voss.* ὡνὴρ *Æolicum* ponens pro ὁ ἄνθρωπος. ὡνὴρ malit *Schurtzschius*,
quod *Æolismus* tonum retrahat, densoque spiritu careat, *Εμπερίων ἥρω*
Edit. pr. *Εμπερίων ἥρω* *Ven. Port. & Faber.* *Εμπερίων ἥρω* *Steph.* *Εμπερίων ἥρω*
πρὸς in *MS. Ambr.* ⁵ Sic *Manutius Aliique*, ἐλατῆς τοι *Edit. pr.* ἐλατῆς
πρὸς *Steph.* ⁶ Ἰσθάνει quam Ἰζάνει malit *Schurtzsch.* utpote *Διαδικάπτοι*.
⁷ Sic vulgo. ἀδὺ φωνεύσας in *Edit. pr.* ἀδὺ φωνεύσας *Ven.* ἀδὺ φωνεύσας *Æo-*
lum more malit *Tollius*; ἀδὺ φωνεύσας *Boivinius*, aut potius (cum ἀδὺ φων-
εύσας habeat *MS.*) ἀδὺ φωνεύσας ὅ dulce loqui te. ⁸ Vulgata est lectio à
Manutio profecta; & pro ea, aut γελῶσας, facit *Catullus*, qui vertit, dulce ri-
dentem. γελῶς δὲ μοι. *Edit. pr.* γελῶς vel γελῶς ἱμερῶν. in plerisque *MSS.* γελῶς
repositit *Voss.* è suo *Cod. MS.* quod *Æolibus* familiare sit, αἰς pro ὧν po-
nere; id quod se collegisse dicit ex *Etymol. M. Hesychio*, & iis qui de
Dialectis scripserunt. *Tollio* verisimilius videtur, ut γελῶς poneretur pro
γελῶς, id est γελῶς, ac deinde verteretur, ac suave rides, καὶ γελῶς ἱμερῶν.
præfert *Schurtzschius*, neque aliter *Catullum* legisse existimat. γελῶς
ἱμερῶν. edidit *W. Baxterus*. ⁹ Ita *Manut. Aliique*. τὸ μοι καὶ in *Edit.*
pr. τὸ μοι καὶ vel τὸ μοι καὶ in *MSS.* unde malit *Tollius* τὸ μοι καὶ, *Æo-*
libus μοι pro μοι utentibus. τὸ μοι καὶ retinendum censet *Boivinius*, ut
μοι i una sit syllaba per σπυδαῖται, aut τὸ μοι καὶ.

Eripit

Καρδίαν ὃν σήησιν ἑπύοασεν.

Ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον ἐμοὶ γδ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἤκει.

Ἀλλὰ ἑκαμμέν γλῶσσαν ἑαγ'. ἂν δὲ λεπτόν

Ἀυτίχα ἑχρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν.

Eripit sensus mihi. nam simul
te,
Lesbia, adspexi, nihil est super
mi,

* Quod loquar amens.
Lingua sed torpet; tenuis sub
artus
Flamma dimanat; sonitu suo pte

1 Ἐπιπύοασιν *Edis. pr.* in *Vett. Codd.* ἑπύοασιν more *Æolico*, quo in
mutatur. *Tollius*. 2 Ita *Edis. Ven.* quam sequuntur *Portus & Faber*. Ὡς
ἴδον σ', βρόγχον ἐμοὶ γδ &c. legunt alii. Melius *Fabri filia*, Ὡς ἴδον σ',
βρόγχον ἐμοὶ γδ &c. ut βρόγχον ponatur pro ἐς βρόγχον. In *Cod. Vat.* Ὡς γδ σ'
ἴδον, βροχίως με φωνᾶς "Οὐδὲν ἔθ' ἤκει." in *Edis. prima* Ὡς γδ ἴδον σ', βροχίως
με φωνᾶς "Οὐδὲν ἔθ' ἤκει." *Vossius* ē *Cod. Gallico*, Ὡς γδ εἶδον σ', βροχίως
με φωνᾶς "Οὐδὲν ἔθ' ἤκει." existimans βροχίως *Æolice* poni pro βροχίως.
Jap. Douza & Ursinus legunt, Ὡς ἴδον γδ σ', βροχίως ἐμ' αὐδᾶς. Sed malit
Tollius partim ex *Cod. Vet.* partim ex conjectura, Ὡς γδ εἶδον σ', βροχίως
με φωνᾶς "Οὐδὲν ἔθ' ἤκει." cui βροχίως videtur poni *Æolice* pro βροχίως
ut κατὰ pro κατὰ : dein βρόχ pro βρόχ. communiter autem βρόχ
pro ἐκ βρόχ, non enim ad fauces sed ex faucibus vox venit. mox ἤκει
præfert τῷ ἤκει, quod solenne fuerit *Æolibus* mutare η in ει, & asperum in
lenem. Ὡς γδ εἶδον σ', βροχίως με φωνᾶς "Οὐδὲν ἔθ' ἤκει" legit *Barnesius*.
Ὡς γδ εἶδον σ', βροχίως με φωνᾶς "Οὐδὲν ἔθ' ἤκει" edidit *Toll.* 3 Hunc versi-
culum non agnoscit *Edis. prima.* in *Venetis* aliisque nonnullis eo modo le-
gitur quo edidimus: nisi quod ὦν ὃ in *Venetis*, in altera ἂν ὃ occurrat.
Verum ut καμμέν accipiatur pro καμμέν, & καμμέν jungatur cum ἑαγ', faciatque
κατὰ, præteritum medium *Ionicum* pro κατὰ à verbo κατὰ, nos
monuit *Fabri filia* doctissima. A vulgata lectione parum admodum
discrepat illa *Codis Vat.* Ἀλλὰ καμμέν (vel μιν) γλῶσσαν ἑαγ' λεπτόν εἰ.
Sed *Vossius* ē suo *Codice* habet. Ἀλλὰ καμμέν γλῶσσαν σίστη, λεπτόν εἰ. illud
σίστη deducens à σίστη, auctoritate *Hesychii*, & auctoris *Etymologici*. Ἀλλὰ
καμμέν γλῶσσαν πίπτη, λεπτόν εἰ &c. *Barnesius*. Videfis *Plutarchum* in li-
bello, πῶς ἂν τις αἰδοίτο ἑαυτὸν σφραγίσσειν ἐπ' αἰτίῃ. ubi hunc locum
profert, p. 81. 4 Illud ἂν pro αἰνὰ positum per *Apocopen Æolicam*. si
vero cum aliis ἐν legatur, dicendum *Æolice* poni pro ἐς: atque λεπτόν
potius quam λεπτόν scribendum, accentu *Æolum* more retracto in prio-
rem, de quo vide *Apollonium Alexandr.* l. 2. & l. 4. & *Eustathium* in *Ho-*
meri Iliad. p. 75. *Edis. Rom. Tollius*. 5 *Edis. prima* habet καὶ αὐτίχα &c.
quoad reliqua in hoc versu consentiunt omnes. * Carmen hoc *Adoni-*
cum Parthenii est, qui lacunam in *Catullo* supplevit.

¹ Οὐ" θαυμάζεις, ὡς ² ὡς αὐτὸ τ' ψυχλὺν, ὃ σῶμα, τὰς ἀκοὰς; τ' γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, τ' χεῖρας, πάνθ' ὡς ἄλλοτε διαίχμα ἐπιζητῇ· καὶ καθ' ὑπερανπίστος ἅμα ψυχῇ, καί, ³ ἀλογιστῇ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ πρὸ ὀλίγον τέθηκεν, ἵνα μὴ ἐν πᾶσι αὐτῷ πάθος φαίηται, παθὼν δὲ σιῶδος; Πάντα μὲν ταῖς τοιαῦτα γίνεται πρὸς ἐρωήτας. ἡ λήψις δ', ὡς ἔφην, τ' ἀκρων, καὶ ἡ εἰς ⁴ ταῦτα συναίρεσις, ἀπειργάσατο τ' ἐξοχὴν ὄντως οἶμα καὶ ἐπὶ τ' χειμῶνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τ' ὡς ἀκολυβήτων τὰ χαλεπώτατα. Οὐ μὲν γὰρ ταῖς Αἰμαῖσσι ποιήσας, ἐκείνα οἷον δεινά.

Θαῦμα ⁶ ἡ μὲν καὶ τὸ μέγα φρεσὶν ἡμετέρῃσιν.

Ἄνδρες ὕδωρ ναύσιν ⁷ ἀπὸ χροῖος ἐπὶ πελάγεσσιν.

Miraris, scio, atque adeo stupes, mi Terentiane, cum hæc legis, qua arte Poëtria hæc animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem denique vultus, atque omnia ea velut jam dilabentia ac diffugientia in unum quasi concilium rursus colligat; atque, contrariis agitata animi corporisque perturbationibus, eodem tempore & algeat, & ardeat, & desipiat, & relipsat, quin & timore fatiscat misera, ac tantum non expiret: adeo ut non una aliqua perturbationum in eam incidisset, sed universæ factæ velut agmine irruisset videantur. Solent quidem hæc, & alia id genus plura, aman-

tibus obtingere: sed ille, uti dixi, valentissimorum consequentium delectus, eorumque in unum complexus, sive constipatio, illa sunt, inquam, quæ carmen hoc ad ipsum Sublimitatis verticem perduxere. Nec alia usus, puto, ratione Homerus ea potissimum in describendis tempestatibus decerpit, quæ in illis sunt quam asperissima, maximeque terribilia. Conatus est & Arimaſpiorum Auctor, qui hæc gravia putat & horribilia:

Percussere animos sed & hæc miracula nostros.

Desertis homines terris habitant mare ponti.

¹ Vox ἐδεστ in Edit. prima. ἐ θαυμάζεις in MSS. ² Hoc est ὡς τ' αὐτὸν χροῖον, sub idem tempus, simul. Langb. ³ Ita Manus. ἀλογιστῇ φρονεῖ in Edit. prima. ⁴ Malim ἐπὶ ταῦτα, ut mox ἡ εἰς ταῦτα συναίρεσις, & in sect. xx. ἡ ἐπὶ ταῦτα σιῶδος. Tollius. ⁵ Vide Indicem, v. Arimaſpiorum auctor. ⁶ Ita Faber. antea minus recta ἡμί. ⁷ Manusius malit ἀπὸ χροῖος, procul à terra.

Δύσθινοί πινές εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·

Ομματα' οὐδ' ἀστροῖσι, ψυχὴν δ' οὐ πόντω ἔχουσι.

Ἡ πῦρ πολλὰ θεοῖσι¹ φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες

² Εὐχονται ἀσπλάγχοισι κακῶς³ ἀναβαλλομένοισι.

παντὶ⁴ μὲν ὅμῃ δῆλον, ὥς πλέον ἄνδρες ἔχει τὰ λεγόμε-
να,⁵ ἢ δῖος. Ο δὲ Ομηρος πῶς; ἐν γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέσθω

⁶ Εἰ δ' ἔπεσ', ὥς ὅτε κύμα θοῇ οὐκ ἔπεισσι

Λάβρον ὑπὸ νεφέων, ἀνεμοτρεφές, ἡ δὲ τε πᾶσα

Ἀχὴν ὑπεκρύφθη, ἀέμοιο δὲ δεινὸς αἴτης

Ἰσὶν ἐμβρέμεται· τρομέουσι δὲ τε φρένα ναῦται

*Heu genus infelix? facies quos
dira laborum*

*Exercet: namque astra oculos,
animum occupat æquor.*

*Sæpe supinatas tendunt ad si-
dera palmas;*

*Vota³ sed immanes discerpunt
irrita venti.*

attamen nemini non liquere ar-
bitror, plus in his inesse venu-
tatis, quam terroris. Quam ve-

ro diversus ab hoc Homerus!
unum de multis exemplum po-
tuisse sufficere:

*Ac velut insano sævit quum
turbine pontus,*

*Insurgunt fluctus, celeri super-
imminet ingens*

*Unda rati, totamque infuse
aspergine spuma*

*Obruit, & fesso ventorum pon-
dera malo*

1 Id est, ἰδίας, suas proprias; ut monuerunt Langb. & Faber. 2 Græcos Latinosque poetas in versione sequutus sum: alias vertendum, male subjicientibus extis; sive, Incassum: τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ἀστροῖς accipere (cum Langbænio) pro ναυπῶσι, non convenit huic loco, ubi loquitur de assuetis mari. Toll. 3 Verum (inquit H. Jacobus in Annotatis ad suum Philologię Ἀνακαλυπτικόν) legendum plane censo ἀναπαυομένοισι subsilientibus: quod levicula unius literulæ commutatione sensum languentem mirificè erigit. dein vertendum ἀσπλάγχοισι cordibus, non extis; quis enim extispicinæ locus in mari medio & procelloso? Elegans fragmentum ita Latiniſabis:

Quin mea portento quoque menti percellitur isto.

Terrigenæ sunt undicolæ: sic degener Ars est.

Pars hominum infelix, quibus ærumnabile tempus!

Astra tenent oculi, sed vita obnoxia ponto est.

Nempe Deos crebro, tensis ad sidera palmis,

Orant solliciti tremulâ (miserabile) fibrâ.

4 Μὲν malit Tollius. 5 Antea καὶ ἡδῖος. Ex Codd. MSS. (qui ἡδῖος habue-
runt sine καὶ) ἡδῖος verti in ἡ δῖος. quin & paullo post φειδῶν vocat, quod
hic δῖος, opponitque τῷ γλαφυρῷ, sicut hic τῷ ἄνδρῃ. Tollius. 6 Iliad. o.
v. 624. &c.

Incert-

Δειδύότες· τυτθὸν γὰρ ἔω' ἐκ θανάτοιο φέροντι.

Επεχείρησε καὶ ὁ Αἰσώιος ὁ αὐτὸ τῦτο μετανεγκεῖν,

— ὀλίγον δὲ ἀφ' ἑξύλου ἰαίδ' ἐρύκει

πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ φοβεῖν. ἔτι δὲ παρώρισε τὸ κίνδυνον, εἰπὼν, “ἑξύλον ἰαίδ' ἐρύκει” ὅσων ἀπείργει. Ο δὲ ποιητὴς ἔχ' ἅπασι παρορίζει ὁ δεινὸν, ἀλλὰ τὸς αἰὶ καὶ μονονυχὶ καὶ πᾶν κύμα πολλάκις ἀπολυμένους εἰκονογραφᾷ· καὶ μὴν τὰς παρορίσεις, ἀσυνήτους ἔσας, σιναναγμάσας ὡς φῶσιν, καὶ εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενοι, “ἔω' ἐκ θανάτοιο,” τῷ μὲν συνειμπίπτοντι πάσῃ ὁ ἔπος ὁμοίως ἐβασάνισεν, τῇ δὲ ὅς ἔπας συνθλίψει ὁ πάθος ἀκρως ἀπεπλάσαστο, καὶ μονονυχὶ ἐκτύπτωσιν τῇ λέξει ὅς κινδυνὸς ὅς ἰδίωμα, “ἔω' ἐκ θανάτοιο φέροντι.” Οὐκ ἄλλως

Incumbunt: gelidos nautis pavor occupat artus;

Eripiuntur enim vix desub faucibus Orci.

Quod ultimum Aratus quoque ad hunc modum æmulari conatus est,

Et letum exigui ligni compagibus arcet:

verum sententiam, quæ grandis erat & magnifica, corrumpit; fecitque pro terribili scitam & pusillam. præterea periculum etiam submovit, quum ait, *letum ligni compagibus arcet*: igitur avertit, quum augere debet. Homerus autem non statim submovet id, quod terrorem incutit, sed e

contra ad singulos ferme fluctus de vita periclitantes nautas velut in tabula depingit atque repræsentat. Præterquam enim quod præpositiones, quas ipsa sibi natura jungi non patitur, violenter cogendo, easque inter se confringendo, (cum ait, *desub faucibus Orci*) non secus ipsum verbum torqueat, ac illos impendentis mortis pavor; illo ipso etiam vocum ac syllabarum sono undarum in navem irruentium illisum, ac inde ortæ perturbationis vehementiam efficacissime effinxit, ipsique elocutioni jam supra caput stantis periculi terrorem atque imaginem impressit, *sunt desub faucibus Orci*. Non

1 In Edit. prima & Veneta, ἰαίδ' ἀπείργει; & mox ἑξύλον ἰαίδ' ἀπείργει, omisissis ἐρύκει & ὅσων. & in proxime sequentibus ὅσων εἰς ἅπαντες habent; quibus consentiunt MSS. Vat. Est in Arati Phænomen. v. 299. 2 Forſan συμμοίεσσι τῷ μῦθῳ. Petra.

aliter

ὁ Αρχίλοχος ἔπι τῷ ναυαγίῳ· καὶ ἔπι τῇ τραγωδίᾳ ὁ
 Δημοσθένης, “² Εσπέρα μὲν ἦν,”³ φησὶν. Ἀλλὰ τὰς ἑσυχὰς,
 ὡς εἶποι τις, ἀεικνίδιον ὀκκαθήραντες, ὅπισθεν ἤδη, ὅδ’ ἐν
 φλοιῶδες, ἢ ἄσπεμον, ἢ ⁴ χολικόν, ἐγκατατίθοντες ἀπὸ μέ-
 σου. Λυμάνεται γὰρ τῷ πατρὶ ὅλον, ὥσπερ ψήγματα, ἢ
⁵ ἀραιώματα ἐμποῖντα μέγῃ ⁶ συνοικοδομήματα, τῇ τε
 πρὸς ἄλληλα χρεὶ συνοπτευσμένα.

aliter Archilochus in naufragii
 descriptione: & Demosthenes
 in allati tristis nuntii exposi-
 tione dicit; *Erat enim diei ve-
 spera* &c. Immo eminentissima
 quæque nominatim, si ita loqui
 licet, evocantes, eadem sibi in-
 vicem superinædificarunt; nihil,
 quod frivolum esset, aut ine-
 ptum, putidumve infercientes.

His enim universum orationis
 corpus non secus læditur & de-
 venustatur, quam magnificæ sub-
 structiones solent, quum coapta-
 tis inter se quadratorum lapidum
 ordinibus atque commissuris ra-
 menta quædam, complementa-
 ve, hiatus ac rimas explere solita,
 inculcantur, atque uno velut ope-
 ris ligamine simul exstruuntur.

1 Verisimile videtur Langbænio & Fabro ad illud poëma respicere Lon-
 ginum, quod Archilochus de Sororis suæ marito, qui naufragio perierat,
 olim scripsit, ut ex Plutarchi libro de *Aud. poëis* notum est. Tollius existi-
 mat hujusce forte carminis fragmentum conservari in *Heracleide de Alleg.*
Homericiis. 2 Est (ut primus monuit Langb.) in *Orat. de Corona*. Hunc
 locum (ut inquit Faber) produxit etiam *Hermogenes* lib. 2. de *Ideis*, cap. 1.
 3 Καὶ τὰ λοιπὰ post φησὶν subintelligenda esse existimat Schurtzfl. 4 Σχο-
 λικόν pro χολικόν ut placet Petre. verum χολικόν idem significare vult
 Tollius cum eo quod exercitationem (ut ait Cicero) pene puerilem redolet.
 5 Ἀραιώματα malit Faber, quod Hesychius ἀραιῶναι vocat, ὅτε παρασφ-
 ῖνται λιτῆρα ἕς τις παρὰ τὰς. 6 Simile quiddam habet noster in *sect.* 38.
 Codd. MSS. habent vel συνοικοδομήματα, vitiose; vel συνοικοδομήματα pro συ-
 γκοδομήματα, i. e. eodem opere tectorio oblita. Puto vero alterutram vocem, vel
 συνοικοδομήματα vel συνοπτευσμένα, esse ab interprete, & è margine in te-
 xtum irrepsisse, una cum illa ὥσπερ ψημάτων interpretatione, ἢ ἀραιώματα
 ἐμποῖντα μεγένη. Fabri Ἀραιώματα probarem, si aliquod istius verbi
 daretur exemplum: aut, si conjecturæ indulgendum esset, malletm ὥσπερ
 ψήγματα, τὰ ἀραιώματα ἐμπλύνται, τὰ μεγένη τῇ πρὸς ἄλληλα χρεὶ συνοπτε-
 υσμένα, sc. λυμάνει. Rectius, si pro ἀραιώματα substituamus παραπληρώ-
 ματα (quæ Cicero appellat complementa verborum) inserto καὶ post συνοικοδο-
 μήματα, seu potius legendo τῇ τε πρὸς ἄλλ. Toll. Forfan locus ita consti-
 tuendus, λυμάνεται γὰρ τῷ πατρὶ τὸ ὅλον, ὥσπερ ψήγματα, ἢ ὡς ἀραιώματα ἐμ-
 ποῖνται μεγένη συνοικοδομήματα τῇ πρὸς ἄλληλα χρεὶ. ita ut ψήγματα μεγένη
 συνοικοδομήματα sint ramenta, quæ immissa in rimas, magnifica simul ædificia quasi
 subsistunt atque consilium.

ΤΜΗΜΑ ΙΑ΄.

Περὶ αὐξήσεως.

ΣΥνεδρός ὅτι ταῖς περιεκκειμέναις ἀρετῇ, ¹ καὶ ἡ κα-
λῶσιν αὐξήσιν, ὅταν, δεχόμενων τὴν πραγματείαν καὶ
ἀγώνων καὶ περιόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀνα-
παύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπισκυκλόμενα μεγάλῃ συνεχῶς
ἐπιστάμῃ κατ' ἐπίδοσιν. Τῷτο δὲ, εἴτε διὰ τοπήρειαν,
εἴτε δένωσιν, ² ἢ πραγματείαν ἢ κατὰσχιδῶν ἐπὶ ῥῶσιν, εἴτ'
ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν, μνείαν γὰρ ἰδίαν τὴν αὐξήσεως
γίνοιτο, καὶ γινώσκων ὅμως τὴν ῥήτορα, ὡς ὅθεν ἀνὰ τῶν
κατ' αὐτὸ συστάῃ καὶς ὑψὺς τέλειον· πλεονεξία εἰ μὴ οὐ οἰ-
κίοις ἀρετῇ καὶ δία, ἢ οὐ εὐτελισμοῖς. Τῶν δ' ἄλλων αὐξήσι-
κῶν ὅτι καὶ ἀνὰ τὸ ὑψηλὸν ἀφέλῃς, ὡς ψυχρὸν ἔξαυρήσει

S E C T I O XI.

De auxesi, sive amplificatione.

IN earundem, quas tractavi-
mus, virtutum concilio lo-
cum sibi quoque ea virtus ora-
tionis vindicat, quam Rhetores
Amplificationem vocant; quum
scilicet (ita ferente rerum
atque causarum natura, ut
in periodis plura cum initia tum
clausulæ frequententur) illa, quæ
per se magna sunt, ita sibi con-
tinuata serie ingeruntur, ut quasi
per gradus adscendendo non
modo ad summum, sed interdum
quodammodo supra sum-
mum veniatur. Quod sive per
loci communis fiat tractationem,
sive exaggeratione, sive argu-

mentorum ac probationum cor-
roboratione, factive alicujus aut
affectuum uberiore explicatione
& dispensatione, (sunt enim am-
plificandi formæ ferme infinitæ)
illud inprimis orator nōrit opor-
tet, nullam earum omnium for-
marum per se solam esse perfe-
ctam atque absolutam; immo
nec subsistere posse, nisi subli-
mitate suffulta fuerit atque sus-
tentata. unam tamen, atque
etiam alteram excipio; quum
nempe miseratio movenda, aut
extenuandæ res erunt. Cæteris si
granditatem detraxeris, haud fe-
cus feceris, quam si animum è

¹ Illud è rectius abesse potest. Toll. ἢ ἀρετῇ, ἢ καὶ καλῶσιν αὐξήσιν in
MS. Ambr. ² Εἴτε πραγματείαν malit Idem.

42 DIONYSIUS LONGINUS

σώματος. Εὐθὺς γὰρ ἀποτῆς καὶ κενῆται ὁ ἔμπαρκτον αὐτῆς, μὴ τοῖς ὑψέσι συνεπιρρωννύμενον. Ἡ μέντοι ἀφάρεται τῇ ἀρτίως εἰρημένων τὰ νῦν ἀδελφολόμενα. ¹ Πειραγὰ γὰρ τις ἢ ἐκείνο τῇ ἀκρων λημμάτων, καὶ εἰς ἐνότητα συντάξις. καὶ πῖνι καθόλου τῇ αὐξήσεων ἀδελφολόμει τὰ ὑψηλὰ, ² σαφεινὰς ἐνεκα συντόμως διοριζέον.

corpore evelleris. Nam si sublimitas defuerit, cujus illæ vigore ac subsidio falciantur & firmentur, è vestigio quidquid in iis efficax est ac nervosum remittitur & evanescit. Quantum vero amplificatio, jam tractanda, ab eò, de quo paulo ante egimus, eminentissimorum

scil. consequentium delectu atque eorundam coadunatione, differat; ac rursus, quantum in universum Sublimitas ab amplificatione discrepet, quo res clarius percipi possit atque dilucidius, data hujus definitione breviter exponam.

ΤΜΗΜΑ ΙΒ'.

Οτι ὁ τῇ αὐξήσεως ὅρος, ὁ ὡς τοῖς τεχνολογίοις, ὅς ἀληθινός.

Ο Μὲν οὖν τῇ τεχνολογίᾳ ὅρος ἐμοίγ' ὅς ἀρετός. Αὐξήσις ὅστις, φασὶ, λόγος μέγας πεποιητὶς τοῖς ὑποκειμένοις. Διότι γὰρ ἀμέλει καὶ ὑψος, καὶ πάθος, καὶ πρὸς πᾶσι κοινὸς ὅτος ὁ ὅρος, ἐπειδὴ καὶ ἐκείνα τῇ λόγῳ πε-

SECTIO XII.

Amplificationis definitionem apud Artis scriptores minus rectam ac veram esse.

NON possum namque non summo opere improbare vulgatam illam, quam nobis Artis scriptores obtruserunt, amplificationis definitionem. Amplificatio, inquiunt, est ratio

subjectæ materiæ magnitudinem concilians. Hæc enim definitio & Sublimitati & affectibus & translationibus æque bene convenit; quippe quæ & ipsa orationem suo quæque modo in al-

¹ Legendum putavi (inquit Langb.) περὶ ἀφάρεται γὰρ, πῶς ἢ ἐκείνη τῇ ἀκρων λημμάτων; de his enim egerat duabus ultimis sectionibus. Sed nihil muto. ² Τῇ σαφεινότητι αὐτῆς ἐνεκα in aliquot libris. αὐτῆς pro αὐτῆς substituendum esse consuevit Schmitz.

titudinem

μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ ἀγάπυσεν ἔχει, καὶ θυμικῶς ἀφλεγρόμενον· ὁ δὲ, καθεστὼς ἐν ὄγκῳ καὶ μεγαλο-
 τρεπῇ σεμνότητι, οὐκ ἐφυκλαμὲν, ἀλλ' ἐχ' ὅπως ἐπέ-
 στραπιαί. Οὐ κατ' ἄλλα δὲ πιναι ἢ τῶντα, ἐμοὶ δοκῇ, φίλιαι τι
 Τερεντιανέ, λέγω δὲ εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἑλλήσιν ἐφῆται πινώ-
 σκεν, καὶ ὁ Κικέρων ἔ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγάλῃσι πᾶσι
 λέγει. Οὐ μὲν γὰρ ἐν ὑφεί το πλεόν ὑποτόμῳ· ὁ δὲ Κικέρων
 ἐν χύσῃ. καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος ἀφ' ὃ το μὲν βίας ἕκαστα, ἐπὶ δὲ
 τάχως, ῥώμῃς, δεινότητι, ὅς² χαίειν τε ἅμα καὶ διαρπά-
 ζειν, σκηπῶντι παρεχάζοιτ' ἀν' ἢ κεραυνῶ· ὁ δὲ Κικέρων ὡς
 ἀμφιλαφῆς³ πρὸς ἐμωρησμούς, οἶμα, πάντῃ νέμει, καὶ ἀνελ-
 ται, πολὺ ἔχων καὶ ὀπίμονον αἰὲ το χάμον, διακληρονομήμενον
⁴ ἄλλοτ' ἄλλως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον.
 Ἀλλὰ τῶντα μὲν ὑμεῖς ἀν' ἀμεινον ὀπιτείνετε. Κατὰ δὲ ἔ

ut Demosthenis (quippe qui multo affectibus est commotior) exardescat oratio, animique accensa flammis exaestuēt: illius autem eloquentia, ad magnificentiam & maiestatem composita, non omni quidem calore careat, veruntamen non tanta sit vehementia atque animi ardore concitata. Neque alia est, me iudice, Terentiane charissime, (si qua & nobis Græcis de Latinis Oratoribus iudicandi facultas permittitur) inter Cicero-
 nis & Demosthenis granditatem diversitas. Est enim hic prærupta Sublimitate strictior atque concisior: Cicero vero magis

fusus. nostrum, quod vi, celeritate, robore, vehementia animi denique cuncta inflammet simul & abripiat, procelloso cuidam turbini, vel fulmini, recte comparaveris: contra ea Cicero, velut longe lateque serpens flamma, cunctaque depascens, & post multos gyros ac ambages in se semper revoluta, cum copiosum habet ignem tum qui perseveret, partitisque vicibus nunc hanc nunc illam materiæ partem corripiens non ante cesset, quam cuncta absumpserit, seque ipse expleverit atque satiaverit. Sed quoniam res hæc vestri, quod ajunt, fori est iudicii, que

1 Vocula à deest in MS. Ambr. 2 Καίωι τι ἅμα καὶ διαρπάζωι legit Tollius, non probante Schurzschio. 3 Antea deerat πρὸς, quod ex MSS. restituit Tollius. 4 In Codd. aliquos ἄλλοτ' ἀλλοίως. in MS. Ambr. ἐ δ' ἄλλοτ' ἀλλοίως. 5 Ὑμεῖς, i.e. Vos qui Latini estis: nam de uno non loquitur; sed, per communicationem, de omnibus. Faber. rectius

Δημοσθενικῶν μὲν ὕψους, καὶ ὑπερτεταμένον, ἐν τε ταῖς δεινώ-
σεσι, καὶ τοῖς σφοδροῖς πάθεσι, καὶ ἔτι δὲ τὴν ἀκρατίαν ὅς οὐλο-
λον ἐκπλήξῃ. τὴν δὲ χύσεως, ὅπως χρὴ καταντλήσθαι. Ἡ το-
πηρείας περὶ τὴν, καὶ ἐπιλόγῃς καὶ τὸ πλεόν, καὶ τὸ ὑπερβάσις,
καὶ τοῖς φραστικοῖς ἅπασιν καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἰσορείας τε, καὶ φυ-
σιολογίας, καὶ οὐκ ὀλίγῃς ἄλλοις μέρεσιν ἀρμόδιον.

rectius quoque ipsemet de Cice-
rone pronunciaveritis. Est au-
tem Demostheniæ atque inten-
sissimæ Sublimitatis usus præci-
pius in amplificationibus, atque
animi motibus gravioribus; &
ut verbo dicam, quum auditor
rapiendus est: at fuso dicendi
generi tum opportunior videtur
locus, quum fovendus ille, &
amabili ac jucunda verborum &
sententiarum copia irrigandus,

animorumque ulcera emollien-
da sunt atque lenienda. Quare
& locorum illud tractationibus
atque epilogis cummaxime, nec
non digressionibus; item om-
nibus expositionum ac demon-
strationum generibus, histo-
riis, ac rerum naturalium e-
narrationibus, aliisque id ge-
nus formis orationis valde-
quam aptum est & accommo-
datum.

Τ Μ Η Μ Α ιγ'.

Οτι ὁ Πλάτων μεγαθυρότατος ἔστι παρὰ τὴν μιμήσεως.

ΟΤΙ μέντοι ὁ Πλάτων, ἐπάνειμι γάρ, ² χύμαλί-
πνι ἀφορητὴν ῥέαν ὅθεν ἦτον μεγαθύνη), ἀνεγνω-
κὼς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ, ³ τὸ τόπον οὐκ ἀγνοῦς. “Οἱ ἄρα

S E C T I O XIII.

De sublimi dicendi genere Platonis: nec non de imitatione.

SED (ut ad institutum su-
pra sermonem revertamur) minus illa affurgit atque elevatur.
quod vel ex hisce illius de Rep.
quamvis leni hujusmodi ac (si legeris) apprime tibi liquere
tranquillo flumine Platonis ora- existimo, ubi ait: *Qui quidem*
tio decurrat, non tamen ideo *prudentiæ ac virtutis expertes*

¹ Lege τοπηρείας αὐτὴ γάρ. Tollins. ² In Cod. Gallico τοῦτο πρὶ χύ-
ματι, in Vat. τοῦτο πρὶ χύματι. Illud autem prius rectius. Tollins. In
MS. Ambro. τοῦτο πρὶ χύματι. unde τοῦτο πρὶ χύματι primam fuisse le-
ctionem sibi persuadet Schwanitzfleischius. ³ Hæc verba, τὸ τόπον, (licet ferri
possunt) post Fabrum eliminanda esse censet Tollins.

“φρονησῶς, φησί, καὶ ἀρετῆς ἀπειροί, εὐωχίας δὲ καὶ τοῖς
 “τοῖς τοῖς αἰ ζυῶντες, ¹ καὶ τὰ, ὡς εἶκε, φέρονται, καὶ τὰ
 “πλανῶνται ἀφ’ ἐβίη. Πρὸς δὲ ὁ ἀληθὲς ἀνὼ ἔτ’ ἀνέ-
 “βλεψαι πρόποτε, ἔτ’ ἀκνέχθησαν, ὅδ’ ἐβεβαίη τε καὶ
 “χαθαρεῖς ἡδονῆς ἐγεύσαντο. Ἀλλὰ βοσκημάτων δίκλιν καὶ τὰ
 “αἰ βλέποντες, καὶ κέκυφότες εἰς γλῶ καὶ εἰς τραπέζας,
 “βόσκον) χορλαζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἔνεχα τ’ ἔτ’ ἄν πλεο-
 “νεξίας λακλίζοντες καὶ κυρίηοντες Ἀλλήλους σιδνεῖς κέ-
 “ρασι καὶ ὀπλαῖς, ἀποκρινύσιν ² δι’ ἀπλησίαν.” Ενδείκνυ)
 δ’ ἡμῖν ἔτος ὁ ἀνὴρ, εἰ βυλοίμεθα μὴ χατολιγωρῆσαι, ὡς καὶ
 ἄλλη τις τῶν τὰ εἰρημνία ὁδὸς ὅπ’ τὰ ὑψηλὰ τέειναι. Ποία
 δὲ, καὶ τίς αὕτη; ἢ τ’ ἐμπεραθεῖν μεγάλων συγγραφέων καὶ
 ποιητῶν μίμησις τε καὶ ζήλῳσι. Καὶ τὸ τε γὰρ, φίλτατε,
 ἀπειξ ἐχόμεθα ἔ σκοπῶ. Πολλοὶ γὰρ ἄλλοτεῖα γεοφορῶνται

conviviis & computationibus, aliisque id genus voluptatibus perpetuo indulgentes, deorsum, uti par est, feruntur, atque ita in continuo vitam errore transigunt. Ad veritatem vero nec suffexere quidem unquam, nec aspiravere; immo nec veram unquam voluptatem sensibus suis animi gustavere: sed veluti bruta animantia prono semper in terram vultu, defixisque in mensas & conviviorum luxus oculorum luminibus, epulis sese & venere expleant; quarum rerum insatiabili accensi cupiditate, calcibus

semet invicem & cornibus ferreis impetentes atque ferientes, in mutuas ruunt caedes. Ad hæc & aliam nobis eximius hic scriptor viam indicavit, qua, nisi socordia nos retardet aut ignavia remoretur, ad ipsum Sublimitatis apicem evadere possumus. Quænam, inquires, illa est? Sublimium, qui ante nos vixerunt, utriusque generis scriptorum cum æmulatione conjuncta imitatio. Teneamus igitur hoc propositum, mi Postumi, & hoc vestigium tota mente atque cogitatione insistamus. Multi enim

1 Vulgata Platonis paululum variant à Longini exemplaribus. Videtis I. 9. de Republica, p. 586. Editionis Stephanicæ. 2 Post verba δι’ ἀπλησίαν satis magnam lacunam esse observat Schurz fleischius, quod verba quæ sequuntur non ad Platonem spectent, sed aliquem Rhetorem veterem.

πνέματι τ' αὐτὸν τρέπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχει
 τρίποδι πωλοιάζουσιν· ἔνθα ῥήγμα ὅστις γῆς ἀναπνέον, ὥς
 φασιν, ἀτμὸν ἔθιον, αὐτόθεν ἐγκέμονα τ' δαμνοῖς καθε-
 σταμένῳ δυνάμει παραυτίκα χρησιμεύει καὶ ὀπίπνοιαν.
 Οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῆς Ση-
 λόντων κείνης ψυχᾶς, ὥς ἀπὸ ἱερῶν φομίων ἀπορροαί πνιες
 φέρον), ὑφ' ὧν ὀπίπνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοβεατικοί, τῶν
 ἑτέρων συνενθουσιῶσι μέγιστοι. ³ Οὐ γὰρ μόνος Ἡρόδοτος Ομη-
 ρικώτατος ἐγένετο, Στισίχορος ἐπὶ πρῶτον, ὁ, π. Αρχίλο-
 χος· πάντων δὲ τέτων μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τῶν Ομηρικῶν
 κείνης νάματος εἰς αὐτὸν μωρίας ὅσας Ὀδυσσεύς ἀποχε-
 τευσάμενος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξων ἔδει, ⁴ εἰ μὴ καὶ τὰ

facro alieni spiritus afflatu non
 aliter efferuntur, ac Pythiam
 fama est, tripodi appropinquan-
 tem, ab exhalante illuc, ut per-
 hibent, ex hiatu quodam terræ
 anhelitu, divino spiritu impleri,
 cœlestique mentis instinctu a-
 gitaram consulentibus responsa
 dare. Non aliter ab illa vete-
 rum animi magnitudine, velut
 sacro Apollinis specu, quædam
 quasi effluvia in æmulantium a-
 nimos deferuntur, quibus inci-
 tati etiam hi, quos iniquior na-
 tura ad istum animorum ardo-

rem non satis instruxerat, cum
 aliena simul granditate ad Sub-
 limitatis fastigium auferuntur.
 Itaque non solus Herodotus
 granditatis Homericæ pressò pe-
 de vestigia calcavit; sed & an-
 te eum Stesichorus hoc fecit, fe-
 cit etiam Archilochus: omnes
 tamen longo post se reliquit in-
 tervallo divinus Plato; qui ab
 uberrimo illo Homericæ magni-
 tudinis fonte innumeros ad se
in hortos Academiae, rivulos de-
 duxit. Erant hæc autem exemplis
 fortasse mihi nonnullis confir-

1 Vide Diodorum Siculum, lib. 16. p. 427. Strab. lib. 9. p. 419. & Justi-
 ni Hist. lib. 24. c. 6. 2 Schurzfleischius malit δ ἀναπνέον φασιν, ex MS.
 Ambr. 3 Ita ex emendatione Tollii. Antea, μόνος Ἡρόδοτος line ἔδει.
 Legendum monuit Faber, Ο μὲν Ἡρόδ. dein Στισίχορος δι' ἑτὶ &c. Malit
 Schurzfleischius, Μὲν (vel μὲν μόνος) Ἡρόδοτος Ομηρικώτατος ἐγένετο; Στι-
 σίχορος ἐπὶ γὰρ πρῶτον. 4 Sic ex conjectura Fabri, probante Tollio. Male
 in Edist. omnibus, εἰ μὴ πᾶσι ἐπ' Ἰδῆς καὶ οἱ, vel εἰ μὴ * πᾶσι ἐπ' Ἰδῆς
 καὶ οἱ.

ἐπ' εἶδ' οἱ τοῖσι Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν. Ἐπὶ δ' ὁ κλοπὴν ὁ τῶν ἄλλων ὡς ἀπὸ χαλῶν ἢ ἡτῶν, ἢ πλάσματων, ἢ διμυθρημάτων ἀποτύπωσις. Καὶ ὁ δ' ἀν' ἐμβάσαι μοι δοκῇ τηλικαῦτά πνα τοῖς τῷ φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῶς συνεκδοῖναι καὶ φράσεις, εἰ μὴ τοῖσι περὶ τῶν ἡρώων ἢ διὰ παντὶ θυμῷ περὶς Ὀμηρον, ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος περὶς ἡδὴ τεθναμασμένον· ἴσως μὲ φιλονεικότερον, καὶ οἷον εἰς ἀντιδοχὰς ὁμοῦ, ὅθεν ἀνωφελὲς δ' ὁμοῦ, διηγεσθῆναι,

— ἀγαθὴν γὰρ (καὶ τῷ Ἡσίοδον) ἔχεις ἢ δε βροτοῖσι καὶ τῷ ὄντι χαλὸς ὅτος, καὶ ἁξιονικώτατος εὐκλείας ἀγῶνι τε καὶ σέφανος, ὅς τ' ὁ καὶ ὁ ἡτῶν τῷ περὶ γενετῶν ὅθεν ἀδύνατον.

manda, ni jam sigillatim ea Ammonius collegisset notassetque. Quæ quidem imitatio tantum abest, ut furti nomine infimulanda videatur; ut potius velut quædam excellentium seu formarum, siue simulacrorum, aut operum existimanda sit expressio atque exemplum. Præterea & illud constare puto non alia Platonem de causa tam multa ex hoc genere Philosophiæ placitis immiscuisse, tamque liberaliter falcem suam in Poeticam cum rerum tum verborum messem immisuisse; quam quod tota mente animoque cum Homero, (ad instar novi cujusdam antagonistæ cum eo qui jam fuerit

omnibus admirationi) decertaturus in arenam descendere decreverat; forte quidem juvenilius aliquanto, & concitatore, quam par erat, ac tantum non hostili in eum animo invehens; non tamen frustra, nec inutiliter,

— nam mortalibus hæc contentio prodest,

ut est apud Hesiodum: neque ulla certe pulchrior aut præstantior, seu dimicatio, seu palma, reperiri aut excogitari potest, quam quum de laude atque gloria decertatur; quippe in quo certamine ne vinci quidem ab antiquioribus inglorium sit atque inhonorum.

1 Totus in eo est Longbenius, ut Ammonius Alexandrinus hinc intelligatur. Forte (ut T. Galei verbis utar, quæ mecum communicavit R. Galeus fil.) pro Ἀμμώνιος legendum Νεμῖνος, quem ex Syriano didicimus Platonem cum fuisse, & scripsisse τοῖσι ἰδῶν. 2 Εἰδῶν formarum malit Tollius. 3 In Codd. MSS. & Edit. prima ἐπακμῶσαι, & mox συνεκδοῖναι pro συνεκδοῖναι, minus recte. Toll. 4 In Operibus & Diebus, v. 24. 5 Ἀξιονικώτατος in MSS.

SECT.

Τ Μ Η Μ Α ιδ'.

Οτι δὲ ἐπιθεαυῶ σοι τὰς ἐξοχωτάτας συγγραφεῖς.

ΟΥκὲν καὶ ἡμᾶς, ἡνίκ' ἂν ἀγαποῦμεν ὑψηλείας καὶ μεγαλοφροσύνης δέομενον, καλὸν ἀναπλάττειν τὰς ψυχὰς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τῷδ' Ὀμηρος εἴπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν, ἢ ἐν ἰσορείᾳ Ὀκυδίδης. Προσπίπτουσα γὰρ ἡμῖν καὶ ζῆλον ἐκείνα τὰ πρῶτα, καὶ οἷον ἀγαπῶμεν, τὰς ψυχὰς ἀνοίσῃ πῶς πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα ² μέτρα. Εἰ δὲ μᾶλλον, εἰ καὶ κενὸ τῇ διανοίᾳ πρὸς υπερβάφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπὸ ἡμῶν λεγόμενον παρὼν Ὀμηρος ἤκυσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ὅπῃ τῷτ' διετέθη. Τῷ γὰρ ὅτι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοῦ-

SECTIO XIV.

Optimos nobis scriptores in scribendo velut ante oculos constituendos esse.

ERgo & nos, ubi quid mollemur, quod grandiloquentiam atque animi elationem exigat, rectissime faciemus, si cogitatione informaverimus, quomodo, si res ita casu tulisset, Homerus idipsum fuisset elocuturus: aut, quæ vel Plato, vel Demosthenes; vel, si res erit historiarum, Thucydides id ad magnificentiam admovisset. Quod si enim istiusmodi nobis viros imitandos exprimendosque propo-

fuerimus, illa ipsa assidua excellentium hominum cogitatio animum ac mentem nostram ad eam, quam nobis ante oculos posuimus, Sublimitatem effinget atque conformabit. Tum vero multo magis, si & illud animo repræsentaverimus, in quam partem hoc illudve dictum nostrum vel Homerus, vel Demosthenes, si adessent, accepturi, quidve de eo existimaturi forent. Nam tale sibi fingere &

1 Magnam hujus sectionis partem ex initio libelli *Dionys. Halic. de Vett. Scriptorum censura* desumpsisse videtur *Longinus*. Hac de re vide *Jumium de Pictura Vett.* p. 34. Edit. *Ros.* 2 Quod μέτρα (*fines, terminos, mensuram, non versus*) ἀνειδωλοποιούμενα vocat, sic explicandum puto, αἵματα δὲ εὐκαῖς φαντασίας ἐν τῇ ψυχῇ ἀναπλάττειν καὶ οἰοεὶ ἐκτυπῶμεν, terminos illos quos nobili quadam & grandi visione in animis nostris imprimimus, ubi admirabili alicujus exemplaris amore correpti sumus. Vir doctus pro μέτρα voluit μετῶρα. Sed τὰ μετῶρα à Rhetore nostro vituperantur. *Faber.*

G oculis

τον ὑποπτεῖς τῶ ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ ῥέατρον, καὶ οὐ τη-
λικύτοις ἥρωσι, χρηταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶ τραφομένων
εὐθύνας, καὶ μὴ πᾶσαι. Πλέον δὲ τέπων παρορμητικόν, εἰ
προσθεῖης, πῶς ἂν ἐμὲ ταῦτα γράψαιτος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς
ἀκρόσεν αἰών. Εἰ δὲ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ ἔῃ ἰδὺς βίη καὶ χρό-
νῳ φεγγαυτό πῃ ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα
ὑπὸ τῶ τέτυ ψυχῆς ἀπὸ τῆς καὶ τυφλῆς, ὥσπερ ἀμβλῦσαι τοῦ
τῶ ὑπεροφημίας ὅλης μὴ τελεσφορέμενα χεῖναι.

oculis animi intuefi forum ac
tribunal; & in tam præstan-
tium cum iudicium tum testium
corona, de scriptis suis velut
causam dicere, suffragiaque au-
ferre cunctorum; certamen re-
vera & arduum est, & palmæ
præ cæteris nobilis ac decoræ.
At hoc tamen omnium multo
acerrimum inestamentum est &
gravissimum, si & illud animo
recurfarit, quid de his illisve scri-

ptis nostris universa sit existima-
tura posteritas. Nam si quis ita
sibi proutinus diffidat, ut in se-
scriptorum suorum fata regioni-
bus terminet quibus vitæ nostræ
spatium circumscriptum est; fie-
ri nequit, quin ea, quæ tali men-
te conceperit, ad instar imper-
fecti cæcique foetus aboriantur,
priusquam legitima pereñnaturæ
ad posteros famæ partus tempo-
ra attingere potuerint.

Τ Μ Η Μ Α ἰε'.

Περὶ φαντασίας.

Ο Γκοῦ, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος ὑπὲρ τέτοις, ὧ
νεαία, καὶ αἱ φαντασίαι ὡς ἀποκλυαπώτα. εἰδω-

SECTIO XV.

De visionibus.

PRæter ea, quæ recensuimus,
Visiones quoque sunt, Juve-
nis elegantissime, sive Imagina-

tiones, ut nonnulli malunt,) ad
conferendam orationi cum gran-
ditatem, tum vero & splendo-

I Ita ex conjectura Cl. Lambanii. antea εἰ μὴ παῖδας, & in Cod. Vat.
εὐθύνας παῖδας. In Edit. prima lacunula est inter εὐθύνας & παῖδας, quam
vocibus καὶ μὴ παῖδας supplendi Manuius. In MS. Ambr. πᾶσι παῖδας, sine
duobus prioribus vocibus, cum lacunula unius alteriusve literæ. Fortasse
πᾶσι παῖδας vel simile quid substituendum. Schurzfl. 2 In MS. Ambr.
ἀπὸ τῆς καὶ τυφλῆς ὥσπερ ἀμβλῦσαι. Forfan ἀπὸ τῆς καὶ τυφλῆς ὥσπερ ἀνέμω-
ται ἀμβλῦσαι. Schurzfl.

λοποιίας αὐτὰς ἔνοι λέγῃσι. Καλεῖται ἔ γὰρ καὶ αὐτὰς φαι-
τασία, ¹ πᾶν ἐνόνημα λόγῳ γνηπικόν ὅπως παρὰ μένον·
ιδίως δ' ἐπὶ τῶν κεράτῃ τε ἔνομα, ὅταν αὖ λέγῃς, ἡ δὲ
ἐνθυσιάζῃς καὶ πάθος βλέπειν δοκῇ, καὶ ἡ δὲ ἔλιν πῆδης
τοῖς ἀκύνῃσι. Ως δ' ἐπεὶ πῆ ἡ ῥητορικὴ φαιτασία βύλεται,
καὶ ἕτερον ἢ ὡς ποιητῆς, οὐκ ἂν λάθοι σε, ἔδ' ὅτι καὶ μὲν
ἐν ποιήσῃ τέλει ὅτι ἐκπληξίς, καὶ δ' ἐν λόγοις εἰάργεια·
ἀμφοτέρω δ' ὁμῶς τῶν ἐκπληξίσι τὸ συλκεκωκῆμενον.

² Ω μήτερ, ἰκετεύω σε· μὴ πῖσειέ μοι

Τὰς αἵματι πῆς καὶ δρακοντῶδεις κόρας.

Αὐτὰ γὰρ, αὐτὰ πλοσίον δράσκῃς με.

καί,

³ Οἱ μοι, κλανά με· ποῖ φύγω;

Εὐκλῆδ' ὁ ποιητῆς αὐτὸς ἔκ εἶδεν ἐρινύας· ⁴ ὁ δὲ ἐφαστά-

rem, atque vim & contentio-
nem, longe omnium appositif-
simæ. Definitor vulgo Visio,
quicvis conceptus mentis oratio-
nem generans, undecunque ille
excitetur: peculiariter autem in
illis nomen obtinuit, quum quis
earum, quas dicit, rerum imagi-
nes adeo efficaciter cogitatione
depingit sua, ut affectuum ve-
hementia, velut instinctu quo-
dam numinis, extra se raptus,
cernere eas oculis, ipsisque osten-
dere auditoribus videatur. Ne-
que vero latere tibi arbitror,
aliud Oratoriam intendere, aliud
Poeticam visionem: uti nec il-
lud, Poeticæ id esse propositum,
ut eorum, qui audiunt, animos

terrore percellat; Oratoria ve-
ro, ut, quidquid dicitur, non tam
dici videatur, quam sub adspe-
ctum ipsum subjici: utramque
vero in hoc uno conspirare, quod
audientium animos egregie com-
moveant atque perturbent. [Ex-
emplo sit hoc Euripidum:]

O mater: obsecro te, ne incu-
tias miki

Hæc sanguinoculas, anguico-
masque virgines.

Ipsæ, ipsæ etenim jam proxime
mi accursitant.

Et post paullo:

Jam, jam me interimet. Hei
michi! quo fugio miser!

Hic enim poeta non ipsas re-
vera videbat Furias: verumtamen

¹ Πᾶν τὸ ὅπως ἐνόνημα γνηπικόν λόγῳ παρὰ μένον, quicvis, undecunque
demum sit, conceptus mentis, orationem generans, rebus, quas sibi geri imaginatur,
quasi adstantem. Schurtzfl. ² Ex Euripidis Oreste, v. 255. ubi in vulg. is
Ω μήτερ &c. ³ Ex Iphigenia T. v. 408. ⁴ Ita Manni. pro ὁ φαστάδης in
Edit. pr. G 2 quam

αἷ, μακρῷ δὲ ἡγεσία καὶ τὰς ἀκρόντας ἡνάγκασεν. Ἐπὶ μὲν οὖν φιλοπονώτατος ὁ Εὐριπίδης δύο τραγῶν παῖσι, μανίας τε καὶ ἐρωίας ἐξαγαγόντων, καὶ τούτοις, ὥς ἔκ οἱδ' ¹ εἰ τις ἕτερος, ὀπιτηρέας· ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ὀπιτήσας φαντασίαις ἔκ ἀπολμος. Ἡκιστὰ γὰρ τοι μεγαλοφυῆς ὢν, ὅμως τ' αὐτὸς αὐτῷ φύσιν ἐπὶ πολλοῖς γενέας τραγικῶν προσηνάγκασι, καὶ πρ' ἕκαστα ὅπτι τ' μεγάλων, ὥς ὁ ² Ποιητής,

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν

Μαρίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποβύει μαχέσασθαι.

Τῷ γὰρ φαέθοντι πρὸς διδύκας τὰς ἡνίας ὁ Ἡλίου,

³ Ἐλα δὲ, μήτε Λιβυκὸν αἰγέρ' εἰσβαλὼν

Κραῖσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἀψίδα σὴν

Κάτω ⁴ δῖσιν,

quam earum conceperat imaginem, eam non tam in auribus quam in oculis defixit auditorum. Videturque mihi Euripides in duabus hisce animi perturbationibus, furore nempe & amore, tragice exprimendis inprimis studiosus; &, si quis alius, ita me Dī ament, insigniter felix: quin etiam in aliis omnibus visis concipiendis non inaudax. Nam licet suapte natura minime ad grandiloquentiam factus sit, multis tamen in locis naturæ suæ vim facit, eamque ad cothurni Tragici altitudinem adigendo, quod non est, esse cogit; præ-

cipue ubi argumentum Sublimitatem postulat: sic ut de eo non inepte illud Poëtæ usurpaveris;

*Et latera & lumbos violento
verberare caudæ*

Concutit, atque animos ad pugnam sumit ab ira.

Hinc nata illa Phœbi, ubi Phaëthonti habenas tradit:

*Neque vero equos ages per
æthera Libycum:*

Namque hic temperie destitutus humida

Pondus ruentis axis in præceps dabit.

¹ Ita Stanley in notis ad Æschylum, p. 706. prius erat εἰ τις ἑτέρος. Εἰ τις ἄν' ἑτέρος, vel εἰ ἐν τισιν ἑτέροις. Schurzfl. ² Iliad. v. v. 170. atque ita fere Hesiodus in Aspidē, v. 430. ³ Ex Euripidis, ut videtur, Phaëthontie. De qua Tragœdia vide Cl. Fabricium in Bibl. Gr. l. 2. c. 18. p. 623. ⁴ Ita Faber: antea δῖσιν, minus recte.

φροσίν. Εἰθ' ἐξῆς,

Ἰεὺ δ' ἐφ' ἐπὶ Πλειάδων ἔχων δρόμον.

Τοσαῦτ' ἀκέσας ἔτ' ἐμαρψεν ἡνίας·

Κρέσας δὲ πλῦθ' ἐν πειροφόρῳ ὀχημάτων,

Μεθίκεν· αἱ δ' ἐπ' αὐτ' ἐπ' αἰθέρος ² πυχάς.

Πατήρ δ' ὅπιαθε νῶτα ³ Σειείσ βεβῶς

Ἰππευε πᾶντα νεχέτω, ⁴ ἐκείσ' ἔλα.

Τῇ ῥα σρέφ' ἄρμα, τῇ δέ. —

Ἀρ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ ὅ γράφοντος συνεπιβάλλει ὅ
ἄρματος, καὶ συλκινδυβύστα τοῖς ἵπποις συνεπέρω; ὃ δ'

Et mox :

*I, vade, septem flecte cursum
ad Pleiadas.*

*Hæc cum audiisset ille, habenas
corripit*

*Latusque equarum verberans
volucrum*

*Dimittit. hæ convexa ad æ-
theris volant.*

Sed pone dorso Sirii conscenso

pater

*Equitabat gnatum admonens,
heus isthac age :*

Hæc verte currum ; hæc —

*Quid? nonne hic ipsum, Teren-
tiane, dixeris animum poetæ
una cum Phaëthonte currum il-
lum conscendere ; idemque sub-
eundo periculum non minus ala-
tum esse, atque ipsi sunt equi So-*

1 In Eurip. fragmentis p. 499. & in Eiusdem vita, p. 20. πᾶς ἐμαρψεν edidit Barnesius. in Longini Ed. prima πᾶς ἐμαρψεν. 2 Parum refert utrum legas πυχὰς an πύχας. video nonnullis placere πύχας. Rutgersius (Var. Lect. l. 1. c. 10.) αἰθέρος πυχὰς ætheris convexa (non juga) significare ex Hesychio annotavit. 3 In Edit. prima, aliisque σειείσ, pro quo Rutgersius (loco jam citato) reponit σειαίσ. Σειείσ malit Faber; cui σειείσ nil aliud hoc loco videatur, quam equus aliquis è cælestium equorum numero: nam omnes planete suos habuerunt equos. Σειείσ autem est plane astricus, nam Σεῖε ut veteres monent Sol est, σείρος astrum; unde & Latinarum sydas. Si vero Equus ille, quo Sol vehebatur, erat σειαίσ funalis, ut vult Rutgersius, non dixisset poeta ὀπιότιν, cum nequaquam is à tergo esse potuerit, qui currum trahebat. Σειείσ probat Dacernius, atque verba in constructione hoc modo disponenda esse censet, πατήρ δέ, βεβῶς νῶτα Σειείσ, ἵπποις ὀπιότιν, πᾶντα νεχέτω. 4 In Edit. prima, ἵπποι νεχέτω ἔλα τῇδ' ἐλατῆρα, ἐκείσ' ἐφ' ἄρμα τῇδ'. in Veneta — νεχέτω, ἐκείσ' ἔλα "Τῇ δ' ἐφ' ἄρμα, τῇδ'. — unde Portus (probante Fabro) corrigit "Τῇδ' ἐφ' ἄρμα, τῇδ'. — & Tollius ex Codicibus "Τῇ ῥα σρέφ' ἄρμα, τῇδ'. — Barnesius, nescio qua auctoritate, ἔλα γ' ἐκείσ' "Στρέφ' ἄρμα τῇδ'.

lis?

54 DIONYSIUS LONGINUS

ἀν, εἰ μὴ τοῖς ὕδασι τοῖς ἐκείνοις ἐργαῖς ἰσοδρομεῖσα ἐφέρετο,
τοιαῦτ' ἂν ποτε ἐφαιτάσθῃ. Ομοία καὶ τὰ ἑπὶ τῇ ¹Κασσάν-
δρᾳ, ² αὐτῇ,

Αλλ' ὦ φίλιπποι Τρᾶες.

³ Τῷ δ' Αἰσχύλῳ φαντασίᾳς ὑπερλαμπρῆς ἡρώικατάτης·
ὥσπερ οἱ Ἐπὶ ἑπὶ Θήβας πρὸ αὐτῇ,

Ἄνδρες, φησὶν, ἐπὶ δ' ἔλθοι λοχαγέται,

Ταυροσφάγῃντες εἰς μελάνδετον σάκος,

Καὶ θηγάνοντες χερσὶ Τωρεῖς φόιν,

Ἄβλυ τ', Εὐνῶ, καὶ φιλάμματος φόβον

Ορχωμότησαν, —————

⁴ τὸν ἴδιον αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους δίχα οἴκτε στυγομνύμενοι
θάνατον· οἷοιτε μέντοι ἀκατεργάστους, καὶ οἷονεὶ ποκοειδῆς
τὰς εἰνοίας, καὶ ἀμαλάντες φέρουσι, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐελ-

lis? nam nisi eodem atque illi
cursus impetu ablatus actis illis
coelestibus interfuisset, nunquam
perfecto istiusmodi visum cogi-
tatione informasset. Non alius
generis sunt & hæc ejusdem in
Cassandra;

At Træes ὁ Μavortii &c.

Quin etiam, quum Æschylus
audaci animi magnitudine visio-
nes sectetur perquam magnificas
ac vere Heroicas, (ut quum in
Tragedia *Septem ad Thebas*,

*Tum Principes septem viri,
bello inclyti,*

Taurum super scuto jugulantes

æreo,

*Manibusque sacrum contin-
gentes sanguinem,*

*Mavortem, Eury, & sangui-
nari in Metum*

*Jurant, suisque testes precibus
advocant;*

& in suam ipsorum mortem (e
invicem absque ulla sui misera-
tione sacramento adigunt) quum
Æschylus, inquam, tam nobiles
& elatas sibi mente visiones in-
formeret, sed rudibus eas nonnun-
quam & impexis, si ita loqui li-
ceat, ac nondum subactis sen-
tentiis vestiatur; Euripides ambi-

¹ Quæ & Alexandra dicitur. ² Cur non παρ' αὐτῇ; Tollius. ³ Co-
hærent hæc (longo interjecto Hyperbato) cum sequentibus οἷοιτε μὲντοι,
ἀκατεργάστους. quod interpretes non videntur animadvertisse. Tollius. ⁴ Se-
ptem versus omisit Longinus, eorumque sententiam expressit. ii, quos in
animo habuit, incipiunt à versu 46.

tiofa

πίδης καὶ κείνοις ὑπὸ φιλοπρίας τοῖς κινδύνοις προσβιά-
ζει. Καὶ ὡς μὲν Αἰσχύλῳ ὡραδοξῶς τὰ ἑ¹ Λυκύργῃ
Βασίλεια καὶ τῷ² Ὀπιάνειαν ἔ³ Διονύσου θεοφορεῖται,

Εὐδοσίᾳ δὲ δῶμα, βακχεύει τῆν

ὁ δ' Εὐεπίδης τὸ αὐτὸ τῷ³ ἐτέρῳ³ ἐφηνόνας ἔξερώνησε,

Πᾶν δὲ ξυμβάκχουσ' ὄρεσ.

Ακρως δὲ καὶ ὁ⁴ Σοφοκλῆς, ὅτι ἔ⁵ θνήσκοντος Οἰδίπῳ καὶ ἐαυ-
τὸν μὲν διοσμησίας πνὸς γάπλοντος, πεφάνταται, καὶ καὶ ἔ⁶
ὑπὸ πλυν τ' Ελλυίων, ἔπειτ' Αἰχλῆως περφαρομένῃ τοῖς
ἀναγομένοις ὑπὲρ ἔ⁷ τάφῳ. Ἡν ὅτε οἶδ' εἰ τις ὅστις ὀργή-
σεν εἰδωλοποιήσει Σιμωνίδῃ. Πάντα δ' ἀμήχανον ὡραπί-
σταται. Οὐ μὲν ἄλλα τὰ μὲν ὡς τοῖς ποιηταῖς μυθικῶ-

tiosa incitatus æmulatione hæc quoque accedere propius & at-
trectare gaudet pericula. Velut,
quum Æschylus Lycurgi regiam
inopinata Liberi patris apparitione
concitari fingit, & hac
utitur sententia;

*Insaniunt jam tecta, baccha-
tur domus:*

Euripides hanc ipsam aliter, &
multo quidem mollius ac suavius
expressit, hoc modo;

*Mons totus illis consonat bac-
chantibus.*

Sed & præclara sunt Sophoclis

visa atque plane admirabilia, qui-
bus vel morientem Oedipum
atque semet cum prodigiosa
quadam tempestate sepelientem;
vel Græcorum discessum, & A-
chillem oram solventibus in
tumulo apparentem describit.
Quam quidem imaginem nemo,
quantum ego quidem judico,
melius atque efficacius Simonide
imaginatus est. Verum omnia
apponere exempla cum opero-
sum nimis, tum vero & fastidii
plenum est. Cæterum poetarum
visiones fabulosæ, & omnem

1 Thracem illum intelligit, Edonorum regem, Baccho infestissimum,
de quo fabulam scripsit Æschylus, unde desumptum quod hic subjici-
tur. 2 Hac de voce eruditissime, ut solet, Ill. Spanhemius, in præclaro
opere De usu & præstantia Numism. p. 425. &c. Edit. Lond. 3 Majoris
in Euripide suavitatis causa est, judicio Fabri; quod ὁμοῖα, usurparit
Æschylus, συμπαχθεῖν autem Euripides: sententiâ vero Tollii, quod βακ-
χεῖν Æschyli in συμπαχθεῖν mutavit Euripides. 4 Locus est in Oedip.
Colon. ubi Chorus in tempestate illa prodigiosa ita loquitur, Εὐπὶ αἰ-
θῆρ; ὦ Ζεῦ, ἰδὲ μέγα μίγας &c. dein paulo infra, Εἰ, Εἰ, ἰδὲ μέγ' αἰθῆρ
&c. 5 Pro ὑπὸ μάλιν imo τ'. Tollius.

πέραν ἔχει τὴν ὑπερέκπλησιν, ὡς ἔφην, καὶ πάντῃ δὲ πλεονέκτησιν ὑπεράρυσσαν· ὁ δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, χαλκιστοὶ αἰεὶ τὸ ἔμπαρκτον, καὶ εὐαλγητες. Δεινὰ δὲ καὶ ἐκφυλοὶ αἱ ὑπερβάσεις, ἡνίκ' αὖν ἡ ποιητικὸν δὲ ἔλγος, καὶ μυθῶδες τὸ πλάσμα, καὶ εἰς πᾶν ὑπερεκπίπτει δὲ ἀδυνάτον. Ως ἦδη καὶ διὰ καὶ αὐτὰ καὶ ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καὶ ἁπλῶς αὐτὰ παραφθοῖ, βλέπεσιν ἐρινύας· καὶ οὐδὲ ἐκείνο μαθεῖν οἱ γυνῶροι δυνάται, ὅτι ὁ λέγων Ορέστis,

² Μέγας, μὴ ἴσα τῷ ἐμῷ ἐρινύων,

Μέσον μὲν ὀχμαΐεις, ὡς βάλης εἰς τάρταρον,
φαντάζεται τῷ δὲ ὅτι μέγας. Τίς ἔνι ἡ ῥητορικὴ φαντασία δυνάται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις εὐαλγόνια, καὶ ἔμπαρτον ὑπερεκφέρειν· καὶ ἁπλῶς μὲν τοῖς τῶς ὑπε-

ferme fidem excedentibus casibus auditorum animos exterrere atque consternare solent, uti supra dixisse memini: Rhetorica vero imaginatio illa pulcherrima est ac præstantissima, quæ sibi res, voces, actus denique omnes evidentissime & ad ipsam veritatem fingit, atque auditoribus ante oculos ponit. Turpis autem ac pravus, & plane, quod ajunt, extra lineas procurrens error est, quum in oratione civili ac pedestri ad poëticas & fabulosas, adeoque impossibiles fictiones proceditur. Sicut nostri illi solent grandiloqui, si Dis placet, & vehementes oratores, qui mihi Tragico-

rum more Furias vident; neque tamen (ὁ homines acutos sane & perspicaces!) illud videre possunt, Orestis illa;

Dimitte me, quæ es una mearum Erinnyum:

In Tartara ut jacias, medium amplexeris:

Orestis esse infanientis, cujus sensus morbo perturbati hanc illius oculis imaginem objiciant Furiarum. Quænam igitur visionis Rhetoricæ natura est ac facultas? nempe hæc quod non modo velut in re præsentī versari, iisdemque animorum motibus concitari faciat eos, qui audiunt; verum etiam negotia-

Υ Παρικῶνταις legendum censet Petra, ὑπερβάσεις Faber: uterque male, ut censet Tollius, qui παρικῶνταις vult accipi pro eo quod consistit ἐν τῷ παρακῶνταις εἰς ἀλλότῃον γένος. 2 Vide Euripidem in Oreste v. 264.

γυμνασίου ἐπιχειρήσειν, ἔπειθαι τ' ἀκροατῶν μόνον, ἀλλὰ
 καὶ δαλῆται. “Καὶ μὴν εἰ τις, φησὶν, αὐτίκα δὴ μάλα
 “χευρῆς ἀκούσῃ περὶ τῶν δικαστηρίων, εἴτ' εἴποι τις, ὡς
 “ἀνέμῳ τὸ δεσμοκλήσιον, οἱ δὲ δεσμοῦται φύλγισιν, ἔθεις ἔ-
 “πως, ἔτε γέρον, ἔτε νέῳ, ὀλίγωρός ἐστιν, ὅς ἔχῃ βοηθήσῃ
 “καθ' ὅσον δύναται. εἰ δὲ δὴ τις εἴποι παρελθόν, ὡς ὁ τῦττος
 “ἀφείς ἔτος ἐστίν, ὅσδε λόγος τυχὼν ὡδευτικ' αὖν ἀπόλοιτο.”
 Ὡς νῦν δὴα καὶ ὁ ² Υπερίδης χετηγρόμενός, ἐπειδὴ τὸς δέ-
 λους μὲν τ' ἦπται ἐλευθέρως ἐψηφίσατο, “τῦτο δ' ψήφισμα,
 “εἴπεν, ἔχ' ὁ ῥήτωρ ἐξαφεν, ἀλλ' ἢ ἐὶ Χαίρωνεία μάχη.”
 Ἀμα γὰρ τῷ τραυματικῷ ἐπιχειρεῖν ὁ ῥήτωρ πεφάνταται·
 διὸ καὶ τ' ἔπειθαι ὅσον ὑπερέβηκε τῷ λήμματι. Φύσος δὲ

libus admista tractationibus cum
 ea, quæ vult, persuadeat, tum
 & nolentes invitoque audito-
 res subigat, cogatque sequi qua
 rapit. Quod si quis (inquit ora-
 tor) derepente ante tribunal cla-
 morem audiat; nunciet autem
 aliquis, effractus carceris fores,
 revulsa claustra, inclusos fugere:
 nemo, scio, tam negligens fuerit,
 nemo tam lentus, quamlibet se-
 nex, quamlibet puer, quin è ve-
 stigio ad ferendam pro viribus
 opem accurrat. Quod si vero
 quis alius superveniens dixerit,
 hem tibi scelus, qui vinctos è

custodia eripuit, hem tibi! *quis
 vestrum est, judices, qui dubitet,
 quin is statim indicta causa ma-
 lus male pereat?* Eiusdem indo-
 lis sunt & illa Hyperidis, qui
 in iudicium vocatus, quod post
 acceptam apud Chæroneam cla-
 dem rogationem ad populum de
 manu-mittendis servis tulisset,
*Hanc rogationem, inquit, non
 orator, sed Chæroneensis pugna
 tulit.* Negotiali namque tracta-
 tionis pugnae illius visionem ad-
 miscuit: quocirca, persuasionis
 terminos sententiæ sublimitate
 longissime transcurrit. Naturâ

I In Oratione contra Timocratem, non procul à fine; ubi in *Vulgatis*
 verba sic se habent; καὶ μὴν εἰ αὐτίκα δὴ μάλα χευρῆς ἀκούσῃ [al. ἀκού-
 σαι] περὶ τῶν δικαστηρίων, εἴτ' —. ἔθεις, ἔτε νέῳ, ἔτε γέρον, ἔτ' ὀλίγῳ
 ἔτ' αὖτις, ὅς ἔχῃ βοηθήσῃ αὖν, καθ' —. ἐπὶ ἔτ' αὖτις, ἔδ' λ. τ. ἐπὶ αὖτις αὖ ἀπαχθῆς
 γαίῳ τῷ ξημωπῆ. 2 Demetrius Phalerens [p. 62. Ed. Oxon] dictum hoc,
 aliquantulum immutatum, Demadi tribuit. Verum Hyperidis esse testa-
 tur Demosthenes, in *Orat. secunda in Aristogitona*, ubi huius iudicii me-
 minit: item Plutarchus in *Hyperidis vita*; & Rutilius Lupus, lib. 1.

H

enim

πως ὁ τοῖς τοῖς τοῖς ἀπασιν αἰὲς ἔκρετον ὁ ἀκρόμεν. ὅθεν
 ὑπὸ ἑὶ δὲ δεικνύει μελόμεθα εἰς τὸ κτ' φαντασίαν ὁκ-
 πλκτικόν, ὅ δ' ὡραγματικόν ἐγκρύπτει) δειλαμπόμνοι.
 Καὶ τῆτ' ὁκ ἀπεικόπως πάρομεν. δυοῖν δ' οὐκ ταποιδών
 ὑφ' ἐν, αἰὲς ὁ κρεῖτον εἰς ἑαυτὸ τ' θατὶρ δυνάμιν δειλαπῶ.
 Τασαῦτα περὶ τ' κτ' ταῖς νόσεις ὑφιλῶν, ὅ ὑπὸ μεγαλο-
 φροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας δὲ ποικιλαμπόμνοι, ἀρχέσι.

enim ita comparatum est, ut,
 quæ sunt in negotiis valentissi-
 ma, ea aures quoque nostras
 fortissime percillant: unde fit,
 ut animus objectarum imagi-
 num intuitu a fide demonstra-
 tionis abductus ad id converta-
 tur, quod imaginationem ferit;
 cujus fulgore altera illa pars, quæ
 negotialis, offunditur & occul-
 tatur. Quod quum accidit, non
 sane præter rationem accidere

dicendum est: quandoquidem
 de duabus rebus secum compo-
 sitis ea semper, quæ potior est ac
 præstabiliior, alterius imbecillio-
 ris omnem vim atque efficaciam
 ad se trahit ac sibi adjungit. At-
 que hæc de Sublimitate, quæ in
 sensuum consistit amplitudine,
 & vel ab animi magnitudine,
 vel ab imitatione, aut etiam à
 visione proficitur, dicta suf-
 ficiant.

ΤΜΗΜΑ 15'.

Περὶ σχημάτων.

ΑΥτόν. μύτοι ὅ δ' περὶ σχημάτων ἑμφερὲς τίται)
 τόπος. ὅ δ' τῶν, ἀν' ὅν δὲ σκιδάξεται τῶπον,
 ὡς ἐφίω, ὁκ ἀν' ἡ τυχῶσα μεγέθους εἴη μερὶς. Οὐ μὲν
 ὅλ', ἐπεὶ τὸ πάντα ἀφακελῶν πολὺ ἔργον ὅ τῶ παρὲν,

S E C T I O XVI.

De figuris.

TRanseo igitur ad figuras: lius partem constituunt. Verum,
 quibus tertium supra locum quod eas omnes persequi non
 assignavi: hæc namque rite tra- modo in præsentī nimis magni,
 ctatæ non exiguam, uti dixi, il- sed & alias infiniti res laboris

μᾶλλον δ' ἀπεδείχθη, ὀλίγα τύπων, ὅσα μεγαληρείας
 ὑποτελεστικὰ, ἔπιπύσσασθαι, ὃ περὶ κείμηνον ἔειχε, καὶ δι'
 διέξιμεν. Ἀπόδειξιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῆς πεπολιτευμένων
 εὐσφάρι. Τίς δ' ἰδὼν ἢ καὶ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; “ἔχ' ἡμᾶρ
 “τετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ὑπὲρ τῆς Ἑλλενίων ἐλευθερίας
 “καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμηνον ἔχετε δι' οἰκεία τύπε τῶν
 “δένυματα. ὅθεν καὶ (A) εἰ Μαραθῶνι ἡμᾶρτον, ἔδ' (B) εἰ
 “Σαλαμῖνι, ἔδ' οἱ εἰ Πλαταῖς.” Ἀλλ', ἐπειδὴ κατὰ
 περ ἐμπνέσθαις ἐξάφνης ὑπὸ θεῶν, καὶ οἰονεὶ φοβόλῃπῃ
 γανόμηνος, τῆς τῆς ἀρετῶν τῆς Ἑλλάδος ὅρκον ἐξεφώνησεν, “ἔχ'
 “ἐστὶν ὅπως ἡμᾶρτετε, ἔχ' καὶ τῆς εἰ Μαραθῶνι περὶ κινδύ-
 “νεύσασθαι”, φάσιν) δι' εἰς ἔχ' ὁμοπαῖς χήματος, ὅθεν εἰ-
 γὰρ δὲ ὑποστροφίῳ ἐγὼ καλῶ, τῆς μὲν περὶ κινδύους ὑποστροφῆς,
 ὅτι δὲ τῆς ἔχ' ὑποστροφῆς ὡς θεῶν ὁμνύσασθαι παρὲς αὐτῶν,

fit, paucas tantum ex omni illo
 numero, quæ grandem sublatam-
 que faciunt orationem, excer-
 pere, easque, confirmandi illo-
 rum gratia quæ dicuntur, paulo
 accuratius exponere visum est.
 Initium autem à Demosthene
 faciam, id agente, ut in reip. ad-
 ministratone nihil à se perperam
 admissum esse demonstret. Sed
 ad hoc efficiendum quænam e-
 rat, inquit, consueta atque natu-
 ralis in dicendo via & ratio?
 [Hæc nempe;] *Non peccavistis,*
Athenienses, quum pro fortunis
universæ Græciæ in illam dimi-
cationem descendistis. Habetis
enim præclari hujus consilii exem-
pla domi complura. Non enim,

qui ad Marathonem depugnarunt
peccavere: non qui ad Sala-
mina: non qui ad Plataas. Ve-
rum ille, [modo plane diverso,]
quoniam divino veluti quodam
mentis ablatu instinctu decan-
tatum illud per fortissimos Græ-
cicæ propugnatores jusjurandum
insonuit, Non peccavistis, Athe-
nienses, non, per eos, qui in
campis Marathonis pro salute
patriæ periclitati sunt, unica
illa jurisjurandi figura (quam hic
Apostrophem lubens appellârim)
 & majores consecrare videtur,
 docendo quod per eos, qui tam
 clarum vitæ exitum habuissent,
 non secus ac per Deos jurare
 oporteret; & iudicibus illam ad

1 Vide locum in *Oratione de Corona*, p. 124. Ed. Oxon. p. 175. Ed. Paris.
 & p. 508. Ed. Francof.

τοῖς δὲ κείνοις τὸ τῆς ἐκείνου ὁρμητικότητος ἐνθουσιαστικὸν φρόνημα, πῶς δὲ τὸ ἀποδείξαι φύσιν μετὰ εἰς ὑπερβάλλον ὕψος καὶ πάθος καὶ ζέων καὶ ὑπερφυῶν ὀρκῶν ἀξιοπείθειαν, καὶ ἅμα παρώνειόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκρόντων καθεῖς λόγον· ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐκείνου μὴδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ὅτι τοῖς καὶ Μαραθῶνα καὶ Σαλαμίνα νικητῆριοις, παρίσταται φρονεῖν. οἷς πᾶσι τὴν ἀκροατὴν ἀφ' ἧς ὁ σχηματισμὸς συναρπάσας ὤχετο. Καὶ τοὶ πρὸς τὴν Εὐπόλιδι ὁ ὅρκος τὸ ἀνέριμα φαίνειν εὐρήσθαι,

Οὐ γὰρ μὰ πῶς Μαραθῶνι πῶς ἐμὴν μάχην,

Χαίρων τις αὐτῆς τῶν ἀλγυνῶν κέαρ.

Εἰ δὲ ὁ ὅπως πᾶσι ὁμοῦται μέγα, τὸ δὲ πῶς, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' ὧν χειρῶν, καὶ πίνος ἔνεχα. Ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν ὁ δόξεν εἶναι μὴ ὅρκος, καὶ πρὸς εὐτυχύνειν ἐπὶ, καὶ ὁ δοκῶν παρηγορεῖται,

Marathona caesorum animi magnitudinem insinuare; naturamque demonstrationis in eximiam Sublimitatem atque animi perturbationem, inusitatique ac insignis jurisjurandi religionem convertere; adhuc accepti simul vulneris medicatricem & noxiis propulsandis aptam audientium animis orationem infundere: ut laudibus elati non minores sibi ob infelix cum Philippo praelium, quam ob praeclaras ad Marathona ac Salamina victorias, sumendos esse spiritus ducerent. quibus omnibus auditores, unius ope atque adminiculo figuræ, suam in sententiam

rapuit & pertraxit. Est, fateor, quod nonnulli volunt, apud Eupolidem hujus jurisjurandi primum veluti semen, cum ait:

Nec enim ille per meum ad Marathona praelium

Lætabitur, qui me dolore affecerit.

At non quovis jurare modo magnum quid est, aut laudabile: verum quum locus, quum tempus, quum ratio, quum res ipsa, quum auditor postulat, tum vero inprimis præclarum est & ad commovendos animos efficax. Apud Eupolidem autem nil nisi simplex jusjurandum est, idque ad Athenienses tunc temporis

1 In Vett. Codd. Tollit κεφαλὴ τοῦ ἐκείνου. Omnino legendum censeo κεφαλὴ τοῦ ἐκείνου, ut cum παρίσταται jungatur. 2 Οὐ γὰρ ἔτ, ἢ μὴ ὅρκος in MS. Ambros. florentes,

τὴς Ἀθηναίους· ἐπὶ δ' ἔχει τὴς ἀνδρᾶς ἀπαθανάτισαι ὁ ποιη-
τὴς ὤμοσεν, ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκέραιον εἰτέκη
ἡ λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς περικλυτοῦς ἀνδρείου ὅτι τὸ
ἀφύχον ἀπεπλανήθη, πλὴν μάχην. Παρὰ δὲ τῷ Δημο-
σθένει περὶ αἵματι τῷ πρὸς ἡττημένους ὁ ὅρκος, ὡς μὴ Χαί-
ρωνται ἐπ' Ἀθηναίους ἀτύχημα φαίνεσθαι. ² Καὶ καὶ αὐτὸν,
ὡς ἐφύει, ἅμα ἀποδείξῃς ὅτι ὁ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, καὶ παρά-
δειγμα, ὅρκων πίσις, ἐγκώμιον, τροτροπή. Καὶ περὶ τῷ
³ ὑπὸ τῷ ῥήτορι, “Λέγεις ἡτῆαι πολιτευσάμενοι, εἶτα
“νίκας ὀμνύεις”, ⁴ καὶ αὐτὸν ἐξῆς κενονίζει, καὶ δι' ἀσφαλείας
ἀγει καὶ οἰόμεται· διδάσκων, ὅτι καὶ βακχεύμασι νήφει ἀναλ-

florentes, ac rem feliciter ge-
rentes, adeoque consolationis
minime indigos : præterea ne-
que per viros, quos donat im-
mortalitate, juravit, ut ita dignos
illorum animi fortitudine spiri-
tus audientium animis inferat;
sed ab hominibus, vitæ pericu-
lum pro patria subeuntibus, ad
rem inanimam, id est, ad ipsam
pugnam, iusjurandum deflectit.
Multo secus ab Demosthene fa-
ctum, qui & ad victos illud ad-
hibuit, effecitque ut illam ad
Chæroneam cladem non jam in-
ter adversa ducerent : sic ut si-
mul & demonstratio sit, uti dixi,

nihil ab ipsis in ea pugna sub-
eunda peccatum fuisse; & ex-
emplum, & jurisjurandi fides, &
laudatio, & cohortatio. Quin
&, ne vel hoc illi ab adversario
objici posset, *Tu mihi hîc de cla-
de, quæ te auctore accepta est,
loqueris, & post illa per majorum
juras victorias*, ipsa etiam, qui-
bus utitur, verba diligentissime
ad amulsum artis atque rationis
exigit & examinat, eaque in-
tutum deducit; (inigni orato-
ribus documento, ut cum ra-
tione insanire, atque etiam in
bacchationibus sobrios esse se
debere meminerint) illos, in-

1 Opinionem verte, non orationem. Langb. Hic loci λόγος ratio est,
non oratio, ut notavit Wolfius in Prolegom. ad Demosthenem suum. Faber.
2 Καὶ αὐτὸν in Edit. prima & MSS. Vat. & Ambr. 3 Legerim ὑπὸ τῷ
καὶ τῷ ῥήτορι. Faber. 4 Ita primus interpunxit Langbanius, cum antea
in Editis esset, καὶ αὐτὸν ἐξῆς κενονίζει, καὶ δι' ἀσφαλείας ἀγεί-
σκει, ὅτι &c. Verum & ἐν ταύτῃ διδ. pro καὶ οἰόμεται διδ. legit Faber. Non
ita Tollius, qui verba juxta Langbani distinctionem disponenda esse cen-
set: quod ut antea Schema ἀσφαλείας tractârat Longinus, hîc & verborum
in Demosthene curam ὡς ἐν παραδείγματι ostendit. Mallem cum Fabro legere,
& vertere, atque docens hîc oratores, ut cum &c. dein, illos (inquit) qui &c.
quiens,

ἄλλοι· “ τὸς περικινδυνεύσαντας, φησὶν, οἱ Μαραθῶνι¹ ἔ
 “ περὶ ὄντων, καὶ τὸς οἱ Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, καὶ τὸς
 “ ἐπ’ Ἀρτεμισίῳ, καὶ τὸς οἱ Πλαταιῶς περὶ ἑξαμένους.”
 ἔδαμῃ “ νικῶσάντας” εἶπεν, ἀλλὰ πάντῃ οὗ τὸ τέλος ἀφ’ ἑ
 κλοφεν ὄνομα, ἐπειδή τῳ ἡ εὐτυχὲς, καὶ τοῖς καὶ Χαίρωνεαν
 ὑπειπαντίον· διό τῳ καὶ τὸ ἀκροατικῶς φησὶν εὐχὴς ὑποφέρει,
 “² ὅς ἀπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ,³ φησὶν, ἡ πόλις, Αἰγίνη, καὶ
 “ τὸς χαλκιδώσαντας μόνους.

quiens, qui è majoribus in campis
*Marathonis pro patria periclita-
 ti sunt, quique ad Salamina na-
 vali praelio dimicant, quique ad
 Artemisium, quique ad Plataeas
 cum hoste conflixerunt: nusquam,
 qui vicerunt, memorans; sed,
 ubique victoriæ & eventus læ-
 tissimi nomine suppresso, quod*

inauspicato ad Chæroneam præ-
 lio quam maxime erat contra-
 rium, prævenit eos qui audiunt,
 [atque ipsum etiam adversa-
 rium,] subijcitque è vestigio;
*Quos omnes, Æschine, civitas
 publice sepeliit; non eos tan-
 tum, quæ feliciter rem gerere
 contigit.*

Τ Μ Η Μ Α ΙΖ.

Οπ τῷ τῷ συμμαχεῖ τὰ χήματα· πῇ, καὶ πῶς;

ΟΥΚ ἄξιον δ’ ὅτι τὰς τὸς περὶ ἑξαμένους ἐν π
 τῇ ἡμῶν τελεωρημένων, φίλτατε· ἐσσι δὲ πάντῳ σωτο-

S E C T I O XVII.

*Figuras & Sublimitatem suppetias sibi invicem ferre; ubi, ac
 quomodo?*

HOC mihi loco minime rissime Postumi, quod inter alia
 prætereundum videtur, ca- observasse memini: exponam

1 Τῶν περὶ ὄντων defunt in MS. Amb. & salvo sensu abesse possunt.
 2 Hic locus paulo aliter apud ipsum Demosthenem legitur, ὅς ἀπαντας
 ὁμοῖως ἡ πόλις τὴν αὐτῆς ἀξιώσασθαι πῶς ἔθαψεν, Αἰγίνη, καὶ τὸς καταρτίσαντας
 αὐτῶν. nec sana videntur esse exemplaria hodierna: nam in iis vox δη-
 μοσίᾳ desideratur, in qua tota vis orationis sita: deinde ὁμοῖως; glossema,
 τι & τὴν αὐτῆς ἀξιώσασθαι πῶς. denique αὐτῶν substitutum pro μόνους. Faber.
 3 Commode abesse potest vox φησὶν.

vero

μον, ὅτι φύσι πάς ἡ συμμαχία τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ
 πάλιν ἀντισυμμαχῆται θαυμαστῶς ὑπὸ αὐτοῦ. Πῇ δὲ καὶ
 πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὑποπτόν ἐστιν ἰδίως ὃ ἀφ' ὧν σχηματῶν παι-
 γργεῖν καὶ προσβάλλειν ὑπονοίας ἐνέδρας, ἐπιτεταλῆς, ὀφθα-
 λοισμῶν καὶ τῶν ὅταν ἢ πρὸς κριτικῶν κύριον ὁ λόγος,
 μάλιστα δὲ πρὸς τυραννίς, βασιλείας, ἡγεμονίας καὶ ὑπερ-
 χύς. Αἰσθητικὰ δὲ εὐχὴς, εἰ, ὥς πάς ἀφρων, ὑπὸ τεχνί-
 τῃ ῥήτορος σχηματίοις κατασοφίζεται καὶ εἰς καταφρόνησιν
 ἑαυτοῦ λαμβάνειν τὸ ὀφθαλμοσκοπεῖν, οἷοι τε μὲν ἀποδιδρασκόμενοι
 τὸ σῶμα, καὶ ἐπιτεταλῆς δὲ ὁ θυμὸς, πρὸς τὴν πε-
 ρὴν τῶν λόγων πάντας ἀντιδιατίθηται. Διότι καὶ τότε αἰσθητικὸν δο-
 καὶ ὃ σχῆμα, ὅταν αὐτὸ τῷ ἀφελανθάνῃ, ὅτι σχῆμα ἐστὶ.
 Τὸ τοίνυν ὕψος καὶ πάθος τὸ ἐπὶ τῷ σχηματίζειν ὑπονοίας

vero quam potero brevissime; Figuras videlicet ac Sublimitatem mutuis natura suppetiis mirifice sublevari; neque minus illas ab hac adjuvari, quam ipsæ illam vicissim corroborarent & adaugeant. Ubi vero & qui hoc fiat, jam nunc dicam. Callidus ille & solers figurarum usus res præ cæteris omnibus perquam suspiciosa est, metumque insinuat insidiarum, doli, & fraudis: præsertim ubi apud judicem res agitur vitæ necisque dominum: multo etiam magis, si tyrannus is fuerit, vel rex, vel

provinciae præses. Statim enim is indignatur, quum se velut imprudentem puerulum ab astuto oratore figurarum peti videt machinis atque fallaciis; easque in sui contemptum atque contumeliam accipiens ita sæpenumero exasperatur, & oratori immutatur, ut, quamvis iram suam cohibeat atque moderetur, animo tamen & auribus à sermone oratoris sit averfissimis: quapropter ea demum censenda est optima figura, quæ effectu apparet, habitu latet. Hanc vero in judice attentatæ figuris fidei suæ

1 Εἰς συμμαχῆται aut συμμαχῆται in MSS. Ipse potius συμμαχῆται legem. Schurzfl. 2 Mallem ἡγεμονίας τὰς ἐν ὑπὸ. aut τὰς ἐν ἡγεμονίαις, præfectos provinciarum, pro consules, pro prætores. Fab. In Edit. pr. & Ven. ἡγεμονίας, ἐν ὑπὸ. 3 In Ed. pr. & MS. Amb. καὶ ἐπιτεταλῆς ὁ θυμὸς πρὸς τὴν περὴν τῶν λόγων, πάντως &c. in Venetia καὶ ἐπιτεταλῆς ὁ θυμὸς &c. Particulam τὰ (quam nec agnoscit Edit. prima. nec duo Codd. MSS.) delevit Tollini, distinguens eo modo quo Langbenius distinguendum esse ostendebat. suspicionem

ἀλέξημα, καὶ θαυμασὴ τις ὀπικυρία κατῆσται· καὶ πῶς
 ὡς ἀληθεύσα ἔ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέ-
 θεσι τοῖς λοιποῖς ὑποδίδυκε, καὶ πᾶσαν ὑποψίαν ὀκνέου-
 σιν. Ἰσχυρὸν δὲ τεκμήριον τοῦ πορευομένου, “ὅτι μὰ τὸς ἐν
 “Μαρχῶνι.” Τίτι γὰρ ἐν τῷ ὅτι ῥήτωρ ἀπέκρυψε τοῦ σχήματος
 δῆλον, ὅτι τῷ φωνῇ αὐτοῦ. Σχεδὸν γὰρ, ὥστε καὶ τὰ μυστρά
 φέγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ φειανγόμενα, ἔτω τὰ τῆς
 ῥητορικῆς σοφίσματα ἔξαμαυροῖ φειχθῆναι πάντοθεν τοῦ μέ-
 γεθος. Οὐ πόρρω δ’ ἴσως τῆς καὶ ὅτι τὸ ζωνογραφίας π τοῦ
 το συμβαίνει· ὅτι γὰρ ἔ αὐτὸς κείμενων ὀπιπέδου ὡς ἀλλή-
 λων ἐν χρώμασι τὸ σκιᾶς π καὶ ἔ φωτός, ὅμως ποῦπαντᾶ
 τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι χαμόμενον ἔξοχον, καὶ ἐλγντέρω ὡς ἀπο-
 λὺ φαίνεται. Οὐκ ἔν καὶ τὸ λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὑψη ταῖς

suspicionem mirum in modum
 lenit tollitque conjuncta cum
 animi concitatione Sublimitas :
 ac si quandoque contigerit, ut
 illa calliditatis ars ab oratore ad-
 hibeatur, subit hæc è vestigio
 fulgidum Sublimitatis & præ-
 stantium affectuum lumen, &
 sub umbra magnarum virtutum
 delitescens effugit oculos, quam-
 vis acutissimos, suspicionis. Ex-
 emplum aliud idoneum magis &
 illuitre, quam quod attuli, dari
 vix ullum potest : *Non per eos,*
qui in campis Marathonis &c.
 Qua enim re figuram hîc orator
 occultavit ? ipso Sublimitatis ful-
 gore, *ut cuius perspicuum.* E-
 quidem Rhetoricis mihi figuris

idem accidere videtur, quod
 ignibus ac luminibus minoribus :
 nam quemadmodum sol exortus
 splendore suo aliis omnibus fi-
 deribus tenebras obducit, ita &
 figuris circumfusa Sublimitatis
 lux penitus illas obscurat & abs-
 condit. Nec multum differt
 quod in pictura evenire solet :
 nam quamvis umbra lumenque
 juxta se invicem, & in eadem
 tabellæ planitie, coloribus ex-
 pressa fuerint ; tamen id quod
 luminosum est, oculos nostros
 validius feriens, eminere & ali-
 quatenus exstare, & multo quam
 umbra propius esse videtur. Ad
 eundem modum & qui in ora-
 tione adhibentur affectus & om-

1 In *Vet. Cod. παραληφθίστα*. Forte fuit *παραληφθίστα* ἢ ἔ πανουργεῖν, vel ἢ ἐν τῷ πανουργεῖν τέχνη. *Tollius.* 2 Τοῖς πάθεσι καὶ μεγέθεσι omnino legendum esse contendit *Tollius* ; quod paulo antea præcesserit ὑψη καὶ μέγεθος, atque καλλὸν parum huic loco convenire videatur.

ψυχῆς ἡμῶν ἐγυτέρω κείμενα, ἀλλ' ὅτε φυσικῶς πῃ συ-
γείνεται καὶ ἀλλ' λαμπρότητα αἰετῶν ὀχημάτων περιφανί-
ζεται, καὶ τὴν τέχνην αὐτῆς ἀποσκοιάζει καὶ οἷον καὶ
καλύψει τῆρα.

nis Sublimitas, animis nostris
cum necessitudine quadam atque
cognitione naturæ tum etiam
splendore suo propinquiora, cla-
ritate sua figuras multis partibus

antevertunt & in oculos no-
stros validius incurrunt; artem-
que offusa nocte, quasi vela-
mine quodam, obtegunt & oc-
cultant.

Τ Μ Η Μ Α ιη'.

Περὶ πύσεως καὶ ἐρωτήσεως.

ΤΙ δ' ἑκεῖνα φῶμεν, ἡ τὰς πύσεως τε καὶ ἐρωτήσεως;
ἅρα οὐκ αὐταῖς ταῖς ὀχημάτων εἰδοποιήσεως ὡς
πολὺ ἐμφορικότερα καὶ σοβαρότερα σιωπῇ τὰ λεγόμενα;
“² Ἡ βύλας, εἰπέ μοι, φεῦδόντες ³ Ἀλλήλων πυθάνει,
“ λέγεται π χαμῶν; τί γὰρ αἰ γένοιτο τέττα χαμῶτερον, ἢ Μα-
“ κεδῶν ἀνὴρ Ἀθηναῖος χατὰπολεμῆς, καὶ τὰ τῆς Ἑλληνισ

S E C T I O XVIII.

De interrogatione & percontatione.

QUID hic ego tibi, mi Terentiane, Interrogationes & Percontationes recensam? Quis enim est qui ignoret, orationem hisce figurarum conformationibus & contendendi quam fortissime, & ab iisdem cum vehementiæ permultum atque acrimoniæ tum dignitatis & magnificentiae sibi acquirere? An vero, (inquit alibi idem orator) alter alterum, quæso, per circulos oberrantes percontabimini, Ecquid novi? At quid (Juppiter!) magis novum ad aures unquam nostras accidere possit, quam quod homo Macedo Athenienses bello aggre-

1 Technici ita distinguunt, ut ἐρώτησις sit interrogatio quæ pro responsæ assensionem tantum vel negationem requirit; πύσις, autem fusiorem responsionem. Lamb. 2 Petitus est hic locus à Philippica prima Demosthenis. 3 In vulgatis Demosthenis, αὐτῶν πυθάνει καὶ τὴν ἀρετὴν, λεγεται π καμῶν; γένοιτο ὅτι π καμῶτερον &c.

“δοικῶν; τέθνηκε Φίλιππος; ἢ μά δι, ἀλλ’ ἀσθενῇ. τί
 “δ’ ὑμῖν ἀφαιρεί; καὶ γὰρ ἂν ἕτος τι πάθῃ, ταχέως ὑμεῖς
 “ἕτερον Φίλιππον ποιήσετε.” Καὶ πάλιν, “Πλέωμεν ἐπὶ
 “Μακεδονίᾳ, φησί· ποῖ δὲ προσορμίζμεθα; ἤρετό τις. εὐρήσῃ
 “τὰ σαθρὰ τῷ Φιλίππῳ τραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος.”
 Ἦν δὲ ἀπλῶς ῥητὴν ὁ τραγῶμα ὅτι παντὶ χαλιδέεσσιν· νυνὶ
 δὲ ὁ ἐνθου καὶ ὁ ζυρρόπον τὴν πεύσεως καὶ ἀπεκρίσεως, καὶ τὸ
 πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν, ἢ μόνον ὑψη-
 λότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ ὁ ῥητὴν, ἀλλὰ καὶ πισυότερον.
 Ἀλλὰ γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μάλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται
 μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ γεννᾶν ὁ χαμρὸς· ἢ δ’
 ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἀποκρίσις, μιμῆται ὁ πάθος ὁ
 ἐπὶ χαμρον. Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ’ ἐτέρων ἐρωτάμενοι παρ-
 ζυῖον, ἐκ τῷ πρὸς χαμρὸν πρὸς τὸ λεχθὲν ἐξαγωνίως καὶ

ditur, Græciæque res ordinat? Quid ais? obitne Philippus? non sane, sed ei male est. Di boni! quid vestrū id interest, vivatne an vixerit Philippus? qui, si quid ei acciderit, alium vobis Philippum brevi sitis inventuri. Et rursus: In Macedoniam, inquit, navigemus. Sed, quo appellemus? quærat aliquis. Ipsum bellum infirma regni ac rerum Philippi aperiet. Hæc si orator simpliciter fuisset elocutus, dignitatem ac pondus rei verbis minime adæquasset: nunc autem æstus ille mentis, & concitata illa veloxque Percontationis & Responsionis reciproca-

tio, illaque ipsi sibi velut alteri cuiusdam repolta Subjectio, non modo Sublimitatem figurato hoc loquendi modo orationi attulit, verum multo quoque eam reddidit credibiliorem. Nam tum demum concitata affectibus oratio audientes commoveret, quum eam orator non domo asferre, sed in arena, quod ajunt, invenire videtur: atqui illa sui ipsius Interrogatio, & ad eam Subjectio, repentini & ex ipsa velut occasione nati affectus extemporalitatem mirifice imitatur. Sicut enim illi, qui ab aliis interrogantur, irritati, ad ea ipsa, quæ rogantur, extemplo cum

1 Ex eadem Oratione. In nostris tamen Exemplaribus, ἐπὶ τῷ ἐκείνῳ πλοσούμην; & mox ἐκείνῳ pro Φιλίππῳ. Vide Hermogenem de Ideis l. 2. c. 7. 2 Ita Faber pro vulgato ὅσον, quod in ὅσῳ, parum recte, mutandum esse censuit Petra. Ὡς αὖ οἱ ὑφ’ ἐτέρων malit Schwartzfl.

animi

ἀπ' αὐτῆς τῆ ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν· ἔπαυτο δ' ὁ ὄχλος τῆ πεί-
σεως καὶ ἀποκρίσεως, εἰς δ' ὁδοῦν ἔχαστο τῷ ἐσκεμμένῳ ἔξ-
ὑπογῆς κεκινήσασθαι τε καὶ λέγεσθαι, τῷ ἀχροατῷ ἀπάγει
καὶ ὠδολογίῃ. Ἐπὶ τοίνυν, ἐν γὰρ πῶς τῷ ὑψηλοτάτῳ δ'
Herodotum πεπίστευται, εἰ ἔτι * * * *

animi quadam concitatione re- sicut, quæ ab oratore diu & ac-
spondent; adeoque, quæ ipsa curate meditata afferuntur, ex
dictat affectuum veritas, rege- tempore illi subnasci dicique
runt: ita & hæc Interrogationis existimet. Præterea (nam &
atque huic redditæ Responsio- hoc Herodoti è maxime subli-
nis figura auditorem minus cau- mibus semper habitum fuit) si
tum decipit atque circumvenit; ita * * * *

Τ Μ Η Μ Α θ'.

Περὶ ἀπυνδέτων.

* * * * *
* * * ἀπλοχὰ ἐκπίπτει, καὶ οἷον ἐπὶ ὤχλῳ ταῖς λε-
γόμενα, ὀλίγῃ δ' ἐν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τῷ λέγοντα. “Καὶ
“συμβαλόντες, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, ταῖς ἀσπίδας, ἐωθέντο,
“ἐμάχοντο, ἀπέκλεινον, ἀπέθνησκον.” Καὶ τὰ τῷ Εὐρυλόχῳ.

³ Ἡομεν, ὡς ἐκέλευε, ἀνὰ δρυμὰ, φάδιμ' Ὀδυσσεύ,

Εὐρυμεν εἰ βήσῃσι πετυγμένα δώματα Κίρκης,

SECTIO XIX.

De asyndetis, seu dissolutis.

* * * * *
* * adeo non impedita, adeo bant, cædebantur. Neque minus
omni vinculo exsoluta provol- incitata sunt illa Eurylochi;
vuntur, ut ipsum tantum non
præveniant dicentem. Collisique
(inquit alicubi Xenophon) clypeis
impellebantur, pugnabant, cæde-

Ivimus, ut jussum, per sylvas,
Inclyte Ulysse,
Vidimus exstructas pulchras in
vallibus ædes.

1 In Edit. prima, * * ἐπὶ τῶν * * ἐν γὰρ &c. dein, εἰ ἔτι * * ἐπλοχὰ
ἐκπίπτει. 2 In Oratione de Agesilao Rege, p. 22. & lib. 4. Rerum Græc.
p. 219. Ed. Oxon. 3 Homeri Odys. x. v. 251. sed in secundo versu pro
ὀδυσσεὺς καὶ ἄλλοι (ut in Codd. Vat. & Homeri exemplaribus) male ὀδυσσεὺς Κίρ-
κης. quippe in ista narratione (ut ait Faber) Eurylochus testatur ignorasse
se primum cujusnam ædes illæ essent.

Τὰ δ' ἀλλήλων ἀνακεκομμένα, καὶ ὁδὸν ἥτοι κατεσπυ-
σμένα, φέρεται ἀγωνίας ἔμφασιν, ἅμα καὶ ἐμποδίζουσι καὶ
συνωδικοῦσι. Τοιαῦτα ὁ Ποιητὴς ἐξέλεγε ἀπὸ τῆς ἀσυν-
δίπτου.

Hæc enim ad hunc ab se invi-
cem modum abscissa, nihiloque
secius accelerata, istiusmodi per-
turbationis vehementiam expri-
munt, quæ simul & orationis
cursum nonnihil impediat, &
eundem tamen magis adhuc in-
citet. Quare in rebus hujusce-
modi Poëta Dissolutione usus
est.

Τ Μ Η Μ Α κ'.

Συνόδῳ τῶν χημάτων.

Ακρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ταυτὸ συνέδου τῶν χημάτων εἴωθε
κινεῖν ὅταν δύο ἢ πλεονάζῃ καὶ συμμορία ἀνα-
κρίματα, ἀλλήλοις ἐρανίζῃ καὶ ἰσχυρῶς καὶ περὶ, ὁ καλὸς.
Οποῖα καὶ τὰ εἰς τὴν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ ἀνα-
τυπώσῃ συναπλεγμένα τὰ ἀσύνητα. “Πολλὰ δ' αὖ
ποίησεν ὁ τύπῳ, ὡς ὁ παλαιὸς ἔνα ἔδ' αὖ ἀπαγγεῖλαι
“δύνατο ἐτέρῳ, καὶ χήματι, καὶ βλέμματι, τῇ φωνῇ.”

S E C T I O XX.

De figurarum coacervatione, seu congerie.

SED & Coacervatio figura-
rum auditores summopere
afficere solet atque perturbare:
quum scilicet duæ pluresve, quasi
societate inita inter se nexæ &
jugatæ, acrimoniam sibi invicem
& robur, ac persuadendi vim,
cultumque & ornatum, veluti
symbolam, conferunt. Quod
genus sunt illa Demosthenis in
Midiam, ubi Repetitionis, De-
scriptionis, ac Dissolutionis exor-
nationes mire inter se implicitæ
sunt & permixtæ: *Multa nam-
que*, inquit, *is, qui quem verberat,*
patrat, quorum ille, qui vapulat,
ne referre quidem aliis aliquam
partem possit; gestu, vultu, voce.

1 Κατασπασμένα malit Schurzfl. ex MS. Ambr. 2 Ita post *Fabrum*
edidit *Tollius*. prius erat συνωδικοῦσι. 3 Locus occurrit p. 337. Edit. *Parif.*
apud *Jac. Dupuy*. Eundem tractavit *Quintilianus*, sed aliquanto aliter,
Instit. l. 6. c. 1. Historiam videtis apud *Plutarchum* in vita *Demosthenis* in-
ter X. Rhetores. Vide & Eundem in *Platonicis Quest.* p. 101. Edit. *Parif.*
Deinde,

Εἶθ', ἵνα μὴ ὅτι τὸ αὐτὸν ὁ λόγος ἰὼν εἴη· ὃ τὰ ξει γὰρ τὸ
 ἡρεμῶν, ὃ ἀταξία δὲ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορεῖ ψυχῆς καὶ συγκί-
 νησις ὅστις· εὐχὴς ἐπ' ἄλλα μεθῆλας ἀσύνδετα, καὶ ἐπανα-
 φορεῖς, "ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς, ὅταν κοινούλοις,
 "ὅταν ὅτι κόρη". Οὐδὲν ἄλλο ἀφ' ὧν ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅτι
 ὁ τύπων, ἐργάζεται, τὴν ἀφαινοῖαι τὴν διχαζῶν τῇ ἐπαλ-
 λήλῳ πλήτων φορεῖ. Εἶτ' ὁ αὐτὸς πάλιν, ὡς αἱ καταγί-
 δες, ἄλλω ποιῶν¹ ἐμβολῶν, "ἄντα κινῶ, ἄντα
 "ἔξισθιν² ἀνθρώπους, ἀήθεις ὄντας, ὅτι περὶ πηλακίζεσθαι·
 "ὅδεῖς, ταῦτα ἀπαγγέλλων, διώκον τὸ δεινὸν ὡς εἴρησθαι".
 Οὐκ ἔν τὴν μὲν φύσιν τὴν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάντῃ φυ-
 λάττει τῇ συνεχεῖ μετὰ βολῇ· ὅπως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις³ ἀτακίον,
 καὶ ἔμπαλιν ἡ ἀταξία ποῖαν ἀεὶ λαμβάνει τάξιν.

Deinde, ne in earundem per-
 gens figurarum continuatione o-
 rationis impetus resistat & quie-
 scat, (tranquilli namque & com-
 positi animi est servare ordi-
 nem; at affectionis, quæ men-
 tis quædam commotio est atque
 concitatio, proprium perturbare
 omnia & confundere) statim ad
 alia transfilit Inconnexa, & ad
 alias Repetitiones: *quum ut in-*
sultans, quum ut inimicus, quum
pugno, quum in malam. Neque
 aliter variato isthoc consequen-
 tium sese invicem figurarum
 concursu judicum animos ferit
 ac percutit, atque ipse ab Mi-
 dia pugnis antea percussus fuerat.

Deinde alium rursus, in ruentis
 omnia procellæ morem, impe-
 tum faciens, subjicit è vestigio;
hæc sunt, quæ commovent: hæc
sunt, quæ rapiunt homines non
assuetos contumeliis extra se:
quæ quidem nec verbis quisquam
satis consequi possit; multo vero
minus injuriæ acerbiter alius
ostendere. Quare, dum ad hunc
 modum Repetitionum & Dif-
 solutionum naturam atque in-
 dolem crebra variataque ubique
 iteratione observat; & ordo ei
 sine ordine est, & vice versa
 quod inordinatum certo quo-
 dam ordine digestum & con-
 clusum continetur.

1 Ita Faber ex conjectura, quam firmat Cod. Vat. antea τῇ ἐπιπλήλῳ
 πλῆττει φορεῖ. 2 Post ἐμβολῶν repetunt duo Vaticani ea quæ præcessere, ὅταν
 κοινούλοις, ὅταν ἐπὶ κόρη, φροῖ· ταῦτα &c. Tollius. 3 In vulgatis Dema-
 sithenis post ἀνθρώπους additur ἀντῶν. 4 Mallet ἀτακίον π. Tollius.

ΤΜΗΜΑ κα'.

Οτι οἱ συνδέσμοι ἀκέντρων ποιεῖσι τὸ λόγον.

Φερε οὖν ὡς ὅστις τὰς συνδέσμους, εἰ θελοῖς, ὥς ποιῶ-
σιν οἱ ἰσοχρόνιοι, “Καὶ μὲν ὅδε τὸ τοιοῦτον
“ὡς ἀλλοιῶν, ὥς πολλὰ αὖ ποιήσεν ὁ τύπῳ,
“ὡς ὅσον μὲν τῷ χρόνῳ, εἴτα δὲ τῷ βλέμματι, εἴτα γὰρ μὲν
“αὐτῇ τῇ φωνῇ”. καὶ εἴη, καὶ ὅς τις ἔπαινος ὡς ἀλλοιῶν,
ὥς ὅς παρὰ τὸ συνδεδωμένον καὶ ἀποτραχωμένον, εἰ
τοῖς συνδέσμοις ἔξομαλίσως εἰς λήθητα, ἀκέντρον τε ὡς
πίπτει καὶ εὐχὴς ἐσθῆτα. ὡς περ γὰρ, εἰ τις συνδέσῃ τὸ θεόντων
τὰ σώματα, τὴν φορὰν αὐτῆς ἀφῆρη, ἔπαινος καὶ τὸ πάθος
ὡς τὸ συνδέσμων καὶ τὸ ἄλλων ὡς ἀλλοιῶν ἐμποδίζόμενον
ἀνακτῆς. τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει ὁ δρόμος, καὶ τὸ ὥς
ἀπ’ ὀργάνῳ πρὸς ἀφίεσθαι.

SECTIO XXI.

Copulas orationem enervare.

AGE, si lubet, adde his, Terentiane, vincula Conjunctionum, uti solent Isocratei; Verum neque illud silentio prætereundum est, non unam à verberante injuriam fieri; ac primum quidem gestu, deinde & vultu, ac tandem ipsa quoque voce: atque senties, pergens ita in cæteris, rapidum illum & exasperatum concitati affectus impetum (si conjunctionibus orationem quasi complanando & emolliendo in inæquabilitatem redigas) sine aculeis ad aures

accidere & continuo exstingui. Quemadmodum enim revinctis & alligatis cursorum corporibus omnis simul eorum procursus contentio impeditur; ita & ille commoti affectus fervor conjunctionum vincula, cæterorumque, quibus retineri queat, additamentorum impedimenta respuit atque indignatur: quippe queis libera ipsi procurrendi facultas eripitur, visque illa retenditur atque relaxatur, quæ, sicuti telum è machina nervo solet, in adversarios emittitur.

1 Locum Demosthenis supra allatum p. 68. hinc paululum immutatum affert, ut ostendat; quam remissa & iners oratio futura est, si addantur sermonis vincula. 2 Ita ex Scriptura Edit. prima: quam firmat similis usus ὡς ἀποπτεῖν in Sect. 29. & 38. Al. ἐξομαλίσως, εἰς λήθητα ἀκέντρον (aut ἀκέντρον) ὡς ἀλλοιῶν. vel ἐξομαλίσως εἰς λήθητα ἀκέντρον, ὡς ἀλλοιῶν. &c. εἰς λήθητα ἀκέντρον πρὸς ἀφίεσθαι. SCHWIZZ fl.

SECT.

Τ Μ Η Μ Α κβ'.

Περὶ ὑπερβατῶν.

ΤΗΣ δὲ αὐτῆς ἰδέας καὶ τὰ ὑπερβατὰ γέγον· ἔστι δὲ λέξεων, ἢ νοήσεων, ὅα ἔκατ' ἀκολουθίας κεκινημένη τάξις, καὶ οἷονεὶ χαρακτήρ διαγωνίᾳ πάθος ἀλεθίστατος. Ὡς γὰρ οἱ τῶν ὄντων ὀργιζόμενοι, ἢ φοβούμενοι, ἢ ἀνακλιθέντες, ἢ ὑπὸ ζήλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλης πινός· πολλά γὰρ καὶ ἀναείδημιθα πάθῃ, καὶ ἔδ' αὖν εἰπεῖν τις ὅποσα δύναμτο· ἐχάστοτε ὀργισμένοι, ἄλλα πρῶτον πολλαῖς ἐπ' ἄλλα μελαπιδῶσι, μέσση πινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως; εἰτ' αὖτις ὅπῃ τὰ πρῶτα ἀνακυκλῶντες, καὶ πάντῃ πρὸς τὴν ἀγωνίαν, ὡς ὑπὸ ἀσάτεος πνέματος, τῇδε καὶ κεῖσε ἀλγιστόφως ἀνπαυόμενοι, τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις, τὴν ὅα ἔχει φύσιν εἰρμῶ παντοίως πρὸς μνείας τροπὰς διαλλάττεισι τάξιν, ἔπειτα ὁρᾷ τοῖς ἀείροις συγγραφεῦσι ἀπὸ τῆς ὑπερβα-

S E C T I O XXII.

De hyperbatis, five transgressionibus.

Iisdem annumeres licet & Transgressionibus: est autem Transgressio verborum sententiarumque emota ordine naturali dispositio, natiueque à re præfenti affectûs velut nota quædam certissima. Quemadmodum enim iis, qui revera irascuntur, aut metuunt, aut indignantur, aut obtrectatione, æmulatione, aut qua alia affectione animi (est enim numerus earum infinitior, quam ut recenseri omnes possint) transversi aguntur, accidere solet; ut, quum aliunde orationem inchoaverint, ab e-

jisdem subinde continuatione delabentes ad alia sæpe transiliant, & his præ animi impotentia ita perturbate interjectis ad institutum rursus sermonem revertantur, & quoquoque ab animi imperu, velut ab instabili vento, nunc huc nunc illuc, æstu reciprocante jactati, verba, sententias, omnemque adeo naturalis compositionis ordinem varia prorsus atque multiplici ratione commutent; ita passim optimos quosque scriptores ad hunc naturæ morem suas componere videas orationes, eum-

I Τὴν τῶν λέξεων καὶ νοήσεων ὅα ἔχει φύσιν εἰρμῶ &c. malit Tollins.

que

πάν ἡ μίμησις ὅτι τὰ τῷ φύσει ἔργα φέρεται· ἴ τὸτε γὰρ ἡ
 τέχνη τέλος, ἡνίκ' ἀν' φύσιν εἶ) δοκῇ, ἡ δ' αὖ φύσις ὅτι-
 τυχῆς, ὅταν λαοθάλασσα φειδέχῃ τὴν τέχνην· ὡς περ² λέγει
 ὁ Φωκαῖος Διονύσιος· ὡς δὲ παρ' Ἡεροδότου, “⁴ Ἐπὶ ξυρῷ γὰρ
 “τῷ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ σπῆματα, ἄνδρες Ἴωνες, ἡ εἶ)
 “ἐλδύεσσι, ἡ δ' αὖλοισι, καὶ τῷ τοισι, ὡς δρηπέτησι. Νυνὶ οὖν
 “ὑμεῖς, καὶ μὲν βύλῃσθε ταλαπρωῖας ἀνδρέεσθαι, τὸ ὡς δ-
 “χρῆμα μὲν πόσις ὑμῖν ἔσται· οἳ τε δὲ ἔσσεσθε, ὑπερβα-
 “λόμενοι τῶν ἀνθρώπων, εἶ) ἐλεύθεροι”. Εἰταὺθ' ὡς τὸ χε-
 τάζειν, “Ὡς ἄνδρες Ἴωνες, νυνὶ χαμρὸς ὅστις ὑμῖν πόσις ἀνδ-
 “ρεῖ· ὅτι ξυρῷ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ὑμῖν τὰ σπῆματα”.
 Ο δὲ δὲ μὲν, “ἄνδρες Ἴωνες”, ὑπερβίβασιν·⁶ περσέβαλε

que elegante ac tempestivo Hy-
 perbatorum usu exprimere atque
 imitari, (nam tum demum Ars
 consummata est atque absoluta,
 quum Naturæ speciem induit;
 & vicissim Natura tum denique
 felix & emendata dicenda est,
 quum ab Arte latenter adjuva-
 tur) quemadmodum facit Dio-
 nysius Phocaënsis apud Herodo-
 tum, quum dicit, *In ipso vobis
 discrimine res vestrae versantur,
 Iones, ut vel etatem omnem li-
 beri sitis, vel servitutem servia-*

*tis acerbissimam. Itaque si jam
 nunc aequis animis aerumnarum
 nonnihil ac laborum pati sustine-
 ritis, initio quidem ea res mo-
 lesta vobis accidet: at deinceps,
 superatis hostibus, perpetua li-
 bertas exigui temporis patientiæ
 præmium ac fructus erit. Ordo
 hic erat; O Iones, nunc tempus
 est, ut labores aequis animis per-
 petiamini: nam in ipso res vestrae
 discrimine versantur. At ille pri-
 mum compellationem istam, O
 Iones, trajecit, (statim enim post*

1 Verba omnia à τὸτι inclusive usque ad ὡς περ parenthesi includenda curavi. Prius ita distinguebatur, φέρεται. Τότε &c. dein τέλος. ὡς περ &c.
 2 Vox λέγει deest in uno Codicum Vaticanorum. 3 Lib. VI. c. XI. 4 Hanc sententiam ἐπὶ ξυρῷ τῷ ἀκμῆς, vel ut in Cod. Ambr. & Edit. prima, ἐπὶ ξυρῷ ἀκμῆς, (quod vertendum in ipso discriminis articulo, atque Livius exprimit, sub istu teli) ab Homero (ex Iliad. x. v. 178.) mutuati sunt posteri, ut nota-
 vit Tollius. 5 Ita cum Manutio & Herodoti libris. (Perperam Tollius Alii-
 que (& hic loci & infra) ἡμῖν ediderunt, & dialectum Herodoteam in ple-
 nisque neglexerunt. 6 In Cod. Vat. περσέβαλεν ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φέειν, ὡς μὲν ἀρχῇ φησὶν περὶ τὸ ἐφ' ἑαυτῶν δέος. Nec aliter in Ed. prima. Verum in Veneta περσέβαλεν γὰρ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ φέειν φησὶν, ὡς &c. περσέβαλε γὰρ malit Sch.

metum

ἡ εὐχὴς ἀπὸ τοῦ φόβου φθάνειν, ὥς μὴδ' ἀρχὴν τοῦς τὸ
 ἐφ' ἑαυτὸς δέος παρασχευῶσαι τῆς ἀκρόας· ἐπειτα δὲ πάλιν
 τὴν ἰουμάτων ἀπέσχεψε τάξιν. τοῦτο γὰρ ὅστις φῆσαι, ὅτι αὐτὸς
 δεῖ ποιεῖν, τὸτο γὰρ ὅστις ὁ παρακαλεῖται, ἐμπαροῦσιν
 ἀποδίδωσι πάλιν αἰπὰν, δι' ἣν ποιεῖν δεῖ, “ὅτι ξυρῶ ἀκμῆς,
 “ φήσας, ἔχεται ὑμῖν τὰ πείσματα”. ὥς μὴ δοκεῖν ἐσκεμ-
 μένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα. Εἰ δὲ μάλλον ὁ Θουκυδί-
 δης, καὶ τὰ φύσει πάντως ἠνωμένα καὶ ἀλφειύμεντα ὅμως ταῖς
 ὑπερβάσεσιν ἀπ' ἀλλήλων ἀγειν δεινότατος. Ο δὲ Δημο-
 σθένης ὅχι ὅπως μὲν αὐθάδης, ὡς περ ὅτος, “ πάντων δ' αὖ τῶ
 γένει τῷ τῷ κατακορέσματος καὶ πολὺ ὁ ἀγωνιστικὸν ὅτι
 ὑπερβάλλειν καὶ ἐπὶ τῇ δία ὁ δὲ ὑπογῆς λέγειν σωμα-
 φαίνων, καὶ τοῦς τῷ τοῖς εἰς τὴν κίνδυνον τῆς μακρῶν ὑπερ-
 βατῶν τῆς ἀκρόας συνεπιπαύμενον. Πολλάκις γὰρ τὸν

metum incussum adjici curavit;
 ac si periculi super caput stantis
 terrore foret præpeditus, quo
 minus eos in principio oratio-
 nis, uti factum oportuerat, com-
 pellasset) deinde & ipsum sen-
 tentiarum pervertit ordinem.
 priusquam enim ærumnas illis
 tolerandas esse dicat (quod hu-
 jusce est adhortationis proposi-
 tum) causam, ob quam eas per-
 peti necesse sit, exponit, inquit;
*in ipso res vestrae vobis discrimi-
 ne versantur*: adeo ut non
 diu ante meditata, sed quæ ipsa
 ex tempore eliciat & extundat
 necessitas, in medium proferre
 videatur. In his autem multis

partibus frequentior est, ac pene
 totus, Thucydides: in iis etiam,
 quæ natura ita conjunxit ut se-
 jungi non posse videantur, per
 Transgressionem divellendis ad-
 mirandus artifex. At ille parci-
 or aliquanto Demosthenes: cæte-
 roquin in hoc genere ad satieta-
 tem usque omnium creberri-
 mus: tum & in exhibendis &
 exprimendis per Transgressiones
 animi perturbationibus, & in
 illa jam quasi subita ac velut ex
 ipsa re nata loquendi ratione ef-
 fingenda valdequam multus &
 efficax; ad hæc ut & ipsum si-
 mul auditorem sæpe in illud pro-
 lixarum Transgressionum rapiat

1 Hoc cum sequentibus Thucydidi tribuit Dacierius in secunda Ver-
 nis Gallicæ editione, quasi legisset, ὅς πάντων αὖ τῶ γένει, vel πάντων αὖ τῶ
 γένει &c. Verum illa, πολὺ τὸ ἀγωνιστικόν, & τὸ ἐξ ὑπογῆς λέγειν, plane indi-
 cant verba intelligenda esse de Demosthene.

K

periculum.

νῦν, ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας, καὶ μετὰ τὸν, ὥς εἰς ἀλ-
 λοφυλον καὶ ἀπεικῆσαν τὰξιν, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις ἀφ' αὐτοῦ
 καὶ ἔξωθεν ποθεῖ ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὴν ἀκρατίαν,
 ὥς ὅτι παντελὲς ὁ λόγος ἀφ' αὐτοῦ, καὶ σιναποκινδυνεύει
 τὴν ἀγωνίαν τῇ λέγειντι σιναναγνάσας, εἶτα πρὸς ἀλόγως
 διὰ μακρῶν ὁ πάλας ζητῶμενον εὐχάριως ὅτι τέλει που
 πρὸς ἀποδοῖς, αἰπὸς τῇ χεῖρὶ τὰς ὑπερβάσεις πρὸς ἀλόγως
 καὶ ἀκροσφαλὲς πολὺ μᾶλλον ὁκλήθη. Φειδῶ δὲ τὴν πρὸς
 δειλμάτων ἔγω διὰ τὸ πλῆθος.

periculum. Frequenter enim
 accidit, ut, (dum sententiam,
 quam inchoaverat, suspendit,
 &, ad alieni generis interim
 ac omnino diverſi sermonis tra-
 mitem deſcēdens, alia aliis in-
 termedia & forinſecus alicunde
 arceſſita aggerit) ubi jam au-
 ditoribus illum incuſſit metum,
 ac ſi prorſus ab inſtituta ſit
 oratione aberraturus, eaue tre-
 pidantes follicitudine una ſe-
 cum periclitari cōgit, longo

tandem poſt tempore, quod
 dudum deſideratum fuerat ex
 inopinato ſed opportune ſub-
 jiciens, felici quidem illa, ſed
 ancipiti ac periculofa, in tranſi-
 ponendis verbis & ſententiis
 audacia, multo illos, quam alias,
 vehementius commoveat ac per-
 cellat. Et hujus quidem gene-
 ris exemplorum tanta vis eſt
 atque copia, ut eorum mihi affe-
 rendorum labore ſuperſeden-
 dum exiſtimem.

Τ Μ Η Μ Α κα'.

Περὶ πολυπώτων, καὶ ἄλλων ποιῶτων σχημάτων· ὡς
 ἐνικῶν τε καὶ πλεθυντικῶν.

ΤΑ' γὰρ μὲν πολύπλωτα λεγόμενα, ἀθροισμοί, καὶ
 ἀντιμεταβολαί, καὶ κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικά, ὥς

S E C T I O XXIII.

*De polyptotis, aliisque id genus figuris: item de singularibus,
 & pluralibus.*

JAM v̄ero exornationes il- cuntur, item Coacervationes,
 l̄æ, quæ vulgo Polyptota di- Commutationes, Gradationes-

1 In duob. Codd. (quibus usus est Tollini) μεταβολαί. atque ita in Cod.
 Amb.

que,

οἶδα, ¹ κόσμος τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάθος συνειργά. Τί
 δὲ αἱ τῶ πλώσιων, χερῶν, πορσώπων, αἰσθητῶν, γυναικῶν, ἀλ-
 λάξεις, ² πῶς ποτε χαλκῶ ποιήσῃσι, καὶ ἐπεγείρωσι τὰ ἐρη-
 νευτικά; Φημὶ δὲ τῶ καὶ τῶς αἰσθητῶν ὁ μόνος ἄνθρωπος κο-
 σμῶν, ὅποσα τοῖς τύποις ἐνεχὰ ὄντα τῇ δυνάμει καὶ τῇ
 ἀναθεώρησιν πληθυντικά εὐρίσκει. “³ Αὐτίκα, φησὶ, λαὸς
 “ ἀπείρων ⁴ θύων ἐπ’ ἡϊόνεσι διςτάμφοι καλῶν.” ἀλλ’ ἐκεῖνα
 μάλλον ὡς αἰσθητῶν ἀξία, ὅτι ἐὰν ὅπως πορσώπων τὰ πλη-
 θυντικά μεγαλορρημονέστερα, καὶ αὐτῶ δοξοκομπῆντα ὡς ὅχλῳ
 ὦ αἰσθητῶν. Τοιαῦτα ὡς ὡς Σοφοκλῆς τὰ ἐπὶ ὧς Ὀιδίπῳ.

que, plane sunt, uti nosti, ad
 contentionem aptissimæ, & ad
 ornatum, omnemque cum ora-
 tionis granditatem, tum animo-
 rum concitationem vehementer
 accommodatæ. Quid? nonne
 & Casuum quoque, & Tempo-
 rum, & Personarum, Numero-
 rumque, & Generum mutatio-
 nes elocutionem veluti luminum
 quadam varietate mirifice distin-
 guunt & illustrant, jacentemque
 excitant & attollunt? Cæterum,
 quum de Numeri loquor muta-
 tione, non ita hæc velim acci-

pias, Terentiane suavissime, ac
 si ea sola exornare censeam ora-
 tionem, quæ, singulariter termi-
 nata, potestate, si penitius confi-
 deres, pluralia deprehenduntur:
 (quod genus; *Statim infinitus
 populus ad littora ruebant, &
 divisi clamaverunt*) verum illa
 potius animadvertenda & se-
 quenda judicem, quæ termina-
 tione plurali multo sæpe elatio-
 rem & ipsa numeri multitu-
 dine augustiorem reddunt ora-
 tionem. Talia sunt hæc Oedipi
 apud Sophoclem;

1 Illud, παντὸς ὕψους, falsum est de *polyptosis*. Lege κόσμος τι πάντως, καὶ
 ὕψους καὶ πλάτους συνειργά. *Faber*. Hac una ratione defendi potest *Longinus*:
 sc. has figuras ad conciliandam orationi altitudinem non parum prodesse,
 si raro & commodè usurpentur. *Tollius*. 2 Ita *Faber*. antea πῶς, πότι.
 3 *Langbænius* putavit esse poetæ alicujus, atque versum cum *acroteleusio*
 formavit, ad hunc modum — αὐτίκα λαὸς ἀπείρων ὄντων ἐπ’ ἡϊόνεσι διςτά-
 μφοι καλῶν. Verum si legas ὄντων, necessario erit legendum ὡς διςτά-
 μφοι, atque ita corrumpat versus necesse est. Hinc arbitror locum esse *Heca-
 tæi*, qui veteri *Ionismo* usus fuerat. *Faber*. Hoc non obstante *Langbæ-
 nium* sequitur *Gallicus Interpres*, dissentiente *Dacero*. qua de re nihil *Tol-
 lius*, licet vertat, *Mox immensa ruens dispersa ad litora plebes Horrendum in-
 sonuere*: quasi poetæ alicujus verba esse existimasset. 4 ὄντων in MS.
Ambr. Quid si ΘΥΜΩΝ legeretur? *Sch.* 5 In *Oedipode Tyranno*. v. 1417.

ὦ γάμοι, γάμοι,

Εφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες, πάλιν
 Αἰεῖτε ταῦτόν σπέρμα, καὶ πεδείξατε
 Πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἱμ' ἐμφύλιον,
 Νύμφας, γυναικας, μητέρας τε, ¹ ἢ ὅποσα
 Αἴχας ² ὅτι ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.

Πάντα γὰρ ταῦτα ἐν ² ὀνομαίᾳ ἔστιν, Οἰδίπυς, ὅτι δὲ γὰρ πᾶς
 Ἰοχάσῃ. Αλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀειθερὸς
 συνεπλήθυσε καὶ ταῖς ἀτυχίαις, ³ καὶ ὡς ἑκάστα πεπλεγόσασθαι,

⁴ Εξῆλθον Εκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες.

καὶ τὸ Ἑλληνικόν, ὃ καὶ ἐτέρωθεν ὠδρατεθήμεθα, ὅτι τῇ Αἰθι-
 νάων, “Οὐ γὰρ Πέλοπες, ὅδ' ἑκάστοι, ἔδ' Αἰγυπιοί τε, καὶ
 “Δαῖοι, ἔδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσιν βάρβαροι συνοικῶσιν ἡμῖν,
 “ἀλλ' αὐτοὶ Ἑλλῆνες, ἔμυξοβάρβαροι, οἰκῶμεν”, καὶ τὰ ἐξῆς.

O nuptiæ! O mihi execranda
 nuptiæ!

Vos, vos genuistis nos, fatisque
 jam semel

Iterum refuso reddidistis se-
 mine,

Fratres, patres, natos, pro-
 pinquum sanguinem;

Sponsas, maritas, matres, &
 quæcunque apud

Homines facinora patrantur
 fœdissima.

Hisce etenim nominibus omni-
 bus unus tantum hinc Oedipus,
 illinc Jocasta designatur. Verum,
 effuso ac dilatato in pluralem ter-
 minationem numero, ipsæ quo-

que Oedipi ærumnæ augeri quo-
 dammodo & multiplicari viden-
 tur: quemadmodum & illa nu-
 mero amplificata sunt;

Et Heciores exierunt & Sar-
 pedones:

nec non illa Platonis (quæ &
 alibi à me adducta sunt) de A-
 theniensibus; Non enim aut Pe-
 lopes, aut Cædmi, aut Ægypti,
 aut Danai, aliivæ id genus ori-
 gine barbari, una nobiscum hæ-
 bitant; Græci meri sumus, nul-
 la barbarorum permixtione con-
 taminati, qui hanc civitatem in-
 colimus &c. Natura enim om-

¹ In vulgatis Euripidis ἡ πόσα, quod præfert Schwartz. ² Deesse hic videtur ὅτι ἐπὶ πρῶτον, cui mox respondet ἐπὶ ὅτι δεύτερον. ³ Lege ὅτι καὶ οὐκ αἰτία. Idem. ⁴ Videtur esse Æschyli. ⁵ In Menexeno (qui ab aliis Επιτάφιος) p. 245. Ed. Paris. Verum in vulgatis aliquando plenius, ὅτι καὶ οὐκ αἰτία, φύσει μὲν βάρβαροι ὄντες, τόμῳ δὲ Ἑλλήνοισι, συνοικῶσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληες. &c.

Φύσῃ δ' ἐξαλείεται τὰ ἐπιδείκναι κομπωδέστερα, ἀγαλῶν
 ἕως τ' ὀνομάτων ὑπερβολῶν. Οὐ μὲν τοι δὲ ποιῆν αὐτὸ
 ἐπ' ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ' ὧν δέχῃ τὰ ὑποκείμενα αὐξήσει, ἢ
 πληθύν, ἢ ὑπερβολῶν, ἢ πάθος, ² ἐν τι τῶν, ἢ τὰ πλείονα.
 ἐπεὶ τοι τὸ πανταχῶς κώδωνας ἐξήρηται, ³ λίαν σοφιστικόν.

nia illa, quæ nominibus ad hunc
 modum in multitudinem com-
 positis efferuntur, grandiora mul-
 to & magnificentiora ad animos
 audientium solent accidere. At
 non ubivis hoc exornationis ge-
 nere utendum est, nec semper;
 verum tum demum, quum sub-

jecta materia vel amplificatio-
 nem, vel multitudinem, vel su-
 perfectionem, vel affectum, seu
 singula, seu plura simul, admit-
 tere videbitur. liquidem passim
 & ubique purpureos vesti clavos
 affuere, ineptum plane est & So-
 phistam sapiens.

ΤΜΗΜΑ κδ'.

Οπ' ἐνίοτε τὰ ἐνικὰ ὑψηλοφανή ἐστιν.

Α Δ Δ Α μὲν ἔχ' ἐναιτίον, τὰ ὅκ τ' πληθυντικῶν
 εἰς τὰ ἐνικὰ ὑπερβολῶν ἐπιδείκναι ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα,
 “⁴ Ἐπειδ' ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διεσκήκει”, φησί. “Καὶ δὲ
 “Φρυγίῳ δρᾶμα ⁵ ΜΙΛΗΤΟΥ ΑΛΩΣΙΝ διδάξαιτι,

S E C T I O XXIV.

Singularia quandoque suppeditare Sublimitatem.

CONTRA ea contingere non-
 nunquam videmus, ut illa,
 quæ ex plurali numero in singu-
 larem coarctantur, multis sæpe

partibus ampliora videantur; ut,
*Adhæc omnis Peloponnesus in fa-
 ctiones discesserat.* item, *Quum
 Phrynicus Mileti excidium in*

¹ Ita primus edidit *Petra*. antea ὑπερβολῶν. ² Lubens sane lege-
 rem, ἢ ἢ π. sed hinc quoque τὰ ante πλείονα debet deleri. *Faber*. ³ Hoc
 est; Cum ineptum plane est, tum doctrinæ ostentationem redolet &
 exercitationem pene puerilem; si orator ubique & sine delectu figuris
 utatur & splendidioribus Rhetoricæ ornamentis, quæ tantum adhiberi
 debent, ubi rei argumentum tale quid postulat. *Faber*. Vide *Quintil.*
 l. 8. c. 5. ⁴ Locus integer (in *Demosthenis* orat. de *Corona* p. 17. Ed.
Oxon.) sic se habet: Οἱ δ' ὑπερβολῶν ἐν Αλωσίδι, & μετρίως ἐναιτίον.
 Ἐπειδ' ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διεσκήκει. ⁵ Vide *Sirab.* l. xv. p. 635.

scena

“ ἐς δαίκρυά τε ἔπειθ' ὁ γένηται. Τὸ γὰρ ὅτι τ' ἀπὸ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπιστρέψαι τ' ἀειδαίον, σωματικὸν εἶναι. Αἴτιον δ' ἐπ' ἀμφοῖν ἔστι κόσμος αὐτὸν ὄντα. ὅπου τε γὰρ ἐνὶ ἑνὶ ὑπάρχει τὰ οὐνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, ¹ ὡς δὲ δόξαν, ² ἐμπαθεῖς. ὅπου τε πληθυντικὰ, τὸ εἰς ἓν πὶ εὐήχον συλκορυφῶν τὰ πλείονα, ³ ἄρα τ' εἰς τὸν αὐτὸν μεταμόρφωσιν τ' ὡραζμάτων, εἰ τὴν ὡραζαλόγα.

scena exhiberet, universum theatrum in lachrymas effusum est. Ea namque, quæ in plura divisa sunt, si ad singularis numeri contraxeris unitatem, grandiorem quandam quasi corporis molem præ se ferunt. Cujus utriusque ornatus unam eandemque esse opinor rationem. ubi namque vocabula, quæ singularis numeri sunt, pluralia reddideris, majoris hisce amplitudinis speciem

conciliaris, quia id præter consuetudinem fit atque expectationem, & ab homine, ut videtur, mirifice perturbato: ac ubi vice versa pluralia in sonoram collegeris atque construxeris unitatem, eadem illa rerum in contrarium commutatio, quia & ipsa præter opinionem atque usum loquendi quotidianum accidit, multo quoque illa, quæ dicuntur, augustiora repræsentabit.

1 Ita ex *Herodoto* (lib. 6. c. 21.) textum restituendum esse censuit *Faber*, cum antea male editum esset ἐς δαίκρυα ἔπειθ' οἱ γένηται. En locum integrum! Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ δῆλον ἐποίησαν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων τῇ Μελίτῃ ἀλάσῃ, τῇ τε ἄλλῃ ποταμῷ, καὶ δὴ ἐπὶ τοῖς Φρυγίῳ δρᾶμα, ΜΙΛΗΤΟΥ ΑΛΩΣΙΝ, καὶ διδάξαντι, ἐς δαίκρυά τι ἔπειθ' οἱ γένηται, καὶ ἐξ ημεῶν μιν, ὡς ἀπαμύνασθαι εἰκῆ κακῶν, χυλίσαι δακρυμῶσι. Ἐπὶ ταῦτα, μηκέτι μηδὲν χρῶναι τὰ τῶν δρᾶματι. Ad ea, quæ hac de re differit *Longinus*, adde quæ ex *Homero* affert auctor libelli de *Schematis* ejusdem; sive is *Plutarchi* γνήσιος, sive (ut suggerit *Cl. Langbanius*) potius *Apollo-ni Alexandrini*. 2 Si τὸ παρὰ δόξαν cum præcedentibus junxeris; illa præter expectationem singularium in pluralia mutatio ideo sublimem efficere videbitur orationem, quod incredibili quadam animi commotione videantur perturbati, qui eam adhibent: sin cum τῇ ἐμπαθεῖς copulaveris, tum non tam mutatio numeri, quam commotio oratoris audientibus accidet præter expectatum. 3 Ita ex *Seft.* 26, & 27. vel ἐμπαθεῖς, quod ejusdem notionis est, ex *Seft.* 28. legendum esse monuerunt *Faber* & *Tollius*; cum prius esset ἐμπαθεῖς, non ita recte.

Τ Μ Η Μ Α κέ'.

Οτι παρεληλυθότα διηγητέον ὡς παρόντα, ἢ γιγνόμενα.

ΟΤΑΝ γὰρ μὲν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσά-
γῃς ὡς γιγνόμενα καὶ παρόντα, καὶ διήγησιν τὸ λόγον,
ἀλλ' ἐναγώνιον ὁρᾶσμα ποιήσεις. “Πεπρωκὼς δὲ τις, φησὶν
“ὁ Ξενοφῶν, ὑπὸ τῷ Κύρῳ ἵππῳ, καὶ πατέρμυος, πάμει εἰς
“τὴ γαστέρα τῇ μαχαίρᾳ τὸ ἵππον ἀνέβη. ὁ δὲ σφραδάζων
“ἀποσείεται τὸ Κύρῳ, ὁ δὲ πίπτει”. Τοῦτος δὲ τοῖς ὀλί-
γοις ὁ Θυκυδίδης.

S E C T I O XXV.

Præterita, ac si in præsentì gerantur, exponenda.

QUOD si porro quæ jam- Xenophontis : Tum miles qui-
dudum gesta, veluti præ- dam, ab equo Cyri prostratus
sentia, exposueris, & qua- proculcatusque, ferit equi ven-
si eo ipso, quo narrantur, fiant trem gladio : equus, dolore ex-
tempore; non jam amplius re- sternatus & subsultans, excutit
rum actarum exhibueris narra- & effundit Cyrum; Cyrus autem
tionem, sed, ut in ipsis velut humi provolvitur. Ad hunc
auditorum oculis geri videan- modum pleraque sunt Thucy-
tur, effeceris. Tale est illud didia.

Τ Μ Η Μ Α κς'.

Περὶ παρωπῶν ἀντιμεταθέσεως.

ΕΝΑΓΩΝΙΟΣ δ' ὁμοίως καὶ ἡ τὴ παρωπῶν ἀντιμετάθεσις,
καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιῶσα τὸ ἀχροα-
τικῷ δοκεῖν σφέεσθαι.

S E C T I O XXVI.

De personarum commutatione.

Personarum quoque commu- nendam mire efficax; facitque
tatio sensum ferit, & est ad ut in ipsis sibi sæpe, qui audiunt,
rem, quæ geritur, ante oculos po- versari periculis videantur. Ut,

1 De Cyri Institutione l. VII. p. 408. Ed. Oxon. ubi in vulgatis ὁ δὲ πίπτει non occurrit, videturque excidisse; & ante σφραδάζων inseritur ἵππος πλαγίς. 2 Αὐτὸ deliderat MS. Ambr. & commode abesse potest.

Ærea

¹ Φαίης καὶ κμηῆται καὶ ἀτειρέας Ἀλλήλοισιν
 Ἀντιπῶν· ὃς πολέμῳ ὡς ἐαυτομέως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ ² Ἀρετος,

Μὴ κείνῳ οὐ μίλῳ περικλύζοιο θαλάσῃ.

Ὡς πρὸς καὶ ὁ ³ Ἡρόδοτος, “ Ἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πόλιος
 “ αἶω ἰόντι, --- καὶ ἐπειὶ ἀπίξεαι ἐς πεδίον λέιον --- διεξελθὼν
 “ δὲ τῷτο ὁ χρεῖον, αὐτὸς ἐς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς, δυνάμεθα
 “ ἡμέρας πλεύσεαι καὶ ἐπειὶ ἵξεαι ἐς πόλιν μεγάλῃ, ⁴ ἢ
 “ ἔνομα Μερῶν”. Οὐαῖς, ὦ ἐταῖρε, ὡς ὠδραβῶν σου τιῶ
 ψυχῇ, ἄρα τὸ τόπων ἄγει, τὸ ἀκροῦ ὅτι ποιῶν; πάντα
 δὲ τὰ τοιαῦτα πρὸς αὐτὰ ἀπεριδιόμηνα τὰ ⁵ πρῶτοπα,
 ἐπ’ αὐτῷ ἴσησι τὸ ἀκροατικῷ τὸ ἐργασμένων. Καὶ ὅταν ὡς
 ὅς πρὸς ἀπαντα, ἀλλ’ ὡς ὅς πρὸς μόνον πινὰ λαλῆς,

Ærea, dixisses, telisque imper-
via nactus

Corpora, pugnantibus hostili oc-
currere ferro.

Tanto quisque virum pugnae
flagrabat amore.

Nec dissimile illud Arati;

Hoc temet ponto caveas com-
mittere mensē.

Ad eundem quoque modum
 Herodotus alicubi; *Quum vero*
ab urbe Elephantina sursum ten-
dere volueris, — in peramplam
venies planitiem: quam emensus
aliud iterum conscendes navi-
gium: dein, ubi duodecim dies

navigaveris, ad magnam tan-
dem urbem pervenies, cui nomen
est Meroë. Viden’, Terentiane
dulcissime, ut animum tuum per
ipsa illa scriptor abducatur loca;
quæque tibi audire videbare,
jam oculis tuis uti cernas, effi-
ciat? nimirum omnis, quæ ad
hunc modum instituta est, ora-
tio, ut ad ipsas eorum, qui au-
diunt leguntve, personas con-
vertatur, ita eos afficit, ut ipsis
sibi interesse rebus videantur.
Inprimis autem id fiet, si non
tanquam ad universos, sed velut
ad singulos orationem deflexe-
ris, ut,

¹ *Iliad.* α. v. 698. ubi in vulgatis Φαίης καὶ κμηῆται &c. ² In *Phæno-*
menis, v. 287. verum in aliquibus *Arati* Editt. Μὴ κείνῳ οὐ μίλῳ περικλύ-
 ζοιο, θαλάσσης Πισπιδῶν πλάγῃσι κίχρημιν. — ³ *Lib.* 2. c. 29. ex
 cujus lectione deprehendes multa de industriâ à *Rhetore* nostro omissa,
 quia locus æquo prolixior erat. ⁴ Rectius in *Herodoti* exemplaribus,
 τῇ ἔνομά ἐστι Μερῶν. ⁵ *Πρῶτοπα* pro *πρώτοιπα* è duobus *Codd.* *MSS.* repo-
 suit *Tollius*. *Fervidus*

Τυδείδην δ' ὅκ' ἂν γνοίης, ποτέρῃσι μετήν,
 ἔμπαλ' ἑτέρῳ τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσεκπικώτερον, καὶ ἀγῶνος
 ἔμπλεων ἀποτελέσῃς, ταῖς εἰς αὐτὸν προσφωνήσεσιν ² ἔξε-
 γυρόμενον.

*Fervidus at quibus in Tydides
 partibus esset,
 Haud facile agnosces ;*
 ita enim & auditorem commoris
 vehementius, & multo etiam fe-

ceris attentiores : tum quoque,
 veluti rerum, quæ aguntur, par-
 ticipem, studio curaque imple-
 veris ejusmodi compellatione
 excitatum.

Τ Μ Η Μ Α κζ'.

Περὶ ἀντιμεταστάσεως διττῶν προσώπων εἰς πρῶτον.

EΤΙ ³ γε μὴν ἔστ' ὅτι πρὸς τὸ προσῶπον διηγέμενος ὁ
⁴ συγγραφεὺς, ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτο-
 πρῶτον ἀντιμετίσταται· καὶ ἐπὶ τὸ τοῦτον εἶδος ⁶ ἐμβολή
 τις πάσας,

⁶ Εκτὼρ δὲ Τρώεσσι ἐκέλετο, μακρὸν αὖσας,

S E C T I O XXVII.

De personæ in personam aliam commutatione.

Accidit præterea nonnun-
 quam, ut scriptor in me-
 dia, quam de aliquo instituit,
 narratione, suas derepente lo-
 quendi partes prætervectus, per-
 sonam commutet, & ipsum il-
 lum, de quo agit, loquentem in-
 ducat : quæ quidem exornatio
 irruentis & impetuosi affectus
 certa quædam & legitima pro-
 les est, ut,

*At magnis Troas compellans
 vocibus Hector*

1 *Iliad.* s. v. 35. 2 Ita pro ἐξεγυρόμενον, ex Fabri conjecturâ ; quam
 auctoritate Codd. MSS. firmat Tollius. 3 Exemplum hoc noster accepisse
 videtur, uti & illud de Diomede in prioribus sectionibus, ab auctore vitæ Homeri,
 p. 309, 310. in *Opusc. Mytholog.* denuo editis à T. Galeo. 4 Συγγραφεὺς
 hic non pro Historico, sed pro quolibet sumitur scriptore. 5 Ita Tollius,
 cum antea esset αὐτὸ πρῶτον. 6 Quamvis ἐμβολή pro impetu hic accipi
 possit, mallet tamen (ex *Ves. Cod.*) legere ἐκβολή τις πάσας. tum quod
 ea voce utatur Longinus in *sect.* xxx. tum quod huic loco apprime conve-
 niat impetus affectus egredientis terminos præscriptos ; quando sc. oratio
 ab una persona ad aliam deflectit. Tollius. 6 *Iliad.* s. v. 346.

Νηυσὶν ὀπλισμένους, ἔχον δ' ἑώρα βροτώτα·

Οἱ δ' αὖν ἐγὼν ἀπάνδρε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,

Αὐτῶ οἱ θάνατον μηπίσσωμαι. —————

Οὐκ ἔν τιμ' μὲ διήγησιν, ἅτε φρέπυσαν, ὁ Ποιητὴς προσέφηεν
ἑαυτῷ. ἥ δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ ἔ' ἡγεμόνος ἔξα-
πίνης, ὅσδ' ἐν προδιδλώσας, διεέθηκεν. Εὑρύχετο γάρ, εἰ πα-
ρενετίθη, “Ελεγε δὲ τοῖά πνα καὶ τοῖα ὁ Ἐκτωρ”. νυνὶ δ'
ἔφθακεν ἄφνω τὴ μεταβάλλοντα ἢ ἔ' λόγῳ μετάβασις. ¹ Διὸ
καὶ ἡ πρόσθετος ἔ' σχήματος πέπε, ἡνίκα ὅξυς ὁ χαρὸς ὦν
² ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ γράφοντι μὴ διδῶν, ἀλλ' εὐρὺς ἐπαιαλχά-
ζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς πρὸς ὅπα· ὡς καὶ πρὸς
τῷ Ἐχταίῳ, “³ Κῆρυξ δὲ τῶντα δεινὰ ποιούμενος, αὐτίκα

*Hostileis jubet exuvias, spolia
alma cadentum,*

*Negligere, & classi totos in-
cumbere Achivæ.*

*Quod si quem procul hinc ab
classe advertero, ego illum*

*Hoc ferro lectum exuvias ad
Tartara mittam.*

Præclare sane Homerus: nam &
decenter narrationem, quæ sua-
rum erat partium, sibi sumpsit;
atque abscissam illam & abru-
ptam comminationem, absque
ulla prævia commutatæ personæ
significatione, fervori ducis sub-

ito attribuit. Elanguisset enim
oratio, siquid hujuscemodi in-
culcasset, *Talia dicere exorsus est
Hæctor*: at nunc ea est in ora-
tione transitionis celeritas, ut
ipsum etiam in transeundo Poë-
tam repentino procurfu anteve-
niat. Quare tum præcipue fi-
gura hæc tempestive adhibetur,
quum præceps temporis mo-
mentum moras in scriptore non
fert; sed in continenti mutare
personam jubet, & ad aliam re-
lictæ priore transire adigit: quod
genus & hæc sunt Hecatæi;
Perculsus his auditis Ceyx, edicit

¹ Malim δὲ καὶ ἔστω ἡ χρῆσις. *Fab.* nihil mutandum, subintelligitur
enim verbum substantivum. *Tollius.* ² Διαμείδων pro ἀφ' ἑαυτοῦ (quod
antea obtinuit) ἐδωκεν. *Codd. MSS.* reposuit *Tollius.* ³ Ita, verba ἐ Δια-
lecto communi in Ionicam transferens, primus legebat *Faber*, nisi quod
καρυξ retinuerit. Verum Κῆρυξ ex *Cod. Vet.* legendum esse olim docuit
Victorius in *Var. Lect.* l. 27. c. 13. quod ex aliis *Codd.* firmavit *Tollius*,
adjiciens de *Ceyce* testimonia ex *Apollodoro*, *Antonino Liberali*, & *Pau-
sanias* in *Anicis*: quos videlis.

“ἐκέλευε τὸς Ἡρακλείδων ἀπογόνους ἀκχαρίαν ἔχειν
 “² ὑμῖν διωατὸς ἐμὲ ἀρήγειν. Ὡς μὴ ᾧ αὐτοῖ τε ³ ἀπόλη-
 “ αθε, καὶ μὲ ἐξώσῃτε, εἰς ἄλλον πινὰ δῆμον ἀποίχασθε.” Ο
 μὲ γὰρ Δημοσθένης κατ’ ἄλλον πινὰ τρόπον ὅτι ⁴ Ἄριστογέ-
 τονος ἐμπάτης ὁ πολυτρώστοπος καὶ ἀλγίστροφον παρέστησεν.
 “Καὶ ἔδεις ὑμῶν χολίω, φησὶν, ἔθ’ ὀργλῶ ἔχον εὐρεθήσῃ),
 “ἐφ’ οἷς ὁ βδελυρὸς ἔτος καὶ ἀναδὴς βιάζεται; ὅς, ὦ μι-
 “ρώτατε ἀπάντων, κεκλεισμένης σοι τῇ παρήσιας, ἔχει γλί-
 “σιν, ἔθ’ ἡρώας, ἀ καὶ τῶ δαυνοῖσιν αἰ τις” οὐ ἀτελὲς τῷ
 ἰὼ ταχὺ ἀγαλλάσας, ἔ μόνον μίαν λέξιν, ἀφ’ ἧς τῇ θυμὸν

*Heraclidis, ut ē vestigio regni
 sui terminis excedant: non enim
 ego vos tueri possum. Quare,
 ne & ipsi pereatis, & me quo-
 que vestro involvatis exitio, ad
 alium quemlibet populum demi-
 grate. Cæterum Demosthenes
 alio quodam modo in Aristogi-
 tonem hac personarum commu-
 tatione usus est, eamque & sum-
 me versatilem fecit & egregio
 affectu implevit: Et nemo ve-
 strum invenietur, inquit, qui
 vel ira vel indignatione exar-*

*descat, ubi effrenatam hanc im-
 purissimi & impudentissimi homi-
 nis viderit audaciam ipsis vim
 legibus inferentem? qui (ὁ mor-
 talium sacerrime!) præclusa ti-
 bi dicendi libertate, non cancel-
 lis, non januis; nam & has ali-
 quis fortean effregerit &c. in
 sententia, ut vides, necdum ab-
 soluta mutans repente orationis
 faciem, & unam dictionem
 [qui — ὁ bipedum nequissime] ef-
 fervescens iræ impetu tantum
 non in duas divellens personas,*

¹ Ἡρακλείδης ἀπογόνους in Cod. Vat. & Edit. prima. quo modo legit & Victorius. in Venetia aliisque Ἡρακλειδῶν ἀπογόνους. Quod ad ἀπογόνους at-
 tinet, Vide Stanleji notas ad Æschylum, p. 710. ut & Var. Lect. & An-
 not. ad Dionysii Halic. Vol. 1. pag. 5. Edit. Oxon. Adde Diodor. l. 5. c. 4.
 Pausaniam in Corinthiacis, & Euseb. in præp. Evangel. l. 5. ² Ηαῖς in Edit.
 prima, Venetia, aliisque. ³ Ἀπόληδος καὶ πώσῃ in Ed. prima. in uno Cod.
 Vat. πώσῃ & ad ὁραν πώσῃ. Lectionem vulgatam (inquit Tollius)
 præfero, licet illud ἐκπώσῃ valde efficax esset, ut significaret velut ab-
 ortum ex hac regione expelli faciens. ⁴ Orat. prima p. 486. Edit. Paris. &
 p. 832. Ed. Francos. ⁵ In vulgatis φανήσῃ ἐφ’ οἷς ὁ βδελυρὸς καὶ ἀναδὴς
 ἀνθρωπ. ἔτος βιάζεται τὸς ἡρώας; ὅς, ὦ μισρώτατι πάντων τῶ ὄντων ἀ-
 νθρώπων, κεκλεισμένης σοι τῇ παρήσιας &c.

εἰς δύο ἀγασσάσας πρὸς ὧπα, ¹ “ὅς, ὦ μαρώτατε”, εἶτα ἔ
 πρὸς Αἰσχρογείτονα λόγον ἀποστέφας, καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν,
 ὅμως ἀφ’ ἧ παύσης πολὺ πλεόν ² ἐπέσρεφεν. ³ Οὐκ ἄλλως
 ἢ Πηνελόπη,

Κῆρυξ, ⁴ τίπτε δέ σε πρὸς ἔσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;

Ἡ εἰπέμεναι δὲ μῶσιν Οδυσῆος θείοιο

Εργῶν παύσασθαι, σφίσι δ’ αὐτοῖς δῶτα πένεα;

Μὴ μνηστέουσιντες, μηδ’ ἄλλοθ’ ὁμιλήσαντες,

Ἰστατα καὶ πύματ’ αὖ νῦν εἰσάδε δειπνήσειαν.

⁵ Οἱ γὰρ ἀγερόμενοι βίοτον χατακείρετε πολλόν,

Κτῆσιν Τηλεμάχῳ διαίφρην. ὅθ’ ἐπὶ πατρῶν

Ἰμετέρων ⁶ τῶν πρὸς ἄνδρα ἀκύνετε πᾶσιδες ἑόντες,

Οἷον Οδυσσεὺς ἔσκει.

ipsam deinde orationem ab in-
 stituto ad iudices cursu ad Ari-
 stogitonem avertens, & ab his
 eam deflexisse visus, illam hac
 ipsa concitati animi vehementia
 validius ad eosdem retorquet &
 convertit. Ad idem exemplum
 Penelope:

Cur te, præco, ferox præmisit
 turba procorum?

Annē ades ancillis magni edi-
 cturus Ulyssi,

Lauta sibi immunes operum
 conviviva adornent?

Juppiter, hæc illis sit nunc,
 precor, ultima cæna,

Ultimaque hæc hodie nobis
 commercia linguae!

Qui mihi non parvas multi
 laceratis opes, &

Parta meo (heu frustra!) gna-
 to bona. Nonne parentum

Audistis quondam pueri ex ser-
 monibus, esset

Qui vir Ulysses?

¹ Illud δὲ est διῆλοισι, quam in duas personas, tertiam nempe &
 secundam, divelli innuit Longinus. quum enim tertie primum esset per-
 sonæ, per illam Apostrophem ad secundam deflectitur. Tollius. ² Viden-
 tur hic aliqua deesse: quare legere malim, καὶ τὰς κατὰ ἀπολιπεῖν δοκῶν,
 ὅμως ἀφ’ ἧ παύσης πολὺ πλεόν πρὸς αὐτῆς ἐπιστρέψαι, delendo articulum
 τὸν ante πρὸς Αἰσχρογείτονα. ³ Ita Faber. antea οὐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη.
⁴ Homeri Odyss. δ. v. 681. ⁵ Al. Οἱδ’, ἀμ’ ἀγε. ⁶ Τὸ πρὸς ἄνδρα malit
 Schurz fl.

Τ Μ Η Μ Α κή.

Περὶ περιφράσεως.

ΚΑΙ μύητοι ἔν' ἡ περιφράσις ὡς ὑψηλοποιόν, ἔδειξεν
 ἂν οἶμα, διασφέν. Ως γὰρ οἱ Μουσικῇ ἀφ' ἑαυτῆς
 ὁρμητικῶν χαλκιδίων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων σποτι-
 λείται, ἔπας ἡ περιφράσις πολλάκις συμφέρεται τῇ κυ-
 ριολογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ὅπ' πολὺ σινηχῆι καὶ μάλιστα, ἂν
 μὴ ἔχη φυσῶδες π καὶ ἄμυσον, ἀλλ' ἡδῶς κεκραμμένον.
 Ἰσχυρὸς δὲ τῷ τεκμηριῶσαι καὶ Πλάτων καὶ τὴν εἰσοβολίαν
 ἔδ' ὅπ' ἀφ' ἑαυτῆς, “¹ Εργῶ μ' ἡμῖν οἶδ' ἔχουσι τὰ περὶ σήκοντα
 “σφίσι αὐτοῖς, ὧν τυχόντες παρέχοντα τ' εἰμαρμένην πο-

S E C T I O XXVIII.

De circumlocutione.

QUOD si Periphrasin quo-
 que altitudinem orationi
 conferre dixerō, neminem fore
 arbitror qui repugnet. Quem-
 admodum enim in Musica so-
 nus ille, qui *Princeps* dicitur, ab
 illis, quos *Paraphonos* vocant,
 multum accipit suavitatis: ita
 & Periphrasis sæpenumero locu-
 tionis propriæ concinit, & ad
 exornandam & attollendam ora-

tionem egregie cum ea conspi-
 rat: præsertim, quum nihil in
 ea inflati reperitur, nil dissoni;
 verum concinnitas quædam ora-
 tionis reliquæ suaviter & elegan-
 ter attemperata. Idoneus nobis
 in hanc rem testis est divinus
 Plato in principio concionis Fu-
 nebris: *Et his quidem re ipsa*
nos iusta omnia persolvimus;
quæ consecuti fato destinatum

¹ Ab utroque Cod. Vat. duæ hæ voculæ καὶ ἡ absunt. Toll. ² Παρὰ-
 φωνοὶ φθόγγοι sunt voculæ istæ, in quas vox integra solvitur; ut quum
 in quatuor, octo, pluresve minutas voculas frangitur. Nam sic demum
 instituta cum iis periphraseos comparatio procedit, (ut è sequentibus
 mox liquet) quæ rem unam multis verbis circumloquitur. *Falsas*
voculas hæc appellare videtur Cicero, lib. III. de Oratore: cum ait;
quanto molliores sunt & delicatiores in cantu flexiones & falsæ voculæ. Tollius.
³ Hic locus examinatur à Dionysio Hal. περὶ σωφιστικῆς ὁμοιότητων, p. 31.
 Edit. Oxon. sed ibi tantum pedes requisivit: at in lib. περὶ τῶν ἀμυ-
 δίνων δεινότητων, p. 290. mire cavillatur, & id carpit quod alii miran-
 tur. *Faber.*

“ρείαν, *προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ*
“ἐχστος ὑπὸ τῆς ποροσικόντων,” Οὐκ ἔν τῇ θάνατον εἶπεν
“εἰμαρμένην πορείαν”, τὸ δὲ τετυχηκέναί τῃς νομιζομένων,
“ποροπομπήν τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος.” ² *Αρχὴ δὲ τῶ-*
τοῖς ματρίως ὡγκῶσε τὴν νόστον, ἢ φιλιῶν λαβὼν τιῶν λέξιν
ἐμελοποιήσε χαρὰν ἁρμονίαν πινὰ, τιῶν ἐκ τῆς θεωρη-
σεως ὡρεχάμεν *ἑυμέλειαν;* Καὶ ³ *Ξενοφῶν, “Πόνον δὲ*
“ἔστι ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε· χαλκίον δὲ πάντων καὶ
“πολεμικώτατον κτήμα εἰς πᾶς ψυχὰς συγκεκόμεθε·
“ἐπαγόμενοι ὅ μᾶλλον, ἢ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν χαίρετε.” ἀντὶ
ἔστι “πόνον θέλετε,” “πόνον ἡγεμόνα ἔστι ζῆν ἡδέως ποιῆσατε,”
εἰπὼν, καὶ τὰλλ’ ὁμοίως ἐπεκλείνας, μεγάλην πινὰ ἔννοιαν τῷ
ἐπάνω προσωπεωρίσας. Καὶ ὁ ἀμίμητος ἐκείνους ἔστι ⁴ *Ηρό-*

iter proficiscuntur, solenni de-
ductionis officio cum à civitate
publice universi, tum à suis pri-
vatim qui que necessariis coho-
nestati. Mortem scilicet iter
fato destinatum vocat; & exse-
quias ac iusta funerum, publicum
deductionis officium. Nonne his-
ce igitur sententiam egregie am-
plicavit & sublimiorem reddi-
dit; ac nudam, prout ad manum
erat, elocutionem, veluti carmen
quoddam, jucunda & suavi cir-
cumlocutionis modulatione ex-
ornavit atque convestivit? Pari-
ter & Xenophon in hisce, La-
borem vobis, ad ingrediendam

jucundæ vitæ viam ducem pro-
ponitis: quæ vero res omnium
pulcherrima est, & viris bella-
toribus maxime conveniens, ea
vestras vos animas armasse atque
instruxisse video; quippe qui lau-
de magis, quam re quavis alia,
ducamini; pro simplice illa sen-
tentia, laborare vultis, hac cir-
cumlocutione usus, laborem vo-
bis ad ingrediendam jucundæ vi-
tæ viam ducem proponitis, cæ-
teraque eodem modo dilatan-
do exsecutus, laudationi suæ
grandem etiam quandam &
magnificum sensum superaddi-
dit. Necnon & illud Hero-

1 In vulgatis Platonis, *ἰδίᾳ δὲ τῆς οἰκίας.* 2 Ita ex Cod. Vat. antea
ἔστι δὲ. mox malim *ἑυμέλειας.* Tollius. 3 In Lib. primo de Institutione
 Cyri, p. 54. Edit. Oxon. *πόνους & ἡγεμόνας νομίζετε.* dein, paucis præter-
 missis, *χαλκίον &c.* 4 Lib. I. sect. cv. Τοῖσι δὲ τῇ Συρίᾳ συλλήσασθαι τὸ
 εἶρον τὸ ἐκ Ασκάλων, καὶ τοῖς ταύτων αἰεὶ ἐκρήγοισι ἐπίσκηψιν ὁ θεὸς ἡγήσας νῆστον.

δοτε, "τ' δὲ Σκυθῶν τοῖς συλήσασι ὃ ἱερὸν ἀνέβαλον ἢ
"θεὸς ἤθελει αἰεὶ ἔσθαι.

doti inimitabile: Illis autem rant, femineum Dea marbum im-
Scythis, qui fanum spoliave-
mist.

Т М Н М А $\times \theta'$.

Οτι ἀσυμμέτρως ὡς λαμβανομένη περίφρασις
καὶ φόν τι καὶ παχύ.

² **Ε** Πίχμαρην μὲν τοι τὸ πρῶτον ἢ πείρασιν ἢ ἄλλων
πλέειν, εἰ μὴ ἀσυμμέτρως πρὶ λαμβάνοιτο· εὐθὺς
γὰρ ἀβλεμὸς πρῶτον πῆλ, κεφαλολογίας τε ὅζον καὶ ³ παχύτης.
Ὅθεν καὶ τὸ Πλάτωνα, δεινὸς γὰρ αἰεὶ ⁴ πρὸ ὀφθαλμοῦ ⁵ εἰ καὶ πῶς
ἀκρίτως δοκῇ, ⁶ ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, “ὥς ὅτε ἀργυρῶν δίδ
“ πλῆτον, ὅτε χρυσῶν ἐν πόλει ἰσθύμενοι ἕξιν οἰκεῖν,” ἀφ-
χολάζουσιν· ⁷ καὶ εἰ πρῶτα, φασὶν, ἐκώλυε κεκτῆσθαι,

SECTION XXIX.

Circumlocutionem immodicam insulsam esse ac puerilem.

Quare nulla tam præstans & opportuna figura est quam Periphrasis, nisi siquis ea immodice utatur: tum enim continuo languet & audientem tædio compler, inane nescio quid ac pingue redolens. Unde & ipsum Platonem (qui in hac exornatione admiranda vi poller, quamvis nonnullis intempestive ea uti videatur) in Legibus dicentem; *neque vero aut argenteis, aut aureis opibus in urbe permittenda sedes est*; irrident: & si oves, inquit isti, aut boves comparari vetuisset, per-

1 Εμμελῶς αὐτὸ κατὰ μῆκος ἡὶc per ῥήματα νῦσι intelligi placet Fabro. Verum pro Hæmorrhoidum fluxu accipit Interp. Gallicus. De Cinædis & ἀνδρογόνοις Herodotum loqui existimat Tollius, ex loco Hippocratis in lib. de Aër. Aq. & Locis, cap. 43.ⁱ & alio Philonis in libello ἐπὶ πᾶσι παθῶσιν ἐλάττωσι. Vide Schol. in Thucyd. p. 8. Edit. Oxon. 2 In Codd. MSS. & Edit. prima ἐπικαῖροι, quod ἀντικαῖροι interpretatur Swidas. Nonnunquam ἐπικαῖροι idem valet ac ἐπικίνδυνον, ἐπιφοβίς. quo admissō, mox cum Cod. Vet. legendum συμμίξας. Toll. 3 In uno Cod. παχύματα. 4 Malim ἀπὲρ τῶτο τὸ χῆμα, scil. τὴν ἀντίφρσιν. Statim loco ἡ καὶ τισιν in MSS. ἡ καὶ ποιν, i. e. ἡ καὶ ἐν τισιν, aut rectius ἡ καὶ ἐν τισιν, & si in quibusdam. Tollius. 5 Εἰ καὶ ποιν ἀκαῖροι Schuartzii. 6 Lib. v. de Legibus p. 741. Edit. Parif. 7 Καὶ εἰ ἀντικαῖροι, φασὶν, ἡ βίς αὐτῶν κατὰ τὸν legendum esse patet ex sequentibus, ἀντικαῖροι αἱ &c. Tollius.

spicuum

δῆλον, ὅτι *προβάτειον* ἀν' ἑβόειον *πλῆτον* ἔλεγεν. ¹ Ἀλλὰ
 ᾧ ἄλλῃς ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν *οἰκισμάτων* χρήσεως ὥς παρεν-
 ῥήκεις ² τοσαῦτα ³ *πεφιλολογή*· πάντα ᾧ *αὐτὰ* παθητι-
 κωτέρως καὶ συγκεκινημένως ἀποτελεῖ τῆς λόγου. Πάθος δὲ
 ὑψὺς μετέχει τοσούτον, ⁴ ὅπόσον ἦθος ἡδονῆς.

spicuum est etiam *ovillas* aut *bulas* dicturum fuisse? Sed hæc pro figurarum ad ornandam & attollendam orationem usu, veluti per viam, disputata sufficiant: omnes namque istiusmodi exornationes & multo excitatio-

rem reddunt orationem, & affectibus magis exardescentem, commotio-remque. Affectus autem, mi Terentiane, tantum habent sublimitatis ac splendoris, quantum moratæ orationi dulcedinis adest atque jucunditatis.

Τ Μ Η Μ Α Λ'.

Περὶ ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων.

Επειδὴ μὲν τοι ἡ τοῦ λόγου νόσις, ἢ τε φράσις, τὰ
 πλείω δι' ἐκείνης ¹ *διέπληκ*, ἴη δὲ, περὶ τῶν φρα-
 σικῶν μέρους, εἴπῃς λοιπὰ ἔτι, *προσπεπλησώμεθα*. Οἱ μὲν
 τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ
 θαυμαστῶς ἀγὰ, καὶ *κατακλιθεὶς* τῆς ἀκρόσεως καὶ ὡς πᾶσι τοῖς

S E C T I O XXX.

De verborum delectu.

QUoniam vero sensuum in oratione Sublimitas, & dictionis, sive elocutionis, magnificentia, altera alterius opotissimum explicatur & expanditur, agedum, ecqua etiam nunc, quæ ad elocutionem per-

tinere videbuntur, superflint, consideremus. Quod autem priorum & illustrium verborum delectum mirifice eos, qui audiunt, permulceat atque delineat; ilque ab oratoribus aliisque scriptoribus summo studio

¹ Malim ἀλλὰ μὲν ἄλλῃς. Toll. ² Illud τοσαῦτα, ut monuit Tollius, supervacaneum esse videtur. ³ Πιφιλολογήσθω Schurtzfl. ⁴ Ita Faber. prius in *Editis* omnibus ὅπου ὑψὺς ἡδονῆς. ⁵ Διεδύνηται, dirigitur, malit Tollius: quod præsens tempus, non præteritum, hîc requiratur.

affectetur,

ρήτοροι καὶ συγγραφεῖσι κατ' ἄκρον ἑπιτηδύσμα, μέγθος
² ἅμα, καλλος, ³ σαφήνεια, ⁴ ἢ βάρϑ, ἰσχυρὸν, κράτος, ἐπι
 δὲ τᾶλλα, ἀν' ὧσί τινα, τοῖς λόγοις, ὡς περ ἀγάλμασι
 χαλκίοις, ⁵ δι' αὐτῆς ἐπαινεῖν ὡς τεκνάζουσα, καὶ οἷοι
 ψυχὴν τινα τοῖς ὡσείμασι φωνητικῶς ἐπιθεῖσα, ⁶ μὴ καὶ
 ὡσεὶ τὸν ἢ ⁷ ὡς εἰδόμενα σε διεξιέναι. Φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον ἔ
 ἵν' αὖ καλὰ ὀνόματα. Ο μὲντοι γὰρ ὅγκος αὐτῷ ἔπαινη
 χρειώδης· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς ὡσεὶμαίοις ὡσεὶναι μεγάλη
 καὶ σεμνὰ ὀνόματα τωτὸν ἀν' φαίνοιτο, ὥς εἴ τις τραγικὸν
 ὡσεὶμαῖον μέγα παρὰ δὲ ὡσεὶναι νηπίω. ⁸ Πλὴν εἰ μὴ ποιή
 σθαι καὶ * * * *

affectari, (utpote qui cum gran-
 ditatem, tum dignitatem, orna-
 tum, perspicuitatem, pondus,
 vim, robur, cæteraque id genus
 alias virtutes orationi, veluti dis-
 tinctam fulgentibus gemmis ve-
 stem pulcherrimæ cuiusdam ima-
 gini, conferat atque circumjiciat;
 adhæc & rebus ipsis animam ac
 vocem quasi suppeditet) actum
 agam si te, *Posthumi suavissime*,
 cui hæc esse scio cognitissima,

docere velim. Pulchra namque
 & electa verba proprium men-
 tis esse lumen vere dixeris. Non
 tamen in omni eapropter ge-
 nere & parte orationis splen-
 dor eorum atque amplitudo lo-
 cum habet: nam de rebus exili-
 bus uti verbis magnificis atque
 amplissimis, perinde est ac si
 prægrandem personam tragicam
 infanti puero adaptaveris. At in
 Poësi & * * * *

S E C T.

1 Nonnulli ita vertunt, ac si legissent ἐπιτηδύματα. Sed (ut inquit
 Tollius) melius ἐπιτηδύματα, nisi ἐπὶ subintelligatur. 2 Καὶ post αὖτε in-
 ferendum esse monet Tollius. 3 In duob. Codd. εὐπρέπειαν, i. e. nitorem, ele-
 gantiam. in tertio εὐπείθειαν, forte pro εὐπρέπειαν distinctionem, de qua
 Hermogenes l. 1. de Formis, cap. 3. & 4. 4 Illud ἢ tollendum, utpote pro-
 fectum à Librario, qui in margine ad explicationem εὐπείθειαν scripse-
 rat ἢ σαφήνεια. Tollius. Forſan ἐπινοίαν, solertiam in cogitando Schurzfl.
 5 Ita Tollius. antea δι' αὐτῆς. 6 Particulæ sunt μὴ καὶ dubitationi inter-
 vientes, non redundantes, ut quidam censuerunt. Faber. 7 Prius ὡς
 εἰδόμενα, quod in ὡς εἰδόμενα σε mutavit Tollius. 8 In Edit. prima & Codd.
 MSS. statim post νηπίω habemus lacunam, post quam sequitur πλὴν εἰ μὴ
 ποιήσει εἰ * ἐπὶ καὶ τῶν, & γένεσι. τὸ δ' Αἰακρ. &c. In Veneta Alii que νη-
 πίω. πλὴν εἰ μὴ ποιήσει καὶ. dein, post hiatum, ἐπὶ καὶ τῶν, καὶ γένεσι. τὸ δ'
 Αἰακρ. &c. Una autem vocula ἐπὶ καὶ auctior est Vet. Cod. Parisinus; & in
 eo ἡ ἐπὶ καὶ τῶν pro ἐπὶ καὶ τῶν. Lacunam hanc (inquit Tollius) ita ego

ΤΜΗΜΑ λδ'.

Περὶ ἰδιωτισμοῦ.

* * * ὑπὶκώτατον, καὶ γόνιμον τὸδ' Ἀνακρέοντος. "Ἐκείνῃ
 "Ὁρνήκινος ἔκπερέφομα." Ταύτην ἢ ὁ Θεοπόμπης ἐκείνην τὴν
 ἐπαίνετον, ἀλλὰ τὸ ἀνάλογον, ἡμοίως σημασιωτάτα ἔχον
 ἀλλὰ ὅτι ὁ Κακίλιος οὐκ οἶδ' ὅπως καθεμέμετα.
 "Δειδὸς ὦν, φησὶν, ὁ Φίλιππος ἀναβοοῦντος πρὸς ἑαυτὸν
 "τα." Ἐστὶν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς εἰς ὅτε ὁ κόσμος πρὸς πολλὰ
 ἐμφαντικώτερον ὑπεργνώσκῃ καὶ αὐτόθεν ἐκ τῆς κοινῆς βίης.

S E C T I O XXXI.

De idiotismo, seu de verbis vulgaribus.

* * projectissimum quidem, at-
 tamen foecundum *Sublimitatis*
 est hoc Anacreontis; *Threïssa*
non me vexat amplius. Sic &
 illud Theopompi laudabile, quo-
 niam ipsi rei admirabiliter con-
 venit, significantissimum mihi
 semper vilum est; quod nescio
 quid sit ut à Cæcilio carperetur.
Exat, inquit, Philippus ad ad-

versa rerum devoranda à natura
factus. Accidit igitur nonnun-
 quam, uti de medio sumpta &
 protrita verba exquisitis atque
 ad ornatum comparatis multo
 significantiora sint, multoque il-
 lustriora: illico enim per se ex
 ipso quotidiani sermonis usu in-
 telliguntur. Quicquid autem fa-
 miliare est & consuetum, jam hoc

aliquando supplerem: Πάλιν οὐ μὴ παύσει καὶ ἰσχυρὸς ὁ ἰδιωτισμὸς παλαιός,
 ἵνα καὶ τοῖς ἀσέγγασιν ἀνάλογον ἢ, πάντως σημασιωτάτα, ἢ ὁ Θεοπόμπης ὅπως
 ὑπεκώτατον, ἢ γόνιμον ὡς τὸδ' Ἀνακρέοντος. Verum in MS. Veneto S.
 Marcini margini adscriptum, ἐστὶν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ὑπὲρ τοῦ φάλα. Adeo ut no-
 vam sectionem effecerimus, quā de verbis agatur abiectis & vulgaribus.
 I. Lego cum Tolleio ὑπεκώτατον, nam Hermogenes (ut idem notavit)
 ὑπεκώτατον in sermone agnoscit, l. 2. de Ideis c. 1. praeterea aliquoties oc-
 currit ὑπεκώτατον, apud Dionysium Halic. 2. In Cod. Vat. Ὁρνήκινος, ut in
 Anacreontis Ode 181. πάλιν Ὁρνήκινος. Vide Cl. Bernasconi notam ad Anacr.
 p. 189. 3. Vis huius metaphora non in comedendi significatione (ut cen-
 siont alii) sita est, sed in necessitate in edendo expressione; cum scilicet Phi-
 lippus, quod nolenti adigente necessitate faciendum erat, ingenii flexibi-
 litate devorata molestia libens faciebat. Est enim ἀναγομφία Aristoteli
 Βίαιος καὶ φῶς, Fabioque appellatur certa lex viliorum. Nullo igitur jure ver-
 bum hoc ἀναγομφίαν Cæciliū carpebat. Tolleio.

ipso

τὸ δὲ σύνθημα ἴδιον πικρότερον. Οὐκ ἔστι δὲ τὰ αἰσχροῦ ἐ
 ὑποπλάττειν τλημόνας καὶ μὴ ἡδονῆς ἐπὶ πλεονεξίας κερτε-
 ρήνους, τὸ "ἀναγκοφάγειν τὰ πλεονεξία" ὁ ἀναγκοφάγος
 παρείληπται. Ὡς πᾶς ἔχει καὶ Ἡροδότου. "ὁ Κλεο-
 " μόνος, φησὶ, μακρὸς τὰς ἐαυτοῦ στερὰς ἐξιδίω κατέταται
 " εἰς Λακωνίαν, ὥς ὅλον καταχορδαῖον ἐαυτοῦ διέφθουσι." Καί,
 " ὁ Πύθιος ὥς τῷδε ὅτι τὸ πᾶν ἐμάχεται, ὥς ἅπας κατε-
 " κρεμνήθη." Ταῦτα δὲ ἐγγύς ὡς ἐξέειπεν ἰδιώτῳ, ἀλλ'
 οὐκ ἰδιώτῳ καὶ σημαντικῷ.

ipso evadit credibilis. Quare
 de homine ignominiosa ac sor-
 dida quæque non patienter mo-
 do, sed etiam, ad explendam
 ambitionem & dominandi libi-
 dinem, cum voluptate quadam
 usurpatum est illud, *adversa ve-
 rum devorare*. Hujus classis sunt
 & illa Herodoti: *Tum vero
 Cleomenes insaniæ corruptus cul-
 tello corpus suum minutim disci-*

dit, donec totus in segmenta dis-
cessit animam efflavit. Item
 hæc: *At Pytheas eo usque in*
pugnando navi restitit, donec mi-
nutim concideretur. Sunt enim
 hæc istiusmodi, ut ad sermo-
 nem vulgi quam proxime ac-
 cedere videantur, eumque vel-
 ut adradere; veruntamen signi-
 ficationis evidentia à plebæja vi-
 litate longissime remota sunt at-
 que disjuncta.

ΤΜΗΜΑ 26.

Περὶ πολλῶν μεταφορῶν.

ΠΕΡΙ δὲ πολλῶν μεταφορῶν, ὁ μὲν Καρτίλιος
 εἶπε συγκατατίθεσθαι τοῖς ὄνομα, ἢ, τὸ πλεῖστον, τοῖς

SECTIO XXXII.

De metaphorarum multitudine.

SED neque quod ad Transla-
 tionum multitudinem suam
 approbaverit, illorum subscri-
 bens

1 Ita ex Cod. V. A. antea τὸν δὲ ἀπὸ. 2 Ενεργητικῶς in Cod. V. A.
 3 In lib. 6. sect. LXXV. à Longino tamen aliquantulum mutata, & in
 compendium redacta. 4 Herodoti lib. 7. sect. CLXXI. ubi est ἡ
 ἀντιζυγοφάγος, ἡ δὲ c. 5 In Editionibus istam τοῦ προειρημένου

ὅτι ταῦτ' ἐνομασθεῖσσι τὰ ἴδια. Ὁ δὲ Δημοκρίτης ὅροις καὶ
 τὸ πικρὸν ὃ δὲ χρεῖας δὲ χειρὸς, εἶνα τὰ πάθη χυμάρῃ
 δίκλιν ἐλαύνεται, καὶ τὸ πολυπλήθυσιν αὐτῷ ὡς ἀναγκῶν
 οἰσῶνται συμφέλλει. “ Ἀνδραποῖ, ὦ φησὶ, μαρσί, καὶ ἀλά-
 “ τρες, καὶ κόλακες, ἡκρωτειασμένοι πᾶς ἐαυτῷ ἕκαστοι πα-
 “ τέρδας, τὸ ἐλθιδεῖαν ὡρεπιπυκνότες, ὡρετέρω Φιλίπ-
 “ πῳ, νυνὶ δ' Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μαρτυντες καὶ τοῖς αἰ-
 “ ρήτοις τὸ εὐδαμονίαν. τὸ δ' ἐλθιδεῖαν καὶ ὁ μνηστὴρ ἔχων
 “ διαπύττω αὐτῶν, ἀ τοῖς ὡρετέροις Ἑλλανοῖ ὅροι τὸ ἀγῶν
 “ ἦσαν καὶ χαλόνες, ἀνατετραφότες. ” Εἰσῶντα τῷ πλήθει τὸ
 τροπικῶν ὃ καὶ τὸ ὡρεδοτῶν ὅτι ὡρεδοτῶν ὁ Ρήτορος θυμός.
 Διότι ὁ μὲν Αἰσχύλῃς καὶ ὁ Θέοφραστος ὁ μελίσματα φασι

bens sententiæ, qui duas tantum,
 aut summum tres, in una re ad-
 hibendas esse Translationes exi-
 stimant. Equidem, ut in aliis
 omnibus, ita & in hac re De-
 mosthenem nobis, tamquam cer-
 tissimam normam ac regulam,
 sequendum existimo: adeoque
 plurium simul Translationum
 usum tum præcipue esse tempe-
 stivum, quum affectus ad imitar
 hiberni torrentis præcipientes ru-
 unt, earumque copiam velut ad-
 hibita vi propellunt ac provol-
 vunt. *Homines*, inquit, *impuri*,
& scelerati, *& adulatores*; qui,
 postquam patriam quisque suam

*fæde lacerarunt, libertatem [tam
 publicam quam suam ipsorum]*
*Philippo primum, nunc autem
 rursus Alexandro propinarunt:*
quique, ventre ac libidinibus pro-
brosissimis summum vitam bonum
ac felicitatem metientes, liberta-
tem, nullique servire domino,
quæ majoribus bonorum omnium
fines erant ac regulæ, funditus
everterunt. Hic, ut vides, *Te-*
rentiane dulcissime, ipsa illa
 Translationum congeries à fer-
 vente Oratoris in proditores
 propulsa pronuit ira atque in-
 dignatione. Alioquin cum Ari-
 stoteles tum Theophrastus au-

πλῆθος ἐ μεταφορῶν. τὸ pro καὶ reponi jubet Faber. Forſan vox τάλμης
 excidit: nam paulo infra habemus ὅμοις δὲ πλῆθος καὶ τάλμης μεταφορῶν.
 Tandem vero malim, πλεῖς δὲ πλῆθος πλείων καὶ μεταφορῶν, quod pro-
 bant ſequentia. Tollim. 1 Potius ὁ δὲ Δημοκρίτης. Eadem ſere in Plinio,
 L. IX. Epiſt. XXVI. Idem. 2 In Oraſ. pro Corona, p. 188. Edit. Pariſ. &
 p. 169. Edit. Oxon. ubi in vulgatis καὶ κόλακες καὶ ἀλάτρες, & μοχ ὡρετέρω μὲν
 Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ. 3 Ita in Edit. prima. poſtea ἐπιπυκνότες. ſcil.
 (ut inquit Petre) φανερὸς. 4 Vide Cicer. de Oraſ. I. 3 c. 41. & Quinſt. I. 8 c. 3.
 dacium

πῶς τ' ἰσχυροῦνται εἰ) ταῦτα μεταφορῶν, πρὶ, "ἀσπρὲς
 "φάναι," καὶ, "οἰοῖν," καὶ, "εἰ χρὴ τῷ τοι εἰπῆν τ' ὀρόποι,"
 καὶ, "εἰ δὲ ὡς κεκοινωκυπότερον λέξαι." Ἡ δὲ ὑπο-
 πίμνωσις, φασὶν, ἰσχυρὰ τὰ πολυμερῶν. Εγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὲν
 ἀποδίδωμι, ὅμως δὲ ὡς πλῆθος καὶ πόλιν μεταφορῶν, ὅσας
 ἐφύω, καὶ πᾶσι τ' ὀχημάτων τὰ εὐχρηστικά. καὶ τὰ σφοδρὰ πάθη,
 καὶ τὸ γυναικῶν ὕψος εὐαί φημι ἰδιά πῶς ἀλεξιφάρμακα. ὅτι
 ὁ ῥόγος τ' ὀροῦνται ταῦτα πέφυκεν ἀπάντα τ' ἄλλα ὡς οὐ-
 ρεν καὶ ὀροῦνται, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναλίσκω πάντας εἰσράτ-
 τεσθαι τὰ ὡς οὐρα, καὶ οὐκ εἰς τὸ ἀκροατικῶν ὀροῦνται
 περὶ τ' ὅς πλῆθος ἐλεῖχον, ἀλλ' ὅς συνειδυσαὶν καὶ λέγοντι.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰ γὰρ ταῦς τοπηρεῖας καὶ ἀφ' ὧν ὀροῦνται
 ἀλλὰ πῶς καὶ ὀροῦνται, ὡς οἱ συνειδυσαὶν καὶ ἐπάλληλοι

dacium, atq; proxime periculum
 accedentium, Translationum
 hæc ajunt esse lenimenta quæ-
 dam, ut ita loquar; vel, quasi;
 vel, si ita loqui liceat: item, si
 verbum audacius concedatur, &c.
 Hæc enim correctio, inqui-
 unt, emollit ac mitigat quic-
 quid in iis durius aut audacius
 occurrerit. Ego, uti ea quidem
 non improbaverim, ita copię
 & audacię Translationum, sic-
 ut & figurarum, (quemadmodum
 superius dixisse memini, ita et-
 iam nunc) peculiare & egregium
 remedium esse confirmarim tem-
 pestive adhibitos & vehementes
 affectus, cum vera ingenuaq; Sub-
 limitate conjunctos: quorum

hæc natura est atque indoles, ut
 impetus sui vehementia cætera
 omnia secum abripiant ac pro-
 pellant, & audacissima quæque
 ac præcipitia veluti adigente
 prorsus necessitate adsumant;
 audientibus autem, quod eodem
 illos concitatę mentis impetu,
 veluti quodam sacri furoris affla-
 tu, una cum oratore auferri fa-
 ciant, ne orium quidem aut la-
 xamentum examinandę hujusce
 aut reprehendendę Translatio-
 num multitudinis permittant.
 Quid? quod, & in locorum tra-
 ctationibus & descriptionibus,
 nihil illa Translationum frequen-
 tia atque congerie significantius
 esse potest? Quarum ope huma-

1 Ita Faber. prius erat ἰσχυρῶν. 2 Malim παρακοινωκυπότερον τι
 λέξαι. Tollius. 3 Ita Tollius ex MSS. pro πλῆθος καὶ τέλει. & mox ex in-
 genio, ὕψος pro ὕψους. 4 Respicit ad ea quæ dixerat p. 63. v. 13. 5 Ar-
 ticulum πῶς ante σφοδρῶς ejicit Tollius, contra quam Schenitz.

πτόπου. Δι' οὖν ἐν τῷ ἑνὶ τῷ ἀποφῶντι ἡ τὴν ἀνθρωπίνην σκελετὴν
 ἀνατομὴν πομπικῶς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἀναζωγραφεύεται θείως
 τῷ Πλάτῳ. ¹ Τὴν μὲν κεφαλὴν ἀντὶ φθοῖν ² ἀκρό-
 " πολιν. ³ ἰσχυρὸν δὲ μέσῳ διακοδονοῦν μεταξὺ τῶν φθόνων
 " αὐχένα, ⁴ σπονδύλους τε ὑπερσείχου φθοῖν τῷ φρό-
 " φονίᾳ καὶ ⁵ τὴν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώπου ⁶ κακῶν δὲ λείπει,
 " γλῶσσοι δὲ γούστῳ δοκίμοι. ⁷ ἀναμμεα δὲ τῷ φλεβῶν
 " τῷ καρδίας, καὶ ⁸ πηγὰς τῶν ἀερερομένων καὶ πάντες τὰ
 " μέλη σφοδρῶς ἀμμεατος, εἰς τὴν δρυφορέαν οἰκιστὴν κατέτε-
 " ταγμένῳ. τὰς δὲ ἀφροσύνας τῷ πόρῳ διομαίξει ⁹ τῶν
 " πύων, ¹⁰ τῇ δὲ πηδύσῃ τῷ καρδίας οἱ τῇ τῷ δυνάμει φρο-
 " δοκίμῳ καὶ τῇ τῷ θυμῷ ¹¹ ἐγέρσῃ, ἐκαστὴν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν δὲ
 " κενεῖαν μηχανώμενοι, ¹² φθοῖν τὴν τῷ ¹³ πλάσμονος ἰδέσθαι

ni tabernaculi anatome à Xeno-
 phonte quidem apparate ac ma-
 gnifice; at à Platone omnino
 divine depingitur. Ut quum
 caput hominis arcem appellat,
 isthmum vero inter hoc & pe-
 ctus medium interjectum collum,
 vertebrique tanquam cardini-
 bus suffultum esse dicit: tum
 & voluptatem hominibus esciam
 ac existere malorum, linguam
 sapientum exploratricem ac judi-

cem: cor venarum nexus origi-
 nem; & fontem sanguinis, uni-
 versum cum impetu quoddam cor-
 pus permixtis, in sua velat in
 corporis custodiam statim collo-
 catum: meatuum autem vias ac
 transitus angustos vocat: por-
 ro cordis subsultationi, ubi vel
 terrore offuso trepidat vel ira
 inflammatum concitatur; Dii,
 inquit, auxilium molientes pul-
 mones fabricantur, molle & ex-

1 Locum (ut monuit Cl. Langbenius) forte intelligit *Ἀπομνημονεύμα-
 των*, l. 1. p. 45. *Edis. Oxon.* 2 In *Timeo*: ubi illa humani corporis
 descriptio tres amplius paginas occupat. *Longinus* autem ea selegit quæ
 vix sunt splendidiora, verbis plerumque mutatis. Vide *Ciceronem de Nat.*
Deor. l. 2. c. 54, 55, 56, &c. 3 Pag. 70. v. 8. *Edis. Paris.* 4 P. 69. v. 40.
 5 Pag. 74. v. 2. 6 Pag. 69. v. 32. 7 Hicce nihil simile reperio præ-
 ter ea quæ habentur, p. 65. v. 29. *ἵνα μὲν γὰρ τὸ εἰσόντα πρὸς τὰ φλεβῶν, εἰς
 τὸν δυνάμει τῷ γλῶττι.* 8 Ita ex *Cod. Vat.* & *Platonis* verbis (τὴν δὲ καρ-
 δίας ἀμμεα *[pro ἀμμεα]* τῷ φλεβῶν, p. 70. v. 9.) locum restituit *Tollius*. cum
 antea editum esset, ἀμμεα τῷ φλεβῶν absque τὴν τῷ φλεβῶν. 9 P. 70. v. 10.
 10 *Ibid.* v. 17. 11 *Ibid.* v. 21. 12 *Melius* in duob. *Codd. Vat.* ἰσχυρῶν.
Tollius. 13 Male φθοῖν in *Edm.* ante *Tollianam*. 14 *Πλάσμωνος* [sive πλά-
 σμων]

ῥηφύπνυται, μαλακίῃ καὶ ἀναμῇ καὶ ὁρεγῆται ὁπότε
 ἔχει, ὅς ἄλλα μαλακόν, ἢ, ὁ θυμὸς ὅπότε ὁ αὐτῇ
 ἀκμάζει, πηδῶσα εἰς ὑπεῖκαι μὴ λυμενέται, καὶ τῇ μὲν
 ὅτι θυμῷ οἰκιστὶ προσῶπτι ὅς ἡ γυναικαῖν, τῇ δὲ θυ-
 μῷ δὲ ὡς ἀνδραῖν τῷ γὰρ μὲν σπλῆνα τῷ ὁπότε ὁ α-
 μαγῶν, ὅστις πληρέμενος τῷ σπλάγχναρ μέγας καὶ
 ὑψηλός αὐξεται. ὡς δὲ ταῦτα ὁ σπέρξιν πάντα
 αὐτῶν φησὶ κατακλῆσαι αἰσθεν, τῷ δὲ σπέρκα προδο-
 λῶ μὲν καυμάται, πρὸς δὲ χυμῶν, ἐπὶ δὲ πλε-

languē & cavernis [spongia ad
 instar] intus instructum corpus,
 veluti molle solum saltationi ac-
 commodatum, ut cor, ubi in ipso ira
 effervescebat, ad id quod [præ
 molitia] cedis subsultans, haud
 læderetur: & cupiditatum fe-
 dem conclave appellat femina-
 tum; iræ autem domicilium,
 atrium virorum: lienem vero

intestinorum tersorium, quorum
 purgamentis adimpletus in molem
 excrevit subtumidam. post illa,
 inquit, omnia hæc undiquaque
 carne vestiverunt & sepeferunt,
 ut & adversus omnes nimios ca-
 loris & frigoris impetus vallum
 quasi quoddam ac tegmen esset,
 & contra quosvis ictus aut casus,
 instar coactilium, leniter molli-

[ἰδνα] ἰδνα pro pulmone, ut & alibi ἰδνα pro hepate, loquendi
 modo Platoni & aliis familiari, ut notavit Faber. 1 Utrum ὁρεγῆται
 cum aliis, an ὁρεγῆται ex Platone legamus, haud multum refert. 2 Ita ex
 Platone (p. 70. v. 32.) in Edin. nuperrimis; pro αἷμα μαλακόν, quod pla-
 nit Porio & Porio. ὅστις μαλακῶν habet Edit. prima, ut & Codd. MSS.
 Malim cum Langbano, εἶναι μαλακῶν; quod vox μαλακῶν id aliquando
 significet, quod ferendis oneribus subternimus, ne humeri lædantur.

Ita Tollius ex Platone p. 70. v. 33. In duobus Codd. MSS. ζῶν, πηδῶσα &c.
 in Edit. prima ζῶν, ὅς ὑπεῖκαι μὴ λυμενέται. in Veneta, aliisque ἀκμάζει,
 καὶ ὑπεῖκαι μὴ λυμενέται. 4 Quod Platoni (p. 70. v. 1.) γυναικῶν τῇ ὁ-
 ρῇ χυμῶν αἰσθεν, hoc à Longino γυναικῶν & ἀνδρῶν appellatur.

Ita ex Platone p. 72. v. 25. In Edin. prima, Veneta, aliisque μαγῶν, &
 in Codd. MSS. μαγῶν. De voce μαγῶν videbis Vossium ad Cuiasium
 p. 97. 6 Vox hæc (in Platone p. 72. v. 30.) non significat hic loci,
 quod vulgo solet, partem suppuratam; sed tralate accipitur pro mollior
 tumida, Tollius. 7 Platoni αὐξάνται. 8 P. 74. v. 40. 9 Ita primus
 ex Platone p. 70. v. 30. edidit Porio: quem sequuti sunt ceteri. In
 Edit. prima & Veneta, — σπέρξιν πάντα, φησὶ, κατακλῆσαι. πρὸς δὲ χυμῶν
 τῷ αἵματι, αἷμα τῷ πηδῶσιν σπέρξιν — τῷ δὲ &c. atque ita, teste
 Tollio, in Codd. MSS.

terque

“μάται, ¹ οἷ τὰ πλεῖστα, ἔσται, σῶμασι μαλακῶς καὶ
 “πράως ὑπέκχουσαι” ² νομὲν δὲ σαρκῶν ἔφη τὸ αἷμα,
 “τῆς δὲ τροφῆς ἕνεκα, φησί, ³ διαχρεύονται τὸ σῶμα, τῶ
 “μινόντες ὥσπερ οὗ κήποις ὀχετὺς, ὡς ἐκ πινος νάματος ⁴ ὅπι-
 “όσιος, ἀραγὺ ὄντος ὡς αὐλῶνος ἔσται σῶματος, τὰ τὴ φλεβῶν
 “ῥεοὶ νάματα. ἡνίκα δὲ ἡ τελευτὴ τοῦ σώματος, ⁵ λυεῖσθαι φησί
 “τὰ τὴ ψυχῆς, οἰοῦναι νέως πνεύματα, μετεῖναι τε αὐτῶν
 “ἐλθόντων.” Ταῦτα καὶ τὰ τοῦ ἀπλήσια μυελὶ ἄλλα ὅστι
 ἔξῃς. Στόμαχος δὲ τὰ διδλωμένα, ⁶ ὥστε δεῖξαι, ⁷ ὡς με-
 γάλας τε ⁸ φύσιν εἶναι αἱ ⁹ τροπαί, καὶ ὡς ⁹ ὑψηλοποιῶν αἱ μελα-
 φοραί, καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ ὀφρετικοὶ καὶ ὁ πλεῖστοι αὐ-

*terque corporibus incidentibus ce-
 dens: sic & sanguinem corporis
 pabulum appellat; alimentum vero
 gratia, inquit, venarum illud
 canalibus, non secus ac hortum
 inductis rivulis irrigant; sic
 ut tamquam ex fonte perenni,
 per rarum & exilibus distinctum
 meatibus corpus, venarum lati-
 ces fluant. ubi vero mors ap-
 propinquaverit, solvi ait ruden-
 tes animæ, non secus ac navis,*

*illamque liberam dimitti. Hisce
 similia addit alia innumera quæ
 ibidem sequuntur: ea autem, quæ
 nunc inde excerpta retuli, suffi-
 cere ad probandum existimo,
 Translationes omnes (in primis
 autem illas, in quibus similitudo
 spectatur) & ipsa natura gran-
 des esse & insignem orationi
 Sublimitatem suppeditare; eas-
 que cum in affectibus explican-
 dis, tum in narrationibus ac de-*

1 Antea ex Platone (p. 74. v. 8.) ediderunt Petra, Portus, aliique, — οἷον τὰ
 πλεῖστα ἔσται σῶμασι &c. Sed vocem κτήματα ejici jussit Faber,
 utpote ex glossmate natum. nam cum ad πλεῖστα in margine adscriptum
 erat πλεῖστα, inde κτήματα formarunt exscriptores. 2 Pag. 77. v. 27.
 3 In Platone, loco jam citato, διαχρεύονται. & in Edit. prima διαχρεύονται
 σῶμα. 4 In Platone ibidem post ἐπὶ τὴν sequitur ἀρδύς, pro quo (ut
 censet Faber) illud ἀρδύς. dein ἐπὶ τὴν αὐλῶνος & σῶματος in Edit. prima,
 αἱσῆς. Verum ὡς (quod absorptum erat à præcedente ἐπὶ τὴν) ante αὐ-
 λῶνος reposuit Tollius, & καὶ (ex Platone p. 79. v. 5.) pro καὶ substituend-
 um esse pronuntiat. 5 Pag. 81. v. 38. 6 Illa ὡς δεῖξαι desunt in Edit.
 prima & Codd. MSS. 7 Ita in Edit. pr. & uno Cod. MS. unde μεγάλας καὶ φύ-
 σιν legendum esse conjicit Tollius. μεγάλας τὴν φύσιν in Ed. Veneta, aliisque.
 8 Τροπαί in Ed. prima & MS. Amb. ut forsan exciderit vox λίαν. 9 Ita
 censet Dionys. Ha. ut & Quintil. l. 8. c. 6. modo rarius adhibeantur.

Scriptio-

ταῖς χάρισι τοῖσι. Ὅτι μὲν τοι καὶ ἡ χρῆσις τῷ τρόπῳ, ὥσπερ τὰ λῆλα πάντα χαλὰ οἱ λόγοις, παρασηγοῖ αἰετῶς τὸ ἀμεινον, δύναι ἥδυν, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ δὲ τύτοις καὶ τῇ Πλάτωνι ἐχέμεθα ἀφαιρούμενοι, πολλάκις, ὡς περ ὑπὸ βαλχεῖας πρὸς τῷ λόγῳ, εἰς ἀκρίτους καὶ ἀπληθεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλλοτρεοῦς τόμους ἀφαιρούμενον. " Οὐ γὰρ ῥᾶδιον " εἰποιεν, φησὶ, ὅτι πόλιν εἶδεν δὲ δίκην κρατῆρος καὶ " κραμβήν " δὲ μαιμάρον μὲ οἶνος ἐγκεχυμένος ζῆ, καλὰ " ζῶν δὲ ὑπὸ ἵφροντος ἐπὶρθε θεῷ, χαλκῷ κοινονία " λαβὼν, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτερον ἀπηνάξῃ. " ΝΗΦΟΝΤΑ " δὲ, φασὶ, ΘΕΟΝ τὸ ὕδωρ λέγειν, ΚΟΛΑΣΙΝ δὲ τὴν κρείσιν, ποικίλῃ πως τῷ ὅτι ἐχὶ ἵφροντος ὅτι τοῖς τοῖς τοῖς ἐλαττώμασι ἐπιχειρεῖν. Οἷος αὐτόθεν ὁ Κακίλιος, οἱ

scriptionibus, insigniter esse opportunas. Veruntamen, uti cætera solent omnia, quæ in elocutione pulchra sunt atque laudabilia, ita & hæc orationis ornamenta ad excessum prona esse & proclivia, etiam me tacente res ipsa loquitur. Unde & hoc præcipue nomine idem à nonnullis exagitari & reprehendi solet Plato, quod persæpe, velut instinctu quodam & quasi bacchatione dicendi abreptus, ad immôdicas ac duras Translationes & ad allegoricum tumorem

auferatur. Non enim, inquit, facile intelligi potest, civitatem temperatam esse oportere instar crateris: in quo furens vinum effusum ebullit; sed ab alio deo sobrio castigatum, præclara cum eo mixta societate, bonum & moderatum potum exhibet. Siquidem aquam sobrium vocare Deum, temperiem vero castigationem, aliaque id genus dehonestamenta, potius quam ornamenta, orationis consecrari, poetæ alicujus esse, ajunt, non satis sobrii. Et hinc, puto, illa nata Cæcilio

1 Lib. vi. de Legibus p. 773. v. 30. Edit. Paris. 2 In duobus Cod. Vat. & MS. Ambr. ἱπποῖν. 3 Lege φασὶν, sc. Platonis obitrectatores. Tollius. Sed cum ipsissima sunt Platonis verba, non est cur à vulgata lectione recedamus. 4 Κραμβήν in MS. Ambr. 5 Εγκεχυμένος malit Tollius. ἐκκεχυμένος in MS. Ambr. 6 Post ἵδ in V. C. inserta erat ἐδν, ita ut plura excidisse videantur. Alias levi transpositione, & addita copula, totus hic locus restitui possit, hoc modo: ἵφροντα γὰρ φασὶ, ἵδν τὸ ὕδωρ λέγειν, κολασιν δὲ τὴν κρείσιν, τοῖς τι τοῖς τοῖς ἐλαττώμασι ἐπιχειρεῖν, ποικίλῃ πως τῷ ὅτι ἐχὶ ἵφροντος ἵδν. Tollius.

τοῖς ὑπὲρ Λυσίου ἀντιθέμασι, ἀποδείκνυσθαι πρὸ παντὶ
 Λυσίου ἀμείνω Πλάτωνι & ἁποφραδῆ, οὐδὲ πάλαι χρη-
 σάμενοι ἀκρίτοις. Φιλῶν δὲ τὸ Λυσίου, ὥς ἐδ' αὐτὸς αὐ-
 τῶν, ὅμως μᾶλλον μισθὸν πρὸ παντὶ Πλάτωνι, ἢ Λυσίου φι-
 λῶ. Πάλιν ἔπος μὲν ἔστιν ὁμοιοκίαι, ὅτι ἐπὶ ταύ-
 ματα ὁμολογούμενα, καὶ ἐπὶ ὅτι, & ὅς δ' ἀναμάρτητος
 ἔστι καὶ ἐπὶ τὸ ῥήτορα ἀσφάlemi πάλιν αὖ διμαρτυρούμενος ὅτι
 Πλάτωνι &. ὅς δ' ἔστιν ἀσφάlemi ὅτι καὶ ὅτι, ὅτι δ' ὅτι δὲ.

fiducia est, ut, * in suis pro Ly-
 sia commentationibus, Platonem
 cum apseferre ne quidem dubi-
 tarit; duobus, iisque perpravis
 ac periniquis, affectibus impul-
 sus, amore nempe & odio. Nam,
 præterquam quod Lysiam tan-
 tum amarit, quantum nec ipse
 se, majore tamen omnino odio
 Platonem, quam amore Lysiam

prosecutus est. Adde, quod præ
 contentionis studio ea etiam,
 quæ concessa non sunt, quasi
 jam concessa sibi sumat. Ita e-
 nim Lysiam Platoni anteponeit,
 ac si ille ab omni prorsus vitio
 purus sit ac immuns; hic autem
 in plurimis labatur. quod utrum-
 que tam a vero alienum est,
 quam quod maxime.

1 Forſan ἔπος vel ἔπος. quod Petre verſioni congruit. Verum forteſte
 hæc animo contendendi affirmavit, quæ tamen (ſi voluiſſe videtur) coræ non
 ſunt & indubitate obſervationes. 2 Poſt φιλοκίαις deſſe videtur vox ἰεφά-
 λη, aut quid ſimile. Toll. 3 Nota ἡμίως hoc loco poſitum pro ἡμί-
 ρηως, qualiter antea uſus eſt Longinus verbo ἀσφάlemi. Faber. In
 uno Cod. Var. ἡμίως, πὶ πειρίμα, ea quæ ab ipſo ut verà ſunt poſita: in-
 fra tamen eſt πειρίμα, ſc. p. ſeq. & ſub ſinem ſect. xxxvi. Toll. Aliquid
 deſſe ſuſpico, quod in Edis. prima aſteriscus ponatur inter ἡμίως &
 ὁμολογούμενα. 4 Verte, etenim tanquam inculpatum & primum Rhetorem Pla-
 toni, qui in multis errat, præferi. Faber. 5 Similiter & Longinus ſ. xiv.
 aliique quamplurimi: adeo ut cum Fabro & ex Cod. Var. non neceſſe ſit
 ſubſtituere ἰλίην δι. Toll. * Non ſuis in Lysiam commentariis, prout vertit
 Tollius. Nam nullibi legitur Cæcilium in Lysiam commentatum eſſe.
 Verum laudavit Lysiam præ Platone Cæcilius, ut ſuſpico, & ἡμιότι-
 ρος τὸ ῥήτορα, cujus libri meminit Suidas in voce Κακίλιος. Nec abſo-
 lutum videtur conjicere eundem, qui Δημοδοτὸς ἢ Κικίριος σύγγραμ-
 ματα ſcripſerat, ſcripiſſe etiam σύγγραμματα Πλάτωνος ἢ Λυσίου. Schenkl.

Τ Μ Η Μ Α λγ.

Πότερον ἀρεττόν ἢ τὸ ἀδύνατον ἐν κατὰ θῶμασιν ἀνδρῶν
 ὕψος, ἢ τὸ διημαρτημένον ὕψος;

ΦΕΡΕ δὲ λαβόμεν τὸ ὅτι χαλεπὸν πᾶν συνέχευ-
 ρεῖα καὶ ἀνέγκλητον. Ἀρ' οὐκ ἄξιον ἐπὶ ἀξιοπορη-
 σαί τοι αὐτῷ τῷ χαλολικῶς· ποτέρῳ ποτε κρείττον, οἱ
 ποιήμασι καὶ λόγοις, μέγας οἱ οἰοῖς διημαρτημένον, ἢ τὸ
 σύμμετρον μὲν οἱ τοῖς κατὰ θῶμασιν, ὕψος δὲ πάντῃ καὶ ἀδιά-
 πλωτον. Καὶ ἐπὶ, νῦν δὲ, ποτέρῳ ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ ὁ
 θεωρεῖται οἱ λόγοις, ἢ αἱ μέγας διαστάσεις αἱ φέρονται. Εἰ
 γὰρ αὐτὸ οἰκεῖα τοῖς τοῖς ὕψος σκέμματα, καὶ ὅτι κρείττονος ἔ-
 ἀπαντος δομένα. Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερβολαὶ με-
 γάλους φύσιν ἔχουσι καθαρά. Τὸ γὰρ οἱ πάντῃ ἀκρίβεις, καὶ

SECTIO XXXIII.

Utrum potior sit ac praestantior oratio, omni quidem vitio, sed & Sublimitate carens, an Sublimis aliquando peccans?

AGE igitur, jam scriptor ali-
 quis sumatur vere purus &
 ab omni parte inculpatus. Non-
 ne & de hoc ipso in universum
 quaerere operae pretium est; u-
 trum, siue in ligata siue in soluta
 oratione, Sublimitas potior sit
 atque praestantior, quae in non-
 nullis aliquando peccet; an ve-
 ro mediocritas omnibus numeris
 absoluta & omni vitio carens?
 Nonne item & illud, pluresne

an majores in elocutione virtu-
 tes primas jure merito ferant?
 Hae namque disquisitiones ad
 hanc mihi de Sublimitate dispu-
 tationem cum primis pertinere
 videntur, nostramque de iis sen-
 tentiam omnino exigere. Equi-
 dem non ignoro, Sublimem, quae
 ad summum sint evecta celsita-
 tis fastigium, minime pura esse
 atque emendatam. Nam quod us-
 quequaque abcuratum est, hu-

illa est, &c. usque ad Ap. &c. à precedente sectione primus se-
 paravit *Follins*. 2. Illustram quæstionem postea; idque per digressionem
 paulo sane prolixiore. Ad rem redibit in epistola xxxvii. *Faber*. 3. In
 Edit. prima & MS. *Ambr.* διαμαρτυρία. quod fieri potest. 4. Praclare
 in hanc sententiam *Plinius*, l. ix. Ep. 26. *Quintili.* l. x. c. i. *Dionys.* Hal.
 in Epistola ad *Pompiliam*, & *Stech* in *Epist.* cxiv. *Foll.* 5. In Edit. prima
 & MS. *Ambr.* κινδυνος; & in alio Cod. MS. κινδυνος.

δυνος σμικρότητες· οὐ δὲ τοῖς μεγέθεσι, ὥσπερ οὐ τοῖς ἄλλοις
 πλάτοισι, εἶναι τι χρὴ καὶ παραλιγνόμενον. Μὴ πετε δὲ τῷ-
 το καὶ ἀναλῆσαι ἢ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις,
 ἀφ' ὧν τὸ μηδαμῇ ὀδυναιδιωδέειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῷ ἄκρῳ,
 ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλιέστερας ἀφαιμέναι
 τὰ δὲ μεγάλα ὀπισθοπαλὴ δι' αὐτὸ γίνασθαι τὸ μέγα. Θ.
 Ἀλλὰ μὲν ὅδε ἐκείνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσιν πάντων
 τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τῆς χείρως ³ αἰεὶ μᾶλλον ὀπισθινοῦται,
 καὶ τῇ μὲν ἀμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἢ μνήμη ὀδυναιμένη,
 τῇ καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ. Παραπιδυμένος δ' οὐκ ὀλίγα
 καὶ αὐτὸς ἀμαρτήματα, καὶ Ομήρου καὶ τῶν ἄλλων ὅσοι μέγιστοι,
 καὶ ἥκιστα τοῖς πλάσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ ὅχι ἀμαρτή-
 ματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκείνα καλῶν, ἢ παρελάματα δι'
 ἀμέλειαν, εἰκὴν που καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ μεγαλοφύας ἀνε-
 πιστάτως παρενλωμένα. ὅθεν ἦτον οἷμα τὰς μέζοντας

militatis effugere periculum vix
 potest: in ejusmodi autem sub-
 limitate non secus ac in ma-
 gnis opibus, esse aliquid oportet
 quod negligatur. Immo nec ali-
 ter fieri potest, quin humilia ac
 mediocria ingenia, quod magna
 cum audacia nusquam pericula
 adeant, nec summa affectent, &
 à vitiis plerumque sint immunia
 & tutius ingrediantur: quum
 Sublimia hac ipsa, quam con-
 scendunt, altitudine magis in
 præceps vergant, & periculo
 propiora sint. Sed nec illud al-
 terum me fugit, ita esse à na-
 tura comparatum, ut in omni-
 bus humanis actionibus, quod

pravum est recte factis conspe-
 ctius sit atque notabilius: utque
 peccatorum indelebilis in ani-
 mis hominum hæreat memoria;
 pulchrorum contra cito excidat
 atque evanescat. Quare licet &
 ipse non pauca, cum in Homero
 tum in aliis scriptoribus præ-
 stantissimis, peccata observarim,
 hisque eorum maculis ita offen-
 dar ut nemo magis; tamen ea
 non peccata vocarim voluntaria,
 sed hallucinationes potius, per
 incuriam, alicubi temere ac tor-
 tuito admissas, dum grandiori-
 bus intentus animus minutula
 hæcce minus sollicitè devitat:
 nihilominus censeo, majoribus

1. Lege ταπεινὰς ἢ μέσας. 2. Ita fere & Plato l. 6. de Rep. p. 497. v. 37.
 Edit. Paris. 3. Ita ex MS. Ambro. rescripti pro: καὶ

ἀρετάς, εἰ καὶ μὴ οὐ πᾶσι διομαλίζουσιν, ἢ τῷ Θεοτύῳ
 ψῆφον μᾶλλον αἰεὶ φέρεσθαι, καὶ εἰ μὴ δι' ἐνὸς ἐτέρου, ἢ μετὰ
 λοφροσύνης αὐτῆς εἶκα. Επεὶ τοι γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁ Ἀπολλώ-
 νιος ὁ ἦ Ἀργοναυτικῶν ποιητῆς, καὶ τοῖς βυκολικοῖς, πλὴν
 ὀλίγων ἢ ἔξωθεν, ὁ Θεόκριτος ὅστις τυχέστατος. ἂν δὲ Ὀμηρος
 αἰ μᾶλλον, ἢ Ἀπολλώνιος ἐξ ἰσότητος γένεσθαι; ἢ Τί δὲ Ερατο-
 σθένης οὐ τῇ Ηεγρόνῃ, ἀλλὰ πάντων γὰρ ἀμώμητοι τὸ ποιη-
 μάποι, Αρχλόχῃ, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα ὡς αὐτοῖσι, καὶ
 καὶ κῆνα ἢ ὁ Βαχχίδης ὁ δαμονίος πνεύματος ὁρμη, ἢ ἔτι
 ὁμοῖον τάξαι δύσκολοι, ἄρα δὴ μέζων ποιητῆς; Τί δ' οὐ
 μέλει μᾶλλον αἰ εἰ) Βαχχίδης ἔλοιτο, ἢ Πίνδαρος καὶ
 οὐ παραγὰς ἰαν ὁ Χίος, ἢ νῆ ἀλλὰ Σοφοκλῆς; ἢ ἐπεὶ τοι οἱ
 μὲ ἀλλὰ πῶτοι, καὶ οὐ πῶ γλαφυρῶ πάντη κεκαλλιγραφη-

virtutibus, inæquali licet tenore
 decurrentibus, primam plane
 palmam semper deberi, vel ob
 hanc ipsam solam animi magni
 & erecti celsitudinem, etiam si
 cætera omnia defuerint. Quan-
 doquidem autem Apollonius,
 Argonauticorum scriptor, nul-
 lius affinis est peccati; & Theo-
 critus in Bucolicis (exceptis pau-
 culis, quæ non tam Bucolici,
 quam alterius sunt argumenti)
 felicissimus est: utrum igitur,
 Terentiane, Homerus esse cu-
 prias, an vero Apollonius? Quid?

an Eratosthenes in Erigone (quo
 carmine nil inculpatius inveniri
 potest) Archilochi, confusa
 multa & nullo ordine distincta
 (idque divini illius spiritus im-
 petu, quem legi subjicere dif-
 ficile est) trahente ferenteque,
 præstantior poeta tibi videat-
 ur? Quid? in Lyricis Bac-
 chylidem tunc te esse malis,
 quam Pindarum; aut in Tra-
 gœdia Ionem Chium, quam So-
 phoclem? siquidem poetæ isti
 in nulla labuntur vitia, & in
 polito scitoque scribendi genere

1 Ita Petrus & Faber ex scilicet. 34. v. 3. cum antea esset αἰτίας. 2 Puto à
 Longino scriptum, Ἀρ' ἢ Θεόκριτος αἰ μᾶλλον ἢ Ἀπολλώνιος ἐξ ἰσότητος γένεσθαι, ἢ
 Ὀμηρος; ideoque aut Apollonius esse potius cupias, aut Theocritus, quam Home-
 rus? Tollius. Ἀρ' ἢ Ὀμηρος, Θεόκριτος αἰ μᾶλλον ἢ Ἀπολλ. Schwartz. 3 Τί
 δὲ; legit Sch. 4 Καὶ κῆνα malit Portus: sicut in MS. Ambr. & uno Cod.
 Vat. in altero καὶ κῆνης. sed melius καὶ κῆνα. quod dictum (ut notavit Fa-
 ber) per resumptionem, ut Latini dicunt, ita se gerebat, IDQUE inter amicos.
 Κατακινῶσιν malit Schwartz. ut ejiceretur vox ὁρμη. 5 Ita Tollius. ἢ ἐπεὶ δὲ
 si alii omnes.

μέγα· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτι μὴ οἱ πάντα ὄντι.
 φράσσεται τῇ φρονίᾳ· ὁ δὲ ἄλλος πολλὰ καὶ ἐκ πύ-
 κτου ἀνελκύσει. Ἡ ὁδὸς δὲ ἐκ φρονίᾳ εἰς ἀνελκυσίαν·
 οὐδὲν ποδὸς ἐκ φρονίᾳ ταῖς ἰσχυρὰν ἀνελκυσίαν· ἔξω·

fane quam elegantissimi sunt: Pindarus autem & Sophocles nonnunquam, rapidæ ad instar flammæ, suo impetu evecta corripiant & inflamment; verum, ubi minime expectes, sæpe restringuntur, caduntque infeliciter. Neminem certe, qui sanæ mentis fuerit, inventum iri crediderim, qui non unum Sophoclis Oedipum universis simul Ionis fabulis longissime anteponat.

Τ Μ Η Μ Α λδ.

Περὶ δ' αὐτῶν ἡ δὲ Δημοσθένους καὶ Ὑπερίδου σύγκλησις.

ΕΙ δ' αειμῶ, μὴ τῷ ἄλλῃ, κείνοιτο τὰ κατορθώματα, ἕως αἱ καὶ Ἰωβίδης φ' παντὶ ὀρεῖ χαίῃσι
 εἴνευ. Ἐστ' ἂν πολυφρονότους, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχοντες
 καὶ ῥαδίον ὕπακτος οἱ πάντι, ὡς ὁ πένταθλος, ὅς γα τ' ἴσθμι
 ὀρτυίῃσι οἱ ἀπασὶ τ' ἄλλῃσι ἀγωνιστῶσι λείπει, ὀρτυίῃσι δὲ τ'

SECTIO XXXIV.

De eodem argumento: Demosthenis & Hyperidis comparatio.

Porro, si virtutes numero potius quam sua æstimandæ sint præstantia & magnitudine, ideo omnimodo Hyperidem superiorem esse Demosthene faciendum est. Nam & sonorus magis est Hyperides, & pluribus abundat virtutibus; estque in omnibus ferme summus, & tanquam quinquertio aliquis: qui, quanquam iis, qui in singulis cujusque generis certaminibus exercitati sunt, palmam concedere necesse habet; ceteros tamen sui generis athletas superat atque antecellit. Hyp-

1 Dicendum foret, sed id non potuit propter ~~id~~. Faber. 2 An uideri quidem ~~res~~ & certe praefert Tollin. 3 Sic iungi debet, ut ~~non~~ Faber. Antiquiorum res non male Tollin. 4 Qui summi etiam ~~antiquiores~~: qui ei proxima ~~ut~~ dicebantur. Toll. 5 Imitatio est ut aitktor, Platonis in Dialogo qui inscribitur Egeas, & ~~est~~ philosophia Locum vide in pag. 135. v. 40. Edit. Paris. Faber. Platon addit Suidam in ~~Erasmodem~~, qui (ut notavit Tollin) pauca habet hunc loco illustrando aptissima. (In quo Coll. Par. & AS. Amb. etc. dem ~~Ant.~~ & ~~notiones~~. rectissime, ut censet Schurtzfl.

ὁ μὲν δὲ Ἰππικίδης ὡς περὶ πάντα, ἔω γὰρ τῷ
 συνήθειος. μμῆσθαι τὰ Δημοσθένεια καταρχήματα, ὃς τὰς
 Αυσιαχὰς ἐκ παλαιῶν ἐξείλεται ἀρίστας τε καὶ χείρας
 καὶ δὲ μαλακίζονται, ἀφελῶς ἐνθα χροῖ, καὶ ἔπειτα ἔ
 ἔως μονοτόνως, ὡς ὁ Δημοσθένης, λέγει, τό τε ἡθικὸν ἔχει
 ἔξ γλυκύτητος ἡδύ, ἁπλῶς ἐρηδιώμενον ἀφαιρῶν τὸ
 κῶτον εἶναι ἀπείσμητο, μολότηρ πολυπραγματοῦς, ἐν γὰρ
 τὰς μισθώσεις ἐπὶ ταύταις, σκόμματα οὐκ ἔμμεστοι, ὃ δὲ
 μάστιγα ἔχ' τὸς Ἀττικὰς ῥαβδούς, ἀλλ' ὀφθαλμοῖς, ἀφ-

ides enim, præterquam quod
 unctæ Demosthenis decora, una
 excepta compositione, feliciter
 exprimit; insuper etiam sibi ad-
 dicit, quidquid præterea in Ly-
 cia virtutum est atque venustita-
 tum. Nam &, ubi simplicitate
 opus est, remittitur; nec omnia
 in contentione ac spiritu dicit,
 ut Demosthenes; & in morata
 oratione suavitatem obrinet exi-

mia quadam dulcedine, absque
 satietatis ac fastidii periculo, le-
 niter imbutam: adhæc innu-
 meræ apud ipsum urbanitates, ac
 immensa salium copia; natus fo-
 rensis; festivitas liberalis; in de-
 jiciendis faceta irrisione adver-
 sariis mira facilitas; dicta nec
 insulsa, nec frigida, aut arcessi-
 ta, sed, cujuscumque veterum illa
 Atticorum, ingenua & è re na-

1 Quos Longinus hic ἰδιώται appellat, ii sunt (inquit Tollius) οἱ ἰδιῶ-
 ται; ἰδιῶται, qui ad Pentathlon adspirabant. Demosthenem hic Longi-
 nus comparat Ἀθλητῶν, qui in uno certaminum genere cæteris omnibus
 palmam præcipiebat; Hyperidem autem, Quinquagessiani, qui id genus cer-
 tatores omnes (τὰς ἰδιότητας) superabat; ei tamen cedebat qui in singulari
 aliquo certaminum genere primas ferebat. 2 Πρὸς τὸ π. in MS. Ambr.
 probante Schurzfl. 3 Hoc modo legit & distinguit Schurzfl. καὶ τὴν Ἀ-
 ττικὴν, ἐν πο. 4 Λακίσματα pro μαλακίζονται in MS. Ambr. unde forsitan
 legendum λακίσματα, & ejicienda vox ἀφελῶς, tanquam è Glossa orta:
 & λακίσματα accipienda ἀπὸ τῶν ἀφελῶν ὁφειδῶν, quæ μονοτόνως opponun-
 tur. Schurz. 5 Καὶ deest in MS. Vat. & Ambr. idque recte, ut censent
 Tollius & Schurz. 6 Διγὰρ in MS. Ambr. nade λέγει τὸ π. in MS. con-
 ficit Schurz. 7 Illa λέγει: ἐρηδιώμενον videntur è margine in textum ir-
 cepisse. Toll. 8 Οὐδ' ἀναγοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸς Ἀττικὰς ὀφθαλμοῖς in MS. ma-
 git Tollius. ipse scilicet rei (live argumento) inhaerentia, qualia ἀναγοῖ-
 τος (inopis & frigidi) opponuntur. Vulgata lectio retenta, ἀναγοῖ
 reddit procacia & pusillanimitas, qualia esse solebant Atticorum scommata.

συρμός τε ὀπιδέξις, καὶ πολὺ δὲ καμικόν, καὶ μὲν παρὰ
 εὐφρόνῃς κέντροι, ἀμύμηλον δὲ ἑπὶ τῷ δὲ πᾶσι τέτοις ἐπα-
 φροδίτων οὐκ ἴσα δὲ αὐτῷ ποτε παροφθαλμίζας, ἐπὶ δὲ μυθo-
 λογίᾳ κεχυμένος, καὶ οὐ ὑπερῷ πρόματι διεξοδῶσαι ἐπὶ εὐ-
 καμπῆς ἀκρῶς, ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν οὐδὲ τὸ Λητὸν ποιοῦ-
 πικώτερα, τὸ δὲ Ἐπιτάφιον ὀπιδεκτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἰ τις
 ἄλλος, διέγχετο. Οὐδὲ Δημοσθένος ἀνηθοποιήσις, ἀλφειοχρῆσις,
 ἡλικία ὑγρὸς, ἢ ὀπιδεκτικὸς, ἀπάντην ἐξῆς τῷ θεωρημένῳ
 καὶ δὲ πλέον ἀμοιρῶς. ³ Εἴη μὲν γὰρ γέλοιος ^{εἴ} βιάζεται
 καὶ ἀπῆος, καὶ γέλοια καὶ μᾶλλον, ἢ καλαγαλάται· ὅταν δὲ
 ἐγγίξῃ γέλη πρὸ ὀπιδεκτικῆς ^{εἴ}, τότε πλέον ⁴ ἀφίσταται. Αλλ'

ta: eludendi, nasoque suspen-
 dendi dexteritas illi incredibilis,
 aceti Comici vis magna, * &
 in altercando cum aliquo aculeo
 multus lepos; quæ cuncta inimi-
 tabili, ut ita dicam, gratia at-
 que venustate condiuntur: ad
 misericordiam eliciendam interdum
 propensissimus aptissimusque,
 item in fabulosis narrationibus
 fusus, digrediendi quoque cum
 amœna quadam facilitate &
 reflexu summus artifex; quemad-
 modum in illa de Lætona digres-
 sione poëticiis flosculis ac pigmentis
 ornatissima, at-

que in oratione Funebris tanto
 cum apparatu & ostentatione
 compolita, ut, an quisquam al-
 lius talem concinnare potuerit,
 nesciam. Contra ea Demosthe-
 nes in effingendis hominum mori-
 bus infelix plane est, minime
 fusus, rigidus, ad omnem osten-
 tationem ineptissimus; omni-
 busque fere istis, quas recensui,
 virtutibus maximam partem de-
 stitutus. Quin, ubi facetus esse
 studet & dicax, non tam risum
 movet quam cachinnos irriden-
 tium: & quo magis festivitatem
 affectat, eo longius ab ea

1 Pro ὡς ἐπὶ, ut sæpe οἶμαι pro ὡς οἶμαι. 2 Ex Deliace forsan Hyperidii: quod indicare videtur Hermogenes l. i. de Formis: ἵπτοι τὰ οὐ Δελιακὰ Ἰπποκρίτου ποικιλικῶς μᾶλλον καὶ μυθικῶς ἐκρηται. Faber. 3 Vide Quintil. l. 6. c. 3. p. 305. Edit. Oxon. 4 Post ἀφίσταται in Edit. prima & plerisque Codd. MSS. glossema hoc non ineruditum, τὸ γὰρ τοι οὐδὲ Φρυγῆς Ἀθηναίωνος λεγόμενον ἐπιχειρήσεις γράφειν, ἐπὶ μᾶλλον ἀν' ὑπερδύω συνίστησι. Vera lectio, τὸ γὰρ τοι ὑπὲρ Φρυγῆς ἢ κατ' Ἀθηναίωνος λεγόμενον ἐπιχειρήσεις ὁ γράφειν. Sch.
 * Cum certo nec irritis joco aculeus vertit Petra.

ἐπειδὴ δὲ οἱ μὲν πατέρων καλὰ, καὶ εἰ πολλὰ, ὅμως
ἀμεγέθη ἔχοντες καρδίῃ νήφοντες, ἀργὰ καὶ τ' ἀχροατικῶς ἡρεμεῖν
ἔδωκεν. ὅδεῖς γὰρ ὕψι ὑπερίδῳ ἀναγνώσκων φοβεῖται. Ο δὲ
² ἔστιν ³ λαβὼν τ' ⁴ ἔμμεγαλοφρονεῖται καὶ ἐπ' ἀχρον ἄρετας
σωτετελεσμέναις ὑψηλοῖς τόνον, ἔμφυχα πάθῃ, πρὸς
σίαι, ἀγχινοῖαν, ⁶ τάχος, ἔστιν δ' ὁ κύριον, τ' ἀπασιν ⁷ ἀποδο-
τὸν δεινότηθα καὶ δυνάμειν. ⁸ ἐπειδὴ τῶτα, φημί, ὡς θεό-
πεμπία τινα δωρήματα, ἔχοντες ἐπεὶν θεμιτὸν ἀνθρώπινα,
ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τῷτο οἷς ἔχει καλοῖς ἀπανίας
αὐτὸν νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, ⁹ ὥσπερ καλαβροῦντα καὶ
¹⁰ καλαφρόν τε καὶ ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας. καὶ γὰρ οἱ αὖτε πρὸς κα-

aberrat. Sed quoniam (meo qui-
dem iudicio) Hyperidis virtutes
quamvis multæ, nihilominus
Sublimitatis expertes sunt, &
velut ex hominis cum maxime
sobrii pectore profectæ, ignavæ
& sine nervis, quæque auditorem
minime perturbant; (etenim
quotusquisque, quum Hyperid-
em legit, commovetur?) De-
mosthenes autem, hinc quidem
adjuncto sibi elatissimæ & ad
summum virtutis oratoricæ cul-
men productæ magniloquentiæ
spiritu, tum & affectibus ani-
matis, ubertate orationis, ver-

lutia, celeritate; illinc vero,
quod præcipuum est, inaccessa
omnibus dicendi gravitate & vi
admiranda: quoniam hæc (in-
quam) tamquam divinitus con-
cessa munera (neque enim hu-
mana ea appellare fas est) con-
fertim undique ad se attraxerit:
quocirca, iis, quas possidet, di-
cendi virtutibus universos sem-
per vincit, & ne illæ aliorum,
quibus ipse caret, adversus se
quidquam valeant, eloquentiæ
suz tonitru & fulgore attoni-
tos reddit & percellit omnes
omnis ævi oratores. adeo ut

1 Kai deest in MS. Ambr. Quid si legeremus, καὶ ἢ δὴ νήφοντες; an
potius dicamus ἀμεγέθη esse à glossa? Sch. Forſan ex Proverbio Gr. [τὸ εὖ τῇ
καρδίᾳ ἔχοντες, ἐπὶ τῇ γλώσσῃ ἔμμεγαντες] cujus meminit Plutarchus περὶ
ἀδελφείας, ut & Diogenianus in Cent. VII. Prov. 43. 2 Vocabulum μὲ post
ἔστιν excidisse suspicatur Tollius. 3 In duob. Codd. MSS. ἰλὸν ἔμμεγαλ. &c.
Vide Dionys. Hal. Vol. 2. p. 288. Edit. Oxon. 4 Scribe τ' μεγαλοφρονεῖται-
tis. alias vocula deesse videatur. Tollius. 5 Pro δρετῆς συντεταγμένων,
ex Poëta Dorico aut Æolico. Faber. 6 In Edit. prima, τάχος, καὶ κύριον
(forſan pro τάχος, & δὲ κύριον, τῶν &c.) absque illo ἔστιν δ'. in MS. Ambr.
ἔστιν δ'. 7 Vide Quintil. l. vi. c. 2. & Dionys. Hal. Vol. 2. p. 238. Edit. Oxon.
8 Ita in Edit. omnibus præter Tollianam, quæ habet ἐπείτοι, ut in MS.
Ambr. 6 Ita Faber. ante καὶ ὥσπερ. 10 Πάντας post καλαφρόν excidisse
putat Toll.

ρᾶν τοῖς φερομένοις ἀνιανοῖζον τὰ ὄμματά διενάψο, ἢ αὐτο-
φθαλμῶσιν τοῖς ἐπαλλήλοισ ἐκείνους πύθον.

facilius aliquis erumpentium nu- sis illius atque sibi supervenien-
tibus fulminum ictus apertis tibus affectibus immoto & im-
oculis excipere possit, quam den- perculso animo obfistere.

Τ Μ Η Μ Α ΛΕ΄.

Ἰ Περὶ Πλάτωνος καὶ Λυσίας.

ΕΠΙ μέντοι ὅ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τις ὅστις, ὡς ἔφην,
ἀγχοφρά. Οὐ γὰρ μεγέθει τ' ἀρετῇ, ἀλλὰ καὶ ὅ
πλήθει πολὺ λευπόμενος ὁ Λυσίας. καὶ ὁ πλεῖον ἔτι, τοῖς
ἀμαρτήμασι φερεσθῆναι, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπει. Τί ποτ'
οὕτω εἶδον οἱ ἰσοῦχοι ἐκείνοι, καὶ τ' μεγέθει ἐπορεζάμενοι τ' συλ-
λαφῆς, τ' δ' οἱ ἅπασιν ἀκριβείας ὑπερφρονήσαντες; Πρὸς
πολλοῖς ἄλλοις ἐκείνο. ὅτι ἡ φύσις ἔταπεινόν ἡμᾶς ζῶσι,
ἐν δ' ἀγεννὲς ἔκριτε τ' ἀνδρωπον, ἀλλ' ὡς εἰς μεγάλῳ πνέ

S E C T I O XXXV.

De Platone et Lysia.

SED, ut ad Platonem & Ly-
siam revertamur, est & alia
quædam inter eos, uti dixi, dif-
ferentia. Non enim magnitu-
dine tantum, verum etiam nu-
mero virtutum longe Platone
inferior est Lysias: &, quod
amplius est, pluribus vitiis ab-
undat, quam virtutibus deficit.
Quidnam igitur spectasse divi-
nos illos scriptores dicemus; aut

quid secutos summum grandita-
tis in dicendo fastigium affe-
ctasse, accurata hac in omnibus
specta diligentia? Ut multa alia
omittam, hoc eos præcipue in-
tuitos existimo: Naturam non
humile nos quoddam, aut con-
temptum animal reputasse; ve-
rum quum in hanc vitam & in
hunc universam terrarum or-
bem, ceu in amplissimum quod-

1 De his videtur Platonem in *Phædro*, & *Phæcedonem* apud *Gellium*. l. 1.
c. 5. 2 In uno Cod. *Vat.* καὶ ὁ πῶς. in *MS. Ambr.* ὁ πῶς. rejecta copula.
unde ὁ πῶς. legit *Sch.* καὶ πῶς. legebat *Tollius*. Sic non opus erit ut vel
mutum substituatimus vel subintelligamus.

¹ παῖνήγουν, εἰς τὸ βίον καὶ εἰς τὸ σύμπαντα κόσμον ἐπαγγασ-
 θησάμενος πᾶσι τὸ ὅλον αὐτῆς ἐσομένης, καὶ φιλοσημασίαν
 ἀγωνιστῆς, εὐχὴς ἁμαχοὶ ἔρωτα οἰόμενοι ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς
² παντὸς αἰὲς ἔμελλεν, καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς δαμνιωτέρου.
 Διότι τῇ πενίᾳ καὶ ἀφροσύνᾳ τὸ ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς ἔδ-
 ὁ σύμπας κόσμος ἀρκῇ, ἀλλὰ καὶ τὸς ἔθετόντες πελ-
 λάκις ὄρεας ἐκβαίνουσιν αἱ ἐπὶ τοῖς καὶ ἐπὶ τοῖς πεδυνάμε-
 οὐ κύκλῳ τοῖς βίοις, ³ ὅσων πλεονέχει τὸ περιττὸν ⁴ οὐ πᾶσι
 καὶ τὸ μέγα ἔχει, ταχέως εἰσεται πρὸς αὐτὴν γηρόναι.
⁵ Εἴθι φυσικῶς πᾶσι ἀρόμενοι μὰ δὲ τὸ παρὰ μικρὰ ῥῆθρα θαυ-
 μάζομεν, ⁶ εἰ καὶ διαυγῇ καὶ χρήσιμα· ἀλλὰ ⁷ τὸ Νεῖλον, καὶ

dam nos mitteret amphithea-
 trum, (in quo partim eorum
 quæ hic gererentur futuri effe-
 mus spectatores, partim actores
 ipsi, magnoque animo de laude
 dimicaturi) in victum una simul
 & inexsuperabile mentibus no-
 stris omnis magnæ rei, & hu-
 manam conditionem exceden-
 tis, adeoque diviniore, ingene-
 ravisse desiderium. Atque hinc
 fieri, ut humanæ mentis con-
 templationi & conjectui ne to-
 tus quidem orbis sufficiat; sed
 ipsos sæpenumero ambientis o-

mnia coeli terminos immensa a-
 nimi agitatione transcendat: qua-
 re si quis undequaque vitam hanc
 omnem consideraverit, & quan-
 tum quod grande est & excel-
 lens in cunctis rebus pulchro ni-
 tidoque prævaleat, intelliget è
 vestigio, cui nos rei nati sumus.
 Itaque instinctu illo ducti na-
 turæ non exiles miramur rivu-
 los, quamvis puro pellucidiores
 vitro & humanis magis apti sint
 usibus: verum ad conspectum
 vel Danubii vel Rheni resisti-
 mus attoniti; maxime omnium

¹ Pythagoras dixit, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum
 qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Græciæ celebrato &c. Vide Cic.
 Tuscul. Quest. l. 5. non procul ab initio. ² Εἰς τὸν παντὸς καλὸν καὶ μεγάλ-
 ον voluit Faber, contra quam Tollius, & Schwartz. qui αἰεὶ sæpe apud Lon-
 ginum παρὰ τοῦτον notavit. ³ Ita ex duob. Codd. MSS. restituit Tollius. an-
 tea δὲ πλεονέχει, pro quo ὡς πλ. maluit Faber. ⁴ In Cod. Vat. ἐπὶ μέγα
 & καλόν. unde feci ἐπὶ τὸ μέγα ἔχει. Tollius. In Edit. prima, aliisque, οὐ
 πᾶσι ἐπὶ μέγα, ταχέως &c. ⁵ Vide Cornificium ad Herenn. l. 3. c. 22. & Cic.
 ad Brutum, c. 28. ⁶ Ita primus Faber, cujus conjecturam firmavit Cod.
 Vet. antea ἢ καὶ, perperam. ⁷ Articulum τὸ ἐ Cod. Vat. inseruit Tollius:
 qui & mox pro καὶ ἰσχυρὸν malit ἢ ἰσχυρὸν.

Ἰστρον, ἢ Ρῆιον, πολὺ δ' ἐπὶ μᾶλλον τῷ Ωκεανόν. Οὐδέ γὰρ τὸ
 ὑφ' ἡμῶν τετὰ φλογίον ἀναχρόμυμον, ¹ ἐπεὶ χαθαρὸν σῶζει
 ὁ φέγγος, ἐκπληττόμεθα τῷ ὑδαίνῳ μᾶλλον, ² χαίτοι πολ-
 λάκις ὀπισκοταμύων. ὅσδ' ἔτι τῷ Αἴτιος χερσῶν ἀξιο-
 θαυμαστότερον ἰομίζομαι, ἥς αἱ ἀναχρᾶς πέτραις τε ἐκ βυθῶ
 καὶ ὅλοις ὄχθας ἀναφέρουσι, καὶ ποταμὸς εἴσιτε ³ ὁ γένος
 ὁκείνους καὶ αὐτῶ μόνους περὶ πυρὸς. Αλλ' ὅτι τῷ τοιύτων
 ἀπάντων ὁκείν' αἱ εἵπομαι ὥς εὐπείροι μὲν ἀνθρώποις τὸ
 χρεῖδες, ⁴ ἢ καὶ ἀναγκᾶν, ⁵ θαυμαστὸν δ' ὅμως ⁶ αἰετὸ τὸ
 ὠρεῖσθαι.

autem ad ipsius intuitum Oceani.
 Ad eundem modum non igni-
 culum aut flammulam, cujus-
 modi nobis in focis quotidie ac-
 cendi solet, quamvis puro illi-
 batoque diu niteat splendore,
 ita admiramur atque stupemus,
 sicut illa duo fulgentia suspicere
 solemus cœli lumina, tamen hæc
 obscurantur nonnunquam & de-
 ficiant: immo & longe infra
 Ætnæ montis craterum sunt ad-
 mirationem, cum ejus montis

fauces ingentia ex imo fundo
 saxa atque totos adeo scopulos,
 & ardentia nonnumquam sul-
 phuris ac liquidi ignis flumina
 eructant. Quapropter de his om-
 nibus illud mihi statuendum
 videtur: Parabile & obvium cen-
 seri quidquid homini utile est,
 atque etiam necessarium; contra
 ea illud admirabile videri, quod
 præ cæteris insigne, & præter
 opinionem expectationemque
 grande est atque magnificum.

¹ Ἐπὶ χαθαρὸν præfert Tollius. ² Ita in Edit. prima. in aliis minus
 recte καὶ τῷ πυρὶ. ³ Illa ὁ γένος ὁκείνους ἐ εἴσιτε pro glossmate habenda:
 aut saltem legendum, καὶ ποταμὸς εἴσιτε [sulphuris] εἴσιτε καὶ ὁ μόνους περὶ
 πυρὸς. Faber. ⁴ Ei ἐ ἀναγκᾶν malit Tollius. ⁵ Legendum putat Faber
 θαυμαστὸν δ' ὅλος ἐπὶ τὸ πρᾶξιόν. atque locum integrum ita vertit: sed in
 his aliisque ejus generis rebus dixerim; Quod utile, quod necessarium sit, id pa-
 ravibile esse; quod autem præter opinionem expectationemque videatur, id prorsus
 admirabile judicari. Verum Fabri emendationem minime admittendam
 esse censet Tollius, sed τὸ ὅμως præcedenti ὥς μὲν respondere. ⁶ Vocem αἰετὸ
 sæpiusculum apud hunc nostrum Cassium redundare observavit Schurzfl. id
 quod in Dione Cassio notavit Jos. Scaliger ad Propertium, p. CCIII.

ΤΜΗΜΑ ΛΓ'.

Περὶ τῆς ἀπαιήτου ἐν λόγοις, καὶ περὶ μεγαλοφροσύνης.

ΟΥκὲν ὅτι γε τὸ ἐν λόγοις μεγαλοφύων, ἢ ἐφ' ὧν ἔκείτ' ἔξω τῆς χρείας καὶ ὠφελείας πίπτει τὸ μέγαθος, προσήκει συσχερῆν αὐτόθεν· ὅτι τῆς ἀναμαρτήτης πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικῶτοι, ὅμως πάντας εἰσὶν ἐπάνω τῆς θνητῆς, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶς χρωμένους ἀνθρώπους ἐλέγχει, τὸ δ' ὕψος ἐγγὺς αἶρει μεγαλοφροσύνης γεῖν, καὶ τὸ μὲν ἀπαιήτου ἢ ψέγει, τὸ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τέτοις ἐπιλέγειν; ὡς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἔχοντας ἅπαντα τὰ σφάλματα ἐνὶ ἔξωνεϊ πολλάκις ὕψει, καὶ κατ' ὀρθώματι· καὶ τὸ κυριώτατον, ὡς εἰ τις ἐκλέξαι τὰ Ομηρῶν, τὰ Δημοσθένους

SECTIO XXXVI.

De carente vitio oratione, & Sublimitate [in oratione vitiis non carente.]

ERgo igitur de hujuscemodi viris, quorum tam excel-
lens in scribendo est Sublimitas,
(quanquam neque hujus quidem
apud illos ratio ab utilitate atque
commodo separata est) ita col-
ligendum & pronunciandum est:
Licet ab inculcata & exacta
perfectiōne longe absint, mor-
tale nihilominus illos fastigium
omnino excedere; & Cæteras
quidem virtutes hominem relip-
pere, Sublimitatem vero hos,
qui illa utantur, ad divinæ men-
tis altitudinem quamproxime at-

tollere; ac tandem, Quicquid
delicti expers fuerit culpam
quidem vitare, verum illud
quod grande est atque amplum,
concitare admirationem. Estne,
mi Terentiane, quod ad hæc ad-
di possit amplius? est sane: vi-
delicet, Unumquemque horum
scriptorum cuncta peccata sua
una sæpe Sublimitate, uniusque
sententiæ magnificentia redime-
re: atque illud, quod præci-
puum maxime, adjungo; Etiam-
si quis universa Homeri, vel
Demosthenis, vel Platonis, seu

1 Locum hunc cui (sine ope Codd. MSS. mederi neminem posse censuit Faber) hoc modo refingit Dacierius, ἢ ἐφ' ὧν ἐστὶν ἡ χρεία καὶ ὠφελεία πίπτει τὸ μέγαθος. Verum lectionem vulgatam non sollicitandam esse putat Tollius. 2 Ita Tollius pro ὅμως πάντας. 3 Redundat καὶ. ideoque ejiciendum. Toll. 4 Ita Faber, cujus conjecturam firmat Cod. MS. perperam antea ἔκαστος. 5 ὡς εἴη ἐκλέξαι in MS. Ambr.

cujusvis

νης, τὰ Πλάτωνος, τὰ τ' ἄλλων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, ᾧ
 πῶματα πάντα, ὁμοῦτε συναθροίσθην, ἐλάχιστον ἂν π,
 μᾶλλον δ' ὅσδ' ἐπολοσημῶμεν ἂν εὐρεθῇ τ' ἐκείνοις τοῖς
 ἥρωσι πάντα χατορθεμένων. Διὰ τοῦτο ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὲν
 καὶ βίος, ἔδιδυμάμεντο ὑπὸ τ' φθόνου ᾧ θρανοῖαι ἀλῶναι,
 φέρων ἀπὸ δώκε τὰ νικητήρια, καὶ ἄχρη νυὶ ἀναφαίρετα φυ-
 λάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

² Ες τ' ὕδωρ τε ῥέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθίλη.

Πρὸς μέντοι γε τ' γράφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς ἡμαρτημένῳ
 καὶ κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείδης ³ Δορυφόρος, ᾧ θάκει) ᾧ πρὸς
 πολλοῖς εἰπεῖν ὅτι ἐπὶ μὲ τέχνης θαυμάζεται ὁ ἀκριβέ-
 στατος, ἐπὶ δὲ τ' φυσικῶν ἔργων τὸ μέγιστος. Φύσιν δὲ λο-
 γικὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ πὶ μὲ ἀνδριάντων ζητεῖται ὁ ὅμοιος
 ἀνθρώπων, ⁴ ἐπὶ δὲ λόγῳ ὁ ὑψαῖρος, ὡς ἔφην, τὰ ἀν-
 cujusvis alterius ejusdem grandita-
 tatis scriptoris, delicta in unum
 contulerit, minimam ex, immo
 ne millesimam quidem horum
 adæquatura partem, quæ ab di-
 vinis illis hominibus præclare &
 magnifice cogitata & dicta re-
 periuntur. Quæ de causâ omnis
 quoque ætas, omnesque omnis
 memoriæ mortales, quos livor
 fascinare nunquam potuit, vi-
 ctricis illis palmæ honorem ac
 præmium lubentes meritoque
 concessere: quæ ipsis etiam nunc
 illibata manet, manebitque, *ni*
vanus vates sum,

*Flumina dum terris surgent,
 arborque virescet.*

Cæterum scriptori nostro, qui
 Colossus, si quod in eo vitium
 infir, Polycleti Doryphoro præ-
 stare negat, præter alia multa &
 hoc respondere in promptu est;
 sc. in arte perfectionem suspici
 & laudari, at in operibus naturæ
 magnitudinem. Hominem nam-
 que natura oratione, non secus
 ac ratione, instruxit: unde in
 statuis quidem humani corporis
 similitudo exigitur; at in oratio-
 ne, id quod humanum, uti dixi,

¹ Mox iterum sequitur α, quod Atticis non inusitatum. ² Vide lo-
 cum integrum in libello de *Vita Homeri*, qui vulgo *Herodoto* adscribitur.
 Versumque hunc laudat *Plato* in *Phædro*. ΠΟΙ ΚΑΙ ΤΕΘΗΛΟΙ apud
Homerum. ³ *Doryphori* hujus (quem *molliter juvenem* fecisse *Polycleum*
 narrat *Plinius* l. 34. c. 8.) meminit etiam *Cicero* circa initium *Oratoris*, sicut
 & *Galenus*, l. 2. περὶ Σπινμάτων. ⁴ In uno *Cod. Vat.* ἐπὶ τ' λόγῳ. Malim
 ἐπὶ τ' λόγῳ. quod eo numero noster hac in voce plerumque utatur. *Tollius*.
 fastigium

θρόνια. Προσέκει δ' ὅμως ἀνακάμπει ᾧ ἐπὶ τ' ἀρχὴν
 ἡμῶν ἔ' υπομνήματος ἢ παραίνεσις, ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀδιάπλωτον ὡς
 ἐπὶ τὸ πολὺ τέχνης ὅτι κατόρθωμα, ὃ δ' αἰ ἐφορᾷ
² πολλῇ ἔχ' ὁμότονον μεγαλοφυΐας, βοήθημα τῇ φύσει ³ πάντη
 ποιεῖται τ' ἐπὶ τέχνῃ. ⁴ Τῇ δ' ἀλληλεγγύῃ τῶν ἰσῶς γένοιτ'
 αἰ δ' ἐπὶ τὸν. Τοσαῦτα ἡ ἀναγκῆς ὑπὲρ τ' ἐφορᾷ
 ὅτι καὶ οὐκ ἀποκρίνεται χαίρει δ' ἕκαστος οἷς ἡδεται.

fastigium excedit. Præstiterit
 tamen, (ut hæc nostra disputa-
 tio eo, unde profecta fuit, re-
 vertatur) quoniam omni omni-
 no vitio carere artis cum maxime
 fructus est atque decus, Subli-
 mitas autem eximia plerumque
 existit inæqualis, nec eadem sem-
 per intensione elevatur, *præsti-
 terit, inquam*, artem naturæ
 auxiliatricem adjungere. Ubi

namque hæc duæ amice conspi-
 raverint, fieri nequit, quin id
 ipsum, quod communi opera ef-
 fecerint, omnibus suis numeris
 sit absolutissimum. Atque hæc
 sunt, *Tarentiane charissime*, quæ
 mihi de positis in medio quæ-
 stionibus dicenda statuendaque
 visa sunt necessario: sed ita ta-
 men, uti suo cuique iudicio li-
 bere frui liceat.

ΤΜΗΜΑ ΛΖ.

Περὶ τῶν εἰκόνων καὶ τῶν μεταφορῶν.

ΤΑΙΣ δὲ μεταφορῶν γειτνιώσιν, ἐπανιπτόν γάρ, αἱ
 τῶν εἰκόνων καὶ εἰκόνες, ⁵ ἐκείνῳ μόνον ὁμοειδέσθαι,

* * * * *

SECTIO XXXVII.

De comparationibus & imaginibus.

TRanslationibus (reverten- sunt comparationes & imaginēs;
 dum enim in viam) vicinæ hoc uno diversæ, * * * *

1 Forſan παρὶς ταῖς, digreſſio ab inſtituto ſermone. Toll. 2 Ita in Edit.
 Manus. & cæteris eam ſequentibus. in Edit. prima & Codd. MSS. πλὴν ἔχ'
 ὁμότονον, μεγαλοφυΐας βοήθημα &c. ſed minus bene: nam diſtinctio poſt
 vocem μεγαλοφυΐας eſt ponenda, ſubintelligendo ἐπὶ κατόρθωμα. Idem.
 3 Ita Tollius. antea παντὶ. 4 Sic quidem Tollius. prius erat ἢ ᾧ ἀλληλε-
 γγύα. 5 Ita in Edit. Ven. εὐνοῖα in plerisque MSS. & forſan recte, cum in-
 certum ſit quænam fuerint ſequentia verba. In MS. Ambr. lacona eſt
 capax

Τ Μ Η Μ Α λή.

Περὶ ὑπερβολῶν.

* * * * *

* * ἵτοι καὶ αἱ τοιαῦται, “² Εἴθε ὑμεῖς τ’ ἐγκέφαλον εἰς
 “ τοῖς κροτάφοις, καὶ μὴ εἰς ταῖς πτέρυγας καταπεπατημένοι
 “ φορεῖτε.” Διόθερ εἰδέναι χρὴ ὅ μέλει πρὸς παρελτέον ἔχα-
 ρον. Τὸ γὰρ εὐχότατε περὶ τῶν πραγμάτων ἀναμρῶν τ’ ὑπερ-
 βολῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτενόμενα χαλᾷται· ἔωδ’ ὅτε
 δὲ καὶ εἰς ὑπερκαπώσεως ἀντιθεῖται. Ο γὰρ ³ Ἰσοκράτης,
 οὐκ οἶδ’ ὅπως, παῖδος ὡς γὰρ ἔπαθεν, ἀφ’ ἧς τ’ ὅ πάντα
 αὐξητικῶς ἐθέλειν λέγειν φιλοτιμίαν. Ἐπὶ μὲν γὰρ ὑποθέσεις

S E C T I O XXXVIII.

De superjectionibus.

* * * * *

* * sed & illæ sæpe periculo
 proximæ sunt: ut, *Siquidem vos*
cerebrum in capite, non autem
substratum plantis pedum geri-
tis. Quamobrem diligenter a-
 nimadvertendum est, quousque
 quidve exaggerari possit. Sæpe
 namque evenire solet, ut Super-
 jectio, quum ultra modum at-
 tollitur, corrumpatur atque vim

suam amittat; non secus ac illa,
 quæ nimium intenduntur, laxari
 solent: immo vero nonnun-
 quam evenit, ut nimia exagge-
 ratio auctoribus vertat in con-
 trarium. Quemadmodum Iso-
 crati accidit, qui, præ nimio
 singula augendi atque amplifi-
 candi studio, puerile nescio quid
 passus est ac plane ineptivir.

capax trium verliculorum & dimidii alterius. Quod vero nobis (in hac
 sectione) periit, suppleri potest ex *Demetrio Phalareo*, ubi *περὶ ἀκροῦ καὶ πε-*
ρὶ ὑπερβολῆς agit, & ἐ *Quintil.* l. 5. c. 11. 1 Alterius hoc sectionis fragmen-
 tum est, de *Hyperbola*, aliisque *Figuris* ad rei exaggerationem spectanti-
 bus. 2 Sub finem *Orationis de Halonesso*, quæ (ut ait *Faber*) potius
 est *Hegesippi* quam *Demosthenis*; etsi aliter sentit *Hermogenes* l. 1 de *For-*
mis, id ipsum laudans, quod reprehendit *Longinus*. Videtis *Libanii* argu-
 mentum. 3 In *Panegyrico* sub initium, hisce verbis: *ἐπειδὴ δ’ οἱ λόγοι*
τοιαῦτ’ ἔχουσιν τὴν φύσιν, ὥς δ’ οἶόντ’ εἶναι καὶ τὰ αὐτῶν πρὸς αὐτὴν
καὶ τὰς μεγάλας ταπεινὰ ποιῶσιν, καὶ τοῖς μικροῖς μεγάλῳ προσθεῖναι &c. Idem
 fere, id quod notavit *Tollius*, de *Isocrate* pronunciat *Hermogenes* l. 2. de *Ideis*.

Est

αὐτῷ δ' Πανηγυρικῷ λόγῳ, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ταῖς εἰς
 τῆς Ἑλλήνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει τῇ Λακεδαιμονίῳ. Ο
 δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ τῶντα πύθῃσιν. “ Ἐπειδ' οἱ λόγοι
 “ ποσαὐτῷ ἔχουσι διῶαμιν, ὥσθ' οἷόν τ' εἶναι καὶ τὰ μεγάλα
 “ ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς περὶθεῖναι μέγεθος, καὶ τὰ
 “ παλαιὰ καμῶς εἰπεῖν, καὶ περὶ τῇ νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως
 “ διελθεῖν.” Οὐκ ἔν, φησὶ τις, Ἰσόχρατες, ὅπως μέλλεις
 καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἀναλλάττειν; Σχεδὸν
 γὰρ ὅ τ' ὧν λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας ³ καὶ αὐτῷ τοῖς ἀκρόστοι
⁴ πρὸς γέλωτα καὶ τρυφίμῳ ἔξεσθαι. Μὴ ποτ' οὖν ἄρισται
 τῇ ὑπερβολῇ, ὡς καὶ ὅτι τῇ σχημάτων τρυφίμῳ, αἱ αὐτὸ
 τῷτο ἀφελανθάνουσι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνετ' δὲ τοιοῦτον,
 ἐπειδὴν ὑπὸ ἑκπαθείας μεγέθει πρὶ συνεκφωνῶν τρυ-
 φάσεως. ὅτ' ὁ Θυκυδίδης ὅτι τ' ἐν Σικελίᾳ φθιερμύων

Est enim illi hoc ejus Panegy-
 rici sermonis argumentum; A-
 theniensium civitatem benefi-
 ciorum in Græcos magnitudine
 Lacedæmoniis plurimis partibus
 antecellere. At in ipso statim
 orationis ingressu hanc ponit
 sententiam; *Ad hæc ea vis est*
orationis, ut hujus ope magna
extenuari, parva amplificari,
vetusta exponi nove, et nova ac
recens facta vetuste explicari
possint. Siccine igitur, inquit
 aliquis, & tu nobis, Isocrate, de
 Lacedæmoniis & Atheniensibus
 omnia immutaturus es?

Etenim ista orationis, sive elo-
 quentiæ, commendatio, quasi
 præmonitio quædam atque præ-
 fatio videri possit, ne quam sibi
 auditores habere fidem velint.
 Ergo id ipsum de Superjectioni-
 nibus quoque dicendum, quod
 & de figuris supra à nobis di-
 ctum est; eas esse optimas, quæ
 nullam Superjectionis speciem
 præ se ferant. Quod evenit, quum
 ab animo commotiore una cum
 ipsa diri alicujus casus enarra-
 tione profuunt: qualia sunt illa
 Thucydidis, ubi Atheniensium
 in Sicilia cladem cædemque de-

1 In vulgatis *Isocratis*, ἐπειδὴ οἱ λόγοι τοιαύτως ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥς
 οἷόν τ' εἶναι περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, & τὰ μεγάλα ταπεινὰ ποιῆ-
 σαι, καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος περὶθεῖναι, καὶ τὰ παλαιὰ καμῶς διελθεῖν, καὶ περὶ
 τῇ νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν. 2 Potius φήσει, vel φήσει ἂν τις. Tollins.
 3 Τῆς καὶ αὐτῷ MS. *Ambr. & Edit. Ven.* 4 Πρὸς γέλωτα malit *Faber.*

ποιῶ. “Οἱ τε γὰρ Συρακούσιοι, φησὶν, ὅτι καὶ ἀβάντες τῆς αἰῶς
 “ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. Καὶ ὁ ὕδωρ εὐθὺς διέφθαρτο· ἀλλ’
 “ἔδεν ἦσαν ὅτι πίνετο ὁ μὲν ὅδε πηλῷ ἡμαλώμενον, ἢ καὶ περιμάχητον
 “ἦν τοῖς πολλοῖς.” Αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὁμῶς εἰς περιμάχη-
 “τα, ἔτι ποῖς πιστὸν ἢ ἔσθ’ ἀνάθης ὑπεροχὴ καὶ περίστασις. Καὶ ὁ
 “Ἡροδότους ὅτι τῷ αἰῶνι Θερμοπύλας ὁμοίον, “Εν τῷ τῷ σφέας ὅδε
 “χάρῳ, ἀλεξομένους μαχαίρησι τῇσι αὐτῶν, ταῖς ἐτύχαιον ἐπὶ
 “περιέσσει, καὶ χερσὶ καὶ σώμασι, καὶ τῷ σώματι οἱ βάρβαροι βάλλοντες.”
 “Εν τῷ δ’ οἷον ὅτι ὁ “καὶ σώμασι μάχεσθαι” πρὸς ὀπλισμένους, καὶ
 ὁποῖόν τι ὁ “καὶ κεχῶσθαι βέλεσιν,” ἔρεῖς; ἢ πλὴν ὁμοίως ἔχει

scribit. Syracusani vero (inquit) illuc descendentes trucidant eos praecipue, qui in flumine erant. Et aqua confestim est corrupta: sed quamvis & caeno simul & sanguine esset inquinata, nihilominus tamen bibebatur, & de ea multi inter se digladiabantur. Ut hic sanguinem luto mistum bibi credibile sit, tantaque cum aviditate ut de eo dimicaretur, ipsa mali fa-

cit atrocitas atque magnitudo. Nec dissimilia sunt illa Herodoti de trecentis ad Thermopylas: Hic illos, & gladiis, qui adhuc supererant, & manibus ac dentibus sese defensantes, barbari sagittis tumulavere. Quam supra fidem est, ore ac dentibus contra armatos pugnare; atque, sagittis tumulari, dices? * nihilominus credibilia haec ut sint, casus ipse facit. Non enim fa-

1 Apud Thucyd. οἱ πελοποννήσιοι ἐπὶ τῷ αἰῶνι &c. l. vii. p. 466. §. 85. Edit. Oxon. 2 In Thucyd. ἐπὶ τῷ π. 3 Numerosius in MS. Ambr. & τοῖς πολλοῖς ἐπὶ ἢ ἐπὶ μαχαίρησι. 4 Illud ἐπὶ cum πρὸς iungitur in Edit. prima. 5 In Edit. pr. & MS. Ambr. μαχαίρησι ὅσοις αὐτῶν ἐπὶ ἐτύχαιον. πρ. &c. moxque κατέχουσιν οἱ βάρβαροι, voce βάλλοντες omissa; atque ita fere in uno MS. Vulgata Herodoti lectio (l. vii. §. 225.) cum nostra Longini omnino consentit, nisi quod ταῖς ante ἐτύχαιον in Editionibus omnibus desideretur, praeter Gronovianam, quae habet αὐτῶν pro ταῖς. Faber (cum duob. MSS. Bodl.) legit μαχαίρησι, τοῖσι (pro οἷσι) αὐτῶν it. dein (sine auctoritate alicujus MS) χερμαδοῖσι καὶ δόρασι κατέχουσιν. Verum laevis καὶ δόρασι praefert Dacertius: τοῖσι οἰστρομοῖσι vel τοξόμομοι, aut βίβισι καὶ τοξόμομοι malit Tollius in notis Gallicis. prius tamen lectionem Herodoteam amplectebatur, τῇσι pro αὐτῶν (constructione Atticis familiari) positum existimans. Vulgata Herodoti forsitan hoc modo interpungenda, ἐν τῷ τῷ σφέας τῷ χάρῳ, ἀλεξομένους μαχαίρησι τῇσι αὐτῶν ἐτύχαιον ἐπὶ περιέσσει, (sc. μαχαίρη) καὶ χερσὶ & σώμασι, κατέχ. &c. 6 Πλὴν ὁμῶς malit Schurzfl. * Al. Verum similiter atque superius illud Thucydidis fidem habet.

etum

πίσιν. Οὐ γὰρ τὸ πρῶτον ἔνεχα τὴν ὑπερβολῆς πρὸς ἀλαμ-
βάνειαν δοκῇ, ἢ ὑπερβολὴ δ' εὐλόγως γεννᾶται πρὸς τὴν
πρῶτον. Εἰ γὰρ, ὡς ὁ ἀφαιρέτω λέγων, παντὸς πολ-
υμῆματ' λεκτικῶν λύσις καὶ πανάκεια τις, τὰ ἐγγύς ἐξε-
τάσιως ἔργα καὶ πᾶσι. Οὐ γὰρ καὶ τὰ καμικὰ, καὶ τοὶ δ' εἰς
ἀπίστειαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελιοῖν. [ὥστε δ,]

Ἀρχὴν ἔχ' ἐλάττω ὑπερβολῆς καὶ Λακωνικῆς.

Καὶ γὰρ ὁ γέλως πάθος ἐστὶν ἡδονή. Αἱ δ' ὑπερβολαὶ κατὰ
τὸν ὅτι δὲ μῦθον ἔτα καὶ ὅτι τ' ἐλάττω, ἐπεὶ δὲ κοινὸν ἀμφοῖν
ἡ ἐπίτασις καὶ πῶς ὁ ἀφαιρέτω ταπεινότητος ἐστὶν αὐξήσις.

ctum ipsum Superjectionis gra-
tia arcessiri; verum contra Su-
perjectio recte ac merito ex ipso
facto nasci videtur. Est autem
(neque vero me id repetisse pi-
guerit) certa hæc cujuscunque
in elocutione audaciæ medela &
quædam veluti panacea, quum
ab ipsa rerum videtur & pertur-
bationum natura proficisci. Et
hinc fit, ut dicta Comica, quam-
vis ad incredibile prolabantur,
probabilia tamen sint, propter

ridiculum: ut,

*Ager huic erat Epistola minor
Laconica.*

Nam & risus ab animi quadam
commotione proficiscitur, ve-
rum læta atque hilari propter
voluptatem. Superjectio autem
sicut ad augendum valet, ita &
ad minuendum; utrique enim
generi intendere & exaggerare
commune: adeoque Diasyrmus
nil aliud est, quam deprellionis
& extenuationis amplificatio.

1 Legendum omnino ἴασις. Faber. Sed quid si λύσις τὸ πολυμήματ'
Longino dicatur, ut Platoni λύσις τὸ ἀδικημάτων, expiatio scelerum. vide
p. 93. v. 4. & Hermog. de Ideis l. 2. c. 1. 2 Confer p. 113. v. 13. & p. 93.
v. 8. &c. unde hic forte ἐκτάσιως pro ἐξέτασιως legendum. cui conjecturæ
favet locus Hermogenis l. 2. de Ideis, c. VII. τὸ μὲν τὰς ἀνελυθείας σῶζειν
τὸ δὲ λόγους ἀνελυθείων, ἀλλ' οἱ ἐξέτασις δοκεῖν ὑπὸ τῆς πᾶσις &c. 3 In Edit pri-
ma, aliisque, γελιοῖν, ἀρχὴν ἔχ' ἐλάττω γῆν ἔχον γὰρ πᾶσι. Petra autem ex
ingenio post γελιοῖν addidit ὥστε τὸ, atque ex Strabone (l. 1. p. 36.) & Ca-
sauboni notis edidit, ἀρχὴν ἔχ' ἐλάττω γῆν ὑπερβολῆς Λακωνικῆς. In versum
hunc, Iambicum trimetrum, ἔχον γὰρ ἐλάττω γῆν σπουδαίης Λακωνικῆς, verba
disposuit Faber. Placuit autem Tollio, vel legendum esse (prout edidit)
Ἀρχὴν ἔχ' &c. qui integer Senarius; vel hoc modo, Ἀρχὴν ἔχ' ἐλάττω γῆν
ἔχοντα ὑπερβολῆς Λακωνικῆς, qui versus est tetrameter Iambicus. Fortasse le-
gendum, Γῆν ἔχ' ἐλάττω τὴν Λακωνικῆς πᾶσις, vel Ἀρχὴν ἔχ' ἐλάττω γῆς ἔχοντα
ὡς ὑπερβολῆς Λακωνικῆς. Sch. 4 Qualis ista ad Philippum, Διονύσιος ἐστὶν Κορίν-
θω, quæ illum ab affectata tyrannide detertere volebant Lacedæmonii.
5 Ita & Quintil. l. VII. c. VI.

Τ Μ Η Μ Α λθ'.

Περὶ σωτήσεως.

Η Πέμπτη μοῖρα τῆς σωτελεστων εἰς τὸ ὕψος, ὣν γε καὶ ἀρχὴ τρεῖς μέτρα, ἔθ' ἡμῖν λείπει, ὧν κράτιστε, ἢ ἀφ' ἧς τῶν λόγων αὐτὴ ποιεῖ σωτήσεις, ὑπὲρ ἧς καὶ δυσὶν ἀποχρώντας ἀποδεδωκότας συντάγμασιν, ² ὅσα γε τῆς θεωρίας ὑπὸ ἡμῖν ἐφικτὰ ποσῶτον ἔξ ἀνάγκης τρεσθεῖμεν ἀν εἰς τὴν παρῶσαν ὑποθέσιν. ³ ὥς δ' ἰσχυρὸν ὅτι περὶ τῆς καὶ ἡδονῆς ἢ ἀρμονίας φυσικὸν ἀνθρώποις εἶργημα, ⁴ ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάθους θαυμαστὸν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ ⁵ αὐλὸς μόνον ⁶ ἐπιπλήσει πᾶσι πᾶσι τοῖς ἀκροαμένοις, ⁷ καὶ οἷον ἐκφρασεὶ καὶ κορυβαίησιν πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ ⁸ βάσις εἰδὺς πᾶσι

S E C T I O XXXIX.

De compositione.

JAM pervenimus, O Terentiane præstantissime, ad eam in oratione Compositionem, quæ pars quinta mihi & ultima in dividendo earum partium fuit, quas in initio Sublimitatem constituere dixi; de qua tametsi copiose fati, quantum diligenti licuit observatione assequi, duobus a me libris disputatum fuit, tamen illud instituto huic argumento adjiciendum videtur necessario: Harmoniam non modo natura ad persuadendum delectandumque esse accommodatam, sed & ad implendos generoso quodam celsoque spiritu, perturbandosque animos audientium admirabiliter valere. Non sola namque tibia illorum, qui audiunt, animis affectus insinuat, & eos velut extra se raptos in furorem agit; ac numeri adhibens modulum ad hu-

¹ De ea fufè agit Cicero in Oratore perf. c. 144. & Dionys. Hal. peculiari libello. ² Legendum, ὅσα γε ἀφ' ἧς θεωρίας. Faber. ³ Vide Quintil. l. ix. c. iv. & l. i. c. x. ⁴ Lege, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ἐλευθερίας. Faber. Forfan & καὶ μετ' ἐλευθερίας πάθος. Sed magis placet ἀλλὰ καὶ μεγαλειότης καὶ ὕψος, quod nosser fere semper ὕψος & πάθος jungat, ut sect. 23. p. 77. v. 4. & sect. 17. p. 64. v. 13. ⁵ In Ed. pr. & quibusdam Codd. MSS. αὐλὸς μόνον. ⁶ Ita Faber. antea ἐπιπλήσει. ⁷ Αλλὰ καὶ malit Sch. Vide Quintil. l. 8. c. 3. ⁸ Βάσις (inquit Pollux, l. 2. c. 3.) παρὰ τοῖς Μουσικοῖς λέγεται τὸ πῆγμα τὸ ποῦσα ἐν ῥυθμῷ. Vide Suidam voce ῥυθμός. & H. Stephani Scholia in Ovum Simmiæ Rhodii.

ῥυθμῷ πρὸς τριτύπῳ ¹ ἀναγκάζει βάλλειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξο-
μοῖσθαι τῷ μέλει τὸ ἀκροατικόν. ² καὶ ἄλλοις ὅσοι παντάπασιν
καὶ, ἢ διὰ, φθόγγοι κιθάρας, ἢ δὲν ἀπλῶς σημάζοντες, ταῦς
τὴν ἤχων μεταβολαῖς καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρήσῃ καὶ μίξει τὴν
συμφωνίαν, θαυμαστὸν ἐπάγχοι πολλάκις, ³ ὥς ὁπίστασθαι,
ῥεληγτρὸν. Καὶ τοι ταῖς τοιαῦτα εἰδωλὰ καὶ μιμήματα νόθα
ὅτι περθεῖς, ἔχει τὴν ἀνθρωπείαν φύσεως, ὥς ἐφύω, σπερμήματα
γνήσια. Οὐκ οἰόμεθα δ' ἄρα τὴν σωῆσιν, ἀρμονίαν πινὰ ὄσαν
λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τὴν ψυχῆς αὐτῆς ἔχει τὴν ἀκοῆς
μόνης ⁴ ἐφαπτομένων, ποικίλας κινῶσαν ἰδέας οἰομάτων, νοή-
σεων, θεωμάτων, χάλλας, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐπὶ τὸ
φῶν καὶ συγθένων, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ ⁵ τὴν ἑαυτῆς

jus illos gressum ac formulam
numeroſe itidem moveri cogit,
canticique flexus pari corporis
& animi motu ſequi: ſed &
omnes omnino ſoni, etiam illi,
qui cithara ſonantur, * licet nil
per ſe ſignificent, cum vocum
immutationibus tum mutuo con-
curſu & concinentis harmoniæ
mixture, mirifica, ut ſcis, audito-
rum mentes voluptate perfun-
dunt. Atque hujusmodi ſoni &
cantus ſpuria tantummodo &
illegitimæ quædam perſuaſionis
imagines ſunt atque ſimulacra;
non autem germani verique,

ſicuti dixi, humanæ naturæ ef-
fectus atque operationes. Quan-
to igitur magis Collocationem
cenſebimus, quæ orationis ho-
mini à natura ingeniæ, & non
aures tantum ſed & ipſum ani-
mum aurium nuntio pullantis,
quædam quaſi harmonia eſt,
quum ea varias verborum, ſen-
tentiarum, rerum, elegantia, at-
que concinnitatis, quæ cuncta à
natura nobis inſita ſunt, formas
moveri atque excitat; unaque
cum varietate ac permiſſione
earum, quæ in oratione inſunt,
vocum, ſeu ſonorum, dominan-

¹ In Edit. prima & duobus Codd. MSS. ἀναγκάζει. ² In Ed. pr. καὶ ἄλλοις
* ὅσοι. potius ὅσοις. Lego tamen, ἄλλως τε & ἐπεὶ, ἢ διὰ, οἱ φθόγγοι τὴν κιθά-
ρας &c. Faber. Rectius, ut puto, Tollius, ἀλλὰ καὶ ὅσοι παντάπασιν, ut ſit ἁπλό-
δοσις ad illa & γὰρ αὐτὸς μόνος &c. Vide Dionys. Hal. περὶ ποιητικῆς p. 16.
& 17. Edit. Oxon. καὶ ἄλλως ὁ π. edidit Manut. καὶ ἄλλως θηροὶ ἴσονται πα-
τάπασιν legit Schurzfl. ³ Ita Faber. antea ὡς ἐπίστασιν. Forſan recte, ut
ſit πρὸς ἐπίστασιν. ⁴ Εφαπτομένων malit Faber. Cui (inquit Tollius) ſi
conſentiamus, καὶ proxime præcedens delendum, & ante ποικίλας ponen-
dum. ⁵ Ita in Ed. pr. in aliis τὴν ἑαυτῆς. unde τὴν ἑαυτοῦς conſecit Pe-
tra, probante Fabro. * Quamquam verba non exprimit, vertit Faber.

φθόγων ὃ ¹ παρὰ τὸς φ' λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τ' πέλας
 παρυστάγῃς, καὶ εἰς μετὰ τὴν αὐτὴν τῆς ἀκρότης αἰὲ καχι-
 στασαν, τῇ τε τ' λέξεω ἐποικοδομήσῃ τὰ μεγάλα σιναρμύ-
 ζουσιν, ² δι' αὐτῆς τῆς κληῖν τε ³ ὁμῶς, καὶ πρὸς ὄγκον τε,
 καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ ⁴ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει,
 ἡμῶς ἐχέσθαι συναρμυρῆσαι, παντοίως ἡμῶς τ' ἀφαινοῖαι
 ὅτι περὶ αὐτῶν; Ἀλλ' εἴκοιτο μακάριος ὁ θεὸς τ' ὅπως ὁμολογῶ-
 μένων ἀφαινοῖαι. ἀποχρῶσα γὰρ ἡ πῶς πίσις. Ὑψηλὸν γὰρ
 τῷ δοκεῖν νόημα, καὶ ἐστὶ τῷ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψήφισματι
 ὁ Δημοσθένης ὁπιδέρεται. " ⁵ Τὸ τοῦ ψήφισμα τ' τότε τῇ πό-
 " λει ⁶ περιεσπέντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥστε νεφρὸς."
 Ἀλλ' αὐτῆς τ' ἀφαινοῖαι ὅτι ἐλάττω τῇ ἀρμονίᾳ ⁷ πεφάνη.

tes in oratore affectus in audi-
 torum animos transfert, eosque
 horum semper facit participes;
 quumque verborum structuræ
 sensuum amplitudinem atque
 granditatem conjungit & coadu-
 nat, *quanto magis, inquam, Col-
 locationem existimabimus* his ipsis
 simul & mulcere nos, & ad
 altitudinem, majestatem, Subli-
 mitatem, & quascunque porro
 in se continet & complectitur
 virtutes, componere atque con-
 formare: quippe quæ omni un-
 dique ex parte animi nostri im-
 perium obtineat, ejusque habe-

nas moderetur? Verum de re-
 bus tam notis tamque confessis
 dubitare ac disceptare velle, de-
 mentia sit; siquidem ipse illis
 rerum usus abunde fidem facit.
 Sublimis sane videtur, & est re-
 vera admirabilis illa Demosthe-
 nis sententia, quam ad defen-
 sionem plebisciti se auctore facti
 profert: Τὸ τοῦ ψήφισμα τ' τότε
 τῇ πόλει περιεσπέντα κίνδυνον
 παρελθεῖν ἐποίησεν, ὥστε νεφρὸς.
 Veruntamen non minus illa harmoniæ con-
 cinnitate, quam ipsius sensus
 granditate atque magnificentia,
 sonora est. Tota enim numeris

1 Rectius παρυστάγῃς. Schurzfl. 2 Καὶ δι' αὐτῶν malit Faber. 3 Ita
 Tollius ex Fabri sententia & cum MS. Ambr. quum prius esset, ὁμῶς πρὸς
 ὄγκον. & innox καὶ ἡμῶς in. 4 En αὐτῇ malit Tollius; qui & Fabrum repre-
 hendit, περιλαμβάνειν mutantem in περιλαμβάνειν. 5 Ex Orat. de Corona,
 p. 114. Edit. Oxon. & p. 505. Edit. Francof. 6 In Demetrio Phalarco (lo-
 cum hunc citante p. 157. Edit. Oxon.) ἐπιδέρεται κίνδ. verum apud Hermo-
 genem (l. 1. de Ideis c. 9) in quibusdam Edit. περιεσπέντα, in alijs (cum
 MS. Bodl.) ἐπιδέρεται. 7 Id est φωνῆν μαγνητικῇ. Tollius.

Ολον τε ᾧ ἐπὶ τῷ δακτυλικῶν εἰρη) ῥυθμῷ. εὐγενέστατον
 δ' ἔτοι, καὶ μεγαλοποιό. διὸ καὶ τὸ ἡρώον, ὡν ἴσμεν χέλλιστον,
 μέτρῳ² σπυριᾶσιν. Επεὶ τοί γε ὅκα τῷ ἰδίας³ αὐτὸ χῶρος
 μεταίτης, ὅποι δὲ ἐθέλεις, "Τῷτο ὁ ψήφισμα ὥσπερ νέφθ
 "ἐποίησε τῷ τότε κίνδυνον παρελθεῖν," ἢ νη δία μίαν ἀπό-
 κοφον συλλαβὴν μόνον, "ἐποίησεν παρελθεῖν ὡς νέφος" καὶ
 εἶση, πόσον ἡ ἀρμονία τῷ Υψί σπυρηεῖ. Αὐτὸ ᾧ ὁ, "ὥσπερ
 "νέφος," ἐπὶ μακρῷ ὁ τρεῖς ῥυθμῷ βέβηκε, ⁴ τίτρεσι
⁵ καὶ αὐτοῖς μόνον χεῖνοις. Ἐξαρεθείσης δὲ τῷ μίᾳ συλλα-
 βῆς, "ὡς νέφθ," εὐθὺς ⁶ ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ τὸ

constat DaCTylicis; qui & per
 se præstantissimi sunt & ad Sub-
 limitatem appositissimi: unde &
 Heroicum carmen, omnium,
 quæ novimus, pulcherrimum,
 constituunt. Ut autem hoc per-
 spicue tibi, *mi Terentiane*, li-
 queat, agedum trajice permuta-
 que verborum ordinem, ut lu-
 bet, *dicens*, Τῷτο τὸ ψήφισμα ὥσπερ
 νέφθ ἐποίησε τῷ τότε κίνδυνον παρελ-
 θεῖν, vel recide unicum tantum-

modo syllabam, *ut sit*, ἐποίησε
 παρελθεῖν ὡς νέφθ. & itatim cog-
 nosces quam pulchre cum Sub-
 limitate harmoniæ dignitas con-
 spiret. Illud enim, ὥσπερ νέφθ,
 primo pede longo incedit, qui
 quatuor temporum dimensione
 constat: cui si syllabam detraxe-
 ris, *ut sit*, ὡς νέφθ, tota statim
 sententiæ magnificentia hac vel-
 uti imminutione mutilata eva-
 nescet. Contra ea, si rursus in-

1 Falluntur (inquit *Faber*) qui putant *rythmum* & *pedes* idem esse.
 eum ex hoc loco *Demosthenis* constat, etiam, ubi *daCTyli* non sint, *rythmos*
daCTylicos esse: utpote qui plerumque ex pronuntiatione nascuntur. Vide
Arist. in *Rhet.* l. 3. c. 8. *Hermog.* περὶ σημειώσεως, l. 1. c. 6. *Cicer.* de Ora-
 tore, c. 93, & 70. *Quintil.* l. 9. c. 4. *Demetrius Phal.* p. 29. &c. Ed. Oxon.
Dionys. Hal. p. 7. & 14. Tom. II. Ed. Oxon. *Suidam*, v. ῥυθμὸς, & Ἰσχυρίσθημι
 de *Rythmo*. 2 In MSS. σπυριᾶσι τίτρεσι ἐπείτοι γε. vel ἐπείτοι ἐν τῷ &c.
 Τὸ, ΤΟΤΕ ΤΗ, ΠΟΛΕΙ ἄγε ἐν τῷ ἰδ. legit Sch. 3 Lege αὐτὸ π, & mox ἰδι-
 οίς, & verte, *Quare* rursus aliquid è propria sede transfer, quo ipse volueris.
Faber. Ab eo dissentit *Tollius*, quod vox αὐτὸ respiciat τὸ ὥσπερ νέφος, de
 quo solo loqui videtur *Longinus*. Illud αὐτὸ ejiciendum censet Sch. 4 Il-
 lud ὥσπερ *spondæus* ex quatuor temporibus: additur νέφθ, ut numerus
 eo melius sentiat. *Toll.* 5 Lege καὶ αὐτοῖς μόνον, ut referatur tantum ad
 ὥσπερ, vel dele vocem νέφθ. nam *Spondæus* est primus numerus; sed
 ὥσπερ νέφθ *Ionicus major*, in quo sex tempora. Id. 6 Lege ἀκρωτηριάζει
 τῇ, vel potius ἀκρωτηριάζει. Id.

μέγθος. Ως ἔμπαιιν, εἰν ἐπεκλείνης, “παρελθεῖν ἐποίησιν
 ὡςπερὶ νέφθ,”² τὸ αὐτὸ σημαίνει, ὃ τὸ αὐτὸ δὲ ἐπὶ προσω-
 πίπεια ὅπ τι μήκει τῶ ἄκρων χρόνων συνεκλύει) καὶ ἀφρα-
 λαται³ τὸ ὅ ὕψος ἀπότομον.

*serta pedem illum syllaba exten-
 deris, ut sit, παρελθεῖν ἐποίησιν
 ὡςπερὶ νέφθ, eadem quidem erit
 sententia, veruntamen non ea-
 dem implebit aures sonoritate:*

*liquidem omnis illa contortæ
 numeris Sublimitatis vehemen-
 tia, una cum ista temporum ul-
 timorum extensione, remittitur
 atque elanguescit.*

Τ Μ Η Μ Α μ'.

Περὶ μελῶν ὀπισσωθέσεως.

ΕΝ δὲ τοῖς μάλιστα μεγαλοποιῶσι τὰ λεγόμενα, κατὰ τὰ
 τὰ σώματα, ἢ τῶ μελῶν ὀπισσωθέσεις. ὧν ἐν μ' ὃ.
 δὲνι τμηθὲν ἀφ' ἐτέρου, κατ' ἑαυτὸ ' π' ἄξιόλογον ἔχει, πάντα
 δὲ μετ' ἀλλήλων ἐκπληρεῖ τέλειον σύστημα. Ὁὕτως τὰ
 μεγάλα σκεδασθέντα μ' ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλη, ἅμα

SECTIO XL.

De membrorum compositione.

PRæcipue vero ad oratio-
 nis Sublimitatem, sicut ad
 corporum magnitudinem facit
 membrorum Compositio: quo-
 rum singula, quum disjuncta
 sunt & a corpore divulsæ, per

se nihil habent dignitatis, con-
 juncta vero & rite composita
 atque colligata in absoluti per-
 fectique corporis consurgunt
 molem. Ita & quæ Grandia
 sunt in oratione, quum ea ab se

1 Ita optime *Tollius*, vitium *aliarum Edit.* (ὡςπερ νέφθ habentium)
 primum indicante *Fabro*, sed minus apte corrigente, ὡςπερ π νέφθ.
 2 Τὸ αὐτὸ μὲν σημ. malit *Tollius*. 3 Ita *Tollius*, antea τὸ Υψὸς τὸ ἀπί-
 τομον, pro quo maluit *Faber*, τὸ ὕψος ἀπίτομον, vigor & audacia grandis-
 simis. 4 In *Cod. Vat.* ὁδν. dici tamen potest ὁδνι Atticum esse pro ὁδνι.
Toll. Οὐδν π mallet cum *Schwartzfl.* 5 Deest in *Edit. prima*, *Cod. Vat.* &
MS. Ambr. Si retineatur (inquit *Tollius*) transponendum erit ὁδνι post
 ἑαυτό. Vide *Casaubonum* in *Comment. in Polybium*, p. 48. *Edit. Paris.* in 8^o.
 Confer *Grotium* ad 1 Cor. c. 12. v. 14. 6 Sic & *Plato* in *Phædro*, p. 264.
 v. 11. & 21. *Edit. Paris.* 7 In *Edit. prima* ἄλλως ἄλλη. in *Cod. Vat.* ἄλλοσι
 ἄλλα. sed hæc ab interprete profecta esse putat *Toll.*

invicem

ἑαυτοῖς συνδιαφορᾷ καὶ τὸ ὕψος· σωματοποιήματα δὲ τῇ
κοινωνίᾳ, καὶ ἐπὶ τῇ δεσμῷ¹ τῇ ἀρμονίᾳ θεολογούμενα, αὐτῶν
τῇ κύκλῳ φανήσεται γινέσθαι. καὶ σχεδὸν οὗτοι τὰς θεολογίας ἐρα-
στὸς ὅστις πλήρεις τὰ μεγάλα.² Ἀλλὰ μὲν³ ὅτι πολλοὶ καὶ
συγγραφεῶν καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μή ποτε δὲ
καὶ ἀμεγέθους, ὅμως κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ ὅθεν
ἐπαρμηδίοις θεωροῦν, ὡς τὰ πολλὰ συγγραφεῖς, ⁴ ἀφ' ἑ-
μὸν δ' ὅτι συνθεῖναι καὶ ἀρμόσαι τῶντα, ⁵ ὅμως ὄγκον, καὶ ἀφ' ἑ-
στῆμα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι, θεωροῦντες κατὰ τὸν
ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ ⁶ Φίλιππος, ⁷ Αἰσχροφάνης τε ἐν ποίῃ, οὗ δὲ
τοῖς πλείστοις Εὐεπιδίης· ἰσχυρῶς ἡμῖν δεδήλωται. Μετὰ γὰρ
τοῖς ⁸ τεχνολογίαν Ηρακλῆς φησι,

invicem dissipantur, una quo-
que ipsam diffrahunt Sublimita-
tem: at ubi in unum collecta
fuerint coactaque corpus, atque
insuper harmoniæ vinculo con-
stricta, hoc ipso juncturae am-
bitu vocalia evadunt ac sonora.
adeo ut in periodis orationis
Granditatem velut symbolam
quandam esse jure dixeris, à plu-
rium membrorum coadunatione
collatam. Quinetiam permultos
tam solutæ quam ligatæ oratio-
nis scriptores; quamvis natura
minime sublimes fuerint, immo
potius Sublimitatis sæpenumero
expertes, ad hæc pervulgatis ac

de medio sumptis usi sint verbis,
nihilque exquisitioris elegantiae
præ se ferentibus; sola nihilo-
minus eorundem structura atque
coaptatione tantum orationi suæ
adscivisse majestatis & Sublimita-
tis, ut omnem omnino humilita-
tis suspicionem effugerint, (qualis
inter alios quamplurimos Philis-
tus, & in nonnullis Aristopha-
nes, atque etiam in plerisque Eu-
ripides.) abunde satis, in illo, de
quo agebam, opere, à me demon-
stratum esse puto. Ut quum, exem-
pli gratia, in Euripide Hercules,
postquam suos ipse sagittis con-
fecerat liberos, ita loquitur;

1 Vide Dionys. Hal. Tom. 2. p. 151. v. 27. Edit. Oxon. 2 Hisce ge-
mina habet idem Dionys. p. 20. § 12. 13. Vide etiam Hermog. l. 2. de Ideis
c. 10. 3 Malim ὅτι γὰρ Toll. 4 Vide Isocratem in Encomio Evagoræ, sub
initium. & Quinetil. l. ix. c. iv. 5 Lege ὅμως ὄγκον αὐτοῖς &c. dein ἐπὶ τὸ
μὴ ταπεινὰ δοκεῖν εἶναι. Toll. 6 Utrum Φίλιππος an Φίλιππος; & si Philistum
malimus, utrum Historicus sit an Poëta, plane incertum. 7 Ita Faber.
antea Αἰσχροφάνης ἐν ποίῃ, οὗ τοῖς &c. 8 Ita in Edit. prima. alia omnes
(præter Tollianam) habent τεχνολογίαν.

Ἰ Γέμω κακῶν δὴ, κακέτ' ἔσθ' ὅππῃ τεθῇ.
 σφόδρα θυμῶδες ὁ λεγόμενος, ² ἅλλὰ γέρονει ὑψηλὸν τῇ
 πλάσσει ἀναλογεῖν. Εἰ δ' ἄλλως αὐτὸ συναρμόσει, ³ φαί-
 σεταῖ σι δῦλον, ὅππῃ δ' οὐκ ὁμοειδέως ποιητῆς ὁ Εὐριπίδης μάλ-
 λον ἔστι, ἢ τοῦ νῦ. ⁴ Ἐπὶ δὲ τῆς συρραφῆς ὑπὸ τῷ τῶ-
 ρυ Δίρκης,

————— εἰ δὲ πῶ

⁵ Τύχοι πέριξ ἐλίξας, εἰλχ' ὁμῶ λαβῶν
 Γυνῶνχα, πίπτει, δρυῖ, μεταλάσσων αἶ.
 Ἐστὶ μὲν ⁶ γυνῶνχι ὁ λῆμμα, ἀσρόπτερον δὲ γέρονε τοῦ τῶ

*Plenus malis sum, nec novus
 est ulli locus;*
 sententiam, perquam sane ple-
 bejis & abjectis concinnatam
 verbis, ipsa tamen apta verbo-
 rum constructio Sublimem fe-
 cit ac sonoram. Quod si nam-
 que orationis structuram mutata
 verborum dispositione dissolve-
 ris, statim agnosces; arte ma-
 gis Euripidem atque verborum
 compositione, quam sensuum

magnificentia excellere. Ad
 hunc modum efficta sunt ea,
 queis Dircen à tauro raptari
 narrat:

————— at sicubi

*Huc semet aut illuc vagus con-
 verterit,
 Querceta, petras, hanc simul
 circumrotat.*

Est certe grandis quidem ille sen-
 sus, veruntamen multo evasit ela-

1 In *Hercule fidente*, v. 1250. juxta Edit. *Barnesianam*. 2 Malim ἅλ-
 λὰ γέρονε τοῦ ὑψηλῶ τῇ πλάσσει ἀναλογεῖν. aut, si ὑψηλὸν retineamus, non
 cum *Fabro* vertendum, sed quia structurae respondet, magnum & sublime
 videtur. haud enim quia structurae respondet dictum hoc, aut cantus
 sono, sed quia compositione sublimitatem, quæ nulla erat, repræsentat,
 sublime factum est, sic ut τὸ ἀναλογεῖν hîc non respondere significet, sed
 parem sublimitatis gradum habere, idque propter structuræ pulchritudinem
 & artificium. Toll. 3 Φαίνεται σι δὴν in Edit. prima. 4 De Circe ad
 taurum crinibus religata egit *Euripides* in *Antiope*, ut conjicere est ex
Hygino, in *Fab. VIII*. Hujus rei ectypon expressum habemus apud *Bapti-*
stam de Cavalleriis, lib. 2. *Antiquarium Statuarum*, pict. III. *Langb.* 5 Sic
 distinguit *Cl. Barnesi*, τύχοι, πέριξ ἐλίξας εἰλχ' ὁμῶ &c. In Edit. plerisque
 minus recte, εἰλχ' ὁμῶ. Ad hos versus alludit *Plato* in *Sophista*, p. 246.
 v. 5. Edit. *Parisi.* ubi dicit, πάντα ἔλκεσιν ταῖς χερσὶν, ἀτίχως πίπτει
 καὶ ὅπως μεταλάσσωντες. 6 Γυνῶνχι τὸ λῆμμα in Edit. prima, *Manu-*
siana, & *MSS.*

tior

ἀρμονίαν μὴ καταπαύσασθαι, ¹ μὴδ' οἷς ἀποκύλισμά τι φέ-
ρεσθαι. ² Ἀλλὰ σφειγμένες τε ἔχουσιν πρὸς ἀλλήλας τὰ ὀνό-
ματα, καὶ ἐξερείσμαπα τῷ χεῖρῶν, πρὸς ἑδραῖον ἀναβε-
βηκότα μέγας.

tior, quod in eo non præcipite-
tur numerus, neque velut volu-
bile pondus impetum secutus
ruat: verum potius firmamina

habeant ipsa verba inter se, gra-
dusque ac fulcimenta temporum;
quibus insistentia ad stabile Sub-
limitatis culmen enitantur.

T M H M A μα'.

Τίνα ἀντιμάχεσθαι τῷ ὕψει;

Mικροποιὸν δ' ὁδὸν ἔπας ἐν τοῖς ὑψηλοῖς, ὡς ῥυθμὸς
κεκλασμένος ³ λόγος, καὶ σεσοβημένον. οἷς δὲ
πυρρίχιοι, καὶ τροχαῖοι, καὶ διχόρειοι τέλειον εἰς ὀρχηστὸν συνει-
κτιπύοντες. Εὐθὺς γὰρ πάντες φαίνονται τὰ ⁴ κατὰ ῥυθμόν κομψά,
καὶ μικροχαρῆ, καὶ ἀπαγέστατα, ἀπὸ ⁵ ὁμοειδίας ἐπιπολά-
ζοντα. Καὶ ἐπὶ τούτων ὁ χεῖρῶν, ⁶ ὅτι, ὡς αὖτε τὰ ῥαβδία

SECTIONO XLI.

Quenam potissimum Sublimitati adversentur?

Contra ea nihil est, quod
Sublimitati magis detrahat,
quam numerus fractus in ora-
tione atque concitatus: quo de
genere Pyrrichii, & Trochæi,
item Dichoræi, saltationi prorsus
accommodati. Omnis enim
istiusmodi numeris instructa ora-
tio statim velut de industria
compta & fucata videtur, & ar-

gutam potius festivitatem quam
suspiciendam aliquam præ se
ferre granditatem; quodque sine
ulla commutatione in eodem
semper genere versetur numero-
rum, animis audientium absque
ulla ipsorum perturbatione velut
leviter innatat. Ad hæc, quod
omnium in oratione vitiorum
pessimum est, sicut in canticis

¹ In uno MS. & Edit. prima, μὴδ' οἷον ἂν δόκῃ. in altero MS. μὴδ' οἷον
ἀπὸ κυλίσματος φέρεσθαι. ² Vide Dionys. Hal. Tom. 2. p. 27. & 38. Edit.
Oxon. ³ Ita ex emendatione Fabri. antea λόγος. ⁴ Κατὰ ῥυθμόν postu-
lat ἡ τέχνη. Sch. ⁵ Potius ὁμοειδίας. Toll. ⁶ Οὗτος ὡς αὖτε in Edit. pr. &
MS. Ambr. Οὗτος ὡς αὖτε malit Sch.

τὴς ἀκροατῆς ἡ ἀπὸ τοῦ θεάματος ἀφέλκει, καὶ ἑφ' αὐτὰ
 βιάζεται. ὅταν καὶ τὰ χατάρυθμισμένα τῶν λεγόντων ὅτι
 λόγος πάρος οἰδίδωσι τοῖς ἀκούσιν, ὅτι δὲ ὁ ῥυθμὸς, ὡς οἷοιτο
 παρεδόντας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτὴς ὑποκρίνει
 τοῖς λέγουσι, καὶ φησὶν ὡς οἱ χορῶν πινι παραποδιδόναι τῇ
 βασί. Ομοίως δὲ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκεκμηνα, καὶ εἰς
 μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα, καὶ ὥσπερ γέμ-
 φοις ποτὶ ἐπαλλήλοισι κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρώτηας ὅπισιν
 δεδεμένα.

evenire solet, ut, dum moduli
 dulcedinem attentis animis ad-
 mirabundi excipiunt auditores,
 ipsa eos fugiat ac prætervolet
 cantici sententia: ita & qua-
 drata illa ac modulata nimis ora-
 tio non ipsum pondus ac vim
 rerum & affectuum auditorum
 animis insonat, verum blande
 suaviterque decurrentis numeri
 voluptate ita eos capit ac de-
 mulcet, ut prævisis sæpe aut a-

gnitis, quas consequi necesse
 est, sententiarum clausulis, ora-
 torem præveniant, & velut in
 chorea quadam ipsius oratio-
 nis gressum plausibus suis an-
 tevertant. Sed & illa similiter
 altitudine destituta sunt, quæ
 nimis contracta, & in minu-
 tas ac brevissyllabas voces con-
 cisa sunt, continuisque veluti
 clavis incisim & aspere inter se
 compacta.

Τ Μ Η Μ Α μβ'.

Περὶ φράσεως συγκεκμηνης.

EΤΙ γὰρ μὲν Ὑψους ³ μειωτικόν καὶ ἡ ἀγαν ² φράσεως
 συκοπή. ⁴ Πηροῖ γὰρ ὁ μέγας, ὅταν εἰς λίαν

SECTIO XLII.

De oratione nimis concisa.

PRæterea Sublimitatis minu- modum dicendi genus & concisi-
 endi vim habet curtum ad- sum. Mutilatur enim granditas,

¹ Desumptum ex *Arist. Rhet. l. 3. c. 7.* quo in loco verba nonnulla
 sic restituit *Dacerys*: πηλὰς ἔδου ἔδου ἔδου τὴς ἀκούσας ἐξίστησι πρὸς
 καὶ γὰρ πηλὸν πηλὸν ὁμοίον, πῶς πηλὸν ἔξει, ὃ καὶ φησὶν οἱ παραποδιδόντες, ὡς πηλὸν
 &c. ² In *Edis. prima* aliisque ἔκ' αὐτῆς. Cum *Petra* ἰφ' αὐτῆς malit *Faber*.
³ Vide *Cicer. in Oratore c. LVII. & LXIX. Plin. l. 1. Ep. 20. & Quintil. l. x.*
⁴ Male in *Edis. prima* πληροῖ.

quum

συνάμνη) βραχύ. Ακρίβειαν δὲ νυν μὴ τὰ δεινὸς συνε-
 γραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἀντικρὺς περὶ καὶ κατακερματι-
 σμένα. Συγκοπὴ μὲν γὰρ καλύει τὸ νῦν, συντομία δ' ἀγ-
 εῖν ἐπ' εὐθύ. Δῆλον δ', ὡς ἐμπάλιν τὰ ἐκτάδην ἀφύχαι,
 ἀφ' ἡμῶς ἀκαρεῖ ἀναχλωμένα.

quum in nimias brevitatis an-
 gustias contrahitur atque coar-
 tatur. Non tamen hæc de ejus-
 modi oratione accipi velim, quæ
 laudabili brevitate validius con-
 torta & concitata est: verum
 de illa, quæ plane ab hac di-
 versa, decurtata & claudicans,
 in minutas sententias dissecta

est. Abscissa namque oratio sen-
 sum impedit atque retardat;
 quem è contra succincta diri-
 git atque confirmat. Rursus nec
 hoc tibi, *Terentiane*, latet; pro-
 ductam longius & quasi immo-
 deratius excurrentem elangue-
 scere, quod vires ejus ac vigor
 immodica prolixitate relaxetur.

ΤΜΗΜΑ μγ'.

Περὶ μικρότητος ὀνομάτων, καὶ αὐξήσεως.



Εἰνὴ δ' ἀρχαῖα τὰ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τῶν ὀνομά-
 των. Παρὰ γὰρ ὧν Ἡροδότῳ καὶ μὲν τὰ λήμματα
 δαιμονίως ὁ χεῖμων πέφραται, πᾶν δὲ νῦν δία τρεῖς.

SECTIO XLIII.

De verborum exilitate; item de amplificatione.

VIX item dici possit, quan-
 tum quoque verborum
 exilitas Sublimitatis dehonestam-
 entum sit. Apud Herodotum
 igitur [*nam quod dico exemplo*

ab ipso petito confirmabo] tem-
 pestatis descriptio magnificis ac
 plane divinis illustratur senten-
 tiis; sed verbis aliquot multum
 infra dignitatem argumenti de-

1 In tribus MSS. [*& Edit. prima*] μὴ τὰ δεινὸς. Quæ si vera lectio
 est, vertendum erit, quæ jussu non sit ambitu conclusa. Verum τὰ δεινὸς
 συνεγραμμένα sunt verba missilium ad instar contorta, qualia sunt Thucydidia
 & Sallustiana. Toll. 2 Καλύει mutilat malit Faber. multum mihi (inquit
 Tollius) arridet. potest tamen καλύει defendi, ut impedi et obscurari vi-
 deatur sensus nimis concisa oratione. 3 Ita H. Stephanus. In Edit. pri-
 ma συντομία εἴ' ἐπ' εὐθύ. in Veneta συντομία εἴ' * εὐθύ. Ex Petre conjectura,
 συντομία δ' ἐπιπύχει. 4 Ita locum egregie restituit Faber. qui tamen ἀπει-
 ρον insinuat τὰ ἀκαρεῖ praeferendum censet. antea in Edit. prima (cui
 consentiunt Codd. MSS.) ἀπὸ φύχαι, τὰ γὰρ ἀκαρεῖ μῆκος ἀναχλωμένα. in aliis
 levi cum mutatione ἀπὸ φύχαι γὰρ τὰ μῆκος ἀκαρεῖ ἀναχ.

missis

χει τῇ ἕλκῃ ἀδοξότερα· ἢ τῷ περὶ ἴσως, “¹ ζεαίσης δὲ καὶ θαλάσσης.” Ως δὲ “ζεαίσης” ² πολὺ δὲ ὕψος πλεωσῶ, ἀφ’ οὗ ³ κακότερον. Καί, “⁴ ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκοπίασε” καὶ, “τὸς περὶ δὲ ναυάγιον ⁵ βροχασμένους ἐξεδίχαστο τέλος” ⁶ ἄχαι. Ασεμνον γὰρ δὲ “κοπίασαι” καὶ ἰδιωτικόν· τὸ δὲ “⁷ ἄχαι” τηλικύτῃ πάθους ἀνοίκειον. Ομοίως καὶ ὁ ⁸ Θεόπομπος ὑπερφυῶς ⁹ σκευάσας τῇ δὲ Πέρσῃ καλὰ βάσαι ἐπ’ Αἴγυπτον, ὀνομαπῶις ποτὶ τὰ ὅλα διέβαλε· “Ποῖα γὰρ πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος τῇ χτὶ τῇ Ασίαν, οὐκ ἐπηρεσέετο” “ὡς βασιλέα; τί δὲ τῇ ¹⁰ ὅκα τῇ γῆς γινωμένων, ἢ τῇ

missis & abjectis non mediocriter devenustatur: quale forte & hoc, *bulliente vero tempestate*. Quam insigniter vocula illa, *bulliente*, humilitate sua ipsius, quod describitur, periculi magnitudinem convellit destruitque. Idem alibi, *ventus*, inquit, *fatiscēbat*: necnon, *qui naufragio conflēbantur*, *ingratum exitum habere*. Hic & illud *fatiscēbat* exile verbum est ac pervulgatum: nec hoc *ingratum* ipsius mali magni-

tudini respondet. In eundem scopulum Theopompus etiam impexit: qui quum Persarum regis expeditionem in Ægyptum eximio splendore & ornatu orationis exposuisset, sordida dein quædam & abjecta verba admiscendo, hisce universam narrationis illius magnificentiam corripit: *Nam quæ civitas, ait, aut quæ gens in universa fuit Asia, quæ non legatos miserit ad regem? Quidque eorum, quæ vel*

1 In lib. 7. c. 188. 2 Malim πολὺ δὲ ὕψος πλεωσῶ. Toll. 3 Forfan non ob humilitatem vocis ζεαίσης (ut exprimit Interpret) Herodotum reprehendit Longinus, sed ob difficilem & ingratam pronunciationem, quod significat vox κακότερον. Hoc admisso, forsitan & nonnulli aliter sentiant quam Longinus, atque hanc ipsam asperitatem quam maxime probent: utpote quæ rem efficiat terribiliorem. nam (ut ait Quintil. l. 8. c. 3.) rebus atrocibus verba ipso auditu aspera magis conveniunt. 4 In vulgatis Herodoti (l. 7. c. 191). ἐκοπίασαι. 5 Δροχασμένους male in Edit. prima & Codd. MSS. 6 Apud Herodot. l. VIII. c. 13. Verum in Longini Edit. prima ἀχάειν, tam hic loci quam versu seq. In MSS. autem ἀχάειν & mox ἀχάειν, & insuper ἢ ante ἰδιωτικῶς omittunt. 7 Hoc non debuisse à Longino reprehendi existimat Faber: quod vox ἀχάειν apud Herodotum & Arrianum significet molestissimum, gravissimum, & in rebus atrocibus exprimendis adhiberi soleat. 8 In Herodoti Epitome, ut censet Menesius; quem videtis in notis ad Hesychium Milesium, p. 187. 9 Κατασκόπειν, malit Tollins. 10 Suavius in Cod. Vat. ἐκ γῆς. Idem.

terra

"χρὶ τέχνῳ ὀκτελεσμένοι καλῶν, ἢ τιμίον, ὅκ ὀκο-
 "μίαθ' ὄρεον ὡς αὐτόν; Οὐ πολλά μὲν καὶ πολυτελεῖς τρα-
 "μναί, καὶ χλανίδες, τὰ μὲν ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλταί, τὰ
 "δὲ λαχμαί; Πολλά δὲ σκίωαί χρυσῶν, κατεσκευασμένα
 "πᾶσι τοῖς χρησίμοις· πολλοὶ δὲ καὶ ξυσίδες, καὶ κλῖναι πολυ-
 "τελεῖς, ἐπὶ δὲ καὶ κοῖλος ἄργυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος,
 "καὶ ὀκτώματα, καὶ κρατῆρες, ὡς τὸ μὲν λιθοκολλήτης, τὸς
 "δ' ἄλλος ἀκεδῶς καὶ πολυτελεῶς εἶδε ἀν' ὀκτεπονημένους.
 "Πρὸς δὲ τέτοις ἀκαρείθμητοι μὲν ὄπλων μυριάδες, τῶν μὲν
 "Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ βαρβαρικῶν· ὑπερβάλλονται δὲ ὁ πλη-
 "θος ὑπερζύγια, καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα σιτευτά. καὶ
 "πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμοι, πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι, καὶ
 "σάκκοι, καὶ χάρι βιβλίον, καὶ ἄλλων χρησίμων. Το-
 "σαῦτα δὲ κρέα πλεονεχούμενα παιδοδαπῶν ἱερέων, ὡς

terra gignit, vel ars efficit, aut
 pulchritudine admirabile, aut
 raritate commendabile, quod non
 illi dono missum fuerit? Quanta
 vis, quæ copia stragularum, aliis-
 que pretiosæ vestis, purpureæ
 partim, partim pictæ, partim
 candidæ? Quam multa taber-
 nacula aurea, cunctis ad usum
 rebus necessariis instructa? quam
 multæ vestes tricliniæ, ac le-
 cti sumptuosi? quantum calati
 auri, argentique? quantum po-
 culorum; quantum vasorum,
 quorum pretium partim insertæ

gemmæ, partim docta & elegans
 artificis manus intenderat? Quid
 ad hæc infinitam armorum vim,
 cum Græcorum tum Barba-
 ricorum, commemorem? quid
 immensa iumentorum agmina?
 quid electissimarum ad epulas
 animalium numerum innumerum?
 quid, quam multi illic modii
 fuerint condimentorum? quan-
 ta panariorum, quanta sacco-
 rum, quanta voluminum libris,
 chartis, rebusque aliis, quæ vita
 indiget, differtorum abundantia?
 Carnium certe omnis generis sale

1 Ita Camerius l. 2. Nov. Lect. c. 25. antea in Edit. prima, aliisque ierēm
 eis; * τῶν πε. Recte Camerius, nili (ut inquit Tollius) præstat legere ierēm
 ἐκείνῃ. 2 Apud Athenæum (l. 2. p. 67. F.) Theopompus verba citantur ad
 hunc modum: πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμοι, πολλοὶ καὶ τῶν σάκκων καὶ θύλακων
 βιβλίων, καὶ ἑτέρων ἀπάντων τῶν χρησίμων πρὸς τὸ βίον. 3 In uno Cod. Vat.
 τῶν ἀπάντων χρησίμων, & mox ὡς ποτὶ πρὸς ὅτι.

“σὺρὸς αὐτῷ γινέσθαι τηλικύτους, ὥπ' τὸς πρῶσιόντας
 “πρόρῳθεν ὑπολαμβάνειν ὅχτους εἶ) καὶ λόφους ἁνωθεν.
 “μένους.” Εκ τῷ ὑψηλοτέρων ὅπ' τὰ ταπεινότερα ὑποδι-
 δράσκει, δίδον ποιήσασθαι τῷ αὐξήσει ἔμπαλιν. ² καὶ τῇ γυν-
 μασῇ τῷ ὅλης πρῶτοκλῆς ἀγγελία πρῶτοκλῆς τὸς θυλά-
 κους, καὶ τὰ ἀρτύματα, καὶ τὰ σακκία, μαγειρεῖς πινὰ φα-
 τασίας ἐποίησιν. Ὡστερ γὰρ, εἰ π' αὐτῷ ἐκείνων τῷ
 πρῶτοκλῆμαται, μετὰ τῷ χρυσοῖν καὶ λιθοκολλήτων χρυ-
 σῶν, καὶ ἀργύρῳ κοίλῳ, σκίλῳ τε ὀλοχρύσειν, καὶ ὀκτω-
 μάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλάκια, καὶ σακκία, ἀπορεπὲς αἰ-
 ῆ τῇ πρῶτοκλῇ ὅ ἔργον. ἔτω καὶ τῷ ἐρμηνείας τὰ ποιῶντα
 ὀνόματα αἰσχρὰ, καὶ οἷονεῖ σίγματα κατὰ τὰ, πρῶτ' ἐκκα-
 τατάτῳμα. Παρέκειτο δ' ³ ὡς ὀλοχερῶς ἐπελθεῖν καὶ ὅς
 ὅχτους, λέγει συμβεβλητῶς, καὶ πρῶτ' ὅ ἄλλης πρῶτοκλῆς
 ὅπως ἀλλάξας εἰπεῖν. “Καμήλους, καὶ πλῆθος ὑποζυγίων

*conditarum ea fuit copia, ut
 acervi earum procul intuentibus
 collium & aggestorum tumulo-
 rum speciem præbuerint.* Ab ela-
 tioribus descendit ad humiliora,
 * contra quam amplificationis
 postulat ratio: & præclaræ om-
 nis illius apparatus narrationi ad-
 miscens panaria, & condimen-
 ta, & facculos, *ingratam* quan-
 dam culinæ legentium animis
 objecit imaginem. Quemadmo-
 dum igitur, si quis in tanto re-
 rum pretiosissimarum apparatu,
 inter aureos gemmatosque cra-
 teras, argentum cælatum, tento-

*ria, poculaque aurea, utres im-
 misceret & faccos, indecorum
 mehercle id prorsus ac foedum
 visu spectaculum foret; ita &
 hæc intempestive narrationi isti
 inculcatæ verborum sordes de-
 honestamenta quædam sunt elo-
 cutionis, ac tanquam probrosæ
 notæ orationi iniustæ.* Potuerat
 enim summatim exponere etiam
 quos congestos narrat tumulos,
 atque de cætero apparatu parva
 facta immutatione ita dicere:
*Camelos ac jumentorum multi-
 tudinem, cuncta, quæ ad homi-*

1 Forſan ἀνορθώματα. Sed in duob. MSS. ἀνωρθώματα. Toll. 2 Ἀλλὰ
 τῇ γυν. in Edit. prima & Codd. MSS. 3 Atticus pleonasmus τῷ ὅς. Toll.

* Ad verbum, quum è contra augere & amplificare debuerit.

“φορταγωγόντων πάντα τὰ¹ πρὸς προφύλῃ καὶ ἀπόλαυσιν
 “τραπεζῶν χορηγήματα.” ἢ “σὺν ὀνομάσῃ παντοίων ἀπερ-
 “μάτων, καὶ τῷ ἄλλῳ ἀφέρει πρὸς ὀφιοποιίας καὶ ἡδυπα-
 “θείας”,² μᾶλλον, ἢ πάντα, ὡς ἐβλέπε, αὐτάρχη ἕως
 γίνωαι, “καὶ ὅσα³ τραπεζοκόμων καὶ ὀφιοποιῶν ἡδύσματα.”
 Οὐ γὰρ δὲ χαλάντα ἔν τοις⁴ ὕψισιν εἰς ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρι-
 σμύνα, ἀν μὴ σφόδρα ὑπὸ πινυτο ἀνάγκης στυδισκώμεθα.
 Ἀλλὰ τῷ τραγμάτων ὁρέποι ἀν καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν⁵ ἀξίας,
 καὶ μιμνῆσθαι⁶ τὴν διμυρνήσαντα φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, ἢ πῃς ὅ
 ἡμῖν τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα ἔκ ἐθηκεν ὅπως ὁρῶσιν, ὅσδε
 τὰ ἔκ παντὸς ὄγκῳ⁷ ἀειτρώματα, ἀπεκρύφατο δὲ, ὡς ὁρῶν,

num sustentationem atque men-
 sarum faciunt delicias, subve-
 stantium: vel acervos appellare
 omnis generis frumenti, eorum
 etiam quæ præstantissima sunt
 ad lautum opsoniorum appara-
 tum & exquisitas epularum de-
 licias, aut, si adeo exacte expo-
 nere singula maluisset, & quæ-
 cunque alia structorum & cupe-
 diariorum condimenta excogitari
 possunt. Non enim in Gran-

dium rerum tractatione ad in-
 quinata & sordida descendend-
 um est; ni plane nos ipsa eo
 deducat adigatque necessitas:
 verum argumenti dignitati ver-
 borum quoque splendor respon-
 deat oportet, sic ut naturam vi-
 deamur imitari, quæ in humani
 corporis fabrica partes illas, quæ
 honeste nominari non possunt,
 aspectui oculorum non subjecit,
 uti nec totius corporeæ molis

1 Ita ex Cod. Vat. primus edidit Tollius. antea πρὸς προφύλῃ. 2 Ad
 hunc modum in Edit. Veneta, aliisque eam sequentibus. in Edit. prima
 (& Cod. Parisino, teste Tollio) ἢ εἰς πάντα, ὡς ἐβλέπε &c. sine voce
 μᾶλλον. & recte (ut censet ille) nisi quod vocula ὡς ejicienda est. Sed
 & ὡς retineri posse videtur, ita ut ad antecedens παρασκευάζει referatur. In
 Codd. Vat. μᾶλλον ἢ εἰς πάντα. in Veneto ἡδυπαθείας, μᾶλλον, ἢ (εἰς πάντα ὡς ἐβλέπε
 αὐτάρχη ἕως γίνωαι) καὶ &c. Forfan ἢ μᾶλλον, εἰς πάντα ὡς ἐβλέπε. &c. 3 In
 Edit. prima & Codd. MSS. Vat. ἐπὶ, habetur post τραπεζοκόμων. nec plane
 (ut notavit Tollius) otiosum est; cum & supra dixerit ἐπὶ καμύλῃ &c.
 4 ὕψισιν * * * * in Edit. prima. dein post vacuum spatium πρὸς.
 quo modo & in Cod. Vat. Verum particulam τὰ ante ῥυπαρὰ adjicit Cod.
 Paris. 5 In Edit. prima & Codd. Vat. & Ambros. rectius ἀξίας. 6 Eadem
 fere habet Cicero de Nat. Deor. l. 2. c. 55. & 56. 7 Περιτρώματα in Edit.
 prima & Codd. MSS.

R

reliquias;

χ, χτ' ἢ ¹ Ξενοφῶντα, “² τὸς τῶτων ὅτι πορρωτάτω ὀχετοῦς
 “ ἀπέστρεψε, ἔδαμῃ καταχυάσασα ὃ ἔ' ὅλα ζῶα κάλλος.”
³ Ἀλλὰ γ' οὐκ ἐπ' ἀνάγκης ὅτι τὰ μικροποιὰ ἀφαιρῶμεν.
 Πεϋποδεσφγμῶων γ' ἢ ὅσα εὐγενεῖς καὶ ὑψηλὰς ἐργάζεται
 τὸς λόγους, δῆλον ὡς τὰ εἰαυτῶν ταπεινὰς ποιήσῃ
 χτ' ὃ πλεῖστοι καὶ ἀχρήμιστα.

reliquias; verum, quantum in ipsa fuit, occultavit, &c, ut Xenophontis verbis utar, *canales eorum, quam potuit longissime, avertit, ne totius formam & venustatem animalis ingrato ac fædo spectaculo deturparet.* Sed hæc, & quæ id genus alia orationem diminuere solent atque

de fastigio detrudere, singula enumerare & excutere operæ pretium non est. Expositis enim, quæ liberalem & magnificam orationi formam conciliant; contrariis illam vitiis ut plurimum corrumpi ac debilitari, atque omni honore ac dignitate spoliari, abunde ac per se liquet.

Τ Μ Η Μ Α μδ'.

Ζήτημα λαμπρόν· ἀλλὰ τί ποσάτη ἀφορία τῶ δεινῶν καὶ
 γενναίων συγγραφέων;

Eκείνοι μὲντοι λοιπὸν, ἔνεχα τῶ σῆς χρητομαθείας, οὐκ
 ὀκνήσομεν ὅτι περὶ αἰνῶν, καὶ ἀφαιρῶμεν, Τερεντιανὲ

SECTIO XLIV.

Quæstio nobilis: unde ea præstantium ac vere Sublimium scriptorum nunc sit penuria?

CÆterum & illud quod reliquum esse videtur, ut tuo discendi studio & cupiditati morem geram, non gravabor tanquam corollarium huic nostræ de Sublimitate commentatiunculæ subnectere, & tibi (Terentiane dilectissime) declarare, quod

¹ In lib. 2. Απμνημ. p. 45. Edit. Oxon. ² Τὸς ἢ in Edit. prima.
³ Ita ex emendatione Fabri. in Edit. prima * ἀλλὰ γ' οὐκ ἐπ' ἀνάγκης ἐπὶ τῷ μ. in Veneta, aliique ἀλλὰ γ' οὐκ * ἐπ' ἀνάγκης ἐπὶ τῷ μ. in Cod. Parisino & uno Vat. ἐπείγει pro ἐπὶ. & in altero Vat. ἐπείγει. unde Tollius (licet valde probet Fabri conjecturam) reponendum esse conjicit, ἀλλὰ γ' ἐδὲν καὶ ἡμᾶς ἐπείγει ταῦτα τῷ μ. seu potius ἀλλὰ γ' οὐκ ἐπ' αἰνῶν ἡμῶν τὰ μικροποιὰ ἀφαιρῶμεν, vel ἀλλὰ γ' ἐδ' ἐμὶ δεῖ ἐπ' ταῦτα τῷ μ.

φίλτατε, ὅσῳ ἑξήτησέ τις τῷ φιλοσόφῳ προσέταλτος,
 “Θαῦμά μ’ ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει καὶ ἐτέρως πολλὰς, πῶς
 “ποτε καὶ τὸ ἡμέτερον αἶψα πιθανὰ μὲν ἐπ’ ἄκρον καὶ πο-
 “λιπρὰ, δριμυτέραν τε καὶ ὀσφραγεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἡδο-
 “νὰς λόγων εὐφορεῖ, ὑψηλὰ δὲ λίσσεται καὶ ὑπερμαγείδεις,
 “πλὴν εἰ μή τι σπάνιον, ἔκτετι γίνοντο φύσιν; ποσαύτη λό-
 “γων κοσμικὴ τις ἐπέχει τὸ βίον ἀφορέα. Ἡ γὰρ δὲ, ἔφη, πι-
 “στεύειν ὁκέτω ὁ θρυλλυμένῳ, “ὡς ἡ δημοκρατία τὴν με-
 “γάλων ἀγαθὴν πιθανὸς, ἢ μόνῃ σχεδὸν καὶ σινηκμαῖς ὁ πρὸς
 “λόγους δεινοὶ καὶ σιωπαπύθανον; ὁρῶμαι τε γὰρ, φασίν,
 “ἰχθυὶν τὰ φρονήματα τῷ μεγαλοφρονῶντι ἢ ἐλευθερία, καὶ
 “ἐφελκύσαι καὶ ἅμα διωθεῖν ὁ πρὸς τὸν ὁρῶμαι τὴν πρὸς ἄλλῃ-

non ita pridem Philosophus qui-
 dam nos quæsit, dicens; Mi-
 rari satis nequeo una cum aliis
 multis, qui fiat, quod hac ætate
 nostra permulti reperiantur ora-
 tores apprime disertī, ipsiusque,
 ut ita loquar, Suadæ promi-
 cendi, & in forensi atque concio-
 nali dicendi genere exercitatis-
 simi, acres simul & perspicui,
 & ad omnem orationis elegan-
 tiam & suavitatem quasi facti;
 at nulli nunc amplius, nisi per-
 quam raro, proveniant & com-
 pareant oratores vere Sublimes,
 & ad summum eloquentiæ cul-
 men evelti? Adeo magna, hac

tempestate, [velut in effatis pa-
 rentium] per universum terra-
 rum orbem grandium in eloquen-
 tia ingeniorum sterilitas est. An
 hercle (inquit) vulgari isti ac-
 trito habenda est fides dicto:
 Esse scilicet populare regimen ve-
 ram & genuinam magnorum in-
 geniorum nutricem; quicum una
 cuncti ferme vigerint & occi-
 derint, quotquot unquam elo-
 quentiæ tenuere principatum?
 Est enim libertas, inquiunt, ad
 alendos & augendos erectæ men-
 tis spiritus aptissima; & ad pro-
 loctanda atque ad urgenda mu-
 tuæ contentionis & in affectando

1 Hoc ipsum quæsierunt alii quamplurimi, ut constat ex Cic. Tusc.
 Quæst. l. 2. c. 2. Vellejo l. 1. c. 17. Senec. in præfat. ad lib. 1. Controv. &
 Tacito sive Quintil. in Dialogo de causis corruptæ eloquentiæ. 2 Ita pri-
 mus Manutius. In uno Cod. Vat. ὁρῶμαι. in Edib. prima & Codd. aliis ὁ-
 ρῶμαι (acria, velozia ingenia) quod placet Tollio, qui & ὁρῶμαι (efficacia
 ad movendum) non rejiciendum existimat. 3 Ita Cic. in Bruto c. 12.
 & Aut. Dialogi de causis corr. el. c. 36. & 40. 4 In Edib. prima & MSS.
 minus recte ἐπιδιδόναι, & mox διδόναι pro διωθεῖν. 5 Vide Ciceronem in Tusc.
 Quæst. l. 2. c. 1.

“ λῆς ἔειδος καὶ τὸ πρὸς τὰ προσηύδα φιλοπρέπεια. Ἐπὶ γὰρ
 “ μὴν ἀφ’ ἧς τὰ προσηύδα οὐ τὰς πολιτείας ἐπαθλα, ἐχά-
 “ ροτε τὰ ψυχικὰ προσηύδα τῶν ῥητόρων μελετώμενα
 “ ἀκονᾶται, καὶ οἷον ἐκτελείεται, καὶ τοῖς προσηύδασι καὶ
 “ ὁ εἰκὸς ἐλευθερὰ σινοκλάμπει. Ὅι δὲ νῦν εἰσάγμεν, ἔφη,
 “ παιδομαθεῖς εἰς δαλείας διχταίς, τοῖς αὐτῆς ἔθου καὶ ὅτι.
 “ τηδεύμασιν ἐξ ἀπαλῶν ἐπὶ προσηύδατων μονονῶν εἰσπαρ-
 “ ραυόμενοι, καὶ ἀγνοοῦσι καλλίστου καὶ προσηύδατος λόγων ἰά-
 “ ματος, πῶς ἐλδύθειαν, ἔφη, λέγω, διότι ὅθεν ὅτι μὴ
 “ κόλακες ἐκβαίνοντες μεγαλοφυεῖς. Διὰ τῆς τὰς μὲν ἀλ-
 “ λας ἔξου καὶ εἰς οἰκέτιον πίπτειν, ἔφασκεν, δὲ ἄλλοι δὲ μὴ
 “ δὲνα γίνεσθαι ῥήτορες. Εὐθὺς γὰρ ἀναστρεφόμενοι ἀπαρρησίαστοι,
 “ καὶ οἷον ἐμφορῶν, ὑπὸ συνηθείας αἰεὶ κεκοινυλισμένον·

“ Ἡμῶν γὰρ τὴν ἀρετῆς, καὶ τὴν Ὀμηρεν, ἀποκρίνεται —

“ ————— Δέλιον ἡμαρ. —————

*eloquentiæ principatu æmulatio-
 nis studia maximopere accom-
 modata. Huc accedit, quod, ob
 proposita in reip. administratione
 industriæ præmia, egregiæ illæ
 in oratoribus animi dotes assidua
 usquequaque exercitatione exa-
 cuuntur, & quasi extunduntur;
 adeoque, uti par est, cum ipsis
 una negotiis eadem excitatæ li-
 bertate clarissime effulgeant. At
 nos (inquit) contra ea à prima
 statim pueritia iusta videmur &
 plena imbuti servitute, cunctis
 illius moribus ac institutis ab te-
 neris [non, quod ajunt, ungui-
 culis, sed ipsius] animi sensibus
 modo non tanquam fasciis invo-
 luti; sic ut pulcherrimum illum*

*ac fecundissimum eloquentiæ fon-
 tem (libertatem dico) ne primo-
 ribus quidem labris degustemus.
 Unde etiam fit, ut nil nisi ma-
 gnifici adulatores evadamus.
 Hanc item causam esse [affirma-
 bat] cur, quum omnes alii etiam
 in servum cadant vitæ habitus,
 nemo tamen unquam servus ex-
 stiterit orator. Erorumpere nam-
 que illico servilem illum metum,
 qui, pistrini & pugnorum heri-
 lium continuo memor, omnem lo-
 quendi libertatem diuturna ob-
 noxii silentii consuetudine dedi-
 dicit:*

*Dimidium virtutis enim (ut
 dicit Homerus) aufert—*

— Serva dies. —

1 Sic & Plin. l. 8. Ep. 14. 2 Οἰκέτις in Edit. prima & MSS. 3 Ex
Homeri Odyss. g. v. 322. & 323. *Quem-*

“Ὡςπερ οὖν· εἴ γε, φησὶ, τὺ το πικρὸν ὄστιν· ἀκούω τὰ ὕλα-
 “τόκομα, ὃς οἷς οἱ Πυγμαῖοι χαλκόμενοι ² ἰάνοι τρέφοι),
 “ὃ μόνον ³ κωλύει τὴν ἐγκαλεισμένων τὰς αὐξήσεως, ἀλλὰ
 “καὶ συνάγειν ἀφ’ ἧς τὴν ἀεικείων τοῖς ⁴ σώμασι δεσμόν. ὅ-
 “πως ἀπαρξέσθαι, καὶ ἡ διχαστάτη, ψυχῆς γλωττόκο-
 “μον, καὶ κοινὸν δὴ τις ἀποφύνατο δεσποτήθειον.” Εἰ μὲν-
 “τοι γε ⁵ ὑπολαμβάνων, “Ράδιον, ⁶ ἔφλω, ὃ βέλπτε, καὶ
 “ἴδιον ἀνθρώπου, ὃ χαλαμέμφρα ⁷ αἰ τὰ παρ’ ἡ. ⁸ Οὐα
 “δὲ, μή ποτ’ ὄρα ἡ τὴν οἰκνύμενης εἰρήνῃ ἀφαιρείται τὰς
 “μεγάλας φύσεως· πολὺ δὲ μᾶλλον ὃ κατέχει ἡμῶν τὰς
 “ἐπιθυμίας ἀπειρόετος ὅστις πόλεμος. Καὶ νῦν δὴ ⁹ ὁρὸς

Quemadmodum igitur audio, (si qua, inquit, huic auditioni fides est) arculas illas ligneas, in quibus nani, quos vulgus Pygmaeos appellat, enutriti solent, non inclusorum modo corporis obitare incremento, verum etiam illos ipsos ob circumdatum corpori vinculum contrahere: ita & omnis servitus, etiamsi iustissima fuerit, animæ velut arcula quædam ac publicus carcer dici merito possit. Hic ego sermonem excipiens, Proclive est, inqueiebam,

ὃ bone, & hominibus perquam familiare, fastidire semper & culpæ præsentia. Attamen videsis, ne forte illa universi terrarum orbis pax grandia nobis ingenia corrumpat: seu multo etiam magis, interminum hoc & perpetuum, quod studia nostra cohibet ac refrænat, bellum. Adde etiam, si vis, affectus nostros, qui sæculi huius mores tanquam præsidii insident, eosque per caput & pedes præcipitant. Pecuniæ namque, cuius insatia-

1 Videfis Scaligerum ad Propertium, p. 284. Edit. Commelin. 2 In Cod. MS. χαλκόμενοι 3 ἰάνοι. & forsan rectius: alias enim vertendum; Pygmaei quos vulgo dicimus nani: aut post πυγμαῖοι inferenda erit vocula, seu articulus οἱ. Tollius. In Edit. prima deest ἰάνοι, & Glossema esse videtur. 3 Κωλύει habet Edit. prima, & mox συνάγει pro συνάγειν. in aliis κωλύει & συνάγει. 4 Ita pro σώμασι Langbanius. 5 Ita Tollius. antea ὑπολαμβάνων. 6 Hic Longinus ad ea respondere incipit, quæ ab illo Philosopho dicta fuisse retulit: noli itaque dubitare quin legendum sit ἔφλω, non (cum Edit. prioribus) ἔφη. Faber. 7 Ita (prout monuit Robortellus) edidit Tollius. prius erat τὰ αἰ τὰ παρ’ ἡ. 8 Sic Tollius, sequutus vestigia MS. Parisini, qui habet ὄρα δὲ, μήποτε α. καὶ τὸ οἰκ. antea in Edit. prima reliquisque, ὄρα δὲ μήποτε * * οἰκνύμενης. Forfan, ὄρα 3 μήποτε τὸ ὅλης οἰκ. 9 Πρὸς τούτων in Edit. prima & duob. Codd. Vat. πρὸς τούτους in altero Cod.

“τῆτοις, τὰ φερῶντα τῷ νῦν βίον, καὶ κατάκρας ἀγροῖα
 “καὶ φερόντα ταυτὶ πάθῃ. Ἡ δὲ φιλοχρημαλία, πρὸς ἣν
 “ἅπαντες ἀπλήτως ἡδύ νοοῦμεν, καὶ ἡ φιληδονία δὲ λαχ-
 “γῶσι, μᾶλλον δὲ, ὥς αἱ εἴποι τις, καθαυτῶν αὐτάι-
 “δους ἡδὴ τὰς βίους· φιλαργυρία μὲ νόσημα μικροποιόν, φι-
 “ληδονία δ’ ἀγενέστατον. Οὐ δὲ ἔχω λογιζόμεν· εὐρεῖν,
 “ὥς οἷόν τε πλεῖστον ἀδύνατον ἐκτιμήσαντα, τὸ δ’ ἀληθέστερον
 “εἰπεῖν, ἐκτιμήσαντα, τὰ συμφυῇ τέτῳ κακῷ εἰς τὰς ψυ-
 “χαὶς ἡμῶν ἐπεισίοιτα μὴ ᾧδε χεῖρα. Ακολυθεῖ δὲ τῷ
 “ἀμέτῳ πλεῖτῳ καὶ ἀκολάτῳ σιωημένῳ, καὶ ἴσα, φασί,
 “βαίνοντα, πολυτίμια, καὶ μαλακία ἀνοήτως ἐκείνῳ τῷ
 “πολεῶν καὶ οἶκον τὰς εἰσόδους, εἰς αὐτὸν ἐμβάλλει, καὶ συνοικίσει.

bili nunc omnes aestuamus siti, & huic succenturiatus voluptatis amor in servitutem rapit; aut, si ita mavis, ipsam una cum hominibus vitam deprimit ac demergit humanam: nam avaritia quidem animi morbus est pusilli & sordidi; amore autem voluptatis non abjectius quidquam & ab omni animi magnitudine magis alienum. Neque vero satis assequi cogitando valeo, quo pacto homines illi, qui immensas adamant ac depereunt divitias,

(si modo hic amor, ac non ad-ratio potius, & sacer quidam quasi numinis cultus appellandus est) cognata divitiis vitia abar-cere queant, quo minus illa simul cum his animum subeant. Se-quitur enim nimias & immodi-cas opes conjuncta, atque pari (ut ajunt) illas passu comitans, pro-fusio, necnon molities, portas illis urbium & privatarum a-dium januas, quas semel intra-verunt, recludentibus, ibidem-que sedem collocant: mox, dato

1 In Edit. prima κατ’ ἀκρας, quod (ut notavit Tollius) idem ac κατὰ κορυφῆς, πλείους, δὲ ὅλῳ. conjunctim vero κατὰ κράτος idem quod κατὰ κράτος. In Edit. Veneta, aliisque κατὰ κράτος, quod in κατὰ κράτος mutandum censent Faber & Tollius; quia Græci una voce κατὰ κράτος extulerunt, quod Latini dixere per caput. Vide H. Stephanum in Animadvers. in Lib. de Dialectis Gr. p. 45. 2 Sic & avaritiam Romanis, quo minus boni fierent Poëta, obstate queritur Horatius de Arte Poët. v. 330. nec alias causas Pictura evanescens affert Petronius. Vide Plinii Nat. Hist. sub initium lib. xiv. qui locus partis potissimæ hujus sectionis quasi quidam commentarius est. Tollius. 3 Ita Tollius ex conjectura. prius erat καὶ ἄλλα, & alia id genus. 4 Hisce gemina habet Lucianus in Timone, p. 42. Edit. Paris.

con-

"χρησίαντα δὲ τῶντα οἱ τοῖς βίοις, νεοτιστοποιῶνται, καὶ τῆς
 "σοφίας, καὶ ταχέως γινόμενα πρὸς τεκνοποιῖαν, ἡ ἀλαζονείαν
 "περιγινώσκει, καὶ τύφον, καὶ πρυφίαν, ἢ νόσην ἑαυτῷ γινώσκοντα,
 "ἀλλὰ καὶ πάντα γινώσκει. Ἐάν δὲ καὶ ἡ τέχνη τις ὅτι πλεονέκτη
 "τῆς ἐκρήνους ἢ εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δευτέρως
 "ταῖς ψυχαῖς ἐπιτίλλουσιν ἀπαραμυθίας, ὕβριν, καὶ ὀργισμο-
 "μίας, καὶ ἀναρχωπίαν. Ταῦτα γὰρ ὅπως ἀνάγκη γίνεσθαι,
 "καὶ μικρὸν τοὺς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, καὶ μὴ πᾶσι φη-
 "μις εἶναι πᾶσι λόγον· ἀλλὰ ὅτι τοιαύτῳ οἱ κύκλῳ τελεπύρ-
 "γεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῷ βίῳ ἀφροσύνην, φησὶν δὲ καὶ
 "καταμαρτυρεῖσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη καὶ ἀξίον γίνεσθαι,
 "ἡνίκα τὰ θνητὰ ἑαυτῷ μέρη ἡ καλὸν ἡλικίαν ἐκταυμάζουσιν,

*consuescendi atque convalescendi
 spatio, in hominum animis, ut
 sapientum fert oratio, nidificant,
 & post paulo prolificantia, ar-
 rogantiam primum & fastum
 pariunt atque luxuriam; non
 adulterinos aut spurios, verum
 maxime legitimos & germanos
 ex sese factus. Hi vero, si quis
 adolescere illos siverit, violentos
 brevi & inexorabiles procreant
 dominos, contumeliam, injuriam,
 & impudentiam. Hæc enim se
 invicem consequi necesse est, adeo*

*ut nemo jam hominum erigere &
 attollere aufit oculos, aut ulla
 queat ad duraturam ad posteros
 famam assurgere oratio: quin è
 contra potius illa, quam dixi,
 vitæ corruptela paulatim undi-
 que consummetur & absolvatur;
 contabescat autem & emarcescat
 omnis grandis ac elati animi cel-
 situdo, atque adeo neglecta con-
 temnatur ac vilescat; quum sci-
 licet humanum genus partem sui
 mortalem & inutilem, ommissa
 omni colendæ virtutis cura, ad-*

1 Ita Tollius ex Cod. Parisino. In Edit. prima ἀνάλειπον ἢ π. γινώσκει. in
 Veneta aliisque alteriscus præfigitur τῷ ἀνάλειπον. Faber legendum conjicie-
 bat, ἀναλογῶν (quâ voce utitur Longinus p. 22. v. 3.) ἑαυτοῖς γινώσκει, id
 gignunt quod ab iis expectari par fuit. 2 Ita Tollius, antea τέχνη. 3 Lectio
 est Edit. primæ, quam firmat Cod. Parisinus. & melior esse videtur illâ
 ἢς ἡλικίας, quam exhibet Edit. Veneta, necnon & aliæ eam sequentes.
 4 Et si μὴδ' ἔτι πᾶσι sit in Codd. MSS. & Edit. prima, tamen cum Veneta malit
 Tollius (licet Fabro displiceat) μὴδ' ἔτι πᾶσι, i. e. ultra viventium sive unius
 ævi famam. μὴδ' ἔτι πᾶσι φήμις malit Sch. ut sensus sit, de fama hodie
 sermonem non esse amplius instituendum, eandemque sperandam. 5 Τοιαύτων &
 mox πᾶσι βίῳ δ. in Edit. prima & Codd. MSS. 6 In Edit. prima καὶ πᾶ-
 ντα. in duob. Codd. Vat. καὶ παντὶ.

“παρέντες αὖξεν ἰ τὰς ἀρετάς. ² Οὐ γὰρ ὅτι κρείσσονός τις
 “δεκαθεῖς, ³ οὐκ ἀν’ ὅτι τῷ δικάσιον καὶ καλῶν ἐλευθεροῦ
 “καὶ ὑγιᾶς ἀν’ κρείττους γένοιτο ἀνάγκη γὰρ ὅτι δωροδότης ⁴ τὰ
 “δίκημα μὴ φαίνασθαι καλὰ καὶ δίκημα. Οὐ γὰρ ἡμῶν ἐκείνου
 “τῶν ὅλων ἡδὴ βίβας δεκασμοὶ βραβεύουσι, καὶ ⁵ ἄλλοτε
 “θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι ἀφαιρήσεων, ὅς δ’ οὐκ ἔστι παντός
 “κερδαίνειν ὠνόμεθα ⁶ τῷ ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς τὸ ἑαυτοῦ [φι-
 “λοχρηματίας] ἡνδραποδισμένοι· ἀρετὰ δὲ, ὅτι τῇ ποσούτῃ
 “λοιμικῇ ἔστι βίβας ἀφαιροῦσα, δοκῶμεν ἐπὶ ἐλπίθερον πῖνα κρι-
 “τῶν τῷ μεγάλων, ἢ δικάσιον πρὸς τὸ αἰῶνα, ⁷ καὶ δέκατοι

*miratur ac fovet. Neque enim
 est ut corruptus iudex de aequo
 & bono libere & vere pronun-
 ciet; verum est diverso illud po-
 tius accidat necesse est, ut etiam
 quæ honesta & iusta sunt capta-
 tori munerum nec iusta videan-
 tur nec honesta. Ubi autem tota
 vita nostra, atque adeo omnia
 nostra studia & conatus avari-
 tiæ in servitutem dantur, ob-*

*jectisque imminent ac inhiant di-
 vitiis; ubi illa alienarum mor-
 tium venaturis, & insidiis occu-
 pantur testamentorum; ubi lu-
 cra ex re qualibet captata, suæ
 quisque cupiditatis mancipium,
 ipsa anima redimimus: quid
 num in ea universæ vitæ pesti-
 lenti labe integrum adhuc quen-
 dam & liberum Sublimium aut
 ad æternitatem perventurorum*

I Ita Petra. in Edit. pr. τὰς ἀρετὰς * & γὰρ &c. τὰς ἀρετὰς habet Veneta, probante Fr. Porto. Τὰ ἀρετὰ in MS. Ambr. unde τὰ ἀρετὰ legendum putat Schwartz. ac si ὁμηγεῖται τοῖς ἀνοήτοις opposuisset Longinus. 2 In Ven. Cod. & γὰρ ἐπικρίνει. cum Fabro malim καὶ γὰρ ἐπὶ κρείσσον. Tollius. 3 Alterum αὖ in hac sententia, tollendum esse censet Faber. non ita Tollius, qui dicit τὸ αὖ sæpius repetitum inveniri. 4 Ita Faber. antea τὴν οἰκίαν μὴ φαίνασθαι &c. Ipse (inquit Tollius) conjiciebam τὰ δικάσιον μὴ &c. sed nescio annon vulgata retinenda sit lectio. quia οἰκία illa sunt quibus assuevimus, sive vitia sunt, de quibus agit Longinus, sive quid aliud. 5 Sic ex Cod. Vat. prius erat ἀλλοτείας. quæ lectio (ait Tollius) figurata est, ut apud Lucretium habemus genes Italas hominum. 6 Ψυχῆς ἕκαστος, πρὸς τὸ ἑαυτοῦ ἡνδραποδισμοῖς in Edit. prima, aliisque. Ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς ἑαυτοῦ ἡνδραποδισμοῖς malit Faber, & locum sic vertit, animæ pretio omnes lucri faciendi occasiones mercamur, ultro nos iugo servitutis subicientes. Sed, quod in MSS. & Edit. prima fuerit πρὸς τὸ ἡνδραπ. absque ἑαυτοῦ, etiam & vocem φιλοχρηματίας excidisse suspicatur Tollius: eoque magis quod mox sequatur, καθάρων εἰσισάξασθαι πρὸς τὸ πλεονεκτητῶν ἐπιθυμίας. 7 In Edit. prima ἀγῶνα. 8 In Edit. prima, aliisque καθάρων εἰσισάξασθαι ἀπολελυδῶν, in MS. καθάρων εἰσισάξασθαι ἀπολελυδῶν, unde καὶ δέκατοι ἀπολελυδῶν fecit Tollius.

scripto-

ὁπολελεῖσθαι, καὶ μὴ καθ'αρχαυρεσιάζεσθαι πρὸς τὸ πλεονέκτην ὀφεισθαι; Ἀλλὰ μὴ ποτε τοῖς τοῖς τοῖς, οἳ οἳ οἳ
 “ἐσμὲν ἡμεῖς, ἀμεινον ἄρχεσθαι ἢ ἐλθόντες εἰς.” ἐπεὶ τοι γὰρ
 “ἀφελείσαις οὐ σὺ οὐλον, ὡς ἔξ ἐκείνης ἀφελείας, καὶ τὸ πλεονέκτον
 “αἰ πλεονεξίᾳ, καὶ ὀφεισθαι τοῖς κακοῖς τὸ οὐκ ἐκείνην;
 “Ὅλως δὲ δάπανον ἐφίλω εἰς τὸ νῦν γεννωμένων φύσει τὸ
 “ῥαθυμία, ἢ, πλεονέκτων, πάντες ἐγκαταβύθμεν, ἐκ
 “ἄλλως πονῶντες, ἢ ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπὶ τῇ καὶ ἡδοῇ
 “ἐνεκα, ἀλλὰ μὴ τὸ ζῆλον καὶ πρὸς ἀξίας ποτὶ ὠφελείας.”
 Κράτητος δὲ εἰς τὸν αὐτὸν ἔαν, ὅτι δὲ τὰ σπουδῇ χρῆναι. Ἦν δὲ
 τὰ τὰ Πάθη, καὶ ὡς οἱ ἰδίᾳ περιγεγραμμένως ὑπερχόμεθα
 χρῆναι ὑπομνήματι, τὴν τε τὴν ἄλλα λόγῳ καὶ αὐτὸς τὸ
 ὕψος μοῖραν ἐπεχρῶν, ὡς ἡμῖν δοκῇ, [ὅτι ἐλαχίστην.]

scriptorum judicem, nec ab inexplibili ditescendi cupiditate corruptum, videmur inventuri? Num quid igitur hujus forsitan animi hominibus, cujusmodi nos sumus, servitus ipsa aliquanto magis conducibilis est libertate; ne cupiditates nostræ, non secus atque cavea liberatæ feræ, laxatis in proximos emissæ claustris, universum terræ ambitum incendunt & inflamment? Ad summum, desidiam esse inquiebam, quæ nunc provenientia ingenia depascit & consumit: quæ, si pauculos exceperis, cuncti laboramus, nihil co-

nantes aut studentes, nisi ut vel gloriolam inde nobis aliquam vel voluptatem comparemus; non autem ut ex eo fructum istiusmodi capiamus, qui vel aliorum excitet emulationem, vel solidam nobis ac perennaturam laudem mereatur. Sed præstiterit hisce diutius non immorari, & ad ea quæ consequuntur progredi. Hæc autem sunt Perturbationes animi; de quibus antea seorsim me dicturum pollicitus sum; quod illæ cum in reliquis orationis virtutibus, tum in Sublimitate, non minimam, me judice, partem sibi vindicent.

1 Mallet ὡς οἱ ἐξ ἐκείνης ἀφελείας, αὐτὸς (ut ἀφελείας deleatur, quod ingrata sit repetitio illa ἀφελείας & ἀφελείας) οἳ οἱ ἐξ ἐκείνης, κατὰ &c. Tollius. 2 Ita Tollius. antea δαπανῶν. 3 Illud εἰς pro καὶ ex conjectura Fabri reposuit Toll. Κράτητος δὲ εἰς τὸν αὐτὸν ἔαν legit Schurzfl. ut sensus sit, optima videtur esse ratio, si hæc omittantur. 4 Edit. prima ante τὴν τὴν habet ὡς. 5 Vocula δακτυλὸς deerat in MSS. Var. quin & ὅτι ἐλαχίστην ἐξ Codicibus excidisse persuasum habet Toll. Forte tamen pro ὡς ἡμῖν substituendum ὡς ἡμῖν, ita ut vox δακτυλὸς sit. Schurzfl.

DIONYSII LONGINI FRAGMENTA.

I. Ex Codicibus Manuscriptis.

ΤΑ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

εἰς τὸ Ἑφαιστίωνος Εὐχαιρίδιον.

α'. **Α** Λ' ² εἴτε νέα τῶν μέτρων ἢ θεωρία, εἴτε Μῦ-
σης εὔρεμα παλαιῶς, ἐχάτερον ἔξει καλῶς. ἀρ-
χάα μὲν γὰρ ἴσα, ἐκ δὲ παλαιότητος ἔξει τιῶ
σεμνότηται· νέα δὲ ἴσα, ποθεινότερα καὶ ³ Ομηροῖν,
Τιῶ γὰρ αἰοιδίῳ ⁴ πάντες ὀπικλείουσ' ἀνδρῶπι,
Ἡ περ ⁵ ἀκρόντεσι νεωτάτῃ ἀμφιπέλῃ).
μέτρα δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ ⁶ θεός. ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ⁷ ἔχον
τὴν ἀρχήν. θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγγετο.

β'. Τῷ δὲ περὶ μέτρων λόγῳ πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο. οἱ

PROLEGOMENA

in Hephaestionis Enchiridion.

*Origo artis
metrica, &
metri ipsius.*

AT seu nova
res fit Me-
trorum ob-
servatio, seu veteris Musæ in-
ventum, pulchre utrumque se
habebit. Si sit vetus, vetustate
ipsa venerabilis: si recens, ama-
bilior futura est, idque Home-
ro iudice;

Quippe illam resonant omnes

*laudantque Camænam,
Quæ, novitate placens, insue-
tas fertur ad aures.*

Porro Metri pater est non so-
lum Rhythmus, sed & Deus. Ex
Rhythmo ortum habuit: Deus
sonum ipsum Metri protulit.

2. Rei metricæ tra-
stationem multi mul-
tariam orsi sunt: alii

*Horum tra-
statio unde
incipienda.*

1 Integer titulos in MSS. Ex τῷ Λογγίῳ τῷ φιλοσόφῳ πρὸς ὁδοῦ.
&c. 2 Præcesserat nempe aliquid de artis metricæ antiquitate. Boivin.
3 *Odys. a. 351. B.* 4 In vulgatis, non πάντες, sed μᾶλλον. B. 5 Αἰώνιος
Codex Vaticanus: item Codex Ambrosianus. B. 6 Videntur hæc perti-
nuisse ad fragmentum de Metri origine divina, quod infra exhibebi-
mus. B. 7 Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔχον. B. In Codice Vaticano le-
gitur ἔχον. B.

ab

μὴ δὲ ὑπὸ ποιχείων, ὥς Φιλόξενος· οἱ δὲ ὑπὸ ἑ μέτρων ὄρα,
ὥς Ηλιοδώρος. ἡμεῖς δὲ Ηφαιστίωνι χαλκολογῆσομεν, ὑπὸ
συλλαβῆς ἀρξάμενοι. ὡς τὸν δὲ ὀλίγα ὡρεῖται δι-
χασθόν.

γ'. Τεκμῖριον μέτρων ἀκοή. ἔνιοι γὰρ ὅπως ὤρισαντο· μέ-
τρον ὅτι ποδῶν ἢ βάσεων συντάξις, αἰσθῆσι τῇ δὲ ἀκοῆς
ὡφθαλμιζομένη. εἰ δὲ τὸ κείμενον ὅτιν ἀκοή, τὸ κοσμεῖν ὅτι
φωνή. ὥς γὰρ τὸ ἦχον τὸ εὐρυθμίας ἐκτείνεσθαι τε καὶ συτέλλεσθαι
φωνὴν σχηματίζει τὰς συλλαβὰς, ὅπως εἰσδεξάμενη κείναι ἢ
ἀκοή.

δ'. Διὰ τοῦτο πολλὰ τὰ μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτε-
σθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσι· καὶ αὖ πάλιν
πολλὰς πῖως ἔχει ὡς ἄλλα μέτρα. εὖρε γὰρ ἂν τις
ὡς Δημοσθένης τῷ ῥήτορι εἶχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς
ἡδυνήθη λαθεῖν, ἀλλὰ τὸ πεζὺν ὅσον τι ὡς φερεῖν
συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν. φησὶ γὰρ

ab litteris, ut Philoxenus; alii
à definitione Metri, ut Heliodo-
rus. Nos, auctorem sequuti He-
phæstionem, à syllaba ordiemur.
Sed pauca primum præfanda
sunt.

Quid au- 3. Metri index est
ditus, quid sensus audiendi. Un-
vox ad me- de sic quidam defini-
trum confe- unt: *Metrum est pe-*
rat. dum apta compositio,
quæ sensu audiendi percipitur.
Quod si auris judicat, vox sane
est quæ ornat. Quippe ut vox,
sonum modulatum producendo

vel contrahendo, syllabas quasi
figurat; ita auditus de iisdem, au-
re exceptis, judicat.

4. Hinc fit ut Me- Metrorum
in pedestri
sermone la-
tentium ex-
empla ex
Demosthene.
tra complura velut ta-
cita lateant * in pede-
stri oratione, & vicif-
sim in alia Metra mul-
tis modis incidant. I-
taque & apud Demosthenem
oratorem invenire est occultum
versum Heroicum; qui ideo la-
tere potuit, quia pronuntiatio, ad
solutam orationem accommoda-
ta, auditum simul & verba abri-

* Quintilianus in *Inst. Orat.* lib. IX. c. 4. B.

ἵ Τὸν γὰρ εἰς Ἀμφίση πόλεμον, δι' οἱ εἰς Ἐλάτειαν
ἦλθε Φίλιππος.

τίχος ὅστις ἥρωος. Ἀλλὰ μὲν καὶ Ἰωνικόν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένων παρ' ὑμῖν.

τὸ το γὰρ ἀντικρὺς Ἰωνικόν ὅστις ἀπὸ μείζοντος, ὅμοιον τῷ,

Εὐμορφοτέρῃ Μνασιδίῃ τὰς ἀπαλὰς Γυρίνω.

ταὶς δὲ τῷ μέτρων συνημπλώσει εἰ τοῖς ἐξῆς ὁπιδείξομεν.

εἰ. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμῷ. ὅλη μὲν γὰρ τοῖς μέ-
τροις ἡ συλλαβὴ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέ-
τρον. ὁ γὰρ ῥυθμὸς γὰρ μὲν καὶ εἰς συλλαβὰς, γὰρ δὲ καὶ
χωρὶς συλλαβῆς καὶ γὰρ εἰς κρότῳ. ὅταν μὲν γὰρ τῆς χαλ-
κίας ἰδῶμεν ταὶς σφύρας χαλαφείναι, ἅμα πνὰ καὶ ῥυθμὸν
ἀκρόμεν. καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομιάθη, καὶ κί-

puit. Ait quippe : ΤΟΝ ΓΑΡ ΕΝ
ΑΜΦΙΣΣΗ ΠΟΛΕΜΟΝ, ΔΙ' ΟΝ
ΕΙΣ ΕΛΑΤΕΙΑΝ, &c. qui versus
est Heroicus. Sed & Ionicum
reperias, cum ait, ΠΟΛΛΩΝ ΔΕ
ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΘΟΡΥΒΟΥ ΓΙΓΝΟ-
ΜΕΝΟΥ ΠΑΡ' ΥΜΙΝ. Nam in
his manifestum se prodit Ionicus
à majori, similis huic,

*Formosior est Mnasidice molli-
culâ Gyrinno.*

Metrorum in se invicem inci-
dentium exempla posthac affe-
remus.

5 Metrum & Rhy- Metrum &
thmus hoc differunt, Rhythmus
quod Metra syllabis quatenus
tangent, & abique syllaba non pos-
sunt fieri Metrum : Rhythmus ve-
ro & in syllabis & citra syllabas
fiat ; nempe in eo sono qui pul-
satione efficitur. Etenim cum
ab ærariis fabris malleos deor-
sum incuti videmus, simul etiam
Rhythmum quendam audimus.
Item equorum incessus pro Rhy-
thmo habitus est : necnon mi-

1 Demosthenes in Orat. de Corona, p. 333. edit. Basil. B. 2 Γρ. καὶ θορύ-
βου γιγνομένων. B. 3 Id est, à spondeo incipiens. Ionicum autem à minori
illud est quod à Pyrrhichio incipit ; ut, Miserarum est neque amor dare lu-
dum &c. B. 4 Vide Quintilianum in Instit. Orat. lib. IX. c. 4. & huc re-
fer ea quæ ab illo de Rhythmi & Metri differentia dicuntur. B. 5 Min
abundat, & abest à Codice Vaticano B. 6 Pro γὰρ legendum δὲ. B.
7 Ita in Cod. Vat. ἀκρόμεν in alijs Codd. B.

ἡσι δακτύλων, καὶ ἡ μελῶν καὶ σχήματα, καὶ χορδῶν κινή-
ματα, καὶ τῶν ὀρίθων τὰ περίσματ'α. μέτρον δὲ οὐκ
ἀν γένοιτο χωρὶς λέξεως πιαῖς καὶ ποσῆς. ἐπὶ τοίνυν ἀφ-
φέρει ῥυθμῷ τὸ μέτρον. ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγὸς ἔχει
τὰς χρένους, μακρὸν τε καὶ βραχυῶν, καὶ τὸ μὲν τῶτον, τὸ κοι-
νὸν χαλάρημον, ὅς καὶ αὐτὸς πάντως μακρὸς ὅστις καὶ βραχύς.
ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βύλε¹) ἔλκει τὰς χρένους· πολλάκις γὰρ
καὶ τὸ βραχυῶν χρένον ποιεῖ μακρόν. ὅπ' δὲ τῶτο ἔπας ἔχει,
καὶ τὸ ἀφφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. λαβόμεν ὡς δειγμα-
τα παύσεως κομωδίας ἐπὶ ἀπιδάξσει φιλοσοφία. ὁ γὰρ Αρι-
στοφάνης ἐπὶ ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ παθαίνει Αρι-
στοφάνης· πότερον πρὶν μέτρων, ἢ πρὶν ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; ἀπὶ-
δίσειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. εἰς ἑκάτερον γὰρ ὁ
ὡς δειγμα σημειωτέον, ὅπ' τε ῥυθμὸς μέτρον διαφέρει, καὶ ὅπ'
ἴσασιν ἐπὶ διδασκαλία³ οἱ παλαοὶ τὸ τὸ μέτρον θεωρεῖν.

catio digitorum, & apta mem-
brorum conformatio, & chor-
darum motus, & avium volitan-
tium plausus. At sine dictione,
quæ & talis sit & tanta, Me-
trum consistere non potest. Præ-
terea Metrum à Rhythmo dif-
fert, eo quod Metrum tempora
habeat fixa ac definita, longum
scilicet & breve, & horum me-
dium, quod commune appellant;
quod ipsum quoque omnino &
longum & breve est: Rhythmus
autem tempora ad libitum pro-
ducatur, sic ut breve tempus lon-

gum sæpe efficiat. Rem ita se
habere, & illa à se invicem dif-
ferre, Poëtæ sciunt. Capiamus
exempla ex Comœdia in gra-
vem Philosophiam jocante. Ari-
stophanes in Nubibus (imo So-
crates ipse ait, licet notante Ari-
stophane) *utrum de Metris, an de
Epico versu, an de Rhythmis?*
Distinxit ille Metra ab Rhy-
thmis. Itaque in exemplo allato
duo hæc observanda; Rhy-
thmum à Metro differre, & ve-
teres Metrorum rationem præ-
ceptis comprehensam didicisse.

1 Legendum καὶ μελῶν σχήματα. ut in *Edit. Oxon.* B. 2 Legendum vi-
detur, ὁ γὰρ ἐπὶ ταῖς Νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel sic interpungendum, ὁ
γὰρ Αριστοφάνης ἐπὶ ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ παθαίνει Αριστοφάνης· πό-
τερον, &c. 3 Voces οἱ παλαοὶ abfunt à *Codice Vatican.* B.

ς'. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. καὶ γὰρ ἢ εὐ-
μετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, ΜΕΤΡΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν ἀποφθεῖμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα,
Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἀρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὐρετής. λέ-
γει δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ ὃ μετρεῖν, καὶ τὸ μετρεῖσθαι· ὡς
ὅταν εἰπώμεν ἢ μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθεῖς
μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος. καὶ αὖ πάλιν
εἰ ἔποι χάρα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρεῖται ποσότητά τινα. καὶ αὖ
πάλιν αὐτὸν ἢ ποσότητά χάρα προσαγορεύομεν. ² [καὶ αὖ πάλιν
αὐτὸ ὃ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

ζ'. Οὕτως μὲν οὖν καὶ ὅτι τῆς τῆς θεωρίας πολ-
λαχόθεν λέγεται μέτρον. μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν
τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἰπῶ, τὰ μὲν Πλάτωνος, πεζὰ,
τὰ δὲ Ομήρου, μέτρα. μέτρον καλεῖται καὶ ἐν ᾧ ἔχεται
συν· ὡς ὅταν εἰπῶ, μέτρον Ἰωνικόν, καὶ μέτρον Ἰαμβι-

*Metrum in
communi lo-
quendi usu
quot signifi-
catis habeat.*

6. Metrum de mul-
tis rebus dicitur. Nam
& modum, seu me-
diocritatem, μέτρον vo-
camus. Sic aliquis di-
xit, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ, *modus
optimus*: sive hoc fit Sapientis
pronuntiatum, seu Deo dicatum
anathema, Apolline ipso certe
dignissimum, modorum inven-
tore. Deinde μέτρον, quatenus
mensuram significat, de merien-
te æque ac de menso accipitur.
sic & medimnum, & id quod
medimnus capit, μέτρον seu men-
suram vocamus: & utraque ea

res medimnus dici solet. Item
ut congius; quod nomen & va-
si, certam liquidorum molem ca-
pienti, & illi ipsi moli tribuitur:
itidem etiam ut cubitus appella-
tur longum unius cubiti lignum,

7. Pariter & in præ- *Quot in re
Poetica.*
fenti instituto, Metri
nomen ad multa pertinet. Nam
& Metrum dicimus quidquid
prosa non est: ut cum ea quæ
scripsit Plato, prosam; quæ Ho-
merus, Metra nominamus. Me-
trum etiam dicitur quæque Me-
tri species; ut cum dico, Me-
trum Ionicum, Metrum Iambi-

1 Εἰπόμενι uterque Cod. Vat. & Ambros. B. 2 Uncis inclusa aberant
à Codice Regio: exstant autem in Vaticano. Vide Hephæstionis Enchiridion,
p. 76. edit. Turnebi, ubi hæc eadem rectius. B.

κόν, ¹ καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. μέτρον καλεῖται καὶ γίγος ἑκάστος. ὡς
 ὅταν εἶπω ἡ ὡσπτη Ομήρου ῥαψωδία μέτρα ἔχει χ. τὸ το δὲ
 Οδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημεῖάσατο. ² εἰ τοίνυν μέτρον καλεῖται
 καὶ συζυγίαν, τὰ τέτι καὶ διποδία, ὅταν ὁ Ιαμβικόν, ὁ δὲ ἀπὸ ἐξ
 ποδῶν συλκείμενον, τριμέτρον καλεῖται. μέτρον καλεῖται καὶ τὸ
 χρόνον. ὅν πινες τὸ ⁴ ῥυθμικῶν σημεῖον ὡροσαγορεύουσιν. ὅπ δὲ
 τὸ το ἔπος ἔχει, ὡς δὲ εἶμα τεθήσεται, ὁ πινες μὲ Ορφείως, πινες
 δὲ τὸ Πυθίας παραλαμβάνουσι. ὡς δὲ τὸ ἔπων λέγων, ἡ λέβητα,
 Ορθιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ ἑκοσι μέτρον.
 καὶ τῶτα ἔπος ἔχει, ὡς περ εἶρηκα. μέτρον δὲ καὶ ὁ μετρεῖν καὶ ὁ
 μετρεῖμενον. ἔτω καὶ ὅτι τὸ ⁵ ὡροενημερῶν αὐτὸ ὁ μέτρον,
 τὰ τέτι ὁ ποίημα, μέτρον ὡροσαγορεύεται, ⁶ [καὶ ἑκάστον τὸ με-
 τρήτων τὸ ὁμοίως τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος δὲ συλλαβῶν
 ποδῶν, συλλαβὴ δὲ πόδα, πῦς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ γίγος,
 γίγος δὲ ποίημα. πάντα οὕτω εἰκότως μέτρα ὡροσαγορεύεται.]

Item cum, Metrum Trochaicum. Item versus finguli: cum dico; prima Homeri Rhapsodia Metris constat sexcentis. id quod Ulysses Metricus observavit. Jam verò & pedum duorum conjugationem, Metrum vocant, cum Trimetrum dicunt Iambum illum, qui constat senis pedibus. Ipsum tempus μέτρον vocamus; quod quidam Rhythmici scriptores σημῖον notam appellant. Id ita esse exemplo confirmabimus, quod alii Orpheo, alii Pythiæ acceptum referunt. Etenim cum hæc, vel ille, de Epi-

co versu sic loquatur,

*Tramite eunt recto Metra bis
 duodena, pedes sex,*

patet rem esse ita ut diximus. Metrum denique hic, ut supra, utrumque est, & metiens & mensum. Nam & opus mensum seu modulatum (ipsum dico Poëma) μέτρον vocatur, & singulæ partes metientes eandem appellationem sortitæ sunt. Tempus videlicet syllabam, pedem syllaba, pes metricam conjugationem, hæc versum, hic Poëma efficit; ut merito singula appellentur μέτρα, moduli.

1 Καὶ abest à Codice Vaticano. B. 2 Pro εἰ τοίνυν, legendum videtur, ἐν τῷ. B. 3 ὅταν in edit. Oxon. B. 4 Μετρεῖων Cod. Vat. B. 5 Post ὡροενημερῶν, virgula, non punctum. B. 6 Uncis inclusa absunt à Codice Vaticano. B.

8. Factum

ή. Γέρονε δὲ ἀπὸ ἑ μέρω ρήματ' οὐδ' ἐστὶ μερίζων ἀφ' ἑ ὡς καὶ ποιητῇ,

Ἴσον ἐμοὶ βασιλίδε, καὶ ἡμῖν μέρειο πμῆς.

ὡς δὲ ὡς ὁ σείω σείτρον ἦ, καὶ ὡς τὸ δέρω δέ-
τρον, καὶ ὡς ὁ φέρω φέρτρον, ἔτω καὶ ὡς ὁ μέρω μέ-
τρον. ὄνομα γὰρ ὅτι, καὶ ὅτι ἑτυμολογία, ἑ μερισμῷ.

θ'. Περὶ δὲ ὅρων μέτρα νῦν εἰπεῖν ὅτι ἀναλίσκον. αὐ-
τὸς γὰρ ὁ Ηφαίστιον ἀπατάει τὸν Ηλίοδωρον, ὅτι τοῖς ἑπαρ-
χομένοις γράφει τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τὸ μετρο-
ποιίαις γυγυμένοις, ἀδιυάστον νοῆσαι τὸ ὅρον.

ι'. Επιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, ἔχ' ὡς πι-
νες ὥνθηζ' ἀφ' ὁ ξίφος + ἀλλὰ ἀφ' ὁ ὀξύειν τὸ μετόπισθεν
τὰς ψυχὰς, καὶ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τὰς βυβλομένους τὰ κε-
φάλαια τὸ μετρικῶν ὡς ἡγελμάτων. ὅτι δὲ ταῦτα ἑ-
τως ἔχει, Ηλίοδωρος ἑ Εγχειρίδι ἀρχόμενος ἔτω λέγει

Etymolo- 8. Factum est Me-
gia Metri. tri nomen ex verbo
μείρω, quod est *druido* : unde il-
lud Poetæ,

Ἴσον ἐμοὶ βασιλίδε, καὶ ἡμῖν μέρειο
πμῆς.

*Fure pari imperita, mecumque
hunc divide honorem.*

atque ut ex σείω fit σείτρον, ex δέ-
ρω δέτρον, ex φέρω φέρτρον, ita ex
μέρω μέτρον. Metrum igitur, si
etymologiam spectemus, nomen
est partitionis,

De defini- 9. De definitioni-
tione Metri. bus Metri nunc age-
re haud necesse est. Ipse enim

Hephæstion reprehendit He-
liodorum, qui apud novitios
de ea re agat : cum ii qui rudes
sunt, & rem metricam nondum
attigerunt, non possint Metri de-
finitionem intelligere.

10. Liber inscribi- *Enchiridion*
tur ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, *pu-* unde dictum.
gillare, non, ut quidam opinati
sunt, eo quod lectoris animum
velut pugionem acuat ; sed quia
per eum habeat quisque in χε-
ρσιν, *in manibus*, præceptionum
metricarum singula capita. Id
ita esse hinc constat, quod He-
liodorus initio Enchiridii ait :

1 Post ἴσον, & post ἡμῖν, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si
Homerus dixisset, ἴσον ἐμοὶ μέτρον βασιλίδε, καὶ ἡμῖν μέτρον μέρειο πμῆς.
Iliad. i. v. 16. B 2 Ὑπαρχομένοις. Cod. Vat. B. 3 Γε. γυσιμένοις. B.
4 Pro ἀλλὰ lego καὶ, & mox pro καὶ lego ἀλλὰ. Traiectio manifesta. B.
5 Ita in Cod. Vat. in aliis male ἔχ' ἔτως. *Hic*

τοῖς βυλομοῖς ὡς χερσὶν ἔχουσιν τὰ κεφαλαῖα καὶ τὰ με-
τρικὰ γέγραπται ὁ βιβλίον τῆτο.

ια'. Ἡρξάτο δὲ αὖτ' ὁ Ἡφαίστιον, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλ-
λαβῆς, ὅλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή· καὶ ἀνευ τριτάτης
οὐκ ἂν συστάη ὁ μέτρον. τὸ πρῶτον γὰρ ὅτι πειρημένος, ὅθεν
ἄρξασθαι δίσχον. οὐκ ἀπὸ ὅ γένος δὲ ἡρξάτο, ἀλλ' ἀπὸ
ὅ εἶδος. διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ἡ γένος μὲν ὅτι τὸ προ-
τότυπον, εἰς εἶδη διαμετρήσασθαι διωάμενον· εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ ὅ
γένος διηρημένον, ὅτι εἰ τις λέγει ζῶον γένος, εἶδη δὲ αὖτ',
ἀνθρώπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπὰ. ἔκθ' γένος μὲν ὅτι ἡ
συλλαβή· εἶδη δὲ αὐτῆς, βραχυῖα, καὶ μακρά, καὶ κοινὰ
καὶ μετὰ. οὐκ ἔδοξεν ὅτι αὐτὸ ἀπὸ ὅ γένος ποιήσασθαι τὴν
ἀρχὴν· τεχνικὸς γὰρ ὁ λόγος, καὶ ὅ πάντες τοῖς μέτροις
συμβάλλει, ὅτε ὅρα τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, ὅτε τὴν περὶ
αὐτῆς ἐπεὶ λόγον τὴν ἐτυμολογίαν. καὶ τοὶ ὡς τοῖς τεχνι-
κοῖς ἔλεγχον ἔχει ὁ ὅρος.

Hic liber in usum eorum scriptus est, qui rei metricæ præcipua capita habere in manibus velint.

Hephæstion 11. Hephæstion, ut à *Technicis* jam diximus, ab *syllaba* illud incœpit, eo quod *Metri* materia sit *syllaba*, sine qua nec *Metrum* potest consistere. Id autem quod efficit, prius est eo quod efficitur, adeoque illinc incipiendum. Cæterum, non ab genere incœpit, sed à specie. Differunt genus & species, quatenus genus quidem est res primaria, quæ in species

dividi potest: species autem est id in quod genus dividitur. Sic animal est genus, cujus species sunt homo, equus, & reliqua. Eadem ratione & syllaba genus est: species vero ejus sunt brevis, longa, & ea quæ communis dicitur. Itaque huic Scriptori initium ab genere facere haud visum est, quod ea quæstio esset mere technica; nec aut syllabam definiri, aut ejus etymologiam afferri, ad Metra ipsa quicquam conferret. Tamen ille eo nomine à *Technicis* reprehensus est.

1 Ἡρξάτο Cod. Vatic. B. 2 Ἐλεγχον ἔχει. ὁ ὅρος. Sic interpungo, ut post ἔχει subaudiatur Ἡφαίστιον, & ut ὁ ὅρος initium sit vel argumentum sectionis duodecimæ, quæ deficit. B.

16. ¹ Ἐπὶ ἡ συλλαβὴ

17. ² Ἐπὶ ἡ συλλαβὴ ὡς τὸ ὀνόμασι, ὡς ὁ ποσότητι φοιχείων εἰς αὐτὸν συλλαμβάνειν, ὡν ³ ἔξεστιν ὑφ' ἑα φθόγον ὡς λαβεῖν, ⁴ ἀλλ' ἢ μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους. Ἀλλὰ αὐτὰ μὲν ζητεῖσθαι οἱ τεχνικοί.

18. Ἐν δὲ τοῖς μετριοῖς εἰδέναι δέ, ὅτι πάντα βραχέα ἴση, καὶ πάντα μακρά ἴση. καθόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρηνοι, αἱ δὲ μονόχρηνοι· οἰκῶντι τὸ μὲν Δάκτυλον χαλῶμεν τετράχρηνον, τὸ δὲ Πυρρίχιον δίχρηνον, ὃ πολυγραμμωῖντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ φοιχεῖα, ὅθεν οἱ ποσότητι ¹ καταειδυμένοι τὰς χρεῖας, ἀλλὰ οἱ δυνάμει τὸ ποσότητος.

Definitio
syllaba defini-
tatur.

12. Definitio

Omnes bre-
ves aequales;
item omnes
longae.

14. In re metrica illud tenendum, omnes breves inter se esse aequales: item omnes longas. Universæ quippe constant temporibus, longæ duobus, breves uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor in Pyrrichio duo tempora esse statuamus; nec dictionis aut syllabæ Poeticæ literas curiosius investigantes, nec ex earum numero, sed ex numeri potestate, tempora æstimantes.

Etymon. 13. Præterea syllaba hinc nomen habuit, quod literas plures in se una comprehendat, quæ sub unico sono percipi possint: nisi quis loquatur de iis syllabis quæ literâ unâ constant. Sed hæc quidem technicis disquirenda relinquamus.

1 Definitio syllabæ omiſſa à Librario, quem duarum ſectionum ſimilia initia in errorem induxerunt B. 2 Ita legitur in Cod. Vatic. in aliis ἔστι ἡ συλλαβὴ. Hinc patet definitionem præceſſiſſe. B. 3 In MS. ὅθεν ἔξεστιν. perperam. B. 4 Ita lego. in MS. εἴποι τις. ſine ἀλλ' ἢ. B. 5 Καταμεινυμένοις in Cod. Vat. B.

II. E Cod. MS.

ΑΡΧΤΕΟΝ Δὲ ὑπὸ βραχέας. ὕπα τοῖνον ὁ Ηφαίστιον
αὐτὴν δέξεται. “Βραχεῖα ὅτι συλλαβὴ ἢ ἔχου-
“σα ² βραχὺ φωνήεν, ἢ βραχυλόμνον, μὴ ὅτι τέ-
“λος λέξεως, ὕπα ως μεταξὺ αὐτῆς καὶ ὅτι τῇ ἐξῆς
“συλλαβῇ φωνήεντος μὴ ὑπάρχειν σύμφωια πλείοια εἰδὸς
“ἀπλῆ, ἀλλ’ ἥτοι ἐν, ἢ μηδὲ ἐν.

Πάνυ οὖν ἐπαίνου ἄξιος ὁ ὅρος, ὡς πάντα ἔχον ὅσα δὲ ὑγιᾶ
ὅρον ἔχειν. ὅρος ³ καὶ τοῖς φιλοσόφοις ⁴ εἶναι, ὁ μηδὲν ἐξῶθεν τ’ ὀρι-
ζομένην συμπεριλαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τ’ ὀριζομένην χαλαλι-
πνὴν, ὅς ἀντιπρέφει πρὸς τὸ κεφαλαῖον. ταῦτα ἐὰν ἀλλή-
λων ὑπάρχουσιν οἱ ὅροι αὐτὸς τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὀριζόμε-
νον, ὕπα ως ὅτι τοῦδε παραδείγματι. ἀνδραπ

Incipiendum autem à brevi
syllaba. Sic vero eam definit
Hephæstion: *Syllaba ea brevis
est, quæ habet vocalem brevem
vel correptam, non in fine dictio-
nis; & ita quidem ut eam inter
& sequentis syllabæ vocalem non
interfint consonantes plures una
simplice, sed aut una tantum, aut
nulla.*

Omnino sane laudanda defi-

nitio, utpote omnia habens quæ
oportet habere legitimam defi-
nitionem. Nempe Philosophis
definitio ea esse statuitur, quæ
nihil extra rem definitam com-
plectitur, quæ nihil omittit rei
definitæ, quæ cum rei summâ
reciprocatur; si videlicet defi-
nitio ipsa, & illud quod defini-
tur, alterum alterius definitio
sint, ut in hoc exemplo: Ho-

1 In Codice Regio, unde hoc fragmentum habuimus, proxime subse-
quuntur scholia in definitionem syllabæ brevis. Sunt autem ea quoque
Longini; ut & caput *ᾧ ἐκπλοκῆς, & ἐπιτομῇ τ’ ἐνία μίτραν*, quod
utrumque in Codice Regio exstat. Verum ultima hæc duo in lucem edidit
Turnebus cum *Enchiridio Hephæstionis*. At illa de quibus loquimur *scholia*
nondum, quod sciam, vulgata sunt. Addantur itaque supra allatis,
tamen si sunt mendosa, & ut puto, interpolata. **B.** **2** Id est, vel brevem,
ut *ε* & *ο*; vel correptam, ut *α*, *ι*, *υ*, quæ modo breves, modo longæ sunt.
Quin & vocales longæ *η* & *ω*, & ipsæ etiam diphthongi, aliquando cor-
ripiuntur, ut in *ἐρανῶ ἐσθλῆ καὶ ρη*, & in *δείπας δ’ ἐν ἡρώς ἀλτι*, &c. Sed
hæc quidem in fine tantum dictionis, ubi dictio sequens à vocali incipit:
nec tamen brevem per se syllabam faciunt. Unde opinor *Hephæstion* ad-
dit, non in fine dictionis. **B.** **3** Legendum *γάρ*. **B.** **4** *Εἰς* Græco-barbare,
pro *ἐν*. **B.**

T 2

mo

ὅτι ζῶον λογικόν, θνητόν, νῦ καὶ ὀπίσθημις δεκτικόν. εἰ π
 οὔν ὅτι ζῶον λογικόν, θνητόν, νῦ καὶ ὀπίσθημις δεκτικόν, τῷ-
 τό ὅτιν ἄνθρωπος πάντως. καὶ αὖ πάλιν φωνὴ ὅτιν ἄν πε-
 πληγμένος. εἰπὶ οὖν ὅτιν ἄν πεπληγμένος, τῷτο φωνὴ πάν-
 τως. Οὕτως οὖν καὶ ὅτιν ὁ περκαμένος ὄρε, εἰδωμεν ὅ ἄν πε-
 τρέφον. εἰ π ὅτιν βραχὺ φωνῆεν, μὴ ὅτιν τέλους λέξεως κεί-
 μνον, ¹ μὲν δὲ ἄλλης συλλαβῆς ὅρε ἔχον σύμφωνα ἐνός
 πλείονα, τῷτο πάντως ὅτιν συλλαβὴ βραχυῖα. προεῖρηται
 δὲ τὸ μὴ ὅτιν τέλους λέξεως κείμνον, ἀλλὰ τὸ κοινῶ λεγο-
 μένῃν. ² [εἰάντῳ εἰς μέρῳ ἀπαρτίσῃ λόγῳ, τῷ δὲ κοινῆς
 ὑποπίπτει λόγῳ. οἷον ὅταν συλλαβὴ βραχυῖα ὅτιν ὅτιν
 τέλους λέξεως κείμνη, ἐνομίοθῃ ποτὲ μακρὰ, ὡς ἡ ³ πα-
 ρὰ τῷ ποιητῇ, ⁴ τὰ περὶ καλὰ ῥέειρα. καὶ αὖ πάλιν
 ἡ περὶ συλλαβὴ βραχυῖα ὅτιν, ἀλλὰ οἱ τόπῳ κῆται

mo est animal rationale, morta-
 le, intelligentiæ capax. Si quod
 igitur animal rationale est, &
 mortale, idemque intelligentiæ
 & scientiæ capax, homo illud
 prorsus est. Item sonus est aër
 percussus. Si qua res igitur aër
 est percussus, ea utique est so-
 nus. Eodem modo nos in pro-
 posita definitione videamus id
 quod reciprocatur. si qua est
 vocalis brevis *, nec ea in fine
 dictionis posita, quæ non habeat

post se plures unâ consonantes,
 ea utique est brevis syllaba. *Nec
 in fine*, inquit, *dictionis posita* ;
 nempe ob eam quæ communis
 dicitur [Vocalis brevis, si par-
 tem orationis integram conclu-
 dat, incidit in naturam voca-
 lium communium. Ea ratione
 brevis syllaba in † fine dictionis
 posita, aliquando longa habita
 est, ut apud Poëtam, τὰ περὶ κα-
 λὰ ῥέειρα. Ita & syllaba περὶ bre-
 vis per se est : sed longæ locum

1 Legendum puto, μετὰ ἐξ ἑαυτῆς ὁ δὲ ἄλλης συλλ. B. 2 Uncis inclusa
 non bene cohærent, sed scholium scholio additum sapiant, ac videntur
 ἐξ marginis in mediam paginam irreplisse. B. 3 Περι in MS. 4 Ιλ φ 352.
 * Addere debuit, vel correpta. B. † Istud quoque, in fine dictionis posita,
 absolum esse nemo non videt. Nam nec syllaba περὶ in priore exemplo
 nec syllaba περὶ in posteriore, possunt dici posita in fine dictionis, cum
 integram singulæ dictionem constituent. B.

μακράς, ὅταν Ομηρὸς εἴπῃ, πρὸς οἶκον ἱ Πηληϊὸς ἀπον-
 δειὸν γδ δδ εἴ) ἡ πόδα.] εἰ δὲ φησὶ μὴ ἔχει ² σύμφωνον
 μεταξὺ ἐν, αἴθ' ἡ μακράν· εἰ γδ συμβαίῃ βραχυῇ ἢ βρα-
 χυωμένῳ φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακράν
 ποιήσθ' τινὲς συλλαβῶν, οἷον ἢ μὲν συλλαβὴ ὅστις βρα-
 χυῖα. ἀλλ' ἐὰν δύο σύμφωνα ἐπενεχθῇ, ὡς εἰ τῷ Ἐκτωρ,
 μακράν ποιήσθ' τινὲς συλλαβῶν. αἴθ' τὸτο πρὸς ἔθηκε,
 μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἐν ἀπλῶν, ἢ μη-
 δὲ ἐν. καὶ γὰρ ἐὰν διπλοῦν πρὸς ἐπενεχθῇ, μακράν ποιήσθ'
 τινὲς συλλαβῶν, ὡς εἰ τῷ, ἄξω ἐλῶν.

obtinet ubi Homerus ait, πρὸς οἶ-
 κον Πηληϊῶν, quoniam ibi pedem
 oportet esse spondeum.] Illud
 autem, si non intersint plures unæ
 consonantes, additum est defini-
 tionis, propter eam vocalem quæ
 positione fit longa. Nam si con-
 tingerit, ut vocali, seu brevi, seu
 correptæ, postpositæ sint duæ
 consonantes, id syllabam lon-
 gam efficiet. Sic vocalis Epfi-

lon, syllaba est brevis. At si duæ
 consonantes postpositæ sint, ut
 in voce Ἐκτωρ, id syllabam lon-
 gam faciet. Idcirco auctor defi-
 nitionis addidit, non oportere
 subsequi duas consonantes, sed
 vel unam simplicem, vel nul-
 lam. Nam & duplex, si accef-
 ferit, syllabam productura est,
 ut in ἄξω ἐλῶν,

III. E Cod. MS.

Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ἐκ Θεοῦ, μέτρον τὰ π
 οὐράνια καὶ ὀπίγεια κεκοσμηκότ. ἀρμονία

Metrum, seu Poësis, à Deo cœlestia & terrestria concinne
 primum venit, qui & & quasi modulate disposuit. Re-

1 Il. i. 147. B. 2 Legendum σύμφωνα μεταξὺ ἐνδὲς πλείονα, αἴθ' τινὲς
 ἴσται μακράν. B. 3 Legendum ἢ μὴ ἐ συλλαβῇ. B. 4 Addo [ex Cod. Reg.
 2765.2.] tertium fragmentum, quod puto initium fuisse horum ipso-
 rum quæ damus Longini in Hephæstionis Enchiridion πρὸς ἑρμηνείαν. Nam
 ea initio carere perspicuum est: & hoc iis exordium ita convenit, ut
 nullum possit aptius excogitari. Descriptum autem est ex Codice Regio,
 ubi inter alia multa, quæ & ipsa suspicor esse Longini, hoc de Metri ori-
 gine divina legitur. B.

bus

γάρ τις ὅστι καὶ τοῖς ἐπετραίοις καὶ ὁπιγείοις. ἢ πῶς αἰ ἀλ-
λως σιυέσθι τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῶ πη καὶ τάξει διεκε-
χόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ χατὰσκευαζόμενα ὄργανα μέ-
τρω πάντα γίνοντ'. εἰ δὲ πάντα, πολλῶ γε μᾶλλον ὁ λό-
γος, ἅτε καὶ περικπὸς ἀπάντων ὢν. ἔστι μὲ γὰρ καὶ τῷ
πεζῷ ἀρμονία τις· καὶ δῆλον ἔξ ὧν ἔ' μὲ ὁ λόγος ὅστι
εὐρυθμότερος, ἔ' δὲ ἔ'. μᾶλλον δὲ πρῶτον τῷ ποιητικῷ,
πάσηςσι πλείστοις χρωμάτων καὶ λέξεσι· καὶ δὴ καὶ μύθοις
καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἀρμονία χατὰσκυιάζετ'. αὐτ' ἄρα
καὶ οἱ παλαοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τῆς οἰκείας ἐποίησαν λόγους,
ἢ πεζούς. καὶ μὲν τῷ μέτρῳ πρῶτον ἀρμονία· ἢ δ' ἀρ-
μονία μουσικὴ τυγχάνει. ἡ μουσικῆς δὲ ὅσον κλέει ὅστιν,
ὅδεῖς ἀγνοῶ. ὥτε καὶ ὁ μέτρον, ἐν τῷ ἀείτῳ ὑπὸ τῇ μουσικῇ
ὄν, ἥς ὁ κλέος, ὡς Ομηρος ἔφη, οἷ ἀκούμεν, ἔδ' ἐπὶ ἰδμεν.

bus quippe cum cœlestibus tum
terrestribus inest quædam har-
monia. Ecquomodo autem uni-
versum hoc, nisi certo ordine &
rhythmo quodam digestum fuisset,
aliter unquam constitisset?
Enimvero organa ipsa & instru-
menta, quæ manu hominum
fiunt, modulo omnia seu mensu-
râ constant. Quæ si ipsa modum
& numerum habent, multo ma-
gis oratio habeat oportet, utpo-
te quæ omnia in se complecti-
tur. Nempe & pedestri sermo-
ni sua est harmonia: idque ex
eo liquet, quod duorum homi-
num unius quidem sermo nu-
merosior est; alterius vero non

item. Sed harmonia fane magis
competit Poëticæ orationi, quæ
plurimis & affectibus utitur, &
dictionibus, & fabulis quoque,
& figmentis, per quæ efficitur
& existit harmonia. Idcirco
Antiqui suos libros stricta potius
quàm soluta oratione conde-
bant. Metro certe insita inest
harmonia: hæc vero Musica est.
Musicæ autem quanta sit gloria,
nemo ignorat. Quamobrem &
Metrum res est eximia; quippe
quod Musicæ subest; * *cujus nos,*
ut Homerus loquitur, *solam fa-*
mam audivimus, nec quicquam
præterea scimus.

* Hic se Longinus, vel quisquis alius hujus scholii auctor, profitetur
minime Poëtam esse. B.

IV. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13.

Edit. Basil.

ΠΟΛΩν καθ' ἡμᾶς, ὧ² Μάρκελλε, γενημέων
 Φιλοσόφων, ἔχ' ἥκιστα πρὸς τὰς τρεῖς τῆς
 ἡλικίας ἡμῶν χεῖρας· ὁ μὲν γὰρ νῦν χειρὶς
 ἔδ' εἰπὲν ὅτι ὅσην ἀνάην ἔσχηκε ἔ' τρεῖς γένηται· ἐπ
 δὲ μερακίων ὄντων ἡμῶν, ὅσα ὀλίγοι τῶν ὧν Φιλοσοφία
 λόγων τρεῖς ἔσθαι, ἔς ἅπαντας μὲν ὑπὴρξεν ἰδεῖν ἡμῶν
 ἀφ' οὗ τὴν ὧν πᾶσι δὴ πολλὰς τόπας ἅμα τοῖς γρ
 νῦν ὅτι δὴ μῶν, συγγενέσθαι δὲ αὐτῶν τοῖς ὅτι δὴ μῶν
 σι κατὰ τὸ αὐτὸ, συχνοῖς ἔθνεσι καὶ πόλεσιν ὅτι δὴ μῶν
 αἰ, ὧν μὲν καὶ ἀφ' οὗ γράφῃς ἐπεχείρησαν τὰ δοκῶν
 τα σφίσι τρεῖς γένηται, κατὰ λῆγοντες τοῖς ὅτι δὴ μῶν
 γιομῶν τῆς πρ' αὐτῶν ὡφελείας μεταστῆναι, ὧν δὲ
 ἀποχρῆσθαι σφίσι ἡγήσαντο τοὺς συνόντας τρεῖς γένηται
 εἰς τὴν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατὰ λῆφιν. ὧν τῶ μὲν

QUum permulti memoria
 nostra exstiterint, Mar-
 celle, Philosophi, præfer-
 tim autem primis pueritiæ no-
 stræ temporibus; (nam nunc
 quidem, dici vix potest, quanta
 sit eorum penuria) tum vero
 non pauci ex his, quum jam ado-
 lescentuli essemus, tuendis Phi-
 losophiæ placitis inclaruerunt:
 (quorum quidem omnium noti-
 tiam frequens mihi per loca plu-
 rima ab ipsa statim pueritia cum

parentibus instituta peregrinatio
 contulit; quin & cum aliquam-
 multis ex hisce, qui tum super-
 stites erant, dum varias gentes
 & populos obeundo perlustro,
 familiarius vivendi facultas fuit)
 quorum nonnulli placita sua scri-
 ptis tradiderunt, ut sic & posteri
 doctrina ipsorum fruerentur;
 alii vero sufficere sibi existima-
 runt, si sectatores tantum suos
 ad illorum captum & cogni-
 tionem perducerent. De priore

1 Proœmium est libri de Fine adversus Plotinum & Genilianum Ame-
 lium. 2 Forſan Marcellus Oronius philoſophus, cujus meminit Porphy-
 rius in vita Plotini.

ὡς τέρου γηρόνασι πρόπου Πλατωνικοὶ μὲν, Εὐκλείδης, καὶ
 Δημόκριτος, καὶ Περικλῆς, ὁ δὲ τὴν Τρωάδα δια-
 τείψας· οἱ τε μέχει νῦν ἐν τῇ Ρώμῃ δημοσιάζοντες,
¹ Πλωτῖνος, καὶ ² Γενπλιανὸς Ἀμέλιος, ὁ τῆς γνῶ-
 ρεως. Στωικῶν δὲ ³ Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων· οἷτε μέχει
 ὡς τὴν ἀκμάσαντες, Ἀννίος τε καὶ Μήδιος. Περιπατητικῶν
 δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡλιόδωρος. Τῶν δὲ δούτερων Πλατωνικῶν
 μὲν ⁴ Ἀμμώνιος καὶ ⁵ Ωελγίνης, οἷς ἡμεῖς ὁ πλεῖστον ἔχοντες
 ὡς τὴν φοιτήσαμεν, ἀνδράσιν οὐκ ὀλίγῳ ἢ καὶ ἑαυτὸς εἰς
 οὐσίῳσι διενεγκῶσιν· οἱ τε Ἀθηνοὶ ἀξέδοχοι Διόδωτος καὶ

genere Platonici fuere Philo-
 phi, Euclides, Democritus, &
 Proclius, qui in Troade vitam
 suam traduxit; nec non, qui
 nunc Romæ degunt, Plotinus,
 huiusque familiaris Gentilianus
 Amelius. At ex Stoicis fuere
 Themistocles & Phœbion; qui-
 que nuper admodum floruerunt,

Annii & Medius. E Peripa-
 teticis autem Heliodorus Alex-
 andrinus. Secundi generis Pla-
 tonici fuerunt Ammonius &
 Origenes; quorum ego diu au-
 ditor fui, quippe qui inter æqua-
 les omni omnium rerum scientia
 altissime excellere: tum & qui
 in scholâ Athenis succedere, Dio-

1 De Plotino, discipulo Amonii & magistro Amelii, (cujus condiscipu-
 lus erat Porphyrius, quem audivit Iamblichus, ut ipse auditor erat Longinus,
 teste Suida in v. Πορφύριος) præter Porphyrium & Eunapium videtur Theodo-
 retum de Providentia, p. 573. Edit. Paris. & Euseb. de Præp. Evang. l. x.
 p. 464. Edit. Paris. & Suidam, voce Ἀμέλιος, v. Πλωτῖνος, v. Πορφύριος, &
 Jonsium de Script. Hist. Philos. p. 182. & Holsten. de vita Porphyrii. 2 Vide
 Porphyrium in Vita Plotini, p. 5. Edit. Basil. 3 Hujus item Eusebius
 (in Chron. l. i. fol. 70.) meminit. Sed distinguendus est à Themistocle
 Stoico antiquo apud Plutarchum in Sympos. & Themistocle Atheniensi
 Sophista apud Eunapium in Juliano; quem cum primo Themistocle con-
 fundit Scaliger in notis ad Euseb. fol. 263. ut notavit Jonsius de Script.
 Hist. Phil. l. 3. c. 15. p. 288. 4 Saccas cognominatus, quia olim fuerat
 σακκαγόρας teste Suida v. Πλωτῖνος (de quo Theodoretus loco jam citato,
 Suidas, ejusque Editor Kusterus ad vocem Ἀμμώνιος, Jonsius, alii que)
 non ille cujus meminit Longinus in sect. XIII. si isthic loci Ἀμμώνιος &
 non Νεμῖος (ut censent alii) legendum sit. 5 Non celeberrimus ille
 Ecclesie pater, Ammonii etiam discipulus: sed alius, qui cum Herennio
 & Plotino à condiscipulatu conjuncte vixit, & nihil præter libellum De
 Demonibus (cujus mox infra mentio fit) scriptum reliquisse videtur.
 Vide Cl. Huetium in Origenianorum lib. i. cap. i.

Εὐβουλος. Καὶ ὅς, εἴπ' ἔτι τῶν γέγραπταί ποιν, ὥσπερ Δειγνέ
 μὲ τὸ ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, ² Εὐβούλω δὲ τὸ ΠΕΡΙ
 ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῷ Ἀρι-
 στοτέλει ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ
 ἀντειρημένων, ³ ὅχι ἐχέγυα πρὸς τὸ μὲ τῷ ἔχειρασμένων τῷ
⁴ λόγον αὐτὸς ἀειθεμεῖν αἰ γένοιτο, παρέργω τῇ τοιαύτῃ ἡ χρη-
 σαιμένων ἀπουδῇ, καὶ μὴ πρὸς τῇ μὲν πρὸς τῇ ἡ γράφειν ὁρμὴν
 λαβόντων. Τῶν δὲ Σταϊκῶν Εὐμῶντος καὶ Λυσίμαχος, οἵτε οὐ
 ἄσκι χαλκιδεύσαντες ⁶ Ἀθηναῖος καὶ ⁷ Μυσῶντος. Καὶ Περ-
 πατητικῶν Ἀμμωνίου καὶ ⁸ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μέν-
 τοι τῷ καὶ αὐτὸς ἀμφω γινόμενοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμωνίος.
 Οὐ γὰρ ὅστις, ὅστις ἐκείνῳ γέροντι εἰς πολυμαθεῖα πρὸς ἀπλή-

dotus & Eubulus. Licet enim
 ex hisce nonnulli quædam com-
 mentati sint, ut Origines, qui
 DE DÆMONIBUS scripsit; &
 Eubulus, qui IN PHILEBUM
 ET GORGIAM commenta-
 rium edidit, atque Aristoteli
 CONTRA PLATO-
 NIS REMPUBLICAM
 respondit: non illa tanti sunt,
 ut eapropter inter illos referri
 mereantur, qui dedita opera li-
 teris Philosophiæ dogmata ex-
 plicuerunt; quum hæc ipsis
 opuscula velut parerga seu for-

tuita fuerint, nullo certo ac se-
 rio scribendi consilio suscepta at-
 que elaborata. Ex Stoicis porro
 Herminius & Lyfimachus; qui-
 que Athenis vivendi tempora
 transegerunt, Athenæus & Mu-
 sonius. Inter Peripateticos ce-
 lebres exstiterunt Ammonius &
 Ptolemæus, suæ uterque memo-
 riæ Philosophorum longe erudi-
 tissimi; præsertim vero Ammo-
 nius. Neque enim quisquam
 est, qui, quod ad diffusam ele-
 gantiorum literarum & omnis
 scientiæ notitiam, cum eo com-

1 De quibus & Plotinus scripsit: estque liber quartus, itemque quin-
 tus tertiæ Enneadis. Tollius. 2 Forte is est, qui Porphyrio l. 4. de Abst. in.
 Mithræ historiam scripsisse memoratur: unde & nonnulla de Amro
 Nympharum profert. Idem. 3 Ita Tollius ex conjectura. quum in Editis
 esset, ὅχι ἐχέγυα πρὸς πατρὸς τὸ μὲ καὶ c. In MS. (Collegii Corp. Chr. Oxon.)
 ὅχι ἐχέγυα πρὸς τὸ μὲ καὶ c. 4 O λόγος hic sermo est dogmata Philosophica
 exponens, ut paullo post ἐς πλὴν τῷ λόγῳ ἀφ' ὧν τὸν. Tollius. 5 Vel χρη-
 σιμῶν αὐτῶν legendum videtur, vel χρησασμένων, & postea λαβόντας. Tollius.
 6 Forfan Cyzicenus, cujus meminit Proclus ad Euclidem, lib. 2. 7 For-
 san ille quem laudat Stobæus. Vide Jonsium, l. 3. c. 7. p. 247. &c. 8 Pto-
 lemæi cujusdam Platonici meminit Stobæus in Eclogis p. 113.

σιος. Οὐ μὲν γὰρ ῥαψαντίς γε τεχνικὸν ὄνδ' ἐν, ἀλλὰ ποιή-
ματα καὶ λόγους ὀπιδοφυπικούς· ἄσπερ οὖν καὶ συζητῶναι, τῷ ἀν-
δρῶν τύπτειν ὅχ' ἐκόντων, οἴμην. Μὴ γὰρ ἀν' αὐτὸς δόξαας
ἀφ' αὐτοῦ ποιεῖται βιβλίῳ ὑπερὶ γυνεῶς γνωρίμους, ἀφέντας
απουδασιότις συγγραμμάσι τῷ ἑαυτοῦ ἀποδοκίμασιν ἀφ-
νοίαν. ¹ Τῶν δ' οὖν ῥαψάντων οἱ μὲν ὄνδ' ἐν πλέον ἢ συνα-
γωγῇ, καὶ μεταγραφῇ τῇ τοῖς δημοτύτοις συντεθέντων
² ἐποίησαν, κατὰ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Περικλῆ-
τος· οἱ δὲ, μικρὰ κομίδῃ περάματα τῷ παλαιῶν ἱστο-
ρίαις ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τὴν αὐτὴν τόπῳ ἐκείνοις ἐπι-
χείρησαν συντελεῖν βιβλία, κατὰ Ἀννίος τε καὶ Μήδου,
καὶ Φοιβίου· ὅπως μὲν ἀπὸ τῶν αὐτῶν λέξει κατὰ σχολῆς γνω-
ρίμους μάλλον, ἢ τῶν αὐτῶν ἀφνοίᾳ ³ συνήσεως ἀξίων. Οἷς
καὶ τῷ ⁴ Ἡλιόδωρῳ συγγραμμάτις τις ἀν', ὅςδ' ἐκείνῳ ὡς

parari queat. Nil tamen, quod
ad Philosophicarum quæstio-
num enodationem pertineret,
scribere : sed poemata tantum-
modo nonnulla, & quasdam
Demonstrativi generis oratio-
nes ; quæ quidem, invitis ipsis
ac nolentibus, etiamnunc super-
esse existimo. Neque enim vi-
ros illos, ut scriptis hisce, neg-
lectis majoris momenti ac di-
gnioris curæ ingenii sui atque
sententiæ monumentis, in po-
steritatis memoriam perveni-
rent, vel somniasse unquam cre-
diderim. Rursus ex eorum nu-
mero, qui quid commentati sunt,

quidam nil nisi collectanea ali-
qua, aut ex aliis descripta vetu-
stioribus, in medium protulere ;
quemadmodum Euclides fecit,
nec non Democritus, atque item
Proclius : alii vero, minutas
quasdam veterum doctrinæ par-
ticulas ad interpretandum sibi
deligentes, secundum eisdem,
atque illi, locos tractationes suas
instituerunt ; quo ex numero
Annius ac Medius sunt, nec non
& Phœbion ; atque hic quidem
elocutionis elegantia potius,
quam rerum ac sententiarum
pondere, innotescere studuit. Lis-
dem & Heliodorum licet adjun-
gamus :

¹ Ita ex MS. in Vulgatis τῷ δ' ὅν γε. Tollius autem fecit τῷ δ' αὖ γε.
² Sequuti sumus MS. & Tollium. antea ἐποίησαν. ³ Συνήσεως edidit
Tollius, contra auctoritatem Cod. MS. & Edit. Basil. ⁴ Forſan Hermias &
Ædesius fil. (cujus meminit Suidas v. Αἰδίου & v. Ερμίου) & Ammonii (à
superiore

πὰ τοῖς ὑπερβυτίοις οὐ τὰς ἀκροάσειν εἰρημέια πλέον τι
 συμβαλλόμενοι εἰς τὸ λόγῳ διὰφθαρσιν. Οἱ δὲ καὶ πλήρη
 ὑπερβλημάτων, ἀ μετεχειρίσαντο, καὶ ἀποδὴν ἔγραψαν
 ἀποδείξάμενοι, καὶ πρόπω¹ ἱερείας ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλω-
 τίνος εἰσι καὶ Γεντλιανὸς Ἀμέλιου. ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρ-
 χὰς καὶ Πλατωνικάς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφετέραν τὴν πρὸ
 αὐτοῦ καθαυσάμενος ἐξήγησιν. ² ἔδὲ γὰρ ἔδὴν ἐγγύς τι τὰ
³ Νυμνίης, καὶ ⁴ Κερνίης, καὶ ⁵ Μοδράτης, καὶ ⁶ Θρασύλλης, τοῖς
 Πλωτίνῳ περὶ τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων εἰς ἀκρίβειαν ὁ
 δὲ Ἀμέλιος κατ' ἴχνη μὲν τέταρτον βαδίζειν παραγόμενος,
 καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δοξμάτων ἐχόμενος, τῇ δὲ ἐξερρασίᾳ

gamus : nam neque hic quid-
 quam novi & veteribus indicti
 ad distinctam Philosophiæ do-
 gmatum explicationem de suo
 contulit. At qui cum proble-
 matum quæ tractarunt numero
 scribendi studium & diligentiam
 ostenderunt, & singulari quadam
 contemplandi ratione usi sunt,
 Plotinus & Gentilianus Amelius
 fuerunt : quorum ille principia
 Pythagorica & Platonica mul-

to, ut videtur, quam quisquam
 priorum, dilucidius explanavit ;
 (non enim vel Numenius, aut
 Cronius, aut Moderatus, aut
 Thrasyllus, quod accuratam e-
 jusdem argumenti explicationem
 attinet, cum Plotino compo-
 nendi) Amelius autem, hujus
 vestigia dum sibi legenda &
 pressio sequenda pede proponit,
 eadem quidem habet & exponit
 dogmata, verum prolixior mul-

superiore diversis) frater : qui ambo (magistri *Damascii*) discipuli erant
Procli Lycii, qui discipulus erat *Syriani* & auditor *Plutarchi Atheniensis*.
 1 Vocem *ἱερείας*, omissam in *Edit. Tollii*, ex *MS.* & *Edit. Ficini* repo-
 suimus. 2 Deest ἔδὴν in *Editis*. Οὐ δὲ γὰρ ἔδὴν ἐγγύς τι &c. malit *Tollius*.
 3 Eum sapientiuscule laudat *Porphyrus* in lib. de *Aniro Nympharum*. Vide
 Eundem in *Vita Plotini*, & *Jonsum* de *Script. Hist. Phil.* l. 3. c. 10. p. 264,
 265. & *Mewsum* ad *Hesych. Miles.* 4 Hujus meminit etiam *Porphyrus*
 in *vita Pythagoræ* & lib. de *Aniro Nympharum*, ut & *Nemesius*, & *Suidas*
 v. *Θερνίης*. 5 Memoratur *Porphyrus* in *Vita Pythagoræ*, *Suide* v. *Θερ-
 νίης*, & *Stobæo* in *Eclogis* p. 107. Vide *Jonsum* de *Script. Hist. Phil.* l. 3.
 c. 5. 6 *Pythagoricus* & hic librum inter alia edidit περὶ τῶν ἀπογινώσκων
 τῶν Δημοκρίτου βιβλίων, de legendis *Democriti* libris. *Tiberii Mathematicus*,
 a quo interemptus. Plura *Jonsum* lib. 3. c. 111. *Mewf.* ad *Nichoma-
 chum* p. 166. *Voss.* in *Hist. Gr.* IV. 16. & de *Philosoph. sectis* p. 72. *Schol.*
Juvenalis in *Sat.* 6.

πολὺς ὢν, καὶ τῇ δ' ἐμύλευσας τριβόλῃ πρὸς τ' ὀνειπίον
 ὀκείνω ζῆλον ὑπαγόμενος. Ὡν καὶ μόνων ἡμεῖς ἀξιοὶ εἶναι νο-
 μίζομεν ὀπισθοκοπεύοντα τὰ συγγράμματα. Τὴς μὲν γὰρ λοι-
 πῆς τί τις ἀν κινεῖν οἰοῖτο δεῖν, ἀφ' οὗτος ἐξετάζειν ὀκείνους, παρ'
 ὧν ταῦτα λαβόντες ἔτι γράφουσιν. ἔδ' ἐν αὐτοῖς παρ' αὐ-
 τῶν προαφέντες, ἔχ' ὅτι τ' κεφαλαίων, ἀλλ' ἔδ' τ' ὀπιχαι-
 ρημάτων, ἔδ' οὖν καὶ συναγωγῆς τ' ὡς τοῖς πλείοσιν, καὶ
 κρίσεως ἔβελπίονος ὀπιμεληθέντες. Ἡδὲ μὲν οὖν καὶ δι' ἄλλων
 τῶν πεποιήκαμεν, ὡς καὶ ἔμ' ἐν Γεντιλιανῶ περὶ τῆς
 ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντιπρότερος,
 ἔδ' ἐν Πλωτίνῳ τὸ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀπισκοφούμενοι.
 Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμεῖς τε καὶ ὀκείνων ἐταῖρον ὄντα ' Βασιλέα τ'
 Τύριον, ἔδ' αὐτὸν ὀλίγα πεπονηματευμένοι καὶ τ' ἔμ' Πλω.

to in illorum tractatione, latior-
 reque usus interpretationis am-
 bitu, in contrariam Plotino tra-
 ctandi formam deflectere vide-
 tur. Et hi quidem soli sunt, quo-
 rum scripta cura nostra & cogni-
 tione digna existimem. Nam
 reliquos quare quis attingere o-
 peræ pretium putet, ac non ad
 ipsos potius recurrendum sibi
 fontes censeat, unde illi sua
 omnia deprompsere, causæ nil
 quicquam video: præsertim cum
 nihil omnino de suo addiderint;
 & non modo rerum capita non
 attigerint, sed ne argumenta-
 tionum quidem, collectionisve

eorum, quæ plures de eadem re
 dixerunt senseruntve, multo mi-
 nus optima quæque deligendi &
 dijudicandi curam ullam gesse-
 rint. Ego vero & in aliis hoc
 ipsum scriptis jammodo plus se-
 mel præstiti; sicut & Gentilia-
 num, DE JUSTITIA QUÆ
 APUD PLATONEM EST,
 confutavi; tum vero Plotini DE
 IDEIS commentarium diligen-
 tius expendi atque examinavi.
 Adhæc communem nostrum
 omnium amicorum Regem illum
 Tyrium, qui & ipse non pauca
 ad exemplum & imitationem
 Plotini commentatus est, (quum,

1 Id est, *Porphyrus*, qui patria lingua *Malchus*, quod Græcis βασιλεύς
 est. Patriam (licet Bataneis natus) dicitur habuisse Tyrum (teste *Eu-
 napio*, ut & *Suida*, & ipso denique *Porphyrus* in vita *Plotini*) propter vi-
 ciniam. Vide *Johnson* l. 3. c. 15. *Kusterum* ad *Suidam*, v. Πορφύριος. &
Cl. Fabricium in parte secunda *Libri quarti Bibliothecæ Græcæ*.

illius

πίνε μίμησιν· ὃν ἀποδείξάμενος μᾶλλον ¹ ἢ πρ' ἡμῖν ἀγα-
 γῆς, ἐπεχείρησε ἀφ' συγγράμματός ἀποδείξαι, βελτίω δόξαν
 παρὰ τῶν ἰδεῶν ² ἢ μὴν ἀρεσκέσθαι ἔχοντα· μετρίως ἀντι-
 γραφῇ διελέγξαι δοκῶμεν, ³ ὅκ' εὖ παλινωδήσαντα, καὶ
 τέτοις ὅκ' ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τέτων κεκνηκότις δόξαι,
 ὥσπερ καὶ ἐν τῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙ-
 ΣΤΟΛῃ, μέγας μὲν ἐχέσθαι συγγράμματι, ἀποκει-
 νομένη δὲ πρὸς ἅπαντα τὰ ὑπὸ αὐτῷ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς
 Ρώμης ⁴ ἀπεσταλμένων, ὡς αὐτὸς μὲν ΕΠΙΣΤΟΛῃΝ
 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟ-
 ΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν. Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηκείσθαι μὲν,
 τῇ κοινῇ ὅς συγγράμματός ὅτι γραφῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕ-
 ΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛῃΝ αὐτὸ πρὸς αὐτοὺς ὁρῶντες.

illius rationem atque discipli-
 nam nostræ præferens, multo
 illum meliorem de Ideis senten-
 tiam, quam quæ nobis probare-
 tur, amplecti, edito in vulgus
 scripto demonstrare in animum
 induxisset) mediocriter respon-
 sione mea confutatum non adeo
 rectæ redarguisse mihi videor
 Recantationis; præterea non
 paucas opusculis hisce meis illo-
 rum virorum sententias convell-
 lisse: sicut & in longiuscula, at-

que ad commentarii magnitu-
 dinem accedente, *adversus Ame-
 lium Epistola*, ad ea, quæ ille
 mihi Roma per epistolam scrip-
 serat, respondi; cujus Epistolæ
 inscriptio erat DE PLOTINI
 PHILOSOPHANDI RATIO-
 NE. Ego vero, communi tan-
 tummodo inscriptione conten-
 tus, simpliciter opusculum hoc
 meum EPISTOLAM AD-
 VERSUS AMELIUM indi-
 gitavi.

1 Ἡν ὁ καὶ Λογγίνος ὁ Κερκεὶς ἀκροασάμενος, inquit Suidas. 2 Lege
 μετρίως ἀντιγραφήν, vel μετρίως τῇ ἀντιγραφῇ διελέγξαι. Tollius. 3 Cum Por-
 phyrus mentem Plotini, quippe nimia brevitate obscurioris, non esset
 assecutus, contra enim scripsit. Cui ille *Amelium* respondere iussit.
 Respondit & *Porphyrus*: nec defuit iterum illi confutando *Amelium*.
 Tandem *Porphyrus* sententia Plotini perceptâ *Palinodiam* scripsit, inque
 omnium conventu recitavit. Hoc eum non recte fecisse *Longinus* noster
 in commentario, de quo hic agit, asseruit: quippe qui *Plotini* de Ideis
 sententiam impugnabat, antea sibi in eo consentientem habens *Porphyr-
 ium*, sed nunc in *Plotini* castra transfugam. Tollius. Vide *Fabricii Bibl.*
Gr. Lib. iv. parte 2. 4 In MSS. & vulgatis ἐπισταλμένων. Minus recte
 edidit *Ficinus* πρὸς τὴν Ἀμελίαν ἐπιστάλνω.

V. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12. *Edit. Basil.*

ΚΑΙ σὺ μὲν ταῦτά τε [βιβλία] πέμπειν, ὅταν σοι δοκῇ· μάλλον δὲ κομίζεσθαι. Οὐ γὰρ αὖ ἐπιδραστήν ἔσθαι πολλάκις δεῖσθαι σου ἢ πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν ἢ ἐτέρωστε πορεύεσθαι, καὶ ἐν μηδὲν δι' ἄλλο· πῶς γὰρ αὖ ἐν σοφὸν πρὸς ἡμῶν προσδοκᾶν ἀφίκοιο; τίω τε παλαιὰν σωθήσαν, καὶ ἢ ἀέροι, μετρίωτάων ὄντα, πρὸς τοῦ λέγειν ἰσχύματα ἀσθενέειαι. Καὶ ἄλλο τι τύχης οἰκτεῖς, πρὸς ἐμὴν δὲ μηδὲν προσδοκᾶν χαμνότερον, μηδ' οὕτω τῇ παλαιῶν, ὅσα φησὶ ἐπὶ πολυλεκεῖναι. Τῶν γὰρ γραφάντων ποσαύτη σπάνις ἐν ταῖς κατέστηκεν, ὥστε, καὶ τὰς θεῶν, πάντα τῇ χρόνῳ τῆτον τὰ λειπόμενα τῇ Πλατῶν καὶ Ἀριστοτέλει, μόλις αὐτῶν ἐπιτελέσθαι τῇ ἐπιτομῇ φέα, τῇ μὲν εὐδοκίᾳ ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἐνὶ δὲ τῇ τῶν ταῖς γένεσιν. Καὶ κέλεται μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα καὶ τὰ τοῦ ὑποσφ

AC tu quidem, ubi commodum erit, libros illos mites: quin potius ipse adfer. Non enim rogare te sæpius definam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas: etiam si nulla alia de causa (quid enim adventu ad nos tuo eruditæ apud me lucraturum te speres elegantiae?) certe vel ob veterem nostram consuetudinem, vel ob aëris, quo hic fruimur, temperiem, apprime ad corpusculi tui imbecillitatem, qua te affici scribis, in integrum restituendam condu-

cibilem. Quod si quid aliud putes, à me nihil novi hic expectes, imo nec veterum quidem quidquam scriptorum quæ periisse dicis. Tanta namque hic loci scribarum est inopia, ut toto hoc tempore vix, ita me dii ament, librarium nancisci potuerim, qui mihi Plotini quæ deerant colligenti describeret; quem ego ab consueto opere abductum huic uni curæ intentum esse iussi. Cuncta vero jam, ni fallor, scripta ejus comparavi, atque etiam illa quæ mihi recens

1 *Al. Ἐπιδραστήν· ἀσθενέειαι.* quæ quidem illi ab atra bile provenit: quæ percitus etiam Romæ sæpe se interimere cogitavit: hortante vero Plotino in Siciliam profectus est. *Toll.* 2 Hujus vitam scripsit Porphyrius, & operibus Plotini præfixa est. Miror sane quod inter reliqua Porphyrii scripta (summo studio à viris eruditis conquisita & recensita) hæcenus non comparuerit. 3 In MS. τῶν.

submisisti.

πιμφθέντα. Κέκτημαι δὲ ἡμιτελῶς· ὃ δὲ μαρτύριον τοῦ δι-
μαρτημένου. Καίτοι τ' ἐταῖρον Ἀμέλιον ὅμιλον ἀναλήψας
τὰ τ' ἡραφέναι πλάσμα· τὸ δ' ὡς ἄλλα πρὸς ἡμετέραν
ποιούσης προσεδρία. Οὐκ οὖν ἔχω πῖνα χρὴ τρέπον αὐτοῖς
ὁμιλῆσαι· καὶ ὅτι ὑπερεπιθυμῶ τά τε ¹ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ
καὶ τὰ ² ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ὑποκέφαλος. Ταῦτα
δὲ οὖν καὶ μάλιστα διημάρτη). Καὶ πάνυ βυλοίμην ἀνελ-
θεῖν μοι ὡς σὺ τὰ μετ' ἀκριβείας γηραμμένα, ὅς ὡς
γῶμαι μόνον, εἴτα ἀποπέμψαι πάλιν. Αὐτῇ δὲ τ' αὐτὸν
ἔρω λόγον. Οἱ μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἔχειν ἔχοντα, μάλ-
λον ἀξιώ, ὅσα τὰ τε, καὶ τ' λοιπὸν εἴπαι ἀξίως· τ' Ἀμέ-
λιον· ἃ μὲν δὲ ἦσαν, ἀπαντα ἀφ' αὐτοῦ ἐκτινίσκω.
Πᾶς δ' οὐκ ἐμελλοῖν ἀνδρὸς ἐπιμνήματα πάσης ἀφ' ὧν ἀξία
καὶ πῶς κλήσεαι; Τῆτο δὲ οὖν καὶ παρὲντι σοι, καὶ μακρὰν

submisisti. Attamen imperfecta
ea sunt, quæ nactus sum : non
enim mediocriter in his à libra-
riis peccatum. Quamquam so-
dalem ego nostrum Amelium
scribarum errores emendaturum
fuisse existimaveram : sed alia
illi potiora fuisse video, quam
ut huic sese curæ dederet. Quare
vix est ut iis uti possim, tametsi
percupidus illa DE ANIMA &
DE ENTE accuratius confide-
randi. nam & hæc vitiosissime
descripta sunt. Ergo rem mihi
longe omnium gratissimam fe-
ceris, si mihi quam emendatissi-

me descripta transmiseris : solum
ut mea cum tuis exemplaria con-
feram, atque illa ad te quam-
primum remittam. Attamen re-
peto id, quod superius dixi.
Mittas nolim, verum ipse po-
tius huc illa afferas ; tum & si
quæ forte alia Amelii fugere di-
ligentiam : nam cuncta, quæ il-
le attulit, summo studio exqui-
sita possideo. Quidni enim viri
illius Commentationes omni ve-
neratione & honore dignas avi-
dissime mihi conquiram ? Hoc
autem & præsentī tibi, &
cum longe abessēs, vel cum

¹ Qui libri quartam *Enneadum* (prout *Plotini* libros distinxit *Porphy-
rius*) jam constituunt. Scripsit & *Numenius* ἐπεὶ ἀφ' ἡμετέρας ψυχῆς, teste
Orig. lib. v. adv. *Celsum* : item *Ammonius* noster, *Plotini* Præceptor, teste
Nemesio de nat. *Hom.* c. II. Toll. ² De quo libris quinque prioribus *En-
neadis* sexta agitur. *Id.*

Tyri

ἄποινι, καὶ περὶ τῆς Τύρου ἀφαιρέσειν, τυγχάνω δὴ πύθαι
ἐπιταλῶς, ὅτι τὸ μὲν ὑποδέσσειν καὶ πάνυ με τὰς πολλὰς
προσιέας συμβέβηκε· τὸ δὲ τύπον τῆς γραφῆς, καὶ τὸ οἰ-
νοῶν τὰ ἰδιότροπα καὶ πυκνότης, καὶ ὁ φιλόσοφος τῶν ζητη-
μάτων ἀφαιρέσεις, ὑπερβαλλόντως ἀγαθὰ καὶ φιλόδοξα, καὶ μὲν
τὸ ἐλλογμοειδέα ἀγειν τὰ τέτα βιβλία φάσιν ἀνδρῶν τῶν
ζητητικῶν.

Tyri commorare, semper sci-
licet significavi, argumentis me
plerisque Plotini minus affici;
verum cum scribendi caracte-
rem ac stylum, tum & senten-
tiarum hujus viri densitatem, ac
vere Philosophicam quaestionum
tractationem immane quantum

susplicere atque admirari; quin
& ab omnibus iis, qui in rerum
momenta ac veritatem inqui-
runt, libros illius in praestanti-
simorum scriptorum numerum
jure ac merito referendos esse
audacter pronuncio.

VI. Ex Eusebii Præparatione Evangelica, lib. 15.
p. 822. Edit. Paris.

Συνελόντι δ' εἰπεῖν, πόρρω ² μοι ἡ δοκῶσιν ἀφαιρεθῆναι
καὶ τὰ δέοντα λογίζεσθαι πάντες ἐφεξῆς, ὅποσοι τῆς
ψυχῆς σῶμα ἀπεφύνασιν. ³ Πῶς γὰρ ὅπως ἐγχαρῆς
ὡς ἀπλήσιοι εἶναι πνι τῶν τοιχείων ὅ κατ' αὐτὴν θείναι;
πῶς δὲ ὅτι τὰς κράσις καὶ μίξεις ⁴ ἀνενεγκεῖν; αἱ γὰρ πολ-

UT autem rem paucis ex-
pediam, longe mihi illi
omnes a vera rationis via
recessisse videntur, quicunque a-
nimam corpus esse statuere. Quo

pacto namque, non absurde, na-
turam ejus alicui ex elementis si-
milem esse statui potest? aut qua
quis illam ratione ac modo ad
concretionem & mixtionem refe-

1 Ab Eusebio huic ἀποσπασματικῶν præfigitur titulus iste, Λογικὴ πύθαι
πῶς τῶν Στωικῶν περὶ ψυχῆς διδασκαλίᾳ ἀντιτίθεται. 2 Deest in Cod. MS. qui apud
nos in Collegio D. Joannis Baptistæ adservatur. 3 Πῶς in MS. Hæc, quæ
sequuntur, plane gemina habet Cicero in Tusculanarum Quaest. l. 1. c. 27.
4 In Eusebii libris ἐνεγκεῖν. verum ταῦτ' ἀνενεγκεῖν maluit Tollini.

λῆς γιγνόμενα τρώες, ἄλλων μὲ ἀμυδίῃται ἰδέας σωματῶν
 ἀπογινῶν πεφύχασιν· ὁ οἷς, εἰ καὶ μὴ σινεῶς, ἀλλ' οὗτω
 πόρρωθεν ἰδεῖν ἐνὶ τῇ τῷ τοιχείων αἰτίαν, καὶ τῇ πρὸς τὰ δεύ-
 τερα καὶ τρίτα τῷ πρῶτον ἀφορμῇ. Τῶν δὲ πρὸς ψυ-
 χῶν ἔχθος ὁδὸν, ἔδδ' τεκμήριον ὅτι τοῖς σώμασιν εὐρίσκε-
 καὶ εἰ φιλοτιμοῖτο τις, ὡς Ἐπίκλυρος καὶ Χρύσιππος, ἀπαντα
 λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρδινῶν δύναμιν σώματος, εἰς γένεσιν
 τῆς πρὸς ψυχῆς πρῶτον. Τί γὰρ ἢ τῷ πιδύματος ἡμῶν λε-
 πτότης πρὸς ἔργα γένοιτ' ἂν εἰς φαιτασίαις καὶ λογισμούς; τί
 δὲ τῷ ἀτόμῳ χῆμα τοσαύτῳ πρὸς τὰ ἄλλα ἔχει δύνα-
 μιν καὶ τροπὴν, ὥστε φερίησιν γινῶν, ὅταν εἰς ἑτέρας πλάσιν
 ἐγκαταμιχθῇ σώματος; Οἷμα μὲν ὡς ἔδδ' εἰ τῷ Ηφαίστου τις
 αἰνὴ τῶν τετιπόδων καὶ πρῶτον· ὡν φησιν Ομηρος ² τῶν μὲν

ret? quæ cum variis fiant modis, innumeras corporum species producere solent: in quibus, etsi non continenter & è proximo, certe non ita remote elementorum existentiae causam, primorumque ad secunda tertiaque concursum ac principalia initia animadvertere liceat. At in his, quæ ad animam pertinent, ne vestigium quidem originis, aut vel minimum principii indicium in corporibus reperiatur: etiamsi quis, ad Epicuri & Chrysippi exemplum, omnem omni ope atque studio movere lapidem

voluerit, omnemque erueret atque exquirere corporis potentiam, unde animæ functionum originem ac fontem arceffas. Quid enim spiritus illa tenuitas ad visiones & ratiocinationes conferre quæso possit? aut unde atomorum positus ac figuræ tantam præ cæteris vim atque mutandi potestatem habeant, ut, quum in alterius conformationem corporis inter se variantur, prudentiam progignant? Atqui ego quidem ita existimo, siquis vel ipsius Vulcani tripodes & ancillas possideat, (de quibus Ho-

1 Id est, *prægressum* & quasi *anteessionem*, ut *Cicero* eam vocat, de *Offic.* lib. 1. cap. iv. *Tollius*. 2 In *Iliade* σ. v. 376. Ὀφρὲ αἰ αὐτόματι θῆαι δύσχατ' ἀγῶνα. Hic ἀγῶν, inquit *Fr. Vigerus*, non est certamen, ut *Hopperus* vertit; sed vel cœtus, vel coenaculum, ut alias sæpe pro loco, in quem multi conveniunt, aut pro ipsa vel hominum vel aliarum quoque rerum multitudine sumitur. Ego, ut hoc non improbo, ita &

αἰσώματα εἰς τ' ἀγῶνα χρεῖν, ¹ τὰς δὲ συνεργάζεσθαι τῷ
 διαποτῇ, καὶ μηδεὶος οἷον ζῶντις ἔχουσι πλεονεκλήματων ἀπο-
 λείπεσθαι· μή τι γὰρ δὴ πῶν ὅκ' αὐτομάτῃ ψυχμάτων, καὶ
² αὐτοῖς ὅπ' ἑκ' αἰμαλῶν προσέοικε λίθοις εἰς τὸ διωά-
 σθαι τι φεικτότερον πειεῖν πρὸς ἀλῆσθιν. Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ
 Κλειάρχῃ νεμεσήσθαι τις ἀν' ἀιχμῶς, ἔγωγε σφόδρα ὑβριστικῶς
 φεῖ αὐτῆς ἀφ' ἀλεχθεῖσι, καὶ αὐτὸν ἄμφω ὅσπερ σώμα-
 τος εἶναι καὶ ψυχῆ ἀναθυμίασιν φήσασιν. Τί γὰρ, ὦ πρὸς
 θεῶν, κοινὸν ὅλως ἀναθυμιάσθαι καὶ ψυχῇ; πῶς δὲ ἐγχαρῆ,
 νομίσαντας τὴν πρὸς προσοικεῖναι τιμῇ ἡμετέραν, καὶ τὴν τῷ
 ἄλλων ζῶντι ἔσθαι, τὴν μὲν φαιτεσίαις καὶ μνήμασι οἷος τε
 εἶναι σῶζειν ἀφ' ἀρκῆς, τὴν δὲ ὄρμας καὶ βυλῆσεις τ' λυσιτε-
 λήτων εἰς σκῆψιν πρὸς ἀγμάτων; Ἡτ' ἄρα καὶ τοὺς θεούς, καὶ

merus fabulatur, suapte illos ad
 Deorum ministeria accurrere,
 hæc vero laboranti hero suo
 operam ac manus commodare,
 neque ullis, quæ vivis adsunt,
 copiis atque facultatibus fuisse
 destitutas) nihil hæc ei profu-
 tura, nedum ut fortuito minu-
 tissimorum corpusculorum adju-
 vetur concursu: non secus ac
 si quis ex illis, quæ litora obsi-
 dent, arenis præclari aliquid ad
 sentiendi facultatem producere
 conetur. Neque sane immerito
 Zenoni quis atque Cleanthi suc-
 censcat, quod tam contumeliose

uterque de anima senserint; ni-
 hil illam aliud nisi corporis esse
 exhalationem statuentes. Quid
 enim (Dî boni!) exhalationi
 omnino cum anima commune
 est? aut, quî fieri potest, ut,
 cum vaporî & nostram & cæte-
 rorum omnium animantium ef-
 sentiam similem esse censent, vel
 viliones & rerum omnium te-
 nacem constantemque memo-
 riam, vel earum rerum appeti-
 tiones atque voluntates quæ ad
 intellectum faciunt, tueri queant
 atque defendere? Ergone &
 Deos, atque ipsum illum qui

ministeria hæc significari seu veri posse existimo, quæ famulis quasi
 ἔργον proposita sunt: quemadmodum & in Longino nostro ἀγῶνας sunt
 affectus vehementiores, quorum concitatio ὁ τ' ἀγῶν καὶ ὑψηλὸν ἥντιν
 ἀγῶν merito dici potest, debetque. Tollius. 1 In Illiade σ. v. 417.

ὅτι οἱ ἀμφοτέρωτεροι φάντο ἀνὰ τὴν Χρόνῳ, ζῶντι νήπιον, εὐκλείαν &c.
 2 Αὐτοῖς ἐδίδετο Tollius.

cuncta

τὸ 2/3 πάντων παρήκοντα, ὁμοίως ὀπτιγείαν τι ἢ ἔρασίαν,
εἰς ἀναθυμίασιν καὶ καπνὸν καὶ τοιαύτῳ φλυαρίᾳ καταδή-
σμεν; Καὶ ἔδὲ τὸς ποιηταῖς ἀρχαῖς μαθῆναι, οἱ, καὶ ἄρ' ἀκρι-
βῆ σιύεσιν τῶν θεῶν ὅκ' ἔχοντες, ὅμως τὰ μὲν ὅκ' τ' κοινῆς
ὀπτινοίας τ' ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἔξ' ὀπτινοίας τ' Μυθῶν, ἢ κατεῖν
αὐτοὺς ὀπτι τῶν περὶ, σεμνότερα εἰρήκασιν αὐτῶν,
καὶ ἔκ' ἀναθυμιάσεως, ἔδ' ἀέρος, ἔδὲ πνεύματα, καὶ λήρης.

cuncta tam terrestria quam coe-
lestia pervadit, summum Jovem,
ad exhalationes & fumos & cæ-
tera id genus deliria referent?
Nec Poetas saltem reverebimur,
qui, quamvis accurata Deum
notitia caruerint, partim tamen

è communi hominum sensu,
partim ex afflatu Musarum, qui
divino illos spiritu ad hujusmodi
solet excitare effata, honestiora de
nostris dixerunt animabus; neq;
exhalationes eas esse, aut vapores,
aut spiritus, nugæque similes.

VII. Ex Anonymi Comment. in Hermog. p. 380. Edit. Ald.

Ὁ Σ Α σχήματα τ' ἐννοίων ὠνό-
μασται· οἷον προσδιδωσις,
ὀπτιδιδωσις, ἀποσιώπησις, παράλη-
ψις, εἰρωνεία, ἡδοποιία, ἄφαντα
ταῦτα ἔ μοι δοκῶσι διχῶς σχή-
ματα λελεῖσθαι, ἀλλ' ἐννοίαι, καὶ
ἐνθυμήματα, καὶ λογισμοὶ τ' πιθανῶ
χρεῖς, καὶ πίστεως εἶδη. Τὰ μὲν γὰρ
προσομιμίων ἔχει δυνάμειν, ὀπτιδιδω-
σις τε καὶ προσδιδωσις· ἢ τ'
παράληψις τὸ ἀξιόπιστον ἐνδείκνυσι,
καὶ μέρη αὖ εἰν τ' πιθανῆς τε καὶ
ἡδοικῆς ἀποδείξεως, τῇ τ' ὑποκρίσεως
ἀρετῇ πρόποντα.

QUÆ Schemata Sententia-
rum appellari solent, veluti,
Prævia correctio, Correctio, Præ-
teritio, Ironia, Morum efficitio,
ea parum idoneam mihi viden-
tur sortita esse appellationem;
quum potiori jure sint Sententiæ
& Enthymemata, Argumenta à
probabili & Probationum genera.
Quædam enim ex iis, ut Corre-
ctio & Prævia correctio, habent
Proæmiorum vim: Præteritio
autem in eo versatur, ut quid sit
fide dignum ostendat; & proba-
tionum ab affectibus & mori-
bus ductarum partes eas com-
plectitur, quæ * Pronunciationi
maxime conveniunt.

1 Rotundior erit sententiæ elocutio, si post καὶ ἔρασίαν addideris τ'
Δία. 2 Huic ἀποσιώπησις ab Anonymo ista præmittuntur: Καὶ δὲ Λογ-
γῶν ὁ Φιλόλογος ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ μόνος τ' λέξιν εἰς λέγει τὰ σχήματα,
αὐταῖς λέξιν φάσκων ἔστω. * Hypocrisis, Latine Pronuntiatio, est figura
sententiæ, cum aduersarium gestu & pronuntiatione extollimus vel ab-
jicimus. Jul. Rusinianus.

I N D E X

Rerum notatu digniorum.

Numerus paginam denotat.

- A**
Admirabile superat id quod
 delectat. pag. 4. vi animos
 perrumpit. *ibid.*
 Emulatio præclarorum virorum
 laudabilis. 48
 Æschyli in visionibus sublimitas.
 54.—visiones duriores. *ibid.*
 ejus locus cum loco *Euripidis*
 comparatus. 55
 Ætnæ crateres. 108
 Affectum vigor elanguescens de-
 finit in moratum dicendi ge-
 nus. 32
 Affectus commotiores fons subli-
 mitatis. 20. — ut & nobiliores.
 22. maxime movent quum vi-
 dentur ex tempore nasci. 66.
 nonnulli à sublimitate remo-
 tissimi. 21. vehementiores fi-
 guras occultant. 65. — & me-
 dentur audaciæ. 107. nolunt
 alligari conjunctionibus 67. &
 114.
 Ajax. v. *Sophocles*.
 Alexandri M. animi fortitudo. 24
 Amantium variz perturbationes. 27
 Ammonius Peripateticus è Platone
 imitationes Homericas collegit.
 48. v. *Indic. Auctor*.
 Amphicrates tumidus. 9. — frigi-
 dus. 13
 Amplificatio quid? 42. & 125. &c.
 quotuplex est? 41. apta ad sub-
 limitatem. 41. an sine sublimi-
 tate? 43. quomodo differunt? *ib.*
 Anima quid, ex opinione Stoico-
 rum? 147. &c.
 Animus ad sublimitatem enutrien-
 dus. 23
 Apollonius in Argonauticis abs-
 que vitio. 191
 Apostrophe quid? 59. qualis ejus
 vis? *ibid.*
 Aqua Platoni, sobrius Deus. 97
 Arati descriptio tempestatis qua-
 lis? 39
 Archilochus Homeri imitator. 47
 — sublimis, sed turbidus 101.
 ejus sublimitas in tempestatis
 descriptione. 40
 Aristophanes in multis sola com-
 positione sublimis. 121
 Ars tum perfecta, quum naturam
 refert. 72. naturæ auxiliatur. 111
 Artis tractatio quænam exigit? 2
 Aspis an Heliodi? 25
 Asyndoton. v. *Dissoluta*.
 Atheniensium in Sicilia clades. 14
 Avaritia eloquentiæ & sublimium
 ingeniorum perniciēs. 134
 Auctores præclari, licet aliquando
 errent, non continuo aliis post-
 ponendi. 101. &c.
 Auxesis. v. *Amplificatio*.
B
 Bacchantibus in oratione pensi-
 tanda verba. 61
 Bacchylides inferior Pindaro. 101
 Bellum infirma regni aperit. 66
 obstat studiis. 131
 Brevitas in oratione quid valeat?
 125
C
 Cacozelia, vitium puerile. 10
 Cæcilius quare Platoni *Lyfiam*
 prætulit? 98. *Timæi* vi-
 tia reprehendit. 11. ejus de
 sublimitate libellus qualis? 1.
 21. 91. 110
 Cal-

I N D E X, &c.

Callisthenes scriptor tumidus.	9	Demonstrativum genus sublime,	
Ceyx rex.	82	sed caret affectibus.	22
Charonenfis pugna.	57	Demosthenes laudatur.	44. 45. 92.
Chryssippi sententia de anima.	148	105. cum Cicerone compa-	
Cicero laudatur.	44. cum De-	ratur. <i>ibid.</i> & cum Hype-	
mosthene confertur.	<i>ibid.</i>	ride. 102. in hyperbolis fre-	
Circumstantiæ multum faciunt ad		quens, sed parciore Thucydide.	
Y ¹ ⊙, 33. non omnes ta-		73. multas conjunctim sæpe	
men.	40	adhibet translationes, 92. coa-	
Cleanthis de anima sententia.	149	cervat figuras. 68. in visionibus	
Cleomenes sese minutum disci-		eximius. 57. & in collocatione	
dit.	91	verborum. 118. 119. & in de-	
Climax. v. <i>Gradatio.</i>		scriptione. 40. & in figurarum	
Clitarchus scriptor inflatus.	9	conformatione. 59. ejus vitia	
Coacervatio sæpe causa sublimita-		& virtutes.	103. &c.
tis.	68. 69	Delectus verborum.	88
Collocatio. v. <i>Compositio.</i>		Dichorei cavendi in grandi ora-	
Colossus Rhodius.	110	tionem.	123
Commutatio, proxima periculo fi-		Dissoluta conciliant orationi sub-	
gura. 16. — facit ad sublimita-		limitatem. 67, exprimunt mi-	
tem.	74	risce festinationem. <i>ibid.</i>	
Comparationes vicinæ Translatio-		Dirces fabula.	122
nibus.	111	Divitiæ reip. perniciosæ.	134
Compositio confert ad sublimita-		Doryphorus Polycleti.	110
tem. 116. &c. usque ad	123 —	E	
magnifica fons sublimitatis. 21.		Elocutio gravis & splendida fons	
fracta & modulata contraria sub-		unus sublimitatis. 20. 21. elo-	
limitati.	123. 124	cutionis partes quænam? <i>ibid.</i>	
Concisa adversa sublimitati.	125.	Eloquentiæ corruptæ causæ. 131. &c.	
	126.	Encomia v. <i>Laudationes.</i>	
Confirmatio ut differt ab amplifi-		Epicuri opinio de anima consu-	
catione?	43	tata.	148
Concomitantium sive consequen-		Epilogi requirunt solum dicendi	
tium delectus conciliat sublimi-		genus.	45
tatem.	33	Epistola Laconica.	115
Contemptus divitiarum honorum-		Eratoſthenis Erigone opus emen-	
que magni animi indicium.	17	datissimum.	101
Contracta oratio non habet digni-		Eridis descriptio Homerica qua-	
tatem.	125	lis?	24. 25
Contumelia filia superbiæ.	136	Euripides compositione plurimum	
Copulæ enervant orationem.	70	valet. 121. sublimis, non na-	
Curtum dicendi genus à sublimi-		tura, sed arte & visionibus. 52.	
tate remotum.	125	felix in visionibus. 51. 52.	
D		Æschyli visiones duriores e-	
Dactylicus numerus omnium ma-		mollit.	55
xime magnificus.	119	Exempla sublimium scriptorum no-	
Delphici oraculi ratio.	47	bis ante oculos in scribendo po-	
Democratia nutrix magnorum in-		nenda.	49
geniorum.	131	Exilitas verborum corrumpit sub-	
		limitatem.	

I N D E X

- limitatem. 125. 126
 Exornatio non ubique utenda. 77.
 Extensio numeri corrumpit vim
 sublimitatis. 119
- F
- Facultas dicendi naturalis funda-
 mentum sublimitatis. 20
 Figuræ causæ sublimitatis. 58. 59.
 earum apta conformatio fons
 sublimitatis. 20. earum coacer-
 vatio plurimum confert ad sub-
 limitatem. 68. figuræ & subli-
 mitas suppetias sibi invicem fe-
 runt. 63. figurata oratio, ni
 sublimitate tecta lateat, judici
 suspecta. 63
 Frigida oratio; ejusque causa. 11
 Fuso dicendi generi ubi locus? 45
- G
- Gorgiæ tumor derisus. 8
 Gradatio sublimitatis sæpe gene-
 trix. 74. 75
 Grande & granditas. v. *Sublimitas*.
- H
- Harmoniæ quanta vis? 116
 Hecataei commutatio personarum.
 82
 Hegeſias scriptor tumidus. 9
 Herodotus Homeri imitator. 47
 reprehensus ob frigiditatem. 15
 — ob verborum exilitatem. 126
 ejus hyperbaton laudatur. 72
 — & hyperbole. 114. — & peri-
 phrasis. 87. ejus in vulgaribus
 verbis felicitas. 91
 Heroicum carmen, omnium pul-
 cherrimum, ob numeros Dacty-
 licos. 119
 Historiæ convenit fufum dicendi
 genus. 45
 Homerus in *Odyſſea* comparatur
 ſoli occidenti, & mari reſſuo. 30.
 31. 32. ejus ingenii altitudo.
 25. — de Diis ſententiæ impiæ,
 ni allegorice capiantur. 26. ejus
 imitatores. 47. ejus ſublimitatis
 aliquot exempla. 25. 26. — ma-
 gnifica tempeſtatis deſcriptio. 38.
 — peccata maximis virtutibus
- penſantur. 100. 101. 109
 Hominiſus proclive culpæ præ-
 ſentia. 134. — ineſt cupidus re-
 rum ſublimium. 106
 Honos alit artes. 132
 Humani corporis deſcriptio apud
 Platonem & Xenophontem. 94.
 95.
 Humilia tuta. 100
 Hyperbaton. v. *Transgreſſiones*.
 Hyperbole. v. *Superjectiones*.
 Hyperidis de Latona digreſſio ma-
 gnifica. 104. — de pugna Cha-
 ronea dictum. 57. ejus ſermo Epi-
 taphius omnium pulcherrimus.
 103. ejus & Demotheſis com-
 paratio. 102. ejus virtutes. 102.
 103
- I
- Idiotiſmi deſinitio. 90
 Ignavia corrumpit ingenia. 137
 Ilias prius ſcripta quam *Odyſſea*. 30
 ſcripta ab Homero in vigore
 ætatis. 30
 Illuſtrium verborum vis. 88
 Imaginatio. v. *Viſio*.
 Imaginatio præſentiæ optimorum
 ſcriptorum in ſcribendo utiliſſi-
 ma ad ſublimitatem. 49
 Imagines & comparationes. 111
 Imitatio ſublimium ſcriptorum via
 ad ſublimitatem. 46. — Veterum
 etiam cum vincimur honeſta. 48
 Impetus orationis retardatur copu-
 lis. 70
 Impudentia filia luxuriæ. 135
 Injuſtitia filia inſolentiæ & ſuper-
 biæ. 135
 Inſtinctus ſacer à puerili tumore
 diverſus. 9
 Interrogationes intendunt vim ora-
 tionis. 65. 66
 Ion Chius inferior Sophocle in
 Tragedia. 101
 Iſocrates culpatur. 114. Panegy-
 ricum quot annis abſolvit? 12
 Jurarunt veteres contacto ſacrificii
 ſanguine. 54
 Juſjurandum Demotheſis in ora-
 tione.

R E R U M.

tionē.

60.61

L

Lacedæmoniorum adolescentium
verecunda modestia. 13

Laconica epistola. 115

Laudationes granditatem habent,
sed carent affectibus. 22

Libertas nutrix grandium ingenio-
rum. 131

Lucri cupidi incapaces sublimita-
tis. 136. 137

Luminosa in pictura magis exstare
videntur. 64

Luxus filia divitiarum, mater su-
perbiæ, insolentiæ &c. 134

Lyfias Platoni præfertur à Cæcilio.
98. non item à Longino. 106. 107.

M

Magnum nihil, cujus contemptus
magni animi indicium. 17

Marathonica pugna. 59. 60

Matridis ineptus tumor. 9

Membrorum apta conjunctio mul-
tum valet. 120. &c.

Messene quo anno capta? 12

Metra in pedestri oratione laten-
tia. 139

Metri definitio. 139

Metri & rhythmī differentia. 140.

Metaphoræ. v. *Translationes*.

Morbus feminens. 87

Mortis periphrasis. 85. 86

Moyfis sublimitas initio *Gene-
seos*. 28

N

Nani glottocomis inclusi 133

Narratio ad lectorem directa facit,
ut ipsis sibi rebus interesse vi-
deatur. 79

Natura removet à conspectu cor-
poris humani partes visu ingra-
tas. 129. — tum felix quom ar-
tem latenter continet 72. na-
turæ & artis mutua indigentia
5. 6. — mutuū auxilium. 111.
naturæ operum magnitudo lau-
datur. 110

Naufragii descriptio. 38

Numerus Dactylicus magnificen-

tissimus. 119. — fractus inimicif-
simus sublimitati. 123. numeri
extensio elanguescere facit ora-
tionem. 120. — transpositio cor-
rumpit vim & elegantiam ora-
tionis. 119. numerorum vis in
oratione. 118

O

Odyſſea. v. *Homerus*. Scripta ab eo
in senectute. 29. 30. epilogus
Iliadis. *ibid.* plus habet narra-
tionis quam actionis. *ibid.*

Oratio modulata quem parit effe-
ctum? 124. — sublimis eorum est,
qui nihil nisi grande quid cogi-
tant. 24. — vitio non carens, ta-
men laudanda. 109. orationis
virtutes non ex numero, sed ex
præstantia æstimandæ. 102

Orator humiles & abjectas non
debet habere cogitationes. 23
— nullus unquam servus. 132.
oratoris animus ad magna assue-
faciendus. 24

Ordo effectus tranquilli animi. 69.

P

Parabole. v. *Comparatio*.

Parenthyſus cujuscumque vitium? 10

Pax sæpe ingenia nimia quiete cor-
rumpit. 133

Pecuniæ cupiditas quam perni-
ciosa? 134

Percontatio. v. *Interrogatio*.

Periphrasis quando efficax ad sub-
limitatem? 85. — quando fatua
est & inepta? 87

Personarum commutatio facit ad
sublimitatem. 79. 80

Persuaderi in audientium arbi-
trio. 4

Perturbatio non servat ordinem. 69

Phantasia. v. *Visio*.

Philiscus (Philistus) compositione
magis quam sensibus & verbis
valet. 121

Philosophi cujuscumque disputatio de
sublimium ingeniorum penu-
ria. 131

Pindarus sublimis. 101 102

Plato

I N D E X.

- Plato imitator & antagonista Homeri. 47. 48. — reprehensus ob translationes. 97. — cum Demosthene comparatur. 44. cum Lysia. 106. ejus in oratione frigiditas. 13. — corporis humani descriptio. 94. — flumen dicendi & sublimitas. 45. 46. ejus periphrases. 85. 86. quandoque putidæ & pueriles. 88
- Pluralia quando usurpanda. 77. sublimitatem videntur augere. 75. vicina periculo. 16
- Poetæ à Musis spiritu divino afflantur. 150
- Poeticus spiritus divinus legibus non paret. 101
- Polycleti Doryphorus, opus præstantissimum. 110
- Polyptota quandoque ad sublimitatem apta. 74. 75
- Populare regimen nutrit grandia ingenia. 131
- Posteritatis judicium in scribendo ante oculos ponendum. 50
- Præmia excitant ingenia. 132
- Præteritorum in præsens tempus translatio perturbat animos. 79
- Prolixitas in oratione causa languoris. 125. v. *Extensio*.
- Propria verba mirifice auditores deliniant. 88
- Puerilitas magnitudini contraria. 8.
- Pygmæi, glottocomis inclusi. 133
- Pyrrichii, numerus sublimitati adversus. 123
- Pythia Apollinis afflatu vaticinans. 47
- Pythagoræ dictum de veritate & beneficentia. 3
- R
- Rhetores affectibus abundantes raro in Demonstrativo genere valent, & è contra. 22
- Rhetoricæ visionis finis evidentiæ. 51. — usus quando tempestivus? 58
- Rhythmus quid, ejusque natura. 138 &c.
- Rhythmus qui cavendus in grandi oratione? 123
- S
- Sappho egregia in carminibus artifex. 33. 34
- Scholastici sensus pueriles. 10
- Scriptor à vitiis purus, sublimi (licet peccanti) non antefendus. 99. 109. Scriptorum sublimium penuria unde? 130. &c.
- eorum studium & voluntas laudanda, licet parte aliqua defecerint. 2. 9
- Scutum Herculis, an opus Hesiodi? 25
- Scytale Laconica. 115
- Senilis ætas garrula. 30
- Sensus nudus quando admirationem excitat? 23
- Sensuum altitudo examinata. 23. — arte juvatur. *ibid.* — fons sublimitatis. 20
- Servitus inimicissima sublimitati. 132
- Silentium quandoque oratione sublimius. 23
- Simonides laudatur. 55
- Singularia pro pluralibus sæpe causa sublimitatis. 75. 77. 78.
- Sophoclis laus. 55. 101. — ejus sublimitas non minoris æstimanda, quia aliquando deficit. 101. 102
- Sordida verba deveniunt orationem. 129. 130
- Stesichorus Homeri imitator. 47
- Sublime instar fulminis unico ictu ostendit vim oratoris. 5. — in oratione quid sit? 3
- Sublimia nolunt verba sordida. 129
- plerumque periculosa. 9. 10
- Sublimitas summa, raro pura. 99. 108. an doceri possit? 5. cadit tantum in magnanimos. 24.
- conciliat admirationem. 109. figuras adjuvat. 63. 64. — & metaphoras audaces. 93. 115. cum vitiis potior oratione humili licet emendata. 99. 109. oritur ex

R E R U M.

ex consequentiarum collectione. 33. ex amplificatione. 41. ex imitatione. 46. &c. ex visionibus. 51. ex iurejurando. 60. 61. ex interrogatione. 65. 66. ex dissolutis. 63. ex figurarum coacervatione. 68. ex polyptotis, gradatione, aliisque figuris. 75. ex commutatione temporis. 79. — & personarum. 80. 81. — & numerorum 75. 77. ex periphrasi. 85. ex verborum delectu. 88. ex metaphoris. 92. ex parabolis & iconibus 111. ex hyperbolis. 112. ex Dactylico rhythmo. 119. ex compositione. 116. 120. multæ lectionis fructus est ultimus. 17. homines proxime admovet ad Deos. 109. nonnunquam sine affectibus. 21
 Sublimitatis Exploratio. 17. 19. — quinque fontes. 30. ejus scientia non ita facilis. 17. Sublimium scriptorum unde penuria? 131
 Sublimitati vitia opposita: orationis tumor. 9. puerilitas. 10. parenthyrsus. 10. frigus. 11. polysyndota. 70. numeri Pyrrichii &c. 123. voces brevisyllabæ, phrasis concisa, verborum exilitas. 123
 Superjectiones proximæ periculo. 16. examinatæ. 112. optimæ, quæ ita esse non videntur. 113
 Superbia, filia opum nimiarum. 135

T

Tempestatis magnifica descriptio apud Homerum. 38. 39. florida apud Arimasporum scriptorem. 38
 Temporis commutatio facit ad sublimitatem. 79
 Theocritus in suo genere absolutissimus. 101
 Theopompus reprehensus à Cæcilio, excusatus à Longino. 90. orationis magnificentiam verbis abjectis corruptit. 126. 127

Thucydides in hyperbolis frequentissimus. 74. præterita plerumque ut præsentia narrat. 79. ejus hyperbole eximia. 114
 Timæus frigidus. 11. aliorum acer reprehensor 11. ejus virtutes. 12. ejus locus notatus. 12
 Tragœdia orationis gravitatem requirit. 8
 Transgressio character verus perturbati affectûs. 71. — facit ut oratio extempore dici videatur. 73. ejus definitio. 71
 Translationes & earum in oratione multitudo. 91. 92. conciliant orationi sublimitatem. 96. frequenter bonæ in descriptionibus. 92. earundem audaciæ mendentur grandes affectus & vera sublimitas. 93. — duriorum mitigatio. 93. — usus proclivis ad transgrediendum modum. 97
 Tripodes Vulcani. 148
 Trochæi, numerus minime sublimis. 123
 Tropi frequentes ubi locum habeant? 68
 Tumor in oratione vitandus. 9. 89. non tamen sine difficultate vitatur. 9. sublimitatem transgreditur. 10. vertit in contrarium magnitudinis. 10

V

Verba pulchra in oratione instar vestis pretiosæ. 89. — mentis lumen. 88. sordida deveniunt sublimitatem. 129. vulgaria, si apte collocentur, sæpe efficacissima. 90. eorum delectus facit ad sublimitatem. 88. — exilitas obstat sublimitati. 125. 126
 Veritas in judicando adhibenda. 3. ejus visiones. 31
 Veterum exempla nobis ante oculos ponenda. 49. eorum imitatio, etiam quom vincimur, honesta. 48
 Visiones ex ipsa veritate petitæ. 31. vehementes perturbant. 58. conferunt

Y

I N D E X

serunt ad sublimitatem. 50. 51.	Voluptatum amor corrumpit ingenia. 134
poëticarum in oratione affectatio putida. 56. visionis definitio. 51. — poëtica & rhetorica discrimen. 51. 56	Vulcani tripodes & ancillæ. 148
Viria orationis sublimitati opposita. v. <i>Sublimitas</i> . eorum origo. 16	X
Voces cum harmonia conjunctæ mire animos commovent. 117. earum asperitas sæpe facit ad sublimitatem. 119. earum delectus quantum valet. 88	Xenophon sæpe frigidus. 13. ejus dictum de naturæ solertia. 130. — egestia corporis humani descriptio. 130. — periphrasis. 85
	Z
	Zenonis absurda de anima opinio. 149
	Zoili obtrectatio Homeri. 32

I N D E X

Vocum & Phrasium Memorabilium

Numerus paginam denotat.

A		Aιδωνὶς 26. Designat vox hæc	
A βλῆμεις	pag. 87	tum locum inferorum, tum <i>Plu-</i>	
Αζαλῆδον	77	ionem: fuit autem <i>Aidonem</i> Epiri	
Αζώνης φρονήμων 31. ἀφρονέστατον	10	rex, ὃς κατεμύδιον ἐπὶ τῇ Πλα-	
Αγχιερῶπον concitatum & affectibus		τωνα, ut loquitur Scholium	
rapidum 31. ἀγχιερῶπως	71	<i>Dionysii</i> & <i>Παεργωντῆ</i> . <i>Langb.</i>	
Αζὼν vis & consentio 50. ἀζώνης		Αἰματῶπος	51
æstuantis animi perturbationes 29.		Αἶσθη	121
ἀζώνης πολιτικῆς Rhetorum contro-		Αἰσθητὴν καὶ κέρη	14
versæ 41. ἀζωνισκῶν	73. 74	Ακατιέρας	54
Αδύκων	136	Ακμή πνύματ 30. — ζυρῆ	72
Αδύκωνης	73	Ακρίαδ	132
Αδύκωντος	101	Ακροαλῆματα	42
Αδύκωντος	104	Ακρατὶ μεταφοραὶ	97
Αδύκωντος feliciter uber & grande		Ακρίων πᾶσι	98
20. V. <i>Eustath.</i> ad <i>Iliad.</i> c. p. 611.		Ακρότης	3
& <i>Cresollii Theatr. Rhetor.</i> p. 418.		Ακροφάλεν	74
& C. S. <i>Schurz</i> fleischium in <i>A-</i>		Ακροφάροι 3. Ita dicuntur, sed la-	
nimadversonibus ad <i>Longinum</i> ,		sius sumpta voce, quivis audito-	
p. 18.		res; strictius, scholastici. Ακροφά-	
Αδύκωνης	74	ματι enim olim professorum ad	
Αιδημῶντος	13	discipulos dictamina, ὡς γνη-	
		σίαις	

A E R B O R U M.

αἰς ἀκρωτίσιν, ut *Ammonius in Arist. Categ.* quæ ἀκρωτικὰς λόγους vocavit *Aristoteles*, [Gell. lib. 20. c. 5.] in quibus arcana Philosophiæ reclusa: imo & disciplina ἐπιπαικία [Plut. in Alex.] vulgo audiebant. Vocabulum illud etiam *Laiari* toga olim donatum, & *Acroama* apud *Ciceronem* *Orat. pro Sest.* Etiam de persona dicitur: *Ἀκτωρ ὁ ακροαμα.* Sequiori seculo *Acroama* [*Isidor. in gloss.*] vocata est auditio tibiarum & lytarum. Denique quæ vis vocis ἀκρωῶμενοι, apud Scriptores Ecclesiasticos, lubet hic explicare. Erant in Ecclesia primitiva quatuor ordines poenitentium, πεποκαίμενοι, ἀκρωῶμενοι, ὑποπίπτοντες, & συνιστάμενοι. Primi intra portas oratorii non admissi: *Αποκ.* MS. Προκαίμενοι μὴ εἶσι οἱ ἔξω τῆς θύρας ὅτι ἐκταλὸν ἱστύμενοι, & ὡς τὸ εἰσπίπτειν τι καὶ ἐξίσταναι πρὸς τὸν εὐχόμενον καὶ τὸν τῆς ἀμαρτίας συγχώρησιν. Ακρωῶμενοι intra portas, in narthece, stabant, & sacras Scripturas & communem doctrinam audiebant; postea cum *Catechumenis* una exibant: Ακρωῶμενοι οἱ ἔδον τὸ θύρας ἱστύμενοι ἐν τῇ λατρικῇ κήρυξει, καὶ τὸ θείον γραφῶν ἐν τῇ κινήσει ἐπακούοντες διδασκαλίας ἐν τῇ ἑστῇ κατηχημάτων ἐξερχόμενοι. Υποπίπτοντες, intra Ecclesiam stantes, sed post ambonem, οἱ ἔδον τὸ ἐκκλησίας ἱστύμενοι κατόπι τῶν ἀμώτων, καὶ μὴ τῇ κητηχημάτων καὶ ὅτι ἐξίστανται, ὡς τὸ ὅσοι καθύοι ΜΕΝΟΙ ἐκφωνηθεὶς παρὰ τὸν Ἀλκήον. Συναίστημενοι, qui precibus & psalmis cum fidelibus communicant, sed à sacris mysteriis abiguntur: οἱ τοῖς πρῶτοις καὶ συναίστημενοι καὶ συναΐκοντες, τῆς δὲ τῶν αἰώνων μυστηρίων ἀπρόμενοι συλλήψεως, μέχρις αὖ, ἐκκλή-

τὸ τῷ προσηγορίᾳ χρόνῳ, τὸ τίλειται αὐτὸς τὸ θείας ἐκκλησίας κινήσεως. *Langb.*

Ἀκρως 39 55
Ἀκρωτηριάζων 119. unde ἡκρωτηριασμένοι (p. 92.) passivè pro activo ἡκρωτηριασμένοι. Est autem ἡκρωτηριάζω, proprie extremas corporis partes rescindo; metaphorice idem quod λυμαινομαι, perniciem infero: quia scilicet οἱ λυμαινομένοι πῆλιν εἰσάγει δεικνύει αὐτῶν τὰ ἄκρα: [*Harpoct. & Suidas in ἡκρωτηρ.*] vel quod antiqui criminis convictis aurium extremitates amputare solebant; ὅτι οἱ παλαιοί, τὰς ἐν πρὶ ἀποπνεύσει ἀλόντας ἐνὸς ἡκρωτηρίου, τὰ ἄκρα τῶν αὐτῶν ἀπτεῖνοι. [*Etymol. in ἡκρωτηρ.*] Neque de aurium solum, sed & parium amputatione dicitur; inde ἡκρωτηριάζων τὰς ῥίνας [*Athen. l. 5.*] & ἡκρωτηριάζωνται τὰ πόδια. [*Plut. in Alcib.*] Quin & maxime proprie de manuum, pedumve detractione: hæc enim membra ἡκρωτηρία vocantur. [*Thucyd. l. 2.*] *Langb.*

Ἀλγίδος ὀφθαλμῶν oculorum dolores 15. Habet & hoc *Herodoti* excusationem istam, nempe quod *Alexander* (teste *Plutarcho*) postea mulieres *Persicas* appellavit ἀλγίδος ὀφθαλμῶν. Miror ideo cum *Fabro* illud *Longino* displicuisse quod placuit *Alexandro M.* & cujus ad exemplum tot alia dicta à præstantissimis scriptoribus formata fuere.

Ἀλίζημα 64
Ἀλίζιφάρμακον 60
Ἀλιδνοὶ λόγοι vera cause 3
Ἀλκωρία 26. *Homerum*, quod *Allegorice* loquutus sit, ab impietate vindicant ex antiquis haud pauci, qui de ejus allegoriis scripserunt, ut *Metrodorus Lampfacenus*, [*Taiianus contr. Græc.*] &
Y 2 qui

I N D E X.

qui ad nos pervenit, *Heraclides Ponticus*, [non ille qui auditur *Aristotelem*; sed alter qui circa *Claudii* & *Neronis* tempora vixit, aut tertius ille cujus meminit *Stephanus*, v. *Οδησός*.] cui allegoria est, ὁ ἄλλος μὲν ἀρετῶν σόφος, ἔπειτα δ' ὅτι λέγει σημαίνει. Tropus in quo aliud dicitur, aliud intelligitur. *Langb.* *Homeri Apologiam* apud *Proctum* invenias in *Platon. de Rep.* Vide & *Salustium Philos. de Diis & mundo*, cap. vi. nec non *Schol. Hom. Il. v.* & *Phormutium* sive *Cornutium de Natura Deorum*.

Ἀληθεία	III
Ἀποφυλατῆς	74
Ἀλκυόνες	127
Ἀλωάδες	21
Ἀμύλακτοι ἵπποι	54
Ἀμύλαος	50

Ἀμύλαος 85. Significat imperitiam in observanda harmonia, sive quod vocatur in concentu dissonum. *Toll.*

Ἀμύλαος μύλαος 31. *Hesychio* ἄμυλαος, ἀνάμυλαος.

Ἀμύλαος φίλη	64
Ἀμφιλαφῆς	44
Ἀμύλαος	101
Ἀναγνώ	103
Ἀναγνωστικός	90
Ἀναγνωστικός	94

Ἀνακαλυπτήρια 14. Ex τῇ ἀνακαλυπτήριον postdie nuptiarum. Novam nuptiam ad sponsum velatam ducere antiquitus mos erat ubique gentium solennis. Velum hoc peractis nuptiis amovere pronuba munus. Dies autem quo hoc factum ἀνακαλυπτήρια vocatus est. Neque id solum, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ ἑσπέρια, ἀνακαλυπτήρια vocata sunt. Data autem à sponso, & ab amicis, domesticisque, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτουται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. Hinc *Hermocrates sophista*,

cum *Severi* Imperatoris jussu uxorem duceret non adeo formosam, & è familiaribus quidam interrogaret; Quando præbiturus esset ἀνακαλυπτήρια: urbane respondit, ἐγκαλυπτήρια μὲν ἐν, τοιαύτων λαμβάνων, imo potius ἐγκαλυπτήρια, qui talem duxerim. Majores [*Theon. in Progymn.*] orationem, *Lyfia* vulgo adscriptam, viderunt, Περὶ ἀνακαλυπτήριον: in qua τὸ ζητούμενον hoc fuit, ἀνὴρ ἡμῶν per vim ductus licet ἀνακαλυπτήρια retinere; uti nobiscum observavit *Phil. Mausæus* ad *Harpocr.* qui & hoc etiam, *Alexandrinus* θώρητα vocare, quæ reliqui *Græci* ἀνακαλυπτήρια. Eo adductus (uti credo) quod *Harpocratio* dixerit, τὰ παρ' ἡμῶν θώρητα, ut qui *Alexandrinus* teste *Suida* fuerit. *Eustathius* [11. λ. ex *Pausaniæ* lexico] tamen contrarium videtur innuere; & *Meschorulus* γομῇ τῇ κεφαλῇ, dum ἀνακαλυπτήρια interpretatur, τὰ κοινῶς θώρητα, quæ communiter θώρητα [*Harmen. in proch. lib. 4. tit. 10.*] Est autem θώρητος ex quaque dotis libra sex aurei. Plura suppediabit *Jo.* *Mæusius* in gloss. αἱ ποσὶν ἀντιζῶν ἄλλων. Qui ex glossis etiam observat eadem & ἑσπέρια vocari, ὅθεν πρὸς τὴν παρὰ τὴν συγγνώμην ταῖς γαμμύταις παρεξέχουσιν. *Επαύλια* etiam vocata sunt, quæ die secundo à nuptiali, sponso pariter & sponsæ à patre hujus cum pompæ specie oblata; qualia sunt *patinæ*, *stegmata*, *peḗdines*, *sandalia*, &c. quæ ex *Pausania* descripsit *Suidas*: Dies autem ipse, quo hæc peraguntur, ἐπαύλια dicitur *Ety-mologo*, *Eustathio*, & *Hesychio*; cui per omnia æquivallet ἀπαύλια; uti & *Polluci* ἀπαύλια sunt etiam munera sponse data: quæ

&

VERBORUM.

& ἀποφθεγγήρια, & ἀγαθήρια
dona ob virginitatem amissam;
ex *Agia Comico*. Nempe il-
lud [*Juvenal. sat. 6.*]

Quod prima pro nocte datur.

Quod grassante barbarie apud
Latinos, sed parum *Latine*, *Mor-*
ganatica audiit *Morghengabe*,
quod mane daretur. Alias *mer-*
gengabis: donum *morganiticum*, &
vitalisia: quæ portenta verbo-
rum si cui vacat intelligere, con-
sulat *Ludovicum de la Cerda* in ad-
vers. sacr. cap. 131. Προτίλεια
etiam in eorum numero est,
quod & diem designat, (*Suidas*)
qua scilicet parentes novam nu-
ptiam in arcem ad *Minervam* de-
ducebant, & dona; *Eustathius*
[*Il. λ.*] προτίλεια & γάμος
confundi putat. Apud *Dio-*
nysium Halicarnasensem *Antiquita-*
tum l. 4. vox ista, nescio quid
in futuri conjugii sponsonem
viro (ut videtur) à sponsa colla-
tum denotat; ubi *Tarquinius*
major cum minore *Tullia* con-
trahit. Dona etiam, quæ spon-
sæ ad flammei depositionem
dantur *Οπτήρια* vocantur ab *He-*
sychio & *Polluce*. Ὑπόσολον [*Bud.*
in *Pand.*] donum ante nuptias.
Est & alia non dissimilis istius
vocabuli notio apud *Harmoni-*
pulum, *Prochir. l. 4. tit. 10.* in
hexabiblo. *Suidas* exponit δακτυ-
λίδιον, annulum: nescio an nu-
ptialem velit; quem nascentis
Christianitatis ævo in usu fuisse
satis coustat. Sunt qui origi-
nem altius repetunt; & annu-
lum pronubum ex gemma ony-
china, vel amethysto, quo *Jo-*
sephus B. Mariam desponsavit, in
Perusia Umbrie civitate servari
tradunt: de quo peculiari libro
egit *Jo. Baptista Laurus*, *Peru-*
sinus, Urbano octavo pontifici à
cubiculo. Προῖξ item, quæ apud

Homerum dotem, apud posteros
pro nuptiali dono sumitur. Μεί-
λια vel ἐπιμείλια, dona, quæ
parentes nubentibus conferunt:
ἰδία vel ἰδία, mutua nuben-
tium munera: Φέρη, quod ma-
ritus sponsæ: ἐπιφέρη, quæ illa
viro tribuit. Sic enim distingui
volunt literaturæ Græcæ Trium-
viri, *Eustath. in Odvos, a. Hes-*
sych. & Pollux. Επίφερη, se-
cundum post dotem donum ex-
ponit *Hesychius. Langb.*

Ανακυκλῆσις	71
Αναλήψης	9
Αναλογῶν τῇ πλάσει 122. non re-	
spondere hic significat, sed parem	
sublimitatis gradum habere.	
Αναμάρτητον	100
Αναμμο φλῆσιν	94
Αναμφισβητῶ πίσις	19
Αναπαυλὴ clausula	41
Αναπλάτεια ψυχῆς	19
Αναπτυσσομένη	18
Ανασκοπὴν πρὸς αὐτοὺς	8
Αναχλωμένη	125
Ανδρωπίς	95
Ανδωλοποιήματα	49
Ανζάλεπτον	100
Ανπαρόδου	11
Ενπιστάτως	100
Ανεμύση 6. v. <i>Suidam</i> , v. ἔγμα.	
Ανδρποιστής	104
Ανδρπαίτης	66
Ανοίκειον	126
Ανοήτοι	135
Ανπαλῆται	63
Ανπερ, ὑποκαταποτὶς μεγ.	10
Αντιστολὴ	74
Αντισυμμεχῶς	63
Αντοφθαλμῶσι	106
Ανωθύμω	128
Αξιοκώτα	48
Αξιοπσία	60
Απαύγειν, ἀπαύειν fallere	67
Απακμή πάσης	32
Απαλὰ φρονήματος	132
Απαράιτη διαπότις, τυταπύς	135
Απαρήσια	132
Απα-	

INDEX

Απειρῶς ὡς dense tenebrae	28	Αχαεὺς	129
Απεικῆα πειξ	74	Αχλὺς, non caligo sed tristitia	25
Απειροδωρα	80	Αχρηματοί	27
Απειροεῖσι	59. 133	B	
Απειρεῖς μεταφοραὶ	97	Βάτος granditas, γ. ὕψος Synonymum.	
Απὸ ἡμῶν μεγαλοφροσύνης 23. ἀπὸ ἡμῶν		Βακχεῖα λόγον	97
μα echo seu vocis repetitum.		Βακχεύειν numinis instinctu ad granditatem ferri 9. Sepe sumitur in bonam partem, & notat divitias 2/3. ἵστον. v. Cresollii Theatr. Rhod. p. 260.	
Απὸ ἡμῶν ὄρων	58	Βακχεύματα	61
Απὸ ἡμῶν ἔχειν	61	Βασταίνει torquere.	39
Απὸ ἡμῶν	59	Βάσις ἰσθμῶ	116. 124
Απὸ ἡμῶν	63	Γ	
Αποκάλυψις	123	Γαῦρον	18
Απολιδομένη	9	Γενναῖα φράσις	20
Απορήτης	129	Γλωττήματα	133
Αποτιλεσικὴ μεγαληφροσύνης	59	Γόμφος	124
Απτόμεν	44	Γυμνάσιον	26
Αποταχυνόμενον	70.	Γυναικαῖτις	95
Αποτυπώσεις 48. Malorum quoque morum servus δυσδιατύπωντος δὲ		Δ	
λα. Chysostomo nominatur: & Paulus ait, 1. Tim. 1. 16. ὡς		Δαιμόνιοι πνεύματα	101
2/3 τόπον τῶν μελλόντων &c.		Δειλότερον invalidiora, infirmiora	5
Αποχρητιστάμενος	47	Δεινόν	8
Αποχρηστῶς	116	Δεινότης intentio, ut vertit Quintus 45.	
Απσάκτοι σκάτος	29	Δεινότης	136
Απσάκτοι	105	Δικαιοσύνη ἐπὶ κρίσει in judicio largitione corruptus 136. Vocem δικῶ licet Antiqui ad unum omnes ἀπὸ τῆς δικῶ deducant, [Harpoer. Suidas, Zenobius in λέξι δικῶ.] eo quod ad pratorium vel ipsi iudices deni convenientes munera recipere, [Erym.] vel quod Sycophantæ deni date sollebant; & huc etiam referant proverbium illud λέξι δικῶ invenio tamen mediæ ætatis auctorem, qui vocis originem ad decem Oratores refert; quos, quia divites ad causas suas agendas pecunia conducebant, δικῶ dicebantur; alii vero, qui suas ipsi causas orabant, ἀδικῶσι. Anon. MS. Οἱ ἀρχόντες τῶν Ἀθηνῶν ἐτύπωνται ἡμέτεροι δίκῶ, ὡς ἴαν εἰς ἐπὶ τῇ πόλει ὅστις ἐμπόσωσι εἰς ἑαυτοὺς	
Αρμώματα	40		
Αρσένιδον 40. Moschopolus πρὸς ἡλδῶν			
ἴτα, ἀρσένιδον ἐκλέγει, ἀπὸ τῶν ἀρσένων ποταμῶν τῶν ἐκλογῶν.			
Αρσένιδον 127. De hac voce Theopompus Historici, ex ea parte Historiæ illius, qua Xerxis in Ægyptum expeditionem narrabat, vide Casanbonum ad Athenæum, p. 141.			
Αρχιτῶν σιγῶν	5		
Αρσένιδον. v. Hesiodum in Indice Auctorum.			
Αρσένιδον	103		
Αρσένιδον	6		
Αρσένιδον	8		
Αρσένιδον	11. 15		
Αρσένιδον	20		
Αρσένιδον	134		
Αρσένιδον	137		
Αρσένιδον	131		
Αρσένιδον	11		

VERBORUM.

οις, ἵνα ἐκδοικαλῶνται οἱ τ' ῥητι-
 ρων πιας, καὶ ὑπερηγορεῖ τις αὐ-
 τῶν ὑποθήσας, καὶ ἰσχυροὶ καὶ λύκοι
 οἱ τῶν δικαστηρίων πιας ὃ τ' πλε-
 σίωι παρῆχοντες δῶκε, ἐλάμβανον
 αὐτὸς οἱ ταῖς οἰκίαις ὑποθήσας,
 καὶ κατέβαλον τὰς ἀπὸδικας. Οἱσι δ',
 μὴ ἔχοντες τὰς δικαί, τὰς ἑαυτῶν
 ἑλκον ὑποθήσας, ἐλάμβανον οἰκίαις ἀ-
 δικασται. Ego vero non impro-
 babili magis conjectura ducor,
 ut asseram Decemviros illos (οἱ
 δικάζοντες vocantur Xenophonis Ἑλλη-
 νικῶν, lib. II.) qui post expulso
 triginta tyrannos summam re-
 rum Athenis administrabant, ori-
 ginem suam huic vocī dedisse.
 Vel potius à decem illis judiciis,
 quæ Athenis fuisse novimus, qui-
 bus & decem iudices præerant;
 δικάζοντες γὰρ τὰ δικαστήρια οἱ Ἀθηναῖοι,
 ait eruditus Comici Scholiastes in
 Pluturn; ubi & iudiciorum for-
 mam, & iudicium electionem,
 & quæ eo faciunt, graphice de-
 scribit. Langb.

Δίλτα 14. Tabulas quasvis ad
 scribendum paratas δίλτας vo-
 cant, quod olim & ipsæ tabulæ
 figuræ triangularis, & libri sic
 compacti ad imaginem literæ Δ.
 ἀπὸ τῶν δίλτατων βιβλίων, ἵγουν οἱ
 τ' καὶ δίλτα πιντοροῦντων χρῶνται.
 [Eustath. 11. γ.] Habuerunt A-
 thenienses tabulas suas æneas, δίλ-
 τας χαλκῆς, quibus olim insculpi
 & ritus patrii, & leges sacrorum.
 [Pollux lib. 8. c. 10.] nec non
 & Κύρβας suas ejusdem figuræ ta-
 bulas; primo lapideas, postea ex
 ligno dealbato confectas: [Apollo-
 niū Schol. lib. 4.] quas & εὔλας
 vocabant, [Aristoph. Schol. ad
 Nubes & Aves. At Comment.
 Anon. in Arist. rhet. 1. 2. c. 23.
 refert Athenis (εὔλας) columnam
 erectam ἐν ᾗ ἵσταντο κύρβας, (lego
 κύρβας) in qua tabulam suspendebant
 proditorum nominibus inscriptam,]

& ἄξονας, in quibus Solon leges
 suas præscripsit [Plutar. in vita.]
 Hesych. & alii Ἄξονες & Κυρβες
 confundunt: qui autem accura-
 tius loquuntur, has triangulares,
 illos tetragonos fuisse volunt:
 [Apollon. Schol. 1. 4] deinde in
 his ὑπόμνημα, censum civium [Etymol.]
 in illis leges exaratas. Addit in-
 ter cætera, ῥαυτοσυρραπτιδὴς ille
 Suidas, Cyrbes leges de rebus sa-
 cris, Ἄξονες de privatis conti-
 nere: qui alibi etiam leges in
 eis βραχυγραφῶν scriptas fuisse re-
 fert [in ὁ κείνῳ τῷ νόμῳ.] (quod
 fit cum superiori versu à sinistra
 ad dextram exarato, inferior à
 dextra regreditur ad sinistram
 [vide Pansan. in Eliacis.]) unde
 fit, ut ὁ κείνῳ τῷ νόμῳ apud De-
 mosth. de lege, quam inferior
 Ἄξονος versus præferebat, expo-
 natur. Totum illud Suidæ ex
 Harpocr. tralaticium est. Quæ
 continua serie apud Suid. legun-
 tur, ὅτι ἀξονογραφίαι, & ὅτι ἐξα-
 κισχίλια sunt ad illud, de quo
 agit, plane ἀπὸ προσδοκῶντος. In suum
 quodque ordinem redigendum
 est, prout in Harpocr. conspi-
 ciuntur. inde & παραγράμμα Ἄξονος.
 Porri proderet sese, qui dum illud,
 Οὐδεὶς γὰρ τὸ τοιοῦτον ἐρηκεῖν, ab antece-
 dentibus divellit, & αὐτὸς πρὸς τὸ
 ῥῆμα refert, mentem auctoris pla-
 ne pervertit. In eundem sane
 lapidem impingit vir impen-
 se doctus Phil. Maussacus, qui Har-
 pocr. suum sic interpungit. Ὁν
 ἐξακισχίλια ἢ πελάντα τὸ πᾶνμα τῶν
 Ἀττικῶν, Δημοδίνης φησὶν εἶναι.
 Ego post Ἀττικῶν, periodum po-
 no; & Δημοδίνης φησὶν ad se-
 quentia retraho: in quibus nec
 correctionem Mensuri Læf. Asi.
 1. 1. c. 1. admitto, qui pro ἐξα-
 κισχίλια reponit ἐξακισχίλια. Fa-
 tendum quidem est in loco De-
 mosthenis, quem adducit Harpocr.
 ἐξα-

INDEX.

ἐκκατάλειπον nunc legi, idque emendatius; sed codex Harpocr. ἐκκαταλείπον habuit. Vidit hoc criticus, & virgula notavit, in hanc sententiam: Census Atticæ 6000 talenta. Demosthenes in oratione de clāssibus ita dicit: Agri nostri censum audiet esse 8000 talenta. Quod vel erratum est scripturæ, vel forte orator hoc astute dixit, ut respub. majores facultates habere videretur ad bellum cum rege gerendum. Census enim Aticus vera sex millia talentum. Philochorus in decimo historię Aticæ; & Orator ipse, divisus postea rationibus, varium eorum calculum instituens ostendit. Locum intelligit ubi Demosthenes 60 talenta partem centesimam census, 120 partem quinquagesimam vocat: inde enim conficitur integrum esse sex millia. Langb.

Διαδοραπίζουμ	48
Διακκομύμ	68
Διακληρομύμ	44
Διαπτώσεν	88
Διάπτωσις	74
Διαέθρως	12
Διαεστύεν	48
Διάρσις	21
Διασημῶς, non intervallum sed granditas, qua se oratio humo levat	121
Διασύρειν	97
Διασυρμῶς ἐπιδίξει	104
Δι' ἀσφαλείας ἄγειν	61
Διατύπωσις	68
Διαυγίς	107
Διαφορεῖν	4
Διακαλῶ	120
Διαχλόμειν	87
Διηκοδύστω	104
Διηγμυλινῶν	30
Διηρμύρα	18
Δικαία δολεία plena servitius	132
Διομαλίζειν	101
Διὸς ἐνύπνια 32. Videntur antiqui quicquid eximium erat Jovi tribuisse: unde Διὸς γαῖα, Διὸς	

αἶθος, Διὸς Κόρητος &c. Διοσημεία 55. Est ubi & vox hæc illam Astrologię partem designat, quæ circa tempestates prædicandas versatur; ideoque alteram Arati partem διοσημεία vocamus; & Johannes Philadelphensis inter alia Mathematica etiam αἰεὶ διοσημειῶν scripsit; quod non ita commode, de ostentis, vertit interpres Suidæ. Langb.

Διωνυ 84. Διωνυ dicuntur famule, ut & Θῆται: hoc discrimine, quod hæc ordinariæ, illæ extraordinariæ & conductitiæ. Fundamentum suggerit Homerus. Θῆτις τι, δμῶϊς τι. [Odys. γ.] Vocabant autem servos suos Αθηνιenses Θῆται, Lacedæmonii Ηέλοτας, Cretenses Κλαρητίς, Syracusani Καλλικυρίαι, Thesali Πινίται, non quidem à paupertate, uti perperam Halicarnassensis, (καὶ λαὶ δὲ Αθηναῖοι μὲν Θῆται τὸς πλάταις, ἀπὸ τ' λατρείας. Θηταὶ δὲ πινίταις, διηκόζοντες αὐτοῖς ἐνὺς ἐν τῇ κλήσῃ τῶν τύχων, ipso vocabulo fortunam eis exprobrantes. Πινιά enim significat pauperem esse) sed potius (uti Stephanus ὁ πᾶρων lib. 4. Schediasm. 14 & 15.) ἀπὸ τ' πινιάς, quod struere, parare, & apparare significat. Uti vel ex hoc ipso, quem præ manibus habemus, Homeri loco abunde patet: Σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πινιάς. Langb.

Δοκίμιον	94
Δοξοκμπῶ	75
Δορυφορακὴ οἰκισις	94
Δυλοπείπῃ	24
Δρακοντάμεις χόρα 51. Furias intelligit, quas Erinyas, Hesiodus; Eumenidas, & Σεμνὸς Θιὰς venerandas deas, per euphemismum vocabant Αθηνιenses: uti & pestem νοσὶν ἱερῶν, morbum sacrum; [Apollonii Schol. l. 1.] & finitram ἀεριστὸν & ἐνώνυμον. q. possitorem	

VERBORUM.

positiorem, & boni ominis manum.
 Quod autem furias δρακοντῶδεις
 vocat Euripides, ab Æschylo mu-
 tuatus est, qui primus finxit ea-
 rum crines serpentibus implicatos.
Pausan. in Att. Langb.

Διουασιῖα	4
Δουσιζάλειπτον	19
Δύσληπτον	17
Δυσφυλακτότατον	9
Δώρητον πῶγμος	23
Δωροδίκον	136

E

Εγκρασιῶν	137
Εγκρασιῶν	40
Εγκύμων	23
Εδραῖον μίγανθον	123
Εἰδωλοποιεῖν 55. εἰδωλοποιία	51
Εἰδοποιία χρημάτων	65
Εἰκαῖον	6
Εἰρετή	137
Εἰσβολή, ingressus, proæmium 28. 86	
Εκβολή πιδύματῶν	101
Εκθειάζειν	134
Εκμυζαῖον	95
Εκπύδεια	113
Εκπληξίς 3. v. Cresollii Th. Rhæt. l. 5.	

c. 15.

Εκπύδω	125
Εκτετραγώνιστος	52
Εκφλεγομένη θυμικῶς	44
Εκφρασις	96
Εκφροσις	116
Εκφυλοι	56
Ελαττωμένη	97
Ελεγκνύματα	11
Ελεγκνύματα	147
Εμμοιῶν	48
Εμμολή 69. ἐμμολή πιδύς	79
Εμμορῆσις ἐννοια	24
Εμμορῆσις	56. 78
Εμμορῆσις	42. 56. 65
Εμμορῆσις	44
Εμμορῆσις	90
Εμμορῆσις	68
Εμμορῆσις	56
Εμμορῆσις	132
Εμμορῆσις πιδύς 9. vide Hermog. de	
Idcis. l. 1. c. 6.	

Εναγώνια 56. ἐναγώνια 79. — πιδύς	
71. — πιδύς 79. — πιδύς 30	
Εναγώνια	36
Εναγώνια	51
Εναγώνια	91
Εναγώνια	63
Εναγώνια	116
Εναγώνια	66
Εναγώνια instinctum esse 9. v. Cre-	
sollii Theat. Rhæt. p. 260.	
Εναγώνια πιδύς 20. — πιδύς 22	
Εναγώνια	51
Εναγώνια	132
Εναγώνια 29. & sepulcrum signifi-	
cat, & vestem qua involuntur	
mortui.	
Εναγώνια	61
Εναγώνια	64
Εναγώνια	4
Εναγώνια χρίων	123
Εναγώνια	70
Εναγώνια	3

Εναγώνια 17. Τὰ ἐναγώνια dicuntur
 passim bona externa, seu for-
 tunæ: uti sunt, quæ hic recen-
 sentur, divitiæ & honores. Οἱ
 ἐναγώνια, & οἱ ἐναγώνια, in sacra
 pagina vocantur, quotquot à
 Christianis sacris alieni: [1 Cor.
 5, 12. 1 Tim. 3, 7. & alias.] unde
 consuetudo invaluit, ut Scripto-
 res Ethnici apud Patres ubique
 audiant, οἱ ἐναγώνια, & οἱ ἐναγώνια,
 ut profanæ literæ, ἢ ἐναγώνια πιδύς,
 & ἐναγώνια; sacra, βαρβαρικῆ.
 [Tatian. contra Græcos.] imo &
 apud Græcos dividitur mare, ἢ
 πιδύς ἐναγώνια, vel ἐναγώνια πιδύς. ἢ
 πιδύς ἐναγώνια, vel ἐναγώνια: [Apollonii
 Schol. Strabo l. 2. & 3.] illo At-
 lanticum mare, hoc nomine Me-
 diterraneum vocant: unde inter
 antiquiores Homerī enarratores,
 Cræteum & Aristarchum, contro-
 versum est, an Ulysses erraverit
 ἐν τῇ ἐναγώνια θαλάσσῃ, an ἐν τῇ ἐναγώνια:
 [Gell. l. 14. c. 6.] Hoc autem no-
 mine appellabant maria illa, qui-
 bus Romanum imperium olim

Z

termini-

I N D E X

terminatum. [<i>Idem</i> l. 10. c. 7.]	
Græci autem ipsi maris sui fines	
statuebant inter <i>Cyaneas</i> insulas,	
& <i>Chelidonias</i> , uti ex <i>Plutarcho</i> in	
<i>Cimone</i> notavit <i>Seldenus</i> in mari	
<i>clauso</i> . <i>Langb.</i>	
Εξουσία σφάλματα culpas redimere	109
Επαλθα prætia	132
Επαλληλοι continuum	31. 106
Επίταγες	130
Επιτομή 89. apud <i>Philostratum</i> ἐπι- τομή ποιητικῆς ὁμοιοσ.	
Επαφροδίτου	104
Επ' εἰδης, ἐπὶ μέγας	48
Επεσχυκλῆν	74
Επεσόδια 30. sunt τὰ ἐξ ὧν ὁ ὕμνος ῥίθμῳ ὁρίζεται.	
Επιτολή	107
Επιχρήνημα τιλοδοτήσας	17
Επιδόσις μεγάλως	2
Επικαιροί πῦδες 66. ἐπικαιροί πῦ- δες	87
Επικαιροτέρων	6
Επικυρία	68
Επίμνησις	44
Επιπλήσιον	11
Επιπλοῦσις	123
Επιπλοῦσις θυμῶς	92
Επιπλοῦσις παιδείας	3
Επιπλοῦσις καὶ γυμνασίου	41
Επιπλοῦσις τοῦ	90
Επιπλοῦσις	120
Επιπλοῦσις	100
Επιπλοῦσις	66
Επιπλοῦσις, ἐπιπλοῦσις	52
Επιπλοῦσις apparatus	55
Επιπλοῦσις	16
Επιπλοῦσις	104
Επιπλοῦσις λέξεων	118
Επιπλοῦσις collecta	121
Επιπλοῦσις ἀκρωδῶς	31
Επιπλοῦσις 51. στενοὶ θῆαι dicebantur κατ' ἀντίφραστον, teste <i>Scholias</i> te ad <i>Thucyd.</i> l. 1.	
Ερμῆς & Ερμῆς 14. Statuæ <i>Mer-</i> <i>curii</i> Ερμῆς vocatæ sunt; quas in viis & vestibulis ædium colloca- bant [<i>Aristoph.</i> <i>Schol.</i> in <i>Pluto.</i>]	

ἐπὶ φυλακῇ τῶν ἀλλοτρίων, in
aliorum furum custodiam. Erat
enim *Mercurius* furatrinus *Deus* :
materia illis [*Ulpian.* in *Orat.*
contra *Lept.*] lignea, vel lapidea .
forma talis; faciem *Mercurii*
præferabant, delinebant [*Pan-*
san.] non in pedes, sed episty-
lium quadrangulare: in hoc
epigrammata [*Demost.* contra *Lept.*
& *Ulpian.* *Ibid.*] insculpta erant:
qualia legere est apud *Plutarchum*
in *Cimone*: tale illud [*Harpocr.*
in *ἐρμῆι*.]
Αὐτ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα δῆσαν
Ἀχαιοί.
Formabant autem sine manibus
& pedibus, & propterea ἄγχις
vocabant, καὶ στενοί, [*Ulpian.* in
Demost. *Midianam.*] ὅτι τὸ μὴ
χεῖρας ἔχειν, μηδὲ πόδας γῆρας δὲ
τὰ μέλας: unde & [*Pansanias* in
Atticis, *Eustath.* in *1A*] ἐπιπλο-
ῦσις & ἐρμῆς, extento scilicet
mutone; uti habet *Herodotus*
lib. 2. quem pro oculis habuit
doctissimus *Eustathius*. Neque
hoc tamen de omnibus verum
erat, sed iis tantum *Mercurii* ana-
thematis, quæ senem eum refe-
rebant: eos enim ἐρμῆς ἐπιπλο-
ῦσις τοῖς μεγάλως exhibet *Plutar-*
chus lib. an seni resp. de junio-
ribus expresse negat *Phormius*
(quem *Cod. Bodl. MS* Cornutum
vocat) οἱ δ' ἀρχαῖοι τὸς μὴ περὶ
ἐπιπλοῦσις καὶ γυμνασίου (*Velarius* le-
gisse videtur γυμνασίου ἐρμῆς ὅτι
ἐπιπλοῦσις καὶ ἀκρωδῶς ἔχοντες τὸς δὲ
παιδῆρας καὶ λέξεις παρεμύθεα παρὲς ἡ-
σαν. Historiam de mutilatis una
nocte *Mercurii*, quotquot erant
Athenis, statuis, late *Andocides*
in *Orat.* de *Mysteriis*, (qui illius
criminis reus in alios amolitur)
Thucydides lib. 6. & *Plutarchus* in
Alcibiade & *Nicia*: præter cæte-
ros, ex *Attico Pansania* lexico, re-
fert *Scholias*tes τὸς παλαιὰς ἐ
τῷ

VERBORUM.

τὸ αὐδῶν τὸς ἑρμῆς ἀφαιρῶνται, καὶ τὸς τῦτο δρᾶσθαι Ἑρμοῦσιδας καλεῖται. *Mercurii statuas collis & veretris circumcisas; ejusque rei auctores Hermocopidas vocatos.* De posteriori concinit *Hesychius*; quem non gravabor ὡς ἐν παρῶν ἱνsigni mendo liberare. in *Ερμῆς* sic legitur: Τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἔλεγον, καὶ αὐτὸς ἀγαθὸν δαίμων, ἔ Διὸς συνήρ. Corrige mecum, ἐπὶ πτώσεως ἔλεγον. *Mercurium* vocabant ultimum poculum, ut aliud *boni Genii*, *Jovis Salvatoris* aliud. res est nota ex *Polluce*. *Phavorini*, ut sæpe alias, ipsum hoc *Hesychii* erratum transcripsit. *Langb.*

Εὐχρον	74
Εὐθύνας ὑπέρχειν	50
Εὐκαμπής	104
Εὐμέλεια	86
Εὐπύλαιον	103
Εὐπύρεστιν	108
Εὐτυχίς παροδία	104
Εὐτυλισμός	41
Εὐφορον	131
Εφιδάσει	55
Εφικτὰ	116

H

Ηραμῶνες ἐν ὑπεροχαῖς	63
Ηθικῶς ad mores assemperate	32
Ημετελῶς	146
Ηρημαῖν 105. ἡρημῶν	69
Ηρώες 13. Ita appellat viros de Eloquentia optime meritos. Sunt enim qui heroas nomen suum rhetoricæ debere volunt, & rhetoricam illis originem. ἡ ἡρωεὶ ἐν τοῖς ἥρωσι πρῶτον ἰφάνη, ὅθεν ἔ ἡρώες ἐκλήθησαν, παρὰ τὸ ἱερεῖν καὶ λέγειν: verba sunt commentatoris in <i>Hermogenem</i> de <i>Stasis</i> ibus, anonymi anecdoti; qui <i>Homerum</i> advocat in testimonium, [sic & <i>Troilus sophista</i> in <i>prolegom.</i>] quasi tria causarum genera in heroibus suis expresse- rit; in <i>Menelao</i> deliberativum,	

qui [*Ιλιαδ. γ.*] ἐπιτεταράδην ἀνέστη, παῖρα μιν, ἀλλὰ μέγα λυγρῶς in *Nestore* demonstrativum, [*Ιλ. α.*] Οὐ καὶ δὲ γλώσσῃς μέλιτι & γλυκίαν ῥῖν αὐδῇ in *Ulyse* autem judiciale, cui tribuere solet [*Ιλ. γ.*] Ἐπὶ αὐτῷ δὲ αὐτῷ ἰσχυρὰ χεῖμα- εἰησι. *Langb.*

Ηρωικῶν τὴν φασμασία

54

Οἷ 14. Non temere *Epitheton* hoc *Platoni* tribuit. *Epitaphia* passim ingerunt: neque vel ad- versarius hoc ei [apud *Laert.* in *vita.*] invidit elogium: Ταῦτα [*Aristid. orat. Platónica 1.*] λέγει *Πλάτων*, ὃ ἐπὶ ἐκείνου μὲν- χον, καὶ δὲ ἐν τῷ *Λείων* & *Ζῆν* & *Ζῆν* ὡς ἀληθῶς. *Scholias* αὖτε. *δὲ* in eum locum epigramma illud in *Aristonem* patrem scri- ptum refert in hæc verba: Ω παῖδες *Λείωνος* καὶ *Ζῆν*, Ζῆν & *Ζῆν*, quod, Ζῆν, alii *Platonis* solius cau- sa possum volunt, ut indicaret, ὅτι Ζῆν ἐστὶν: alii quia pater ejus for- titer fecerat. Imo tam præsentis divinitatis indicia in *Platone*, ut *Aristoteles* discipulus aram ei ponere non veritus sit, hoc con- signatam Carmine: [*Append. ad Anthol.*]

Βαμὲν *Λεοντίλης* ἰδρύσαστο τήνδῃ *Πλάτων*, Ἀνδρῆς, ὃν ἐτ' αἰνῶν τοῖσι καυῶσι Ζῆν.

Et *Longini* præceptor *Plotinus* [*Porphyr.* in *vita.*] à *Galliano* Imperatore tantum non impe- travit, ut *Platonopolin* conderet; urbem, in qua *Philosophi* ad *leges* *Platonis* viverent. *Langb.*

Θάλαττα	117
Θεοφοβία	55
Θήλεια νόσος morbus femininus <i>Cina- dorum</i>	87
Θεῶν τῇ φέρει 8. Θάλα Athenis (ut dicit <i>Ulpian.</i> in <i>Demosth.</i> & <i>παρὰ τῷ</i>) locus erat ἡν ἡν	

I N D E X

δοτῶν εἰς δημοσίᾳ χαμμεταῖς,
 ἡ χειροτεχνήτης οὐ τὸ πάλαι: ἐκλή-
 γη δὲ φίλῳ, Ἀλφ. τὸ πολοειδὲς ἐ-
 πειγνύλον ἔχον τὸ ῥήμα. Θελὸς au-
 tem atramentum sepia: unde
 apud Philostratum in vita Apollo-
 nii l. 1. c. 6. occurrit huic no-
 stro geminum; vinum dicit
 ἐναυπῶν τῇ ἑνὶ συστάσει, Ἀλφ.
 λῶν τὸ ἐν τῇ ψυχῇ αἰθέρα, sudum
 mentis obfuscare. Langb.

Θαρσύν τῆς φαντασίας 8
 Θέλει 54. Bellicosi duces; ut Θύ-
 ελος ὄρνις, bellicus ales, apud
 Æschylum in Sphinge. [Aristoph.
 Schol. in Ranis.] Δοξαζέτης au-
 tem dicitur, qui λόχον ducit. Δό-
 χῳ autem agmen exercitus mi-
 lites comprehendens DXII. ut ex
 Thucyd. lib. 5. colligitur. Lacedæ-
 monii autem quinque λόχους ha-
 buere, ut vult Comici in Lysistra-
 tiam Scholiastes. Eorum nomi-
 na, ἰδωλῶν, [Hesychio ἰδωλός.]
 αἰμάς, πλοάς, μισοσύνης, & σίνις,
 Thucydides septem agnoscit, χα-
 εῖς τὸ νικησιῶν, ait Scholiastes
 hic; rectius χαεῖς τὸ σικεσιῶν,
 præter Scythas, qui etiam inter
 Laconicos λόχους recensentur; [Thu-
 cyd. Schol. lib. 5.] de quibus con-
 sultare Diodor. Sic. lib. 15. qui μῆ-
 ραν cum locho confundere vide-
 tur; ut Xenophon in Laced. re-
 pub. μέραν cujusmodi, ex Ly-
 curgi instituto, sex habuerunt.
 Langb.

Θυμικῶς ἐμφλιζόμενοι 44

I

Ἰδωπύειν 91

Ἰδωπύς 102

Ἰδωπομὸς 90

Ἰριτὰ σπιντὰ 127

Ἰζήματα 31

Ἰτα βαίνειν 134

K

Καθολικῶς 99. Vocem hanc (à
 nonnullis novitatis suspectam)
 usurpant Scriptores vetusti; ut

Nigidius Figulus in fine libri περὶ
 βροτοσκοπίας, Dionys. Halicarn.
 περὶ συστάσεως ὀνομαζέων, & Quin-
 til. l. 8. c. 5.

Κανόστων 55. v. Cresollii Theatr.

Rhei. p. 101, 315.

Κακὸς ἡλὸς mala affectatio 100

Κακὸς μὲν 126

Κακὸς γραφῆς 102

Κανόνισεν 61. Proprie ad normam
 explorare, inde translatum est ad
 λόγισιν denotandam: quod illi
 tantum pro Sanctis habendi sint,
 quorum vita ad regulam perfe-
 ctionis examinata inculcata re-
 peritur. Langb.

Καταβουθίζεν 134. v. P. Viñ. Var.

Leff. l. 25. c. 8. & Lamb. Bos, in
 Exerc. Philolog. ad Tim. Ep. i. c.

6. v. 9.

Καταβουθίζεν 105

Καταγινώσκω 9

Καταγινώσκω 69

Κατακτεμενίζεν 125

Κατακτεμενίζεν 88

Κατακτεμενίζεν 73

Κατακτεμενίζεν 134

Κατακτεμενίζεν 91

Κατακτεμενίζεν 81

Κατακτεμενίζεν 45

Κατακτεμενίζεν 75

Κατακτεμενίζεν 123

Κατακτεμενίζεν largitionibus cor-
 rumpi 137

Κατακτεμενίζεν ἀρεσάτα 5. Recte
 quidem, ἀρεσάτα, inde enim
 [Plus. sympos. l. 8. c. ult.] ἀρεσά-
 & σκέλετες de mortuis dicuntur
 (quos gabbaras vocant Ægyptii)
 λοιδορῶμεν τὰ ὀνόματα τὸ ἐπρότε-
 ρος. Illud enim Ἀλφ. τὸ μὴ ἔχειν
 λῶδα, hoc παρὰ τὸ σκέλεα di-
 ctum. Langb.

Κατακτεμενίζεν 63

Κατακτεμενίζεν 68

Κατακτεμενίζεν ἀρμονίαν 123

Κατακτεμενίζεν 105

Κατακτεμενίζεν 91. est δὲ τὸ χορδῆς,
 quæ & intestinum & chorda ex
 inte-

VERBORUM.

intestinis facta. eritque τὸ κατὰ
καταχρῶδες, ventrem ita discin-
dere ut diffuant intestina; vel erit
καταχρῶδες, chordarum in mo-
dum concidere. Imo forsan (voce
à fæce vulgi traducta, ut altera
κατακρυβεῖν) locus non aptius
reddi potest, quam ex seipso far-
tum faciens interiit. Χρῶδες se-
care interpretatur Scholiastes ad
Aristoph. Equites [ut & Hesy-
chius.] Langb.

Κατὰ τὰς ἡσυχίας	19
Κατὰ τὰς αἰματάς	99
Κατὰ τὰς ὄψεις	104
Κατὰ τὸν	118
Κορυδαίνον	77
Κορυδαίνον pugnæ colubæ	132

Κορυδαίνον 69. Proprie significant ar-
ticulorum in digitis prominen-
tias: atque inde & plagam ar-
ticulis inflictam.

Κόρη virgo & pupilla oculi 14
Κόρη 69. Ἐπὶ κόρης alii de ictu ca-
pii illato interpretantur, quia
Homero κόρη est κεφαλή alii tem-
poribus: vel pro alapa genis im-
pacta, ita ut ipsa tempora attingantur,
accipiunt. Vide Eustath. ad Iliad. ζ. p. 947.

Κορυδαίνον juxta Eustathium ad Dio-
nyf. Περὶ τὴν ἐστὶ μὲν αἰσθητικὴς
ἐνδοσκόπος.

Κορυδαίνον 116. Corybantes Jo-
vis nutritii, [Aristoph. Schol. ad
Lysistr.] Rheæ filii, quos alii no-
vem, alii decem ponunt; sic
dicti ἀπὸ τῆς κορύσσοντος βαίνειν ὀρ-
χιστικῶς, quia cum saltatione ince-
derent. Illos Homerus Odyss. θ,
ideo βητιάριος vocat. Quia ve-
ro Corybantes saltare, & instin-
ctu divino cieri solebant, ideo
ἐ τὸς μανικῶς κινεῖσθαι κορυδαίνον
φάρμακον. Quo sensu ad ora-
tores transfertur, tum ab hoc
nostro, [supra sect. 111] tum à
Themistio Orat. 1. Quin & eos,
qui patentibus oculis dormiunt, Κο-

ρυδαίνον Græci dicunt. [Plin. lib.
11. c. 37.] Corybantiasum Scali-
ger (in illud Catulli ep. 42: Solet
hæc imaginofum) interpretatur mor-
bum imaginofum, quem vetustas à
Corybantibus immitti credebatur; quo
affecti videbamus sibi aures carmi-
num sonoris personari. Confir-
mat adducto Platonis loco, & il-
lo insuper Varronis è Prometheus;
Levisomna mens sonoris imagi-
nes

Affatus; non umbrantur somno
pupule.

Neque hæc tamen Scaligerum ab
Hieronymi Mercurialis in Var. Lect.
conviciis immunem præstite-
runt; cui, nec mitius, postea
respondit Scaliger in notis ad Eu-
seb. anno 420. Langb. V. Sch. p. 16.

Κυφισμός 60
Κυφολογία 87

Κρίσις λόγων 17. Scripserunt Cris-
tis est longæ experientie accessio ultima.
Ecce elogium, quod celeberrimus
Criticus arti suæ tribuit;
quam supra dixi supremam
Grammatices partem constitui.
Ο ὅς κριτικός ἐστὶ πάντων τῶν ἐν τῇ
τίτλῃ. [Dionys. Thrax.] De qua
multa & erudita Maussacus in dis-
sert. Critica. Unicum hoc super-
addo: utcumque Dionysius ipse
sex Grammaticæ partes faciat,
ejus tamen Commentator Gr.
MS. quatuor tantum ab antiquis
agnitas refert: Διορθωτικὴν, quæ
in emendatione auctorum; ἀνα-
γνωστικὴν, in lectione; ἐξηγητικὴν,
in enarratione; & demum κρι-
τικὴν, quæ in judicio consistit.
Criticus autem discipulis tradere so-
lebat, quæ poetarum effata recte
vel perperam, quæ appositæ vel se-
cus opportune vel intempestive po-
nerentur: nec non, qui versus obelo,
qui asterisco notandi docere. Ο κρι-
τικός τὴν τῶν ποιητῶν καλῶς ἢ κα-
κῶς, ἐν δίοτι ἢ μὴ ἐν δίοτι, εὖ-
καίρω;

INDEX

καίριος ἢ ἀκαίριος ὑφίσταται ἴστωσαν
παρεκκλίνοντες τὸν νόμον. Paulo latius
quam Varro apud Diomedem.
[Gram. l. 2.] Langb.

Κυρρεσσιανή κρημνὴ 14. Cupressæ mo-
nimenta appellat Plato instru-
menta illa, quibus pacta, em-
ptiones, & locationes consignan-
tur, quæ magistratus examini
subiecta in templis reponi præ-
cipit. Cupressæ autem, quod ex
cupressæ pugillares olim, seu co-
dicilli, ad scribendum facti, uti
& ex ebore, citro, buxo. Lang.

Κυρρεσσία 85

Κυρρεσσιανὴ 40. Κυρρεσσιανὴ arietantes.
id enim proprie significat κυ-
ρρεσσιαν. Inde apud Hesychium jo-
colatores mimi in Italia, seu βω-
μολόχοι moriones, qui in Cory-
thæis festo personas ligneas in-
duebant (puta, ut oberlis fron-
tibus tatius concurrerent) κυ-
ρρεσσιανὴ appellati sunt. Κυρρεσσιανὴ
οἱ ἔχοντες τὴν ἑλνικὴν ἀσπίδα καὶ
ἰσχυρίαν, καὶ ἰσχυρίζονται τῇ κυρρεσσι-
ανῇ βελούκῃ legendum existimo
vel κυρρεσσιανῇ ex Hesych. in κυρ-
ρεσσιανῇ ex Etymol. in εἰ-
ρησιάνῃ quam Hesychius alibi pro
lauro coronata sumit. Sunt,
qui idem cum εἰρησιάνῃ statuunt;
alii ὑπεράγειον θῆν, [Hesych.] Deam
peregrinam, interpretantur: nisi
malit quispiam ὑπεράγειον legere.
Abaris enim Hyperboreus ἐπι-
σιάνῃν introduxit: ut innuit A-
ristoph. Scholiastes in Equit. ubi
corrupte legitur βάρει, & βάρειδας
pro Αἰσάει & Αἰσάειδας. Κυρρεσσιανή
mendose apud Etymologum, pro
κυρρεσσιανῇ, quæ illi est laurus præ-
fortibus collocata. Pueris enim, &
filiabus pubescentibus lauros stauue-
bant lana & fabis omistas. Δά-
φναι ἀσπιδόεντες ἐπ' ἰσχυρίαι, καὶ κυρ-
ρεσσιανῇ. Sic enim cor-
tigo. Ex isto forsan κυρρεσσιανῇ ge-
nere calvus ille apud Synesium in

Orat. de Calvicio, qui cum ariete
frontem conferere non extimuit.
Langb.

Κάδων 77. v. Cresollii Theatr. Rhet.
P. 359.

Δ

Δακτύλιος 46
Δήμος γενναῖος 122
Δοιμακὴ διαφθορά 137
Λύσις 115. Vide Schwartzfleischium in
Animadvers. ad Longinum p. 61.

Μ

Μεγαδοποιεῖν 110
Μεγαλαυχία 18
Μεγαλήζουροι 21
Μεγαλοπρήμων 75
Μεγαλόφρων 23
Μεγαλόφρων 23
Μεγίθυμος 92
Μετὰ τοὺς λόγους 82
Μετὰ τοὺς λόγους 16
Μετὰ τοὺς λόγους inflata, inaniter tumida 9
Μετὰ τοὺς λόγους 118
Μικροῦς ἀνιμέτων 125
Μικροζωρὴ 13
Μονοῦς 83
Μονοῦς 39
Μονοῦς 103. τὸ μόνον ὁποῖον
τὸ ὁμοῦλον. v. Cresollii Vacat.
Αἰνιγματ. l. 3. c. 10.

Μυκτὴρ πολιτικός 103

Ν

Νῆμα λόγων 32
Νῆτοι 133
Νεχὴν 23. Sic vocatur communi-
ter à veteribus [Plut. in Theseo,
Strab. l. 5. Ælian. Var. Hist. l. 13.
c. 4.] non solum pars quæ-
dam Odysseæ λ. sed & rhapsodia
etiam istius poematis suprema.
Olim enim cum Hesiodi, tum
Homeri poemata in partes dis-
cerpta, in unum corpus, prout
nunc sunt, postea digesta: Ho-
merus quidem vel Pisistrati in-
dustria, [Ælian. ib. Cicero de orat.
l. 3.] vel iussu [Eustath. in Il. α.]
Ita tamen, ut partes nonnullæ
antiquis nominibus etiamnum
gau-

gandeant. Sic pars *Iliados* β. vocatur *Baotia*, vel *Catalogus*. ι, λι-
ται, κ, νυκτιπαισι & Δολιχίαι. π, Πατριόκληαι. σ, Λαοίς, &c. Se-
cundum numerum autem & or-
dinem Alphabeti *Græci* ab *Ari-
starcho* grammatico primum di-
visos *Homeri* libros refert *Plu-
tarchus*, libro de *Homero*. v. *Bnd.* in
Pand. Locus est eximius apud
Stephanum, è *Dionysii Thracis* e-
narratoribus unum, sed paulo
prolixior, quem tamen huc trans-
ferre non gravatus sum. Αναγ-
κῆτι δὲ μὲν τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ῥα-
ψωδίας μεθοδῶν κατέκρινον ὅτι, ἐν
πρῶτῳ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων πα-
ρισφύρησαν, ἢ ὑπὸ πυρὸς, ἢ ὑπὸ
σεισμῶν καὶ ἀλλοτρίων ἢ βελόων
ἀσχεδιδωμένων καὶ φθαρμένων, ὕστε-
ρον εὐρίθη ὁ μὲν ἔχειν ἑκατὸν στίχους
τοὺν Ὀμηρικῶν, ὁ δὲ χιλίους, ἀλλὰ
ἀμετρίους, ἀλλὰ ὅσους ἀνέπνευ-
σε. Καὶ ἔμελλε λήθη παρεδιδόσθαι ἢ
τοιαυτῇ ποιήσει. Ἀλλὰ Πεισίπρατος
τῆς Ἀθηναίων γραμματικῆς γίγνωσκοντος
ἐκείνου παρὰ τοῦ Ὁμήρου ἀποδείχθη, καὶ τὰ β'
Ὁμήρου ἀποδείχθη, τοῦτοι ἐκτελέσαντο.
Ἐκέρυεν οὖν παύση τῇ ἑκάστῃ τῶν ἔχον-
των Ὀμηρικῶν στίχους ἀναγράψαι ὥστε
αὐτὸν ἐπὶ μιᾷ ἀριστῶν καὶ ἑκα-
στον στίχον. Πάντες γὰρ οἱ ἔχοντες ἀπί-
φοι, καὶ ἐλάμβανον ἀδισταφῶς τὸ
ἀποδείχθη μιᾷ. ὅταν ἀποδείχῃ δὲ
ἑδὲ τὸ φέρονται ὅς ἡδὴ ἀποβληφῶς
στίχους ἢ παρ' ἑτέρου, ἀλλὰ καὶ κείνῳ τὸ
αὐτὸ ἀποδείχῃ μιᾷ. Ἐπίσης γὰρ οὗ
αὐτοῖς εἶνα ἢ δύο στίχους εὐρίσκει
ἐκείνους, οἷοις δὲ πλείους ὅταν τι καὶ
ἑδὲ ὅτι καὶ ἰδίως παρεσιφίρει, τὸς νῦν
ὁσιλοζομένης. [ut est iste 11. β. ἑστ
ἐδ' ἀγὼν ἢ Ἀθηναίων ἔσαντο φάλαγγ-
ρας, quo ex Homero probaret Sa-
laminem insulam Attici juris olim
fuisse.] καὶ μὲν τὸ πάντας συναγαγεῖν,
παρεκάλισεν [Vereor ne hoc confi-
etum sit ex iis, quæ de 72 inter-
pretibus Bibliorum referuntur apud
Clement. Strom. l. 1. Justin. Mart.

in parien. ad Gr. & Aristarchum de
72 interp.] ὅς. γραμματικῶς συν-
δεῖται τὰ β' Ὁμήρου ἔκαστον κατ' ἰδίαν,
ὅπως ἀνέδξῃ καλῶς ἔχειν. ἐπὶ μιᾷ
ἀνέπνευσι λογιτοῖς ἀνδράσι καὶ κε-
ταῖς ποιημάτων, ἐκάστῳ δὲ δὸς
πάντας τὸς στίχους κατ' ἰδίαν, ὅσους
ἢ συναγαγεῖν. Καὶ μὲν τὸ ἑκάστω
συνδεῖται καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην,
εἰς ἢ συναγαγεῖν πάντας τὸς ὁ-
λοκληφέντας γραμματικῶς, ὁφείλοντας
ἐπιδείξαι αὐτῶν ἑκάστω τὴν ἰδίαν
συνήθειαν παρόντων ὁμῶς πάντων. Οὐ-
τοι γὰρ ἀπορροήματα εἰς ὥστε ἔσαν,
ἀλλὰ ὥστε τὸ ἀληθές, καὶ τὸτο τῇ
τῇ αἰμασίῳ, ἐκείνῳ πάντες καὶ
καὶ ὁμοφρονῶν ἐπικρατήσαν τὴν συν-
ήθειαν τὴν ἐδιδόσαν Ἀριστάρχῳ καὶ
Ζηνοδότῃ. Καὶ πάλιν ἐκείνῳ τῶν
δύο συνήθειαν τὴν καὶ διαδεδομένην βαλ-
τιοῖα τὴν Ἀριστάρχῳ. Ἐπεὶ δὲ τις
ἢ συναγαγεῖται τὸς Ὀμηρικῶν στί-
χους ὥστε τὸ Πεισίπρατος ἀπὸ τῶν
πλείονα μιᾷ λαοῖν, καὶ ἰδίως στίχους
(ὡς εἰρηται) σκεψάμενοι ἀποδείχθη-
καν, καὶ ἡδὴ οὗ συναγείναι ἔχοντες
τοῖς ἀναγνώσκουσιν. ὅταν ἔλαβον τὸτο
τὸς κεταῖς, ἀλλὰ ἀπὸ μὲν τὴν συνή-
θειαν καὶ ἀποβληφῶν ἀφῆκαν αὐτοὺς
κεῖσθαι. ὁσιλοζομένης δὲ ἐκάστῳ τῶν ἀπο-
κρίσεων, ἢ ἀποβληφῶν, καὶ ἀναγείναι ἢ
ποιητῶν στίχων παρεπρήματα, τὸτο
αὐτὸ ἐπιδείξαντο, ὡς ἀναγείναι εἰσι β'
Ὁμήρου. Φίρται δὲ ἐπὶ γραμματικῶς
τοῖς Πεισίπρατος ἀποδείχθη συναγα-
γεῖν τὰ Ὁμήρου, ταῦτον. Τελεῖς με-
ταρροήματα &c. prout habetur
in *Anthologia*. Summa hac re-
dit. *Homeri* libros, vel deperditos
vel dispersos, Pisistrati opera &
sumptibus collectos, ab eo commissos
septuaginta duobus conductis gram-
maticis corrigendos, & in unum co-
gendos: quibus singulis sigillatim id
agentibus, absoluto negotio, communi
calculo palmas retulit *Aristarchi*
compositio & correctio, secundas *Ze-
nodoi*. Sed grammatici hic acu-
men desideramus. Nec enim
fieri

I N D E X

fieri potest, ut *Aristarchus*, vel *Zenodotus*, *Pisistratus* hac in re operam navarint; quo, quatuor minimum seculis, posteriores erant. Ille quidem eodem tempore *Athenis* summam rerum obtinuit, quo *Servius Tullius Romæ*; hi vero circa Olympiadem LVI. *Aristarchus* autem (cujus σύγγραμματα *Zenodotus*) floruit Olympiade CLVI. *Euseb. Chron.* & *Suid.* Hujus erroris vel ducem habet, vel comitem *Eustathium* 11. α. qui nobile hoc grammaticorum par coryphæos statuit inter illos, qui *Pisistrati* jussu *Homeri* διορθώσιν procurabant. *Langb.*

Νεοτοποιοῖσιν 135
Νόησις oratoria 23

Ξ

Ξένου νοήσεως 11
Ξυρὰ ἀκμὴ 72. v. *Suid.* Vol. I. p. 823. *Erasmi* Adag. p. 28. & *Schurizfl.* ad *Longinum* p. 45.

Ο

Ογκηρὸν πᾶγμα 8
Ογκῶν νόησις 86
Ογκος tragicus factus & humor 9. 129
Οιδίῳ 9. Οιδίῳ παρὰ μέλῳ 8
Ομειδία 123
Ομύτων 111
Οζορίων 66

Ορχοτομείν 54. Id enim in sacramentis istiusmodi solenne fuit, ut sanguinem adhiberent; nonnunquam humanum. Sic eum *Caecilina* apud *Salust.* conjurationis suæ lociis propinavit. Et apud reges barbaros in more positum fuisse refert *Tacitus Annal.* l. 12. c. 47. Quod idem tradit *Herodotus* lib. 2. nisi quod pro pollicibus ponit brachia; uti & *Luciani Toxaris.* *Langb.*

Οὐρεῖσιν ὀνωσμένα 29
Οχεύοντις 46
Οχλησὶς μόλις 28

Π

Παδαρωδίζετο 11
Παγώνιον 60
Παλαίστρα schola 13
Πανάκεια 115
Πατήριος 107

Παραβάσεις 56. ita poetæ vocabant apostrophos istos, quos, exeuntibus ad tempus actoribus, chorus ad spectatores, vel de rebus publicis, vel de ipsius poetæ privatis, habere solebat. Παραβάσεις ἐστὶ τοῦτο· μὴ τὸ τὰς ὑποκριτῶν, ὡς ὁ πρῶτος μίμης πληρωθῆναι, ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀναχωρῆσαι, ὥς ἂν μὴ τὸ θεάτρῳ κενὸν ᾖ, καὶ ὁ δῆμος ἀργῶς καθέλῃται, ὁ χορὸς δὲ ἴσπερ φονεῖται τοῦτο παρὰ τὸ δῆμον, &c. *Hactenus*, & plura *Platonius* de differentia *Comædiarum*, qui parabasios istius partes statuit, μελῶδριον, χορμιάριον, σπεφλῶν, ἀντίσπερρον, ἐπὶ ῥήματα, ἀντιπῆρρημα, & anapæstos. Septies enim se convertere solebant. Paulo aliter auctor vitæ *Aristophanis*, sed locus mutilus est. Nec multum diverse *Pollux* lib. 4. c. 16. cui & παραβάσεις δίκη est ætio injuriarum forsan, vel impietatis potius: unde *Julianus* apostata per antonomasiam sæpe apud auctores audit, sine addito nomine, ὁ παραβάτης. *Langb.* Vide notas ad inum paginæ.

Παράβολον 74. 93
Παράχελμα 17
Παρακινδυνόειν 100
Παρακινδυνώσκειν 93
Παράλογον 78
Παραλύειν 91
Παραπτόντης 71
Παρασκωδιστικώτατον 50
Παράσημα 18. 23. est φρόνημα hominis μεγαλοψύχου.
Παρασύρειν 33
Παραπτολημική 21
Παρατεράγραφα plusquam Tragica 8
Παραίτησις 47

Πορά-

V E R B O R U M.

Παράφωνοι φθόγχοι 85
 Παρέμυρτον 10. à Bacchantium Thyrsis tractum hoc vocabulum; quos non cuiusvis erat sumere, sed eorum, qui Bacchi numine infuscati rapiebantur. v. Cresollii Theatr. Rhet. p. 327.
 Παρθένοι ἐν ὀφθαλμοῖς 13
 Παράστωνεν 59
 Παρολιγορέμυρον 100
 Παρορίζειν 39
 Παρορμητικόν 50
 Πελαῖος 32. avis Columbini generis, non tamen Columba. v. Arist. in Hist. Animal. l. 5. c. 13.
 Πίνυθλον 102
 Πισπινημόρον peregrinum in sermone, poetico, fucis & pigmentis illitum 10
 Πελαγωγέμυρα ἡλία 64
 Πελαγαῖον ἐν κλειῶς τ' αἰῶνα 3
 Πελαρεφὴ collectio 42
 Πεμερρία superuacua operositas 10
 Περίστρεψις ἐς τέναντιον 9
 Περίοδος 41. Apud Latinos dicendi magistros ambitus, circumductum, continuatio, vel conclusio apud Fabium lib. 9. cap. 4. circumstus etiam, comprehensio, & circumscriptio apud Ciceronem ad Heren. & alios, audit. Constat ut plurimum ex colis duobus vel supra: quædam tamen periodi sunt μονόκωλοι. Demetrius Phalereus περὶ ἑρμηνείας, in historicam, rhetoricam, & dialogicam partitur: qui ἀναπαύλας etiam, ut hic noster, pro clausulis posuit. Περίοδος etiam de circuitu dicitur, quem ad visitandas Ecclesias capessunt ii, quos olim περιόδοις vocabant: [Mensch. gloss.] quo nomine & circumforaneos medicos intelligi putat Salmasius in exercit. Plin. quos nos montebanos vocamus; Græci vero, ut ex Troilo Sophista in Proleg. ad Hermog. colligimus, ἐπιφειῶς ἰατρῆς. medicos curules: puto, quod

curribus hinc inde transferri solebant. Langb.
 Περιπυγίς 22
 Περιπύισι 1
 Περιπύισι 129
 Πεύσις 65
 Πιλητὴ 96
 Πλάνος digressio 31
 Πλάσις 123
 Πλειάδες 53
 Πλεκτάνη 8
 Ποιημένη λήξις 21
 Ποικειδής 54
 Πολιτικὸς ἀνὴρ 2. Viri πολιτικοὶ sunt, qui τὴ πολιτικὴν λόγον ἀσκῶσι, sc. ad forum aut populum pertinentem; oppositumque Rhetoricum & Sophistarum μελέταις. Notandum tamen illos Platonis in Euthydemio Sophistas, eos fuisse quos hic noster πολιτικὸς appellat: licet alii Sophistas appellabant Declamatores. Toll. Πολ. λόγος concertatorii dicendi genus quod in foro viget 31
 Ποροσημέριον 110
 Πολυπληθεῖα 92
 Πολυτέλεια 134
 Πολυφωνότερον magis vocalis aut sonorus 102. v. Cresollii Th. Rhet. p. 358.
 Πομπικὸς ad ostentationem composita 22. v. Cresollii Theatr. Rhet. p. 175.
 Πομπικῶς 94
 Πορεία εἰμαρμένη 86
 Πορίζειν χρῆσιν 6
 Προεπισδίδου 124
 Πρόσληψις χειμῶτων 95
 Προσλή καυμάτων 95
 Προμφορίζου 65
 Προηγέμενος 137
 Προκομήματα 128
 Προπιπνότης ἰδιότης 92. Libertatem suam propinantes, hoc est χαρίζεσθαι, gratis concedentes. Metaphora ex antiquo more translata, quo reges in festis vinum prælibantes, ipsum etiam poculum

INDEX

lum, cui visum est, porrigentes dono dabant: ἀπιπνιοι μικρὸν τὸ κύλικα, καὶ τότε παρείχοντο, ὃ ἂν ἐσθλόντο, καὶ τὴν κύλικα καὶ ἐναλίστο ᾤοντο. [Suidas & Ulpian. in Demost. περὶ παρρησίας.] Quod de Philippo de falsa legat. refert Orator; Εἰ ἦσαν πῶς καὶ δειπνῶ πῶς, ἐκπνέμεται ἀργυρῶν περὶ αὐτοῖς. Dies autem, quo hoc peractum, φιλοτιμία vocabatur. [Suidas.] Simile quid observat Scholiastes Pindari, Olympion. od. 7. in illa verba: Φιάλαν ὡς εἶπε δαρήσεται νεανία χαμῶδι ᾤοντο. Si quis phialam juveni genero propinans donet. Προπίνειν κυρίως τὸ ἀμῶς τὸ χαμῶδι τὸ ἀγχαῖον χαμῶδι. simul cum diluto vino poculum donare. Unde Anacreon: ἀλλὰ ᾤοντο ραδινῆς, ὃ φίλι, μηδὲς. Eustathius item in Odyss. γ. negat ᾤοντο proprie esse ante alium bibere, sed poculum alicui præbere, ut ante ipsum bibat: Πρὸ ἐαυτῶ δίδοναι τινὶ πίνειν. ἐστὶ ὅτε καὶ τὸ ποτήριον δῶκε χαμῶδι. Hinc factum, ut ᾤοντο sumatur pro gratis prodere, vel donare: quomodo hunc Demosthenis locum exponit Harpocration: ᾤοντο πωκῶς ἀπὸ τῆς ἀδιδωκῶς. ἐκ μεταφορῆς δὲ λέγεται. Προπινέμεται παρὰ τὴν συνήθειαν πολλὰ μὴ δὲ γινώμεται &c. Sic & Hesych. & alii. Hæc enim interpunctio eruditum Criticum aliqua sui oneris parte in restitutione loci istius levare poterit. Langb. Apud Pollucem l. vi. c. xxx. Cinædus ὁ τὴν νόστιμην ᾤοντο πωκῶς. sine dubio ex antiquo & gravi aliquo auctore. De ritu propinandi, deque vocis ᾤοντο propria significatione, nonnulla invenias apud Athenæum l. xl. p. 498. Contra apud eundem Athenæum ἀπὸ ᾤοντο legas p. 128. l. iv. pro contra

polliceri, & offerre vice versa. Respexit autem Orator ad illa Euripidis in Rheso, ubi Hector ita Rhesum objurgat:

Σὺ δ' ἐγφέης ἄν, βαρβαρὸς τε, βαρβαρὸς

Εἰλησιν ἡμᾶς πρὸς πῶς τὸ σὸν μίρον.

Simile quid est illud Artacis Regis Parthor. de Antiocho: ἐσφηνάλε σι, Αντίοχε, θύρατος ἐμὴν ἡλπιζεις ὅδ' ἐν μεγάλοις ποταμοῖς τὴν Ἀρσάκης βασιλείαν ἐκπνέειν. apud Athen. l. x. p. 339. Toll.

Προπληλακίζω	69
Προσπαπλάτορμον	18
Προσπῶσθαι ἐν κινδυνῶς	55
Προσπληκώτερον	81
Προσπαγχα	131
Προσπῶπτεν	70. 87. 120
Προσπαγχαδῶρμον	17
Προσφῶς	104
Πρόχρησις	82
Προσπῶπτον τζαζικόν	89
Προσπῶμα	132
Προσπῶπτεν	93
Πρὸς πῶπτον	146
Πυγμαῖοι	133

P

Ρόδιον φορᾶς 93

Σ

Σαφρὰ τὸ πρᾶγμα τῶν rerum vitia 66. σιδηρὸν τὸ Φιλίππου πρᾶγμα τῶν, corruptis regni Macedonici statibus dicitur.

Σείρω	53
Σημασικώτατος	90
Σήραξες	95
Σέμαμα	99. 111
Σκῆποι ἀνθρώποι	94
Σοφώτερον	65
Σοφῶδες	123
Στήριγμα	123
Στήριγμα	128
Στόμαχος	8. 97
Στρώματα	94
Συζητήματα τ. Ceciliii opus συζητήματα vocat, vere; proprium autem [Sect. i. c. 33.] ὑπομνήματα, mo-	

VERBORUM.

modeste. Quid intersit, docet *Ammonius in Arist. Categ.* hisce verbis: ὑπομνήματα, ὅσα πρὸς εἰ-
κελῶν διπσημένια ὑπομνήσιν συ-
γγραμμάτων, ὅσα φράσιν ἔχει πρὶν
σταὶ συγγραμμάτων, καὶ τὴν τὴν κερα-
λαίων εὐτακτοὶ διαίρεσιν. Ideo
Agellii liber proprie *Commenta-
rius* est, ad subsidium memorie, ut
ipse dicit in *Præfatione*, quam
maxima ex parte à *Plinio* mutua-
tus est. *Langb.*

Συγγραφεὺς 32. vulgari significatione
Historicus, alias & pro quolibet
Scriptore profano sumitur. Atque
hoc loco (uti & initio sectionis
XXXIII.) videtur *Longinus* etiam
poëtas vocare. *συγγραφεὺς*. Vide
Schurzfleischium ad *Longinum*,
p. 48.

Συγκριτικὴ approbatio, ut dicitur
Ciceroni in Catullo.

<i>Συγκριτικὴ</i>	19
<i>Συγκριτικὴ</i>	91
<i>Συγκριτικὴ</i>	51
<i>Συγκριτικὴ</i>	78
<i>Συμμετρία</i>	61
<i>Συμμετρία</i>	134
<i>Συμμετρία</i>	110
<i>Συμμετρία</i>	70
<i>Συμμετρία</i>	121
<i>Συμμετρία</i>	33
<i>Συμμετρία</i>	93
<i>Συμμετρία</i>	3
<i>Συμμετρία</i>	117
<i>Συμμετρία</i>	37
<i>Συμμετρία</i>	33

Σφαιρικός 79. v. *Hesych.*

Σφαιρικός 94

Σχολαστική notio *Scholastica.*

10. *Rhetores* [teste *Suet. de
Cl. Rhet.*] olim dicti *Scholastici*,
qui venalem in scholis eloquen-
tiam venditabant: unde *Schola-
stica controversia*, in dialogo de
Oratoribus, quem & *Tacitus* stylus
abjunctat: & longe aliud opus
fuisse *Quintiliani* illud, de *causis
corruptæ eloquentiæ*, abunde con-

stat, ea, quæ ad finem libri VIII.
cum iis, quæ in dialogo dicuntur,
conferenti. *Seneca* pater *Præfa-
tionem* ad *controversas*. *Luculenter* do-
cet exercitamenta *Rhetorum*,
quæ *Ciceroniano* seculo *Theses*, ab
ipso *Cicerone* audiebant *causæ*,
suo tandem *Declamationes* & *Scho-
lasticas controversias* appellata:
nostro demum notionem istam
in *peculium* suum vindicavit
Theologia. Langb.

Σχολική, i. e. *Σχολαστική* 40
Σωμῆτιον. Vide *Cl. Salmasium* in
Exercit. Plinianarum limine.

Σωμῆτιον 78

Σωμῆτιον 121

T

Ταχυλογία 127

Ταυροφάγῃς 54. Locum hunc

subannat *Comicus* in *Lysistrata*,

Εἰς ἀσπίδ', ὡς πρὸς φασ' ἐν Αἰγύλῳ

πρὸς,

Μηλοφάγῃς

Super clypeo, quod olim in *Æschylo*

factum erant, oves *maestianibus*.

Nec enim *Biseti* commentum re-

cipio, qui, nescio qua auctori-

tate fretus, *Æschylum* fabulam

quandam scripsisse æstimat, ti-

tulo *Μηλοφάγῃς*. *Langb.*

Τεκνοκτονία 121

Τελειοποιητός 135

Τελειοποιητός 50

Τεχνολογία 2. Ea *παχυλῶς* dicitur

ἅπας ὁ πρὸς τῆς ἡγεμονίας ἐλευ-

θερίας λόγος. Vide *Schurzfleisch.*

P. 3.

Τλημύχης 91

Τὸ μὲν, τὸ δὲ, partim quidem, partim

vero 33

Τόνος 31. apud Græcos non sonum

tantum & accentum denotat (un-

de *τονίζω* interpungere apud

Troilum Sophistam) sed & vires

δυνάμεις & *ἰσχύς* (unde *ἀτονία*

debilitatur.) & illud quod in

oratione *Canorum* & sublimis.

quo sensu apud *Longinum* su-

I N D E X

mendum judico. *Langb.* Apud *Dionys. Halic.* τὸν ὁπποῖτον

τοπήθεια 93
Τυχὼν 28. ἔχ' ὁ τυχὼν ἀνὴρ, vir minime contemnendus. Sic in *Act. Apost.* c. 19. v. 11. δυνάμεις ἐ τυχῶσαι, & c. 28. v. 2. ἐ τὴν τυχῶσαι φιλαθρηπλίαν. Sic & alii scriptores *Gr.* *Plutarchus* de lib. Educ. πρὸς ἐ πτῶταις ἐ τὰς τυχῶσαι dixit, *Herodot.* l. 1. ἐ τὸν τυχῶσαι ἀγῶνα, & l. 3. ἔχ' ὁ τυχὼν ὀλεθρος, & *Clemens* ad *Rom.* βλάτω ἐ τυχῶσαι, & *Artemidorus* sepius ἐ τὴν τυχῶσαι κίνδυνον & ἐ τὰς τυχῶσαι φροντίδας. Vide *Hermogenis* cap. ult. de methodo, *Casaub.* ad *Polyb.* *Ruald.* in vita *Plut.* *Voss.* l. 4. *Instit.* *Orat.* c. 10. & in *Art. Hist.* c. 2.

Y

<i>Υπερὸς</i>	104
<i>Υπερεῖς</i>	102
<i>Υπ' ἐκ de sub</i>	39
<i>Υπερπύριος</i>	112
<i>Υπερπύριος</i>	147
<i>Υπερπύριος</i>	112
<i>Υπερπύριος</i> 50. Vox forensis: eos proprie denotat, qui in iudicio damnati multas impositas ad diem constitutum non persolverent. Et res ipsa, <i>Υπερπύριος</i> . Apud <i>Smitham</i> autem, ἐξ <i>Υπερπύριος</i> ἡμελῆσαι, est post festum venire, κατόπιν τ' ἡμελῆσαι. <i>Langb.</i>	
<i>Υπερπύριος</i>	63
<i>Υπερπύριος</i>	34
<i>Υπερπύριος</i>	3
<i>Υπογ. ἐξ ὑπογῆς ex tempore</i>	73
<i>Υπόγειος, αἰτία</i>	16
<i>Υποκρίν</i>	124
<i>Υπομνηματίζω</i>	2
<i>Υπαλ</i>	95
<i>Υποτίμησις</i>	93
<i>Υπακούω</i>	90
<i>Υπεροφθαλμία</i>	50
<i>Υφ' λόγῳ</i>	4
<i>Υψηλοφωνία</i>	75

Φ

Φαντασία 50. visio, ut constat ex *Quintiliano*, l. 12. c. 10. *Φαντασία* μιμνήσκω 18. Exstat, apud *Plutarchum* de placitis phil. lib. 4. cap. 12. *Chrysippi* locus illustris, in quo inter *φαντασίας*, *φαντασίων*, *φαντασίων*, & *φαντασίων* satis subtiliter distinguit. Cui *phantasia* est πᾶσι τῶν ἐν τῇ ψυχῇ γινώσκον, ἐν δὲ κινῶντων ἑαυτῇ καὶ τὸ πειποιήσας. affectio in anima oborta, eique representans ipsum illud a quo factum est. [Ex 12. libro de *Anima*, ut constat ex *Laërt.* l. 7. in *Zenone*.] Illud nempe quod in scholis appellamus speciem intelligibilem. *Phantasma* autem est, ἐφ' ὃ ἐλκόμεθα καὶ τὸν *φαντασίων* & *Διόφαντος* ἐλκυσμὸν in quod ferimur per *phantasticum* & *inanem tractum*. nempe ægri somnia, qualia videre est in iis, qui atra bile laborant, vel qui furore perciti sunt. mox ipsissimum hunc *Æticipidis* locum adducit, & sententiam de eo profert, tanquam auctori nostro plane ὁμολογῶν. *Langb.*

Φθόγγος παρὰ φωνῆς 85 — κύριος ibid.
Φιλόλογος 88
Φιλόπορος qui curam & studium in arte scribendi adhibet 52
Φίλος proprius 38
Φιλοχρηματία 134
Φλοιώδης ἐνόνιμος 40. *Φλοιώδης* ἀνὴρ 9
Φοιβάειν λόγον 22. *Phæbo* plenam reddere orationem, aut divinum & *Phæbeum* vigorem conciliare orationi: nam *φοιβάειν* proprie *Pythia* dicebatur, cum Deo erat plena. v. *Cresollii* *Theatr. Rhet.* p. 258.
Φοιβάειν 59
Φορῶν, capistrum 9. acutitone, ut *Herodiano* placuit libro *αἰ* τ' *Ὀδυσσεακῆς* *προσωπίας*. [de *Proso-*
dia *dictionum* in *Odyssea*:] Est autem *φορῶν* capistrum, quo ribicines ora sibi colligabant: *Smithæ*, *φορῶν*, & *φορῶν*. *Hesychio*

VERBORUM.

chio etiam (nescio quam emendate) φορῶν & φορῶν. Ufus ejus, να μὴ χροθῇ τὸ χεῖλος, ne forte labium findatur. Suidas. Addit Scholiastes Comici, [in Vespis.] ὅπως ἂν εὐμετρεῖον τὸ πνεῦμα πιμπρόμενον ἰδῆται πρὸς τὸν αὐλῶν ποιησῇ. ut spiritus moderatius emissus vocem tibie dulciorem efficiat. Inde Pollux, καὶ φορῶν παρῶναι τοῖς αὐλῶσι, καὶ τῇ τῇ φορῶν κατελθόντων, ἐμπιφορῶν μὲν ἴλαρον male interpres; Ligula tibicinibus conveniunt, unde & ligulis detentum, alligatum nominant: ligula enim tibiaram, φορῶν tibicinum. Auctor forsitan ad illud Comici Aristoph., in Avibus respexit, ἔγωγε οὐκ εἶδον ἐμπιφορῶν μὲν. numquam corvum vidi capistratum. Sed uter ex altero corrigendus, incertum, an uterque ex Eustathio in Odyss. τ. qui ἐμπιφορῶν μὲν habet. Tis φορῶν speciem uti melius dignoscas, vide Andream Schoetium, (in append. Vaticanar. paræmiarum) qui contendit esse vel servi, vel homicidæ, cui os como obturatum. Sed pace tanti viri, quæ in medium producit, Aristophanis, Chrysostomi, & è Menologio testimonia haud facile id evincunt. Si Harpocratis esset, quorsum rimula ista ori adaptata, siquidem per nares liceat respirare? Et satis probat ἀμφωτίδας non esse, quibus aures sibi palæstræ muniebant. Ego quidem Rubeniorum sententiæ lubens accedo, qui Marfyæ tibicinis iconem putabant, ut & Salmasius in exercit. Plinianis. Tum quod Marfyam constet & φορῶν in usu habuisse, quæ ideo perforata, ut tibia ori inseratur; tum quod aures habeat Satyricas. Marfyas enim è Satyrorum genere, uti & Midas, cujus aures

pene ad proverbium notæ. Philostr. de vita Apoll. l. 6. c. 13. μετιχέσσειν τὸν Μίδαν, ὡς εἶχεν τὰ ὦτα. Vtrumque exprefsit Simonides, ubi, de Marfyæ contentione verba faciens, sic habet. Χρυσὸν δ' αἰγλήναι παρῶναι ἐμφί δασείας κόρας, καὶ τὸν λάτρον ὀπιθοδόντις ἰμῶσιν. Aurum splendidum adaptavit hispidis Superciliis, & ori ingenti retro ligata vincula; uti ex eo cum Johannes Tzetzes Chiliad. 1. hist. 15. tum Plutarchus de ira cohibenda tradit. Objicit Schoetius, ex Apulejo, Marfyam hispidum, multibarbum, spinis & pilis obsitum fuisse; hunc veto glabellam penitus & imberbem juvenem: & sane Marfyas iste marmoreus, cujus iconem ex ædibus Vallensibus Romæ nobis spectandum præbet Baptista de Cavalleriis, Antiquarum statuarum Romæ l. 1. 85. abunde barbatus est. Verum minori negotio expediemus de barba controversiam, quam de auribus ille, quarunt in servo, vel damnato, prolixitatem nullus docet. Langb. Huic Sophoclis loco idem accidit, quod illi alteri ex Æschylo sect. III. videlicet ut decurraretur. Apud Ciceronem plenior est:

Φυσὴ γὰρ ἔστι καὶ μικροῖσι αὐλίσκος ἐν,

Αλλ' ἀγέλας φύσιν φορῶν ὅτι ἄτερ.

De quo ut de phorbeia, quæ non est ligula, dicitur cum erit otium. Interim consuli poterunt veteres glossographi, nec non & recentiores. Faber. Plura hac de re apud Bartholinum de Tibiis Veterum, lib. 3. c. 3. & Bulingerum, l. 1. de Theatro, c. 23.

Φρονιματίας

24

Φυσῶδες 6. Proprie in Musica, & tralate in oratione, velut in corpore locum habet; significatque &

I N D E X

& flatum nimium & inanem in cantu, & tumorem vanum in oratione. <i>Toll.</i>	Χαῦν	9. 18
Φωρίον	Χηρόειν πινός	22
X	Χορτζιζαχ	46
Χαλῶαχ	Χρησεμειδεια	130
Χάρται βιβλίων	Χρησεμειν	7
	†	
	Χύσματ᾽α minuta fragmenta lapidum	40

INDEX AUCTORUM,

Quorum meminit *Longinus*.

A		
Æ Schylus.	7. 54. 55	Aratus 39. 80
Amelius Gentilianus, <i>Platonicus</i> . 154. 155. De eo vide <i>Suidam</i> v. Αμείλιου & v. Πλωπῖνος. <i>Jonsium de Script. Hist. Phil.</i> & <i>Tillemontium in Aureliano, artic.</i> 17		Archilochus. 40. 47. 101. Vide <i>Vossium</i> aliosque qui de <i>Pœtīs</i> scripserunt.
Ammonius <i>Platonicus</i> . 48. <i>Peripateticus</i> . 152. 153. Vide & <i>Enseb.</i> in <i>Eccl. Hist.</i> l. 6. c. 19. & <i>Suidam</i> , v. Αμμόνιου, v. Αρποκερῆς, v. Αμίλιου, v. Πλωπῖνου, & <i>Jonsium de Script. Hist. Phil.</i> p. 169. 265. 281. 293.		Arimasporum autor. 37. 38. In iis comprehensa erat <i>Historia</i> (tribus libris teste <i>Suida</i>) <i>Hyperboreorum Arimasporum</i> . Eorum auctor fuit —
Amphicrates. 9. 13. <i>Amphicratis</i> ἀπὲρ ἐνδοξῶν αἰδρωτῶν, libri meminit <i>Athenæus</i> l. 13. sed poetam illum fuisse ex disticho ibi loci adducto abunde constat. Ego hunc nostrum soluta oratione scripsisse ex iis quibuscum hic conjungitur, persuasum habeo. <i>Langb.</i> Forſan <i>Rhetor</i> ille fuit, qui apud <i>Tigranem</i> vitam voluntaria inedia finiit, teste <i>Plutarcho</i> in <i>Lucullo</i> . Vide <i>Jonsium de Script. Hist. Phil.</i> p. 197.		Aristeas <i>Proconnesius</i> , ut insinuant, idque haud occulte, <i>Gellius</i> lib. 9. cap. 4. <i>Plinius Hist. lib.</i> 7. cap. 2. & <i>Pausanias</i> in <i>Aticis</i> : & disertis verbis asserunt <i>Tatianus</i> <i>Orat. contra Græcos</i> , sub finem; <i>Suidas</i> in <i>Aristea</i> , <i>Sirabo</i> lib. 1. c. 13. <i>Herodotus</i> lib. 4. & <i>Tzetzes Chiliad.</i> 2. <i>Hist.</i> 50. <i>Aristeam Proconnesium</i> versus istos composuisse, quem <i>Suidas</i> <i>Cræſi</i> & <i>Cyri</i> temporibus vixisse refert: adeo ut fillantur necesse est, quotquot <i>Homeri</i> æqualem & <i>Præcipiorem</i> [ut apud <i>Sirab.</i> quidam] vel etiam [ut <i>Tatian.</i>] antiquiorem existimant. <i>Suide</i> accedit <i>Herodotus</i> ex parte, qui illum anno ducentesimo quadagesimo, postquam denuo disparuisset, in <i>Metaponto</i> jam rursus comparuisse refert:
Anacreon.	90	
Annius <i>Stoicus</i>	152. 154	
Apollonius <i>Rhodiū</i>	101	

AUCTORUM.

refert: idque, ut vult *Tzetzes*, *Herodoto* jam tum vivente: ex quo etiam deducimus veriore esse lectionem, quam in marginem rejectam videmus, ἵπσι πο-
σπαζόντων καὶ διηγεσίουσι, quam quæ in textum *Herodoti* admissa est, τετηγεσίουσι. Si enim à *Cy-
ro* & *Creso* ad *Herodoti* tempora computemus, ægre ducentorum annorum numerum complebi-
mus. *Langb.* Vide *Origenem* con-
tra *Celsum*, p. 125. 126. *Casaub.*
ad *Strab.* p. 16. *Meyersium* ad *He-
sych.* Miles. p. 120. *Stanlejum* ad
Æschylum p. 734. & *Fabricium*
in *Bibl. Gr.* Vol. I. p. 10.

Aristophanes. 121

Aristoteles. 92. 153

Athenæus Stoicus. 153

B

Bacchylides. 101

C

Cæcilius (— ἐν τοῖς ὑπὲρ *Λυσίας*
συγγραμμάτων. 98.) 1. 2. 12. 21.
22. 90. 91. Præter *Comicum*,
Juriconsultum, & *Cæcilium Bio-
nem* αὐτοῦ δυνάμεων, duos invenio
Cæcilius; alterum [*Strab. lib. 5.*]
historicum *Romanum*, illum for-
san quem *Salustio* prætulit *Ha-
drianus*, [*Spartian.*] (sic enim an-
tiquiores codices: sed *Criticor-
um παραδόξων* *Cæcili* loco
Celium substituit) *Rhetorem* al-
terum, *Siculum*, [*Suid.*] qui olim
Archagathus dictus. Ejus men-
tio apud *Plutarchum* de decem
Rhetor. *Phoivum* in *Bibliotheca*, &
Quintil. Vixit sub *Augusto* *Dio-
nyssi Halicarnassæi* [*Halic. in ep.*
ad *Pomp.*] familiaris: quos con-
jungit *Quintilianus Inst.* 3. 1.
Calactianum vocat *Suidas*, rectius
Athenæus ἐν τῇ καλῇ *Ἀκτῇ* ἐ *Cal-
ακτῇ*, quam *Siciliæ* urbem fuisse
probat ὁ πολυμαθὴς *Casaubo-
nus*. Erat & altera καλὴ *Ἀκτὴ*
urbs *Cretæ*: [*Steph.*] eandem exi-

stimo, quam in *D. Pauli* ἀγλαῶ
synonyma voce signatam legi-
mus *Ἀκτοῦ* 27, 8. καλὴς λι-
μνίας. Ex divisis vocibus καλὴ
Ἀκτὴ in unam con crescentibus
fit *Καλακτὴ*, quod in aliis id
genus insolens non est; ut *Niæ*
πόλις, *Νεάπολις*. *Μεγάλη πόλις*,
Μεγαλόπολις. Inde *Polybius* *Me-
galopolitanus* dictus: & ἐν τῇ καλῇ
Ἀκτῇ *Cæcilius Calactianus*: unde
lapsus *Athenæi* interpres, qui in
pulchra *Antica* natum dixit, quia
nimirum *Auicam* olim *Ἀκτιῶν*
vocatam novit. *Langb.* Vide *Ca-
saub.* ad *Athenæum*, *Vossium* de
Art. Gramm. & *Jonsium* de *Script.*
Hist. Phil. p. 216.

Callisthenes Rhetor. 9. *Aristotelis*
cognatus erat. De eo vide *Jon-
sium* de *Script. Hist. Phil.* p. 233.
275. 339. & *Menagium* in *Diog.*
Laërt.

Chrysippus Stoicus 161. De eo
Jonsius in *Hist. Phil.* p. 150, 151.
& alibi; ut & *Menagius* in *Diog.*
Laërt.

Cicero. 44. 45.

Cleanthes Stoicus. 162. Vide *Jon-
sium* & *Menagium.* c. 19.

Clitarchus Historicus. 9. Vide *Vos-
sium* de *Hist. Gr.* l. 1. c. 10.

Cronius Philosophus. 155. Vide
Valesium ad *Eusebii* l. 6.

D

Democritus Platonicus 152. 154

Demosthenes. 6. 40. 44. 45. 49. 59.

60. 61. 63. 66. 68. 73. 77. 92.

102. 103. 104. 105. 110. 118.

— ἐν τῇ ἐν τῇ *Μεθίστῃ* 68. 69.

— ἐν τῇ ἐν τῇ *Ἀετιολογίᾳ* 83.

Diodotus Platonicus. 139. 141

E

Epicurus Philosophus. 161

Eratosthenes Cyrenæus. 101. — ἐν
τῇ *Εὐαγγέλιᾳ*. 101. Inter cætera
poëtica *Erigonem* scripsit *Era-
tosthenes*: de qua & patre *Icaro*,
& cane *Neæra*, quam *Hyginus*
cor-

I N D E X

corrupte *Meram* vocat, vide, si lubet, auctores mythologicos. Obiit Olymp. CXLVI. *Ptolemaïce* in *Alexandria* bibliothecæ curator; cui in isto munere successit *Apollonius Rhodius Argonauticorum* auctor; qui etiam de *Archiloch*o, ut *Athenæus* tradit, scripsit: è VII. illis poetis, quos *Pleiadas* [*Tzetzes* in *Lycophr.*] vocabant, unus; uti & *Theocritus*, *Aratus*, *Nicander*, *Homerus* tragicus *Byzanius* & *Lycophron*. *Jon* autem *Chius* (ut reliqua hic subtexam) poeta dithyrambicus, quem *ἄοιόν ἄστειον* vocatum refert *Aristophanes* in *pace*. Causam reddit *Scholias*ter, quia oden fecerat, cui principium, *Ἀοῖόν ἄστροφοῖταιν ἄστειον μένομεν, ἀελίς δὲ καὶ πύργῳ ὠκεόδρομος*. Et ex his versibus statim fato concessit. Opera ejus, ætas, aliaque ibidem recensentur. Dramata ejus alii XL. asserunt: fabulas intellige, uti & *Oedipus* hic *Sophoclis* drama; non enim magis opus fuerat [actum] vettere, quam ut *Victorius* apud *Phalerentum* pro *Homeri* γράμματα reponeret δράματα; neque enim *Homeri* solius scripta, quæ à literis nomina sortita sunt, γράμματα vocantur, sed & alia quævis etiam soluta oratione exarata. *Ammonius* de diff. vocum. *Langb.* Vide *Suidam*, v. *Ἐργατοδίνης*, & *Jonsium* de *Scrip. Hist. Phil.* l. 2. cap. 7.

Eubulus Platonius. 153.
Euclides Platonius. 152. 154
Eupolis Comicus. 60. Vide *Vossium*, & alios *Vitarum* poetarum scriptores.
Euripides. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 121. 122.

G

Gentilianus. v. *Amelius*.
Gorgias Leontinus. 8. Rhetor erat *Siculus*, de quo librum in-

tegrum scripsit *Hermippus*, [*Athen. lib. 11.*] primus sophistarum pater, [*Philostr. in Gorg.*] quem cognomine dialogo exagitat *Plato*; à quo hoc responsum retulit, [*Athen. ib.*] ὡς καλῶς οἶδ' Πλάτων ἱαμοῖζειν, *Plato* optime novit convivari. Sic enim interpretari malleim, quam, optime novit jamborum usum. ἱαμοῖζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑποῖζειν, [*Dionys. ὧς ποδῶν, & Hephaestionis Schol.*] & inde jambis nomen. A *Gorgia* τὸ ὑπερόκειν *Thessali*, ejus miratores [*Philostr. ib. & in Crisia. Max. Tyr. diss. 7.*] Γοργιάζειν vocabant; & γήμματα quædam orationis *Gorgiea* dicta; quibus & ipse *Plato* nimis pueriliter quandoque exsultat: de quo *Dionysius Hal.* de *Demosth.* & in *Isæo*: & de *Compof.* γήμασι τι ποιητικῆς, καὶ μεγίστη τις Γοργαῖος ἀκαίρων ἐμετακινῶν ἐκαστὸν αὐτοῦ. Adeo ut ne ipsi *Gorgie* in gorgislando primas cederet. [*Philostr. in Ep. ad Juliam Aug. & in Crisia.*] ὅτι τῷ Γοργίᾳ παρὶς τὸ ἑαυτῷ ἀμεῖνον γοργιάζειν. Ab hoc inflatum illud orationis genus & cristas, τὸ μεγαλόγνωμον, καὶ τὸ ὀφρῶν, mutuati sunt *Crisias* & *Thucydides*. Schemata ista *Gorgiana* quæ fuerint, licet ex *Diodoro Siculo Biblioth. l. 12.* discere: nempe antiheta, ἰστέκωλα, πτεροῖτα, & ὁμοιοτελέτω: quem imitandum sibi proposuit *Æschines* in oratione de *Thargelia*, unde *Gorgianum* hoc desumit *Philostratus*, *Θαργηλία*, ἡδῶστα ἔς *Θετταλίαν*, *Ξυφῶν* *Ἀντιόχῳ* *Θετταλῶν*, *Βασίλειον* πάντων *Θετταλῶν*. Fuit autem tam præsentis ingenii *Gorgias*, [*Valer. Max. l. 8. cap. 15. Plato in Gorgia.*] ut primus in conventu poscere, qua de re quisque audire vellet, ausus sit: nempe cum *Athenas* legatus veniret, & ingenii

AUCTORUM.

ingenii specimen in theatro edere vellet, edixit [*Philosfr. de vitis lib. 1. in initio*] ὡς οὐδ' αὖτε, proponite quod vultis; unde vox illa extemporaneis dicendi magistris in posterum solennis. Inde tantus illi delatus honor, ut universa Græcia in templo Delphici Apollinis statnam solido ex auro ei poneret; cum cæterorum, ad id tempus, auratas collocasset. Ita Valerius; licet paulo aliter Athenæus. Imo Athenienses postea [*Troilus Sophista in proleg. Rhetor. MS.*] τὰς ἡμέρας οἰκνύσας, ἐν αἷς ἐπιδείξαντο, ἰορταῖς ἐμύλαν τὰς δὲ λόγους αὐτῶν λαμπράδας: Dies illos, quibus se audiendum populo propinavit, festos: & orationes ejus lampadas vocabant. Rationem subjungit, quia nimirum ὡς περ τὸ πῦρ οὐκ ἀκρέταται τὸ σκοτῶν, ἔ- τως καὶ συνεπὶ λόγῳ τῶν ἀνοίων. Nec tamen evasit Criticorum censuras; in quo Dionysius Hal. Ep. ad Pompejum: ὅγκῳ ποιητικῆς καὶ σκοπῆς, Poëtici ornatus fastum culpatur; & hic noster ad ductis exemplis abunde probatur, quod alter ille [*in Lysia*] alibi de eodem dixerat, ἐν πολλοῖς πρίνυ φορηκῶν τε καὶ ὑπὲρ ὅρων πειῶν τῶν κατωκοδῶν, & ἔ- πῳ δὲ δι- γμῶν ἕνα φηγῶν. Langb. Hodie duæ adhuc ejus orationes nostris sunt in manibus: quarum tamen altera, ὑπὲρ Παλαμίδος ἀπολογία, an Gorgiæ sit, valde dubitat Fulvius Ursinus, in Virgilio cum Gr. Scriptoris collato, p. 386. Ejusdem Εὐχόμενον ἐς Ηλείας memoratur Aristoteli, l. 3. Rhet. p. 103. Ed. Vascosan. Schwartzfl.

H

Hecataeus Milesius. 75. 82. 83. Historicorum, qui soluta oratione scripserunt, primum [teste Suida] Historiam suam sic auspicatus est: Εὐαταῖα Μιλήσιος ἀδελφῆς

μνηστῆται. Τὰ δὲ γράφω, ὡς μοι ἀλὲθινα δοκεῖ εἶναι. Hecataeus Milesius sic memorat, &c. [*Demetrius Phaler. περὶ Ερμ.*] Quam formam ab eo mutuati sunt & Herodotus ejus æmulus, & Thucydides. Langb. Vide Vossium de Hist. Gr.

Hegesias. 9. Fuere haud dubio Hegesiae plures; unus Salaminius poeta; [*Athenæus l. 15.*] de quo dubium an Κύπριος ἦν, versus Cyprios, composuerit. De eorum auctore quæstio satis antiqua. Herodotus in Euterpe eos Homeri non esse, sed alterius cujuscipiam, probat: (*Proclus in Chrestom. apud Photium*) nec Hegesiae esse, sed Stasini Cyprii. Alter Hegesias Maroneus, à quo Plinius nonnulla mutuatus est l. 8. Tertius Magneus, quem Halicarnassensis sophistam vocat, Theon rhetorem; uterque in eo styli vitia damnat. Dionysius quidem περὶ συνηθείας διορμ. postquam luxatis sententiis orationem Herodoti infractam reddiderat, statim subjicit: Ἡγεσίου τὸ γῆμα τὸ τοῦ συνηθείας, & τῶν γὰρ ἡμεῶν ἱερῶς ἐκείνος ἀνὴρ. In eandem plane sententiam Theon Progym. cap. 2. tum illum, tum Asianos rhetores alios malæ compositionis reos peragit: ut qui deperirent nimium τῶν ἑμμετρῶν καὶ εὐεθμῶν λέξιν. Plut. in Alex. Timæum etiam frigiditatis inculcat, qui templum Ephesi ἐκπύσας ἐφ' ἡ καὶ φασὶν ἦναι, τὸ Ἀρτέμιδι ἀχολογῶν περὶ τῆς Αλεξάνδρου μαίωσιν. Epiphonema, inquit Plut. adeo frigidum, ut incendium ipsum resistuisse poiuerit, κατὰ σφῆ- σιν τῶν πυρκαϊῶν ἐκείνου τὸ πῦρ καὶ δυνάμει. Langb. Vide Voss. de Hist. Gr. l. 1. c. 12.

Heliodorus Alexandrinus Peripateticus. 152. 154

Hermippus Stoicus. 153

Bb

Heto-

I N D E X

Herodotus. 15. 47. 49. 72. 77. 87.

91. 114. 125.

Heliodus. 25. 48. — in *Αασίδα*. 25.

An poematum illud, quod *Scutum Herculis* vulgo audit, *Hesiodi* opus γνήσιον sit, an supposititium, quaestio est, & nunc & olim agitata. *Aristophanes* grammaticus, tum *Αασίδα*, [*Volater. in Anthrop.*] tum ὑποθήκας *Hesiodi* esse negavit. *Quintil. Inst.* l. i. c. i. *G. Canterus Novarum lect.* l. 4. c. 3. partem putat majoris operis, quod *Μιζαλάς* ἡοίας appellabant, commento plane tam ingenioso, ut pene pudeat non credere; nempe quod ab ἡ οἴη incipiat, sicut & quæ ex illo opere proferuntur haud pauca: quo criterio usus & *Cassaubonus* in *Sirab.* l. i. Sed quo minus in has partes torus concedam, facit, tum quod *Scutum* & *Eææ* distincta opera sæpius ab auctoribus memorantur: *Snid.* & *Tzet.* Tum quod *Βαοτίς*, [*Pausan. in Bæoticis*] quibus hac in parte tutius credendum, contreraneum suum poemam *Ερζæ* tantum composuisse contendunt. Adde quod *μιζάλας* ἡοίας hæsitanter admodum *Hesiodo* inscribunt auctores. [*Athen.* l. 8. *Apoll.* Schol. l. 1, 2, & 4.] Neque prorsus mihi persuadent magni viri *Eæas* & *Catalogum mulierum* idem opus, imo vel ejusdem esse: aliam enim fabulam de *Phineo*, & de *Endymione* ex *Μαγνῆς Εἰς*, aliam ex *Mulierum Catalogo* & *Hesiodo* nobis propinant *Απολλωνί* l. 2. & 4. Scholia: & distincta fuisse *Διγγίδω* affirmat *Pausanias* lib. 9. Neque tamen negavero *Eæas* etiam & fuisse *Catalogum* & vocari; sed quo ordine, non ita certum. Antiquitas plures *Catalogos Hesiodicos* agnovit, *fæminarum*, *Heroum*, *for-*

te & *Heroidum*, *Deorum*. *Snidas* eum ex lib. 6. constituisse refert. *Τυναικῶν* enim κατάλογον ordine primum fuisse, ex *Maximo Tyrio* non improbabili conjectura adducor ut credam. *Hesiodus*, inquit, *Χαεῖς μὲν ἦν ἡρώων, δὲ γυναικῶν ἀρχαὶ μὲν, καὶ ἀλέγονται γένε, ὅς τις ἐξ ἡς ἔφην. χυρὶς ὃ αὐτῷ πεποίηται οἱ θεοὶ λόγοι, ἅμα δὲ τοῖς λόγοις θιογενία.* Atque ex his forte *Theologiæ* libris hausit illud *Manilius*, quod in *Theogonia* desiderat *Scaliger* ad *Manil.* l. 2. Qui etiam dictatorie nimis asserit, nullum veterum prodidisse, neque verum esse, alia *Geoponica* scripsisse, præter ea, quæ in manibus sunt, ἔρζα καὶ ἡμείρας. Verum ad *Hesiodum* referri solitum & aliud opus, quod veteres *Μιζάλα* ἔρζα vocitabant, innuere videtur *Athenæus* lib. 8. Unde forsitan censoriam virgulam stringit commentator in *Manilium* nil tale merentem. Quis *Hesiodi* catalogorum secundas obtinuit, quæ tertias, non satis compertum: locum quartum τῆς ἡοίας tribuit *Dan. Heinsius* in *Anim.* in *Tzetzem*; & quarti partem fuisse, de quo nunc agitur, *Scutum*, ex antiqui argumenti auctore colligit. *Langb.* Vide *Fabricium* in *Bibl. Gr.* Vol. i. p. 375. & *Schurizfl.* ad *Longinum*, p. 19.

Homerus. 14. 21. 24. 25. 26. 27. 29. 30. 31. 32. 37. 38. 49. 52. 67. 80. 81. 82. 84. 100. 110. 132. — & *Νίχη*. 23

Hyperides. 57. 102. 104. Videtis de eo iudicium *Dionys.* *Halie.* item *Hermogenis* extremo l. 11. de *formis*, nec non *Plutarchi* in ejus vita. Conjungit etiam hunc *Demostheni* *Auctor Dial.* de *Caus.* corr. el. c. XVI. Toll.

AUCTORUM.

I

Ion Chius. 101. Vide de eo in voce *Eratoſthenes*, paulo ſupra. ut & *Mallincroti* Paralipom. de *Hiſt. Gr.* p. 65. & 185.

Iſocrates. 12. 112. — ἐν τῷ λόγῳ Πανηγυρικῷ. 113. Vide *Schurtzfl.* ad *Longinum*, p. 14.

L

Longinus. — ἐν τοῖς περὶ Ζηνοφῶν-τος. 20. *Dionyſius* noſter ex iis eſt, qui in hac parte minimum ponunt; ſic enim alter *Dionyſius Halic.* (περὶ ſυγγρᾶμ. ὁνομάτων) de *Iſocrate* loquens, ὃ μὲν γὰρ τὸ πανηγυρικὸν λόγῳ, ὡς οἱ τὸ ἐλάττω χρόνῳ γράφοντες ἀπαφάνισιν, ἐν ἑποτρὶ δίκῃ συντάττατο. Sunt, qui anno tandem xv. perfectum fe-
runt; uti *Plutarchus* de decem *Rhetor.* τὸ δὲ πανηγυρικὸν ἑποτρὶ δίκῃ συντάττατο, οἱ δὲ διακρίνεται λέ-
γουσιν: panegyricum annis decem (ante obitum, addit interpres, haud recte) aut, ſi aliis credendum ſit, quindecim. Accedit *Photius* Cod. 260. συνέθηκε μάλιστα πανηγυρικόν, οἱ μὲν ἑποτρὶ φασὶ δίκῃ, οἱ δὲ ἐπὶ τέτοις ἑποτρὶ πάντα: Panegyricum ajunt decem annis alii, alii quin-
que annis elaboraſſe. Mendosaſſam verſionem ſummi viri, quæ nec verbis nec veritati conſona, ſic corrige: alii decem annis, alii quinque ad hos (nempe quindecim) elaboraſſe ajunt. Et hinc oratio iſta [*Halic. in Iſocrate*] ἐπὶ τῷ λόγῳ, & πολυπρόλη-
τος audit apud auctores; quem tanto conamine fecit tandem: imo ne fecit quidem, eam to-
tam pene [*Plut. & Photius ib.*] ex *Leonino* *Gorgia* & *Lyſia* tra-
duxit. Imo & ipſe *Gorgias* à *Meleſagora* [*Plut. & Photius ib.*] ſuffuratus eſt; & *Niſοπολίμειος* plane πῶς expertus *Iſocrates*, cu-
jus panegyricum hoc *Theopompus* [*Porphy. de Philoſ. Hiſtoria*] hi-

ſtoricus deſloravit: qui & hoc etiam vitium cum magnis viris commune habuit; quos *Stroma-
tum ſexto*, plagii admiſſi reos peragit *Philophus Alexandri-
nus. Langb.*

Lyſias. 98. 103. 106
Lyſimachus Stoicus. 153

M

Marcellus Orontes. 151. Vide de eo *Mallincroti* Paralipom. de *Hiſt. Gr.* p. 147.

Matris. 9. Scripſit *Matris*, teſte *A-
thenæo* l. 10. *Herculis* encomium; orationem puto, non poemata pa-
negyricum. *Langb.*

Medius Stoicus. 152. 154

Moderatus. 155. Vide *Valeſium* ad *Euseb.* l. 6. c. 19.

Moyſes 28. Quale fuerit *Longini* de Moyſe judicium, vide *Hue-
tium* in *Demonſtr. Evang. prop.* iv. §. LIII. & contra *Huetium* differenter *Goſh. Vockerodt* in *Diſſert. Academ.* part. 2. c. 2. p. 282.

Mufonius Stoicus. 140

N

Numenius. 155. Vide *Valeſium* ad *Euseb.* lib. 6. c. 19.

O

Origenes Platonicus. 151. 152. De eo videſis *Valeſii* *Annot.* ad *Eusebii Hiſt. Eccl.* l. 6. c. 19.

P

Philiscus vel Philiftus. 121. Vide *Suidam* & *Voſſium*.

Phrynichus. 77. Sc. Poëta Tragi-
cus (Comicus enim *Herodoto* po-
ſterior) quem *Suidas* falſo à *Per-
ſis* mulctatum narrat, quod *Mi-
leti* excidium in tragicædia repræ-
ſentaſſet. Φρύνιχος οἱ Πέρσων χελεύς
ἐξημέωσεν, ἄλλωσι τραγῳδοῦντας
Μιλησίαν. Non hoc *Persarum*
factum, qui *Miletum* ipſi diripue-
rant, ſed *Athenienſium*; uti *He-
rodoto* aſſentiant *Strabo* lib. 14.
ex *Calliſthene*: & *Plutarchus* in
præceptis politicis. *Miletus* autem
urbis

I N D E X

urbs *Yonica*, adeo luxu diffuens,
ut *Milesia* carmina [Ovid. *Trist.*
l. 2.] pro impudicis habita sint,
non minus quam *Sotadica*. Et
fabulæ quævis literariis ludicris
referatæ, *Milesiæ* vocantur; qua-
les sunt *Apuleji*. vide *Capitolinum*
in *Clodio Albino*. Et *Μιλῆσια* ἐπα-
μῶνα ob delicias suas in prover-
bium abiit; [Eustath. in *Dionys.*]
ut quæ ipso somno molliora:
Πορφύρεοι ὃ *πῆπητες* ἄνω, *μαλα-*
κάπριοι ὑπὸ, A *Μιλᾶτ* ἐρεῖ.
Theocrit. *Idyll.* 16. *Langb.* Vide
Tzetz. *Chil.* VIII. 156.

Phœbion Stoicus. 152, 154

Pindarus. 102

Plato. 13. 14. 15. 45. 47. 48. 49.

77. 84. 85. 94. &c. 106. &c. 110.

— ἐν τοῖς νόμοις. 87. — ἐν τῇ

πολιτείᾳ. 45

Plotinus Platonius. 152. 155. 156.

Porphyrus Tyrius. 156

Proclinus Platonius. 152. 154

Ptolemæus Peripateticus. 153

S

Sappho. 33. 34. &c. De odario

Sapphus videlicet *Schurizstischium* in

Animadversionibus ad Longinum,

c. 5. p. 25. &c.

Simonides. 55

Sophocles. 9. 55. 102. — ἐν τῇ

Ὀιδίᾳ. 75. 76

Stesichorus. 47. Eum *Herodoto* an-

tiquiorem dicit. Natus est teste

Suida (quem videlicet) *Olymp.*

XXXVII. & primo *Tisias* voca-

tus, *Stesichori* nomen postea ad-

ceptus; ὅτι πρῶτ' οὖν κατὰ τὴν

ἑρῶν ἔσηται. Chorum *Lyricum* in-

telligo, non *Dithyrambicum*, quem

vel *Philoxenus* [*Is. Tzetz.* de *Poë-*

tis] vel *Hermioneus* [*Anipater* &

Euphronius apud *Scholiaſt.* *Ari-*

stoph. in *Avibus*] vel certe *A-*

rion invenit; *Hellanicus*, *Dicaear-*

chus, & *Demarchus* *ibid.* & *A-*

rist. apud *Proclum* in *Chreston.*]

non *tragicum* vel *comicum*; qui

forte *Philammonem* primum au-
ctorem agnoscunt; [*Plutarch.* in
Mus.] & à prioribus in hoc dif-
ferunt, illi *circulares*, hi *qua-*
drangulares; [*Tzetz.* ubi prius.
Pollux, lib. 4. cap. 15. *Aristoph.*
Schol. in *Equites.*] *Comicus* quidem
ex XXIV. choreutis καὶ ζυγῶν καὶ
σειχῶν constitutis (in ranke and
file.) ζυγῶς quivis quatuor per-
sonas: σειχῶν autem (seu rectius
σειχῶν) sex comprehendit, sicut
colligiunt ex opusculo καὶ τῆς
πυλαγῆς, collato cum *Poll.* lib. 1.
cap. 10. §. 2. ubi pro πῆχῶν, lego
σειχῶν, vel σῆχῶν. Chorus tra-
gicus, post *Æschyli Eumenidas*, ex
XV. solis choreutis constitit, ita
inter se ordinatis, ut in quovis
ζυγῶν, seu ordine secundum la-
titudinem ponerentur tres cho-
rici; in quovis σῆχῶν, five ordine
secundum longitudinem, quin-
que; hunc in modum

Chorus autem, tam *Lyricus* quam
Dithyrambicus, circularis ex L.
choricis constabat: hoc tamen
intererat, quod hi tripodem, illi
taurum pro præmio referebant.
Deinde, his *anistroph*i in usu
non erant; illis & *strophæ*, &
*anistroph*i, & *epodi*; eaque etiam
(ut creditur) *Stesichori* hujus in-
ventum; unde *parcemia*, ἐπὶ τῇ
τελευτῇ Στειαρχῆς γινώσκεις. [*Dioge-*
nian.] nempe *σποφῶν*, quæ ad ly-
ram caneatur κατὰ μῦθον εἰς τὴν
δεξιὰν χοροῦ καὶ; *Pindari Schol.* in
introduc. ad *Olymp.*] Choricis ad
dextram procedentibus; ἀντιστροφῶν,
quem caneant, ad sinistram rever-
sentes; & ἑπῶδιον, quem in medio
consistentes recitabant. Denique,
proderit non nescire, & in ludo
talorum jactum quendam *Stesi-*
chorum, indice *Polluce* l. 9. c. 7.
vocari; octo nempe; idque ob
sepulchrum poetæ, in *Himera*
Siciliæ

AUCTORUM.

Siciliæ urbe, ἡ δὲ πόλις αὐτῶν συν-
 τήσεται [πύριον.] inde natum pro-
 verbum ἀπὸ τοῦ ὀκτά. Expressius
 Eustathius Iliad. ψ. de sepulchro
 ait, ἡ δὲ πόλις ἑνὶ συνήκετο. Ad-
 dit Apostolus, ὁκτὰ κίονας, καὶ
 ὁκτὰ βαθυμῆς, [Paræm. Cent. 15.
 part. 67] Aperte satis, sed in
 hoc lapsus, quod Catanam posuit
 pro Himera in comment. Langb.
 Vide Quintil. l. x. c. i. Vossium
 de Poësis Gr. Aliosque.

T

Terentianus. i. Utrum hic Teren-
 tianus ille ipse fuerit, cujus ho-
 dieque libellus exstat De metris,
 opus omni elegantiarum genere
 conditum, & amabili quadam
 ingenii amœnitate temperatum,
 res est quæsitum digna, & alias
 quæretur. Interea dum id fiat,
 libenter sane didicerim, cur in-
 geniosissimum Grammaticorum
 in doctorum libris dicatur Car-
 thaginienſis: nam ex illius qui-
 dem scriptis contra sentio. Fa-
 ber. Ποσειδώνιος Terentianός nomen
 ei fuisse existimant Viri eruditi;
 quoniam Posihumus prænomen,
 Posihumius gentis est nomen.
 Schurtzfl. ad Longinum, p. 2.

Themistocles Stoicus. 152

Theocritus. 101

Theodorus. 10. Scriptores satis
 multi Theodori nomine insigniti.
 Erat qui πρὸς αἰρέσεων commen-
 tatus est [Laërt. in Aristippo.]
 viginti præterea Theodoros enu-
 merat idem alibi. Si quis ex
 iis omnibus hinc à Longino refe-
 ratur, Byzantius erit, ὁ δὲ πρὸς λόγων
 πολιτικῶν Orator civilis: quem &
 λογοδιδάσκων vocat Quintilianus
 ex Platone, Instit. lib. 3. Verum
 ego totus in hanc sententiam
 feror, ut Theodorum Gadæum
 hic intelligendum putem, qui
 Gadaris natus, docuit Rhodi, teste
 Strab. l. 16. & se dici maluit Rho-

dium: quem sudioſe audiſſe, cum
 in eam insulam seceſſiſſet, dicitur Ti-
 berius Caſar. [Quintil. 3.] Eum-
 que sæpius inter objurgandum
 Theodorus appellavit πρὸς αἵματι
 πεφυραμένον, Lutum sanguine ma-
 ceratum. [Sueton. in Tiberio] Ser-
 vili ipse genere natus filium re-
 liquit Senatorem: [Suidas] ad
 Hadriani tempora pervenit; &
 inter cætera scripsit πρὸς ῥήτορας
 δυνάμεις, de facultate rhetorica:
 ubi dixerim & parenthyrsus ab
 eo descriptum, & scholaſticas no-
 tiones alias de novo introdu-
 ctas; tum & quod vulgo Theſis,
 Theodorus hic κεφάλαιον ἐν ὑπο-
 κρίσει vocavit. [Theon cap. 12.]
 Parenthyrsus autem committitur,
 quando vel πρὸς μικρῶν ὑψηλῶς,
 vel πρὸς ὑψηλῶν σμικρῶς diſſerimus.
 Langb.

Theophrastus. 92

Theopompus. 90. 126. 127. Vi-
 de Vossium de Hiſt. Gr. lib. 1.
 c. 7.

Thraſyllus 155. Vide Joſſium de
 Script. Hiſt. Phil. l. 3. c. 3.

Thucydides 49-73-79-114

Timæus. 11. 12. 13. 14. De eo
 vide Vossium de Hiſt. Gr. l. 1.
 c. 12. & Meursium ad Heſych.
 Milesium.

X

Xenophon. 13. 14. 67. 79. 85. 94.
 130. — ἐν τῇ Δακιδαιμῶν Πo-
 λιτείᾳ. 13

Z

Zeno. 162

Zoilus. 32. Amphipolites erat, li-
 brumque inscripsit Ψόζην Ομήρου,
 & eo nomine pœnas luit teste
 Suida. Heraclides appellat eum
 mancipium Thracium, [Homer. so-
 lus. l. 1.] qui hoc etiam in Ho-
 mero vitio vertebat, quod Apolli-
 nem Ιλ. α. in mulos & canes sæ-
 vientem induceret: Θρακικὸν ἀν-
 δράποδον, λίγων δὲ Ζωίλων, αἶτω καὶ
 κείτω

I N D E X, &c.

καὶ τούτους πᾶς λόγος φάσκει
 φῦναι. *Langb.* Fuit, uti ex ve-
 teribus discere est, minime fa-
 tuus. Certe *plorantes isti & eju-
 lantes porcelli*, res non inepta est.
 Ceterum cave confundas hunc

Homeromastiga cum illo altero
Zoilo rhetore, qui tempore *Pla-
 tonis* floruit, quique adversus il-
 lum scripsit. *Faber.* Confer *Joan-
 nem Albertum Fabricium* in *Bibl.
 Gr.* l. 2. c. 7.

F I N I S.



E R R A T A.

P. 112. pro *Seſſio XLVIII.* lege *Seſſio XXXVIII.* P. 144. v. 11. pro *ſχ*
l. *ſχ*. P. 152. in *Notis* v. 2. pro *Longinus* l. *Longini*.
